Trần Thanh Vân

Vong Mệnh Thiên Nhai

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2009.

Trần Thanh Vân

Vong Mệnh Thiên Nhai

Đánh máy: Tiểu Thanh Xà

Hồi 1

LÃNG TỬ BÁN MÌNH

Tiếng cầm ca dìu dặt, tiếng cười nói huyên náo vang động cả nửa thành Trịnh Châu. Tân khách từ tám nẻo nô nức đổ về dự đại yến nhân dịp khai trương doanh nghiệp của Đường gia lão điếm sau một năm đóng cửa. Đường gia lão điếm đã từng lừng danh khắp giang hồ với cơ nghiệp rất lớn chiếm diện tích suốt hai dãy phố, chỉ riêng tiền điện đã có tới hai đại môn dẫn vào các khách điếm, tửu lâu riêng biệt rất tiện lợi cho khách nhân, bởi thế nghề làm ăn ở đây đã từng hết sức hưng thịnh.

Một năm trước, vì phu thê điếm chủ Đường Quyên gặp bất hạnh mà buộc phải đình nghiệp, thì đúng một năm sau độc nữ của họ là Đường Du Bình tái khai trương doanh nghiệp lừng danh này, chấn hưng Đường gia lão điếm.

Trước hai đại môn căng những tấm vải điều lớn, chăng đèn kết hoa vô cùng lộng lẫy, chẳng những khách mời mà ngay cả tửu khách hoặc khách trọ cũng được chiêu đãi miễn phí. Vì thế người đổ về đây như đình như hội, cảnh tượng náo nhiệt chưa từng có.

Đại tổng quản Phạm Giang và nhị tổng quản Khâu Tử Dực đứng ngoài đại môn ân cần chào đón tân khách, bất kể khách được mời hay kẻ lỡ đường, khách thập phương đều được nồng nhiệt mời vào dự yến.

Cả trăm bàn yến tiệc xếp thành năm dãy ở tiền viện rợp bóng cây với diện tích cả mẫu đất đã đông nghịt người, tiếng âm nhạc, tiếng cười nói chẳng khác gì chợ vỡ.

Tới giờ khai mạc,đại tổng quản Phạm Giang phải đỏ mặt tía tai cố hết sức gào lên mới lấy lại được trật tự: - Xin chư vị tân khách và bằng hữu gần xa im lặng cho một lúc. Quả nhiên tiếng huyên náo lặng đi. Nhị tổng quản Khâu Tử Dực tiếp lời: - Chư vị! Bây giờ tệ điếm chủ Đường đại tiểu thư xin kính rượu chư vị! Từ hành lang lập tức xuất hiện một thiếu nữ chừng hai mươi tuổi, uyển chuyển bước tới bàn trống ngay trước sảnh môn. Nên dùng tám từ sau đây để hình dung thiếu nữ đó: “Đẹp như đào lý, lạnh tựa băng sương“. Thiếu nữ tiếp đón chén rượu từ tay một tiểu tỳ cất giọng trong như tiếng bạc: - Chư vị tiền bối và các bằng hữu xa gần. Hôm nay đường gia lão điếm tái khai trương, thừa mong chư vị ưu ái bớt chút thời gian vàng ngọc quang lâm góp vui cùng tệ điếm, Đường Du Bình tôi vô cùng cảm kích xin lấy chén rượu nhạt kính cùng chư vị để biểu thị lòng cảm tạ. Hy vọng sau này tệ điếm vẫn được chư vị ái hộ như trước đây tiên phụ mẫu vẫn còn tại thế, Đường Du Bình vạn phần cảm tạ. Nói xong nâng cao ly rượu hướng sang tân khách bốn phía rồi dốc ly uống cạn. Tân khách nhao nhao đứng cả lên, tay nâng cao ly rượu nhất loạt uống hết rồi mới ngồi vào nguyên vị. Cuộc thù tạc bắt đầu, còn huyên náo hơn trước mấy phần. Đường đại tiểu thư rời khỏi cuộc hội yến uyển chuyển lùi về hậu sảnh. Mấy chục gia nhân, tiểu nhị không ngớt tay tiếp rượu và đồ ăn thức nhắm. Cuộc vui kéo dài cả canh giờ vẫn còn chưa dứt. Trong bàn gần đại môn bên tả có tám khách nhân thì hai vị đã rời tiệc, hai vị khác nằm sấp xuống bàn ngáy vang, còn lại bốn người vẫn tiếp tục nhấm nháp.

Trong bốn khách nhân này có một lão đầu râu tóc bạc trắng, còn lại ba người kia đều trẻ tuổi nhưng vẻ ngoài lại hết sức khác nhau, một gầy đét như con vượn, người thứ hai lại rất cường tráng uy mãnh còn người thứ ba dáng như một thư sinh nhưng căn cứ vào nhãn quang sáng quắc hữu thần có thể đoán rằng đó là một cao thủ trên giang hồ. Thư sinh đội chiếc mũ lá trùm mất gần nữa khuôn mặt, nên nhìn có vẻ thần bí. Có lẽ lão đầu tóc bạc đã cơm no rượu đủ nên buông đũa xuống đưa tay áo quệt ngang miệng rồi lấy một chiếc tăm cắm vào miệng để chứng tỏ mình đã kết thúc việc ăn uống. Chợt thiếu niên gầy như vượn cất tiếng: - Đại ca nên đi theo việc rồi! Thiếu niên cường tráng uy mãnh tiếp lời: - Chúc đại ca thành công! - Ờ. Thiếu niên thư sinh chỉ ờ một tiếng, hẳn là kẻ được hai thiếu niên kia gọi là đại ca. Lão đầu xỉa răng xong đưa tay áo quệt mép lần nữa rồi chợt đưa mắt lướt qua ba thiếu niên ngồi cùng bàn nhưng không nói với ai mà lẩm bẩm một mình: - Chỉ bằng vào một nữ nha đầu kia mà dám hoài vọng trùng hưng Đường gia lão điếm sao? Hừ! Khó đấy! Còn chỉ nhằm mục đích làm ăn để kiếm tiền thì cần gì chứ? Không ai góp chuyện. Lão đầu ngúc ngắc chiếc đầu bạc, tự hỏi: - Chẳng lẽ hôm nay đến đây uống rượu đều là bằng hữu cả?

Vẫn không ai lên tiếng. Lão nhân thở dài tiếp: - Chẳng biết Đường lão lão nhằm mục đích gì? Một cô nương thì làm sao cáng đáng được những chuyện mua bán đặc biệt như vậy? Thật là... Lão lại ngúc ngoắc đầu nói: - Thật là nghĩ không ra! Thiếu niên gầy như vượn chợt nhíu mày hỏi: - Lão đầu, ngươi lãi nhãi gì thế? Lão nhân trừng mắt sừng sộ: - Tiểu tử ngươi sao không kể lớn bé gì cả? Há gọi người tuổi tác như ta với hai chữ lão đầu? Thật chẳng hiểu đạo lý gì. Thiếu niên gầy như vượn bỗng cười khanh khách, đấu diệu: -

Thất lễ! Thất lễ! Vậy lão nhân gia còn ăn uống tiếp được chứ? Lão nhân lắc đầu: - Kể ra thì vẫn còn dùng được, nhưng để dành cho ngươi! Chỉ trừ gỗ đá thì chớ gặm, còn các thứ bổ béo này thì nên nốc cho nhiều vào. Còn trẻ tuổi như thế mà chỉ còn da bọc xương trông chẳng ra hồn người gì cả. Thiếu niên gầy như vượn không giận lại cười đáp: - Tạng người nó vậy biết sao? Càng ăn càng gầy! Chưa chừng béo lên là toi mạng! Lão nhân không nhịn được cười hô hố nói: - Tiểu tử ngươi nói vậy chẳng phải không có lý! Đã thế chớ gắng nuốt thêm, vả chăng kéo dài được mấy năm khổ nạn. Nói xong lướt mắt nhìn ba người lần nữa rồi đứng dậy bỏ đi.

Thiếu niên thư sinh được xưng là lão đại nhìn theo lão nhân một lúc rồi nói: - May mà các ngươi ít xông pha trên giang hồ nên chưa gặp chuyện gì tệ hại… Có biết lão đầu đó là ai không? Thiếu niên cường tráng uy mãnh nói: - Chỉ do lão tam lắm lời. Đại ca, hắn là ai vậy? Lão đại hỏi: - Các ngươi từng nghe qua một nhân vật đã thành danh gọi là Vô Tình Lão Nhân chưa? Thiếu niên cường tráng tỏ vẻ kinh hãi: - Thật không ngờ đó là Vô Tình Lão Nhân. Thiếu niên gầy như vượn được gọi là lão tam có lẽ chưa nghe danh hiệu này hỏi: - Nhân vật đó được coi là chính phái hay tà phái? Lão đại xua tay: - Bất kể hắn là chính hay tà nhưng đừng dây vào là hơn. Bây giờ ta đi làm công chuyện đây! Các ngươi nhớ đừng gây chuyện rắc rối. Coi như lúc này chúng ta chính thức chia tay! Dứt lời sửa lại y phục rồi hướng vào hậu viện đi vào! x X x Lão đại vừa qua khỏi trung viện thì bị đại tổng quản Phạm Giang chặn lại. - Bằng hữa, trong này là nội gia rồi! Lão đại gật đầu: - Tại hạ biết!

Đại tổng quản Phạm Giang hỏi: - Chẳng lẽ bằng hữu có gì chỉ giáo? Lão đại đáp: - Tại hạ muốn gặp tân điếm chủ của các vị là Đường đại

tiểu thư. - Có chuyện gì sao? - Đương nhiên! - Chuyện gì vậy? - Chuyện mua bán - À … Phạm Giang thốt lên một tiếng vẻ ngạc nhiên, đưa mắt nhìn thiếu niên thư sinh từ đầu tới chân rồi nhíu mày hỏi: - Bằng hữu chưa say chứ? Lão đại cười nhạt nói: - Các vị khai trương mời khách mà còn sợ khách uống say ư? Chẳng lẽ tiếc rượu? Phạm Giang gật đầu: - Thôi được …Vậy bằng hữu định mua hay bán? - Bán! - Bán vật gì vậy? Lão đại cười đáp: - Khi gặp Đường đại tiểu thư tại hạ sẽ nói. Vật mà tại hạ định bán chính là cái mà quý điếm chủ đang cần. Phạm Giang lắc đầu: - Nếu bằng hữu không chịu nói lão phu đành thất lễ. Lão đại bỗng phóng ánh mắt sắc lạnh nhìn vị đại tổng quản. Phạm Giang phát run khi bắt gặp tia mắt đó. Trong ánh mắt không những chứa đựng uy lực kinh nhân buộc đối phương phải phục tùng một cách không tự giác mà còn biểu
Phạm Giang nổi giận hừ một tiếng hỏi: - Bằng hữu có biết Đường gia lão điếm mua bán thứ gì là chính yếu hay không? thị công lực vô cùng thâm hậu. Chẳng lẽ một thiếu niên mới ngoài hai mươi tuổi mà đã có công lực thượng thừa đến thế? Lão đại nghiêm giọng hỏi: - Phạm tổng quản thật muốn ngăn cản ta? Phạm Giang vẫn không chịu nhượng bộ: - Trước hết bằng hữu xin cho biết lai lịch! - Tại hạ là Lộ Vân Phi! Còn lai lịch thân thế không thể phụng cáo. - Nếu lão phu kiên quyết đòi hỏi? - Vậy tại hạ phải tự mình vào gặp Đường đại tiểu thư. Lộ Vân Phi gật đầu: - Đương nhiên biết. Quý điếm chuyên bảo hộ Nhân đầu tiêu. Phạm Giang không khỏi sửng sốt mở to mắt nhìn đối phương hỏi: - Bằng hữu! Ngươi buộc phải nói rõ mục đích vào đây làm gì? - Tại hạ đã nói từ trước, đến bàn về chuyện mua bán. Vậy thì cứ bàn với lão phu cũng được. Lộ Vân Phi lắc đầu: - Xin lỗi! Việc này tại hạ chỉ có thể bàn với Đường đại tiểu thư thôi! Phạm

Giang vẫn gặng hỏi: - Nhằm mục đích gì? - Tại hạ đã nói có đồ vật muốn bán.

Giọng Phạm Giang đã lộ vẽ bất bình: - Bằng hữu chớ coi thường Đường gia lão điếm! - Phạm tổng quản! Nghề làm ăn là phải tìm cách sinh lợi nhuận và làm ra được tiền, muốn thế tốt nhất là đừng để mất hòa khí. Chắc tổng quản đã làm ăn nhiều năm ở đây, tại hạ không tiện nhiều lời nhưng lập trường rất kiên định. Chợt có tiếng lanh lảnh của Đường đại tiểu thư vọng ra: - Phạm tổng quản, có việc gì vậy? Phạm Giang quay lại trả lời: - Có một bằng hữu muốn gặp tiểu thư để bàn chuyện mua bán. Đường đại tiểu thư từ hoa sảnh hiện ra hỏi: - Thế nào? Phạm Giang chỉ vào Lộ Vân Phi nói: - Vị này bảo rằng có vật muốn bán nhưng nhất định đòi gặp đại tiểu thư cho bằng được. - À! Đường đại tiểu thư đến gần nhìn khách từ đầu đến chân với ánh mắt dò xét một lúc, nét mặt trở nên có thiện cảm. Lộ Vân Phi hành lễ nói: - Tại hạ Lộ Vân Phi, trước hết xin đa tạ về buổi thịnh yến hôm nay. Đường đại tiểu thư cười hoàn lễã: Khéo nói! Lộ bằng hữu... Lộ Vân Phi ngắt lời: - Tại hạ có một thứ hàng mà đại tiểu thư lúc này đang cần mua. Đường đại tiểu thư nhíu mày hỏi: - Thế ư? Đó là thứ gì vậy?

Lộ Vân Phi chợt nghiêm giọng: - Đường đại tiểu thư là chủ nhân của một thương điếm lớn, chẳng lẽ không thể mời tại hạ vào bàn chuyện làm ăn một cách đường hoàng hơn? Đường đại tiểu thư có phần bối rối: - À! Mời Lộ bằng hữu! Rồi chỉ tay vào hậu sảnh ra ý mời khách. Phạm Giang còn định nói gì nhưng bị Đường đại tiểu thư dùng ánh mắt ngăn lại. Lộ Vân Phi ung dung đi thẳng vào hậu sảnh, Đường đại tiểu thư rất tự nhiên đi sách đôi với khách cùng vào. Phạm Giang lộ vẻ lo lắng đi theo sát ngay sau hai người, vận công phòng bị mọi bất

trắc. Vào hậu sảnh, đại tiểu thư phân ngôi chủ khách tọa lạc, Phạm Giang đứng cách họ vài bước, mắt không rời mọi cử động của Lộ Vân Phi. Đường đại tiểu thư lạnh lùng hỏi: - Lộ bằng hữu muốn bán vật gì xin hãy nói đi. Lộ Vân Phi buông gọn hai tiếng: - Tính mạng! - Cái gì? Đường đại tiểu thư đứng phắt lên, mặt biến sắc. Đại tổng quản Phạm Giang mở to mắt, thần tình hết sức căng thẳng bức nhìn Lộ Vân Phi. Trái lại, vị khách tỏ ra hết sức bình tĩnh. Chỉ một lúc, Đường đại tiểu thư trấn tỉnh lại, thần sắc khôi phục như thường chầm chậm ngồi xuống ghế. Đối với một nữ nhân, có được thái độ trấn định như thế đã là rất hiếm. Lộ Vân Phi vẫn đều giọng: - Tại hạ tới đây thành tâm thành ý bán tính mạng mình.

Đường đại tiểu thư hỏi: - Cách bán thế nào? - Đương nhiên trước hết phải định giá như các loại hàng khác. Đường đại tiểu thư hỏi: - Bằng hữu vừa nói tôi cần mua thứ hàng đặc biệt này. Có căn cứ gì chứ? Lộ Vân Phi điềm tĩnh trả lời: - Việc làm ăn tốt ở vận khí, đại tiểu thư đã kế thừa tiên nghiệp chắc kiêm luôn nghề bán mạng bảo tiêu. Bởi vậy cần những người không biết tiếc mạng mình hành sự, đổi mạng sống lấy tiền tài, tại hạ thuộc hạng người như vậy. Đại tổng quản Phạm Giang chợt chen lời: - Lộ bằng hữu! Ngươi bán tính mạng của mình đương nhiên có mục đích gì đặc biệt? Đường đại tiểu thư nghiêm nghị nhìn tên thủ hạ nói: - Đại tổng quản! Ngươi hỏi câu đó thật thừa. Nếu người ta có mục đích đặc biệt, cố che giấu còn chưa được, ai lại nói lộ ra? Nói xong quay sang nhìn xoáy vào mắt Lộ Vân Phi. Phạm Giang đỏ mặt nín lặng. Lộ Vân Phi cười hô hố đáp: - Đường đại tiểu thư quả thật là con người giỏi ăn nói! Xét thật tình thật lý thì đúng như vậy, thế nhưng tại hạ chỉ có một mục đích rất đơn giản. - Bằng hữu có thể nói ra không? - Tại hạ từ nhỏ vốn là kẻ

vong mạng trong giang hồ nên được hoàn cảnh rèn luyện rất thích hợp với công việc của quý điếm, bởi thế tình nguyện làm Nhân đầu tiêu sư.

Dừng một lúc lại tiếp: - Tại hạ nói đều thực tâm thực ý. Nếu đại tiểu thư không mua được hoặc không dám mua đương nhiên tại hạ không thể gượng ép. Câu cuối cùng tỏ ra rất có trọng lượng. Đối với Đường đại tiểu thư đó là sự khiêu chiến. Đường đại tiểu thư đưa mắt nhìn khách lạnh lùng hồi lâu, cuối cùng mới lên tiếng: - Nghề làm ăn ở đây mà không dám mua một vài người chịu bán thì quả là chuyện nực cười. Bằng hữu nêu giá đi! Phạm Giang lại chen lời: - Đại tiểu thư! Bổn điếm xưa nay chưa có tiền lệ đó. Đường đại tiểu thư gật đầu: - Không sao! Đại tổng quản, ta có lý do của mình! Lộ Vân Phi trần tĩnh nói: - Giá cả tại hạ sẽ đưa ra đây không cao. Cứ mỗi chuyến bảo tiêu xin nhận một phần ba lợi nhuận. Khuôn mặt lạnh lùng của Đường Du Bình chợt lộ một nét cười, không biết đang biểu thị điều gì: Đúng là giá không cao, giá cả rất công bằng! Lộ Vân Phi hỏi: - Vậy là đại tiểu thư chấp nhận mua chứ? Đường Du Bình không trả lời tiếp tục hỏi tiếp: - Nếu đối với những chuyến tiêu miễn phí thì sao? Lộ Vân Phi trả lời ngay không cần suy nghĩ: - Đương nhiên những vụ này thì không thể tính theo cách thông thường, nhưng cũng phải thỏa thuận riêng. Đường đại tiểu thư trầm ngâm một lúc rồi nói: - Bất cứ ai đến bổn điếm làm nhân đầu tiêu sư tất phải thỏa mãn hai điều kiện… - Xin đại tiểâu thư cho biết!

Đại tổng quản Phạm Giang định mở miệng thì Đường Du Bình đã xua tay nói: - Điều kiện thứ nhất là phải lập thệ trọng tuyệt đối trung thành chấp nhận bỏ mạng chứ không bỏ tiêu. Lộ Vân Phi gật đầu: - Có thể tại hạ chấp nhận. Đường Du Bình tiếp: - Điều kiện thứ hai là

cần phải có một người đủ tín nhiệm bảo lãnh. Lộ Vân Phi nhíu mày hỏi: - Người bảo lãnh ư? Phạm Giang trả lời thay: - Đúng thế! Người bảo lãnh phải đủ tín nhiệm đối với đại tiểu thư chúng ta. Lộ Vân Phi cắn môi nói: - Cái này, thì hơi khó đây. Tại hạ vốn là kẻ vong mạng, các bằng hữu quen đều là hạng người như thế cả, nói gì đến danh vọng? Bởi thế đại tiểu thư khó tín nhiệm. Phạm Giang tỏ ra quả quyết: - Vậy thì đành làm bằng hữu thất vọng! Lộ Vân Phi trầm ngâm giây lát rồi chợt nói: - Đúng rồi! Tại hạ nghĩ tới một người sẽ không có ai được đại tiểu thư tín nhiệm hơn. Đường Du Bình tò mò hỏi: - Ai thế? - Đường đại lão lão! - Ồ! Cả Đường Du Bình lẫn Phạm Giang cùng sửng sốt ồ lên một tiếng. Đường Du Bình nhìn xoáy vào mắt Lộ Vân Phi hỏi: - Cái gì? Ngươi nói gia tổ mẫu ư? Lộ Vân Phi gật đầu khẳng định: - Không sai! Chính là lão nhân gia!

- Ngươi quen biết gia tổ mẫu hay sao? Lộ Vân Phi lắc đầu cười đáp: - Chưa gặp lần nào. Nhưng tại hạ tin chắc rằng Đường đại lão lão sẽ chấp nhận bảo lãnh. Phạm Giang cố nén giận, nhưng không giấu được sự hậm hực: - Bằng hữu định giỡn mặt chúng ta sao? Vừa lúc ấy chợt một phụ lão nhân tóc bạc như sương từ hậu sảnh bước ra. Đường Du Bình kêu lên: - Lão lão! Phạm Giang cuối thấp người cung kính: - Lão phu nhân! Lộ Vân Phi đứng lên chậm rãi bước tới hai bước ôm quyền nói: - Giang hồ mạt học Lộ Vân Phi kiến quá đại lão lão! Đường đại lão lão không nói gì chiếu ánh mắt sáng quắt nhìn vào mặt Lộ Vân Phi như hai mũi dao khiến người ta có cảm giác như có luồng điện chạy khắp cơ thể. Có thể hình dung uy lực của ánh mắt đó là tấm kính chiếu yêu khiến đối phương phải lộ rõ chân tướng của mình phơi rõ ra dưới ánh mắt đó không thể dấu điếm gì. Lộ Vân Phi điềm tĩnh chịu đựng ánh mắt đó vẫn nhìn thẳng vào mắt đối

phương không lẩn tránh. Cuối cùng Đường đại lão lão cất tiếng: - Ngươi muốn làm nhân đầu tiêu sư? Âm thanh tuy không lớn nhưng làm nhức cả lỗ nhĩ. Lộ Vân Phi gật đầu: - Đúng thế! - Ngươi là Lộ Vân Phi?

- Không sai! - Ngươi muốn lão thân bảo lãnh cho ngươi? - Phải! - Căn cứ vào đâu mà ngươi tin rằng ta sẽ làm việc đó? Lộ Vân Phi đáp: - Người ta nói rằng Đường đại lão lão không những võ công cao tuyệt mà còn có trí tuệ siêu nhân, chỉ cần nhìn qua là có thể phân biệt được thiện ác chính tà. Tại hạ cả gan muốn chứng thực điều này. - Hô hô hô hô. Đường đại lão lão đột nhiên cất một tràng cười vang dội. Cả Đường Du Bình và Phạm Giang đều lo lắng bất an, riêng Lộ Vân Phi vẫn trấn định như thường. Hồi lâu, Đường đại lão lão thôi cười nói: - Được lão nhân bảo lãnh cho ngươi. Phạm Giang run giọng kêu lên: - Lão nhân gia... Đường đại lão lão khoát tay, nhìn Đường đại tiểu thư ra lệnh: - Du Bình! Lưu dụng nó! Đường Du Bình ngập ngừng giây lát rồi gật đầu: - Xin tuân lệnh! Lộ Vân Phi chắp tay nói: - Tại hạ rất lấy làm vinh hạnh, xin đa tạ! Đường Du Bình quay sang Phạm Giang bảo: - Đại tổng quản, hãy đưa Lộ bằng hữu đến xem phòng sẽ được dành cho mình! Phạm Giang cuối đầu lĩnh mệnh: - Dạ!

Rồi cuối đầu chào đại lão lão, sau đó nói với Lộ Vân Phi: - Lộ bằng hữu xin theo lão phu! Lộ Vân Phi lần nữa chắp tay cáo từ hai vị chủ nhân đi theo Phạm Giang rời hậu sảnh. Chờ cho hai người khuất sau cửa, Đường Du Bình mới nói: - Lão lão, điệt nhi không hiểu vì sao lão nhân gia lại bảo lãnh một kẻ lạ không rõ lai lịch như vậy? Đường đại lão lão ôn tồn đáp: - Hài tử, căn cứ vào thể chất thư sinh nhưng thái độ điềm tĩnh kiên định như vậy, đủ biết thiếu niên đó là nhân tài

hiếm có, đủ cả mưu dũng. Hắn có thể đối thị với ta mà mặt không đổi sắc chứng minh không có tà tâm. Nhãn quang của hắn toát ra nội lực không phải tầm thường. Chúng ta rất cần những trợ thủ đầy bản lĩnh như vậy. Đường Du Bình vẫn hồ nghi: - Thế nhưng, lão lão! Lòng người khó đoán, và chúng ta không thể mạo hiểm… - Hài tử! Ta đã có biện pháp! Nếu người này lừa qua được ánh mắt ta thì quả là một nhân vật vô cùng đáng sợ. Trong trường hợp đó, dù có cự tuyệt thì hậu quả cũng nghiêm trọng không kém. Đường Du Bình lắc đầu: - Nhưng tiểu điệt vẫn hoài nghi lai lịch của hắn… - Hài tử! Ngươi đã kế thừa sự ngiệp của cha ngươi, vì thế cốt yếu là phải duy trì cho được uy danh của Đường gia lão điếm. Việc đó không phải đơn giản. Cha mẹ ngươi...

Nói tới đó, giọng Đường đại lão lão chợt trầm hẳn xuống: - Hài tử! Nếu bổn điếm đóng cửa thêm lần nữa thì đó là một điều đại bất hạnh, những chủ nhân hai đời trước không nhắm mắt được. Tất cả đều phụ thuộc trí tuệ của ngươi đó. Đường Du Bình đáp khẽ: - Dạ hài nhi biết. Đường đại lão lão gật đầu rồi quay người bước vào hậu phòng. Đường Du Bình ngồi lại một mình, trầm ngâm nghĩ ngợi. Tên họ Lộ này đột ngột tìm đến thượng môn bán mạng, nhất định có mục đích,nhưng mục đích gì? Nếu hắn có thiện ý thì nhất định sẽ là một trợ thủ lý tưởng, nhưng giả như hắn có manh tâm khác thì sự thể cực kỳ nghiêm trọng. Đại lão lão nói đúng: “Đường gia lão điếm không thể đóng cửa và vấn đề then chốt là ở nhân vật đầu tiên này!“. Với nhân vật bí ẩn này, dù với ý đồ thế nào thì từ hắn mà có nhiều hy vọng tra ra hung thủ gây nên vụ huyết án một năm trước. Đương nhiên việc này vô cùng phức tạp và nguy hiểm, nhưng Đường đại lão lão đã không sai khi nói rằng bắt buộc phải chấp nhận nhân vật đáng

sợ này… Chợt lúc đó Nhị tổng quản Khâu Tử Dực bước vội vàng vào sảnh cắt ngang ý nghĩ của Đường Du Bình. Nàng nhíu mày hỏi: - Khâu tổng quản, có chuyện gì vậy? Bên ngoài thế nào? Khâu Tử Dực cúi mình nói: - Bẩm, khách nhân đều đã giải tán hết nhưng có một người từ Khai Phong tới muốn gặp tiểu thư.
- Thế ư? Hắn là người như thế nào? - Hắn tự xưng đã từng làm hộ vệ trong phủ Thượng Thư. - Hắn muốn gì? - Hắn muốn nhờ bảo tiêu tới Quan ngoại. Đường Du Bình như nói một mình: - Vừa khai trương thương điếm đã có ngay mối làm ăn, đó là điềm tốt rồi! Ngươi đưa ngay người đó vào tây sảnh! Khâu Tử Dực cúi đầu lĩnh mệnh. o O o

Vong Mệnh Thiên Nhai

Đánh máy: Tiểu Thanh Xà
Hồi 2
KIM BÀI SÁT THỦ

Tây sảnh là một tiểu khách sảnh, một mật lộ dẫn đến tiểu viện có phòng ngủ của Đường đại lão lão. Nơi đây thường diễn ra những cuộc thương lượng về việc làm ăn lớn, đại lão lão có thể bí mật quan sát khách nhân. Bằng trí tuệ mục lực quan sát và kinh nghiệm của mình, đại lão lão sẽ quyết định nên tiếp thụ vụ làm ăn hay không. Vì tiêu chỉ hành nghiệp của Đường gia lão điếm là bảo mạng mà không bảo tiền hàng, bởi thế quy định trong điếm là bỏ mạng chứ không bỏ khách Phụ mẫu của Đường Du Bình cũng vì nguyên nhân đó mà chấp nhận hy sinh. Đường gia lão điếm xưa nay hy sinh không ít tiêu sư, nhưng ít khi để khách phải mất mạng. Chính điều này đã làm cho Đường gia lão điếm dương danh khắp giang hồ. Đường Du Bình ngồi trong tây sảnh đọc sách, lòng không khỏi thấp thỏm vì đây là lần đầu tiên nàng đảm đương trọng trách điếm chủ với nhiệm vụ đặc biệt này. Bấy giờ đã vào canh đầu, ngọn hồng đăng treo ở đầu sảnh tỏa ánh chập chờn. Giọng Đường lão lão từ hậu đường vọng ra:Du Bình, ngươi nhớ kỹ những điều lão lão đã dặn chứ? Đường Du Bình nghiêm trang đáp: - Điệt nhi nhớ kỹ! - Đây là chuyến tiêu khai trương, vì thế quyết không được để xảy ra chuyện bất trắc.

- Dạ! Chuyến đầu tiên chủ yếu lấy hên không cần lợi nhiều. Nếu chấp nhận được thì hãy cố chấp nhận. - Xin vâng! Vừa lúc ấy, nhị tổng quản Khâu Tử Dực dân theo một lão nhân chừng 50 tuổi, ăn vận theo kiểu thương gia đi vào sảnh. Đường đại tiểu thư đứng lên đón khách, sau khi chủ khách tọa định xong. Đường đại tiểu thư nhìn Khâu Tử Dực bảo: - Nhị tổng quản, ngươi hãy đến gặp đại tổng quản, ông ta sẽ có việc cho ngươi. - Dạ! Khâu Tử Dực cuối mình lĩnh mệnh rồi lui ra. Lát sau một tên tỳ nữ bưng trà đến vừa dọn xong liền ra khỏi sảnh. Đường Du Bình lần đầu tiên chủ tọa một cuộc làm ăn theo kiểu này, nhưng đã tỏ ra rất có bản lĩnh. Nàng đưa mắt dò xét đối phương. Lão nhân thản nhiên mặc chủ nhân dò xét với thái độ rất trầm tĩnh, tỏ ra là một kẻ lão luyện trong giang hồ. Một lúc, Đường Du Bình cất tiếng hỏi: - Xin cho biết tôn tính đại danh? Khách trả lời: - Kẻ hèn này là Điền Vĩnh Ân, từng làm hộ vệ trong phủ Thượng Thư. - Các hạ tới đây cò điều gì chỉ giáo?
Khách nhân hơi nhíu mày đáp: - Quý hiệu Đường gia lão điếm gần xa đều biết. Kẻ hèn xin đi thẳng vấn đề. Dừng một lúc lão đều giọng nói: - Ba năm trước, kẻ hèn làm hộ vệ ở phủ thượng thư nên đắc tội với không ít người. Sau đó từ bỏ về mai danh ẩn tích ở thành Khai Phong. Gần đây chợt có ý niệm lá rụng về cội, muốn quay về cố hương ở quan ngoại. Kẻ hèn tin rằng cừu nhân quyết không chịu bỏ qua, vì thế mới tìm đến quý điếm xin bảo hộ nhân đầu tiêu. Đường đại tiểu thư hỏi: - Cừu nhân thuộc hạng người nào? Khách trả lời: - Thường kết oán cừu khi hành sự nên hầu hết là vô tình không nhớ kỹ, bởi thế khó xác định cừu nhân là những ai. Tuy vậy có thể xác định rõ trong vùng này có Bàn Long Sơn Trang đã lộ ý thù địch. Đường đại tiểu thư nhíu mày hỏi: - Bàn Long Sơn Trang? Điền Vĩnh Ân gật đầu: - Phải! Đó là đệ nhất thế gia ở quan nội, thế lực bao trùm thiên ha. - Xin cho biết nguyên nhân kết oán - Trước đây có một viên quản sự trong phủ Thượng Thư bị người của Bàn Long Sơn Trang giết. Kẻ hèn bắt hung thủ giao nộp cho phủ quan trừng trị. Sau đó đối phương bắn tin tiêu diệt cho được kẻ hèn. Đã hai lần kẻ hèn bị cao thủ của Bàn Long Sơn Trang truy sát nhưng may mắn thoát chết được. Nay về quan ngoại đường xa vạn dặm, vì thế không thể không lường trước bất trắc. Đường đại tiểu thư hỏi thêm: - Còn nguyên nhân nào khác không? Điền Vĩnh Ân lắc đầu: - Không!
Dừng một lúc lại nói: - Đại tiểu thư có thể nhận chuyến tiêu này không? Chỉ cầu được bình an chuyện chi trả không thành vấn đề. Thậm chí dốc hết tài sản, kẻ hèn cũng không tiếc. Đường đại tiểu thư

bỗng nhìn thẳng vào mặt khách nói: - Vấn đề chỉ sợ ở đây không phải hoàn toàn là bảo tiêu. Điền Vĩnh Ân ngập ngừng nói: - Cái đó … - Xin các hạ 5 ngày sau lại tới đây. Điền Vĩnh Aân nhướng mày hỏi: - Năm ngày ư? À, kẻ hèn hiểu rồi! Quý điếm định tìm hiểu cặn kẽ về khách hàng chứ gì? Đường đại tiểu thư thừa nhận: - Không sai. Đó là nguyên tắc của tệ điếm. Điền Vĩnh Ân đứng lên nói: - Vậy thì 5 ngày sau kẻ hèn lại đến. Cáo từ! Đường Du Bình tiễn khách khỏi viện mới quay lại tây sảnh, thấy Đường đại lão lão đã ngồi chờ ở đó. Đường Du Bình hỏi ngay: - Đại lão lão, người này thế nào? Đường đại lão lão đáp: - Người này tâm địa rất sâu sắc, khả năng có ý đồ khác. - Có cần điều tra không? Đường đại lão lão lắc đầu: - Khỏi cần! Quy củ của Đường gia lão điếm phần đông người trên giang hồ đã biết. Nếu hắn có mưu đồ khác thì đã có kế hoạch đối phó từ trước rồi, dẫu điều tra cũng vô ích. - Vậy có thể chấp nhận không?
- Nên nhận! Đường Du Bình mở to mắt ngạc nhiên hỏi: - Lão lão đã xác định như thế tại sao còn nhận? - Phải, nên nhận chuyến tiêu này và để cho tên Lộ Vân Phi tự đến bán mạng phụ trách. Đường Du Bình càng sửng sốt. Nàng hoàn toàn không hiểu ý đồ của tổ mẫu: - Lão lão! Rốt cuộc là vì sao chứ? Đường đại lão lão ôn tồn giải thích: - Lý do rất đơn giản. Tên họ Lộ đột nhiên tới thượng môn nói rõ ý định bán mạng mình. Còn tên họ Điền dụng tâm rất đáng nghi, rất có khả năng hai việc này không phải ngẫu nhiên mà có liên quan, thậm chí chúng là đồng bọn. Việc đầu tiêu là giả. Ý đồ thật sự của chúng là làm Đường gia lão điếm vĩnh viễn đóng cửa. Bổn điếm xưa nay bảo vệ đầu tiêu, bởi thế đối đầu với không ít hạng tà ác. Cụ thể chúng là ai thì rất khó điều tra. Nay nhân cơ hội này chúng ta tương kế tựu kế, nếu có cơ may và chuẩn bị tốt để đối phó thì hy vọng thành công. Nội già rồi, nhưng vì cha mẹ ngươi phải chết oan uổng nên phải chấp nhận đối đầu với bọn tà ác giấu mặt đó và nguyện điều tra tận gốc. Vẻ mặt lão phụ nhân tỏ vẻ rất kích động. Đường Du Bình chợt hỏi: - Nội! Vừa lúc tên họ Lộ vừa tới thì nội nhận định rằng hắn là một nhân tài khả năng chúng ta có thêm một trợ thủ đắc lực. Nhưng bây giờ nội lại có quan niệm hoàn toàn khác. Hài tử, ta mới nhận được tin tức là tiểu tử họ Lộ có hai đồng bọn đều là những nhân vật nổi danh bê
tha lang bạt giang hồ. Một tên là Xuyên Thành Thử Tam Lang, là một cao thủ hành nghề buôn không vốn. Tên thứ hai là Hàn Tinh Kiếm Đinh Triệu Hùng, cũng là hạng vong mạng lừng tiếng. Cả ba tên vừa rồi đến dự đại yến khai trương của chúng ta, vừa ăn uống xong là chia tay luôn. Tin tức đó làm ta thay đổi quan niệm. Đường Du Bình

cắn môi hỏi: - Bây giờ chúng ta nên làm gì? - Nội đã có chủ trương. Ngươi cứ việc theo kế hoạch mà hành sự là được. Đường Du Bình gật đầu,trong đôi mắt diễm lệ chợt ánh lên tia hàn quang đáng sợ như những đấu sĩ trước lúc xuất thủ quyết đấu nhìn đối phương chuẩn bị cho cuộc chiến sinh tử, vừa quyết liệt vừ mang niềm tin thắng lợi. Đại tổng quản Phạm Giang bước vào sảnh cúi mình thi lễ: - Lão phu nhân! Đại tiểu thư! Đường Du Bình hỏi: - Tên họ Lộ thế nào? Phạm Giang đáp: - Hắn nói rằng có việc cần giải quyết nên vừa mới đi khỏi điếm. Đường đại lão lão hỏi thêm: - Hắn còn nói gì khác không? Hắn bảo rằng ngày mai sẽ chính thức đến ở hẳn trong điếm. Đường đại lão lão thêm: - Ta đã dặn ngươi. - Dạ! Thuộc hạ không dám quên. Khâu tổng quản đã ngầm theo dõi hắn. Đường đại lão lão gật đầu: - Được rồi! Phạm tổng quản, ngươi lo sự vụ đi, nhưng phải hết sức cẩn thận.
Tới đó đứng lên, dặn thêm điệt nữ: - Du Bình hãy đi theo nội! Nếu ta đoán không sai thì tối nay thế nào cũng xảy ra chuyện quan trọng. Bổn điếm vừa khai trương, mọi việc tốt nhất nên xử lý ở ngoài. Đường Du Bình gật đầu, nhưng thái độ xem ra rất căng thẳng. x X x Căn cứ vào tin tức của nhị tổng quản Khâu Tử Dực vừa báo về thì Lộ Vân Phi ra cửa tây thành đi về phía đấu trường. Đó là nơi rất hoang vắng, trước đây quan phủ dùng làm thao trường luyện võ cho quân sĩ nhưng đã lâu không dùng đến nên trở thành hoàng phế thê lương. Đường đại lão lão và tôn nữ được tin liền cấp tốc tới đó. Mới sang canh hai, ánh trăng soi sáng cả khu vực đấu trường và khu rừng lân cận. Có hai nhân ảnh đứng đối diện nhau ngay giữa đấu trường. Đường gia tổ tôn hai người tiếp cận đến sát quảng trường ẩn sau một vòm cây quan sát. Đường Du Bình vừa quét mắt nhìn đã kinh dị hỏi: - Nội xem người có dáng cao cao đó giống như. Nàng chưa nói hết câu, mặt chợt đỏ lên. Đường đại lão lão nói tiếp: - Chẳng phải đó là biểu huynh Võ Lâm Công Tử của ngươi đó sao? Hắn đã đến Trịnh Châu sao không đến bổn điếm chứ?
Nội,dường như hai người đang chuẩn bị quyết đấu. Nội xem đối thủ của Võ Lâm Công Tử là người như thế nào, gầy nhom như vượn. Giữa trường đấu vang lên một tiếng nói lạnh lùng của Võ Lâm Công Tử: - Bổn công tử chỉ nói một câu thôi. Ngươi tự đoạn một tay mình, ta sẽ tha cho đi! Hán tử gầy như vượn nói: - Lỗ đại công tử! Tại hạ đã nói đó chỉ là sự hiểu lầm. Tại hạ đã ước đại công tử tới đây nhằm mục đích giải thích sự hiểu lầm đó, mặt khác không muốn người thứ ba nào biết việc này … Võ lâm công tử ngắt lời: - Không nói nhiều. Thực hiện đi! Xem ra người này không muốn giải thích, chỉ buộc

người ta thực hiện ngay mệnh lệnh của mình, chứng tỏ bản tính vô cùng kiêu ngạo độc đoán. - Lỗ đại công tử! Ngươi xuất thân từ thế gia, đương nhiên từng đọc qua không ít sách, há không biết thân thể cốt nhục là do phụ mẫu sinh ra có lý đâu tự mình hủy đi? Bức người khác hủy bỏ một phần thân thể, há chẳng phải quá phận? Hán tử gầy như vượn dùng lời lẽ nhũn nhặn nhưng thái độ lại bình tĩnh và đầy cương quyết. Võ Lâm Công Tử trừng mắt quát: - Hồ ngôn! - Không hồ chút nào! Đó là danh ngôn của thánh nhân đó chứ! - Ngươi làm tặc, việc đó làm nhục đến tổ tôn còn nói gì đến danh ngôn của thánh nhân?

- Đại công tử! Tại hạ thừa nhận đã buộc phải hành nghề làm ăn không vốn đó, nhưng vì sợ điếm nhục đến gia môn nên không dùng đến họ, chỉ gọi tên Tam Lang thôi … Ở chổ nấp, Đường Du Bình khẽ kéo áo Đường đại lão lão nói: - Nội! Thì ra hắn là Xuyên Thành Thử Tam Lang, đồng bọn của Lộ Vân Phi. Đường đại lão lão gật đầu: - Ườm,vậy là sắp có chuyện đáng xem đây. Tên họ Lộ thế nào cũng đã tiềm phục quanh đây rồi! Giữa đấu trường, Võ Lâm Công Tử lành lạnh hừ một tiếng nói: - Xem ra ngươi buộc bổn công tử phải động thủ mới nghe. Nếu vậy ta sẽ chặt đứt cả hai tay ngươi để khỏi hành nghề ăn trộm. Rồi bất chợt quay đầu lại quát: - Mang kiếm lại đây! Một tiểu đồng đứng khuất dưới bậc cấp đài đấu bước lên đài hai tay nâng một thanh kiếm cho Võ Lâm Công Tử. Tên tiểu đồng người thấp bé lại khuất phía bên kia đấu đài nên lúc đầu Đường gia tổ không nhận thấy. Võ Lâm Công Tử cầm lấy thanh kiếm, sau đó tên tiểu đồng lùi lại chỗ cũ, thật quý phái chẳng kém gì bậc vương tôn công tử. - Nào! Ngươi có chịu thi hành hay phiền đến ta phải động thủ? Xuyên Thành Thử Tam Lang cao giọng: - Công tử, chẳng phải là ta sợ ngươi đâu, chỉ là không muốn đối địch thôi. Thật tình nếu đánh nhau, tại hạ không phải đối thủ của ngươi nhưng nếu muốn bỏ đi thì công tử không ngăn nổi đâu.

Võ Lâm Công Tử mắt bức thị đối phương không nói gì, kiếm vung lên chỉ thẳng Tam Lang, biểu thị quyết tâm thực hiện ý định của mình. Trong chỗ nấp, Đường Du Bình hỏi khẽ: - Nội, chúng ta sẽ ủng hộ bên nào? Đường đại lão lão đáp: - Trò diễn chỉ mới bắt đầu thôi. Chúng ta cứ xem tiếp đã! Chỉ thấy nhân ảnh phiêu dật, khi nhìn lại đã thấy Tam Lang đứng dưới đài. Y vừa nói muốn đi thì công tử không ngăn nổi, quả thật khôn ngoa. Đương nhiên trước đó Võ Lâm Công Tử đã có chuẩn bị, thế mà Tam Lang vẫn dễ dàng thoát khỏi sự khống chế của nhân vật lừng danh võ lâm này, chứng tỏ thân thủ của y không phải tầm thường, không hổ danh Xuyên Thành Thử. Võ Lâm

Công Tử cũng lao xuống nhưng không nhanh quá, dừng lại cách đối phương bảy tám thước cười nói: - Bổn công tử cố ý cho ngươi biểu diễn chút bản lĩnh đó thôi. Cũng vừa lúc ấy, một nhân ảnh từ mép rừng bên kia lướt ra trường đấu dừng lại giữa hai đới thủ. Người đó chính là Lộ Vân Phi. Đường Du Bình thốt lên: - Nội, hắn tới rồi! Đường đại lão lão trả lời không chút bất ngờ: - Ừm. Võ Lâm Công Tử nhíu mày hỏi: - Ngươi là ai? - Lộ Vân Phi! Võ Lâm Công Tử nhướng mày trông rất oai vệ: - Chưa nghe nói qua, các ngươi là đồng bọn? Hỏi xong lướt tia mắt như điện sang hai người. Lộ Vân Phi cười đáp: - Người trong võ lâm có thể coi là đồng bọn. Nếu ngươi không tự mình tách ra … Võ Lâm Công Tử nhếch môi đầy khinh thị: - Trong hang chuột thì chó đứng ngoài. Nhưng đừng tưởng dễ thoát vào hang ổ. Câu đó khiến Lộ Vân Phi nổi giận, chàng quắc mắt nói: - Tên họ Lỗ! Hạng ngươi đừng tưởng có thể mở miệng nhục mạ người khác. Trong giang hồ chỉ nên lấy hai chữ chính nghĩa làm gốc. Thanh danh của một người không phụ thuộc vào xuất thân mà căn cứ vào nhân cách người đó. Nhiều trường hợp một người vô danh tiểu tốt có thể gây ấn tượng hơn một nhân vật cho mình lừng danh thiên hạ. Võ Lâm Công Tử không giấu sự khinh bỉ: - Ngươi không đủ tư cách cùng bổn công tử đàm luận về những vấn đề cao siêu đó. Hãy nói mau ngươi có ý định gì? Lộ Vân Phi bình thản đáp: - Không để ngươi tùy tiện đả thương người. Võ lâm Công Tử ngửa mặt cười to một tràng mới nói: - Dựa vào sức trói gà không chặt của tiểu tử ngươi? Lộ Vân Phi cố nén giận trả lời: - Dựa vào một chữ lý. - Bổn công tử trừng trị tên trộm, có gì không hợp lý? - Tam Lang lấy đi hộp gấm của ngươi là xuất phát từ lòng nghĩa khí. Trong một tửu điếm ngươi đã nói với tên tiểu đồng rằng vật trong hộp gấm đó có thể làm cho Đường đại lão lão thành tiên thành phật. Ngoài ra nếu lần này không thể mang vật đó cùng nhân đầu trả lại thì phải vĩnh viễn thoái xuất giang hồ. Bởi thế nên Tam Lang mới lấy hộp gấm của ngươi … Võ Lâm Công Tử gằn giọng: - Như thế là không phải lấy trộm ư? - Tại hạ còn chưa nói hết! Lộ Vân Phi thản nhiên tiếp giọng: - Thế nhưng sau đó mới chứng thực rằng lời của ngươi không giả, thêm nữa thực tế ngươi cũng có quan hệ với Đường gia. Bởi thế khi ngươi đến Trịnh Châu, Tam Lang đã trả lại hộp gấm đó và hẹn ngươi tới đây giải thích sự hiểu lầm. Thế mà ngươi định trừng trị Tam Lang thì đúng lý chỗ nào? Võ Lâm Công Tử chợt quét mắt hỏi: - Các ngươi có quan hệ với Đường gia? Lộ Vân Phi lắc đầu: - Không! Chỉ do tôn trọng danh hiệu của Đường gia, ngoài ra là vì những điều mà Đường gia điếm chủ đã làm cho giang hồ. Đường Du Bình nghi hoặc nhìn

sang tổ mẫu: - Nội! Xem ra tên họ Lộ nói rất hợp tình hợp lý. Đường đại lão lão lắc đầu: - Hiện tại chưa thể khẳng định điều gì. Chó cắn người thường không để lộ răng! - Nhưng việc này hình như không liên quan gì đến bổn điếm. - Ngươi cứ bình tĩnh. Sự việc còn tiếp diễn. Đường Du Bình hỏi: - Chúng ta sẽ hiện thân chứ? Đường đại lão lão lắc đầu: - Không! Chỉ trừ trường hợp bất đắc dĩ.
Trên đấu trường Võ Lâm Công Tử trầm ngâm một lúc rồi nói: - Bổn công tử từ khi xuất đạo đến nay chưa từng nhường nhịn người nào. Nay bổn công tử không giết người mà chỉ đoạn một cánh tay là phúc đức cho hắn quá rồi. Các người nên biết cảm tạ lòng nhân từ của ta mới phải. Lộ Vân Phi cười nhạt: - Hừ! Lòng nhân từ của nhà ngươi thì chẳng đáng một xu.. ta hỏi ngươi quyết làm theo ý mình? Võ Lâm Công Tử lạnh giọng: - Bổn công tử đã nói là không rút lời! Lộ Vân Phi cũng cất giọng không kém lạnh lùng: - Tên họ Lỗ! Ngươi chỉ biết bảo vệ sự tôn trọng và hư danh hão huyền của mình mà không nghĩ đến hậu quả khi muốn hủy một cách tay người khác,được lắm! Ta đã nói ngăn cản không để ngươi hành động ngông cuồng như vậy. Nếu có bản lĩnh thì trước hết phải thắng được Lộ Vân Phi này, sau đó sẽ mặc sức muốn làm gì cũng được. Đừng nói là một cánh tay mà muốn chặt luôn cả cổ Tam Lang cũng không ai oán. - Hô hô hô … Võ Lâm Công Tử bỗng ngữa cổ cười một tràng dài đầy ngạo mạn, hồi lâu mới thôi cười nói: - Tên họ Lộ! Ngươi sức đáng bao nhiêu mà dám cùng bổn công tử tranh cao hạ? Lộ Vân Phi cười nhạt đáp: - Sức bao nhiêu thì cứ để thực tế chứng minh. Võ Lâm Công Tử phát khùng. Hắn chưa từng gặp một thiếu niên nào dám vô lễ với mình như vậy. Việc đó đối với nhân vật kiêu ngạo tự cho là nhất đẳng thì quả là hết chịu nổi. Nhưng dù tức giận bao nhiêu cũng phải tỏ ra uy danh và nhường nhịn trước hạng vô tri. Liền hừ một tiếng nói: - Rút kiếm ra! Bổn công tử nhường ngươi trước ba kiếm! Lộ Vân Phi rút kiếm ra đâm bừa ba nhát nói: - Như vậy coi là ngươi đã nhường ta xuất trước ba kiếm rồi. Phát chiêu đi! Tuy nói vậy nhưng chợt thấy hối hận nghĩ thầm: - Trong lúc đại sự đang được tiến hành một cách khẩn trương mình không được tự tiện kết oán cừu mới phải. Điều đó sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch. Nhưng với hạng người kiêu ngạo như Võ Lâm Công Tử thì chưa đạt đến mục đích quyết không cam chịu. Tình thế bây giờ đã kiếm phát cung trương biết làm thế nào? Đối phương đã không nhân nhượng, và không thể để Tam Lang phải mất một cánh tay … Chàng chợt nẩy ra một ý nói: - Tại hạ thấy rằng chúng ta nên lấy một chiêu phân định thắng thua. Các hạ thấy thế nào? Võ Lâm Công Tử cất giọng khinh khỉnh: - Ngươi sợ ư? - Như

tại hạ đã nói, nếu bại thì tùy các hạ xử trí muốn thịt muốn mổ cũng được sao gọi là sợ? Võ Lâm Công Tử nghĩ ngợi một lúc rồi gật đầu: - Thôi được! Một kiếm là quá đủ. - Vậy thì xin mời! Lộ Vân Phi cũng khai triển thủ thế trông rất kỳ quái. Chỉ thấy thân người hơi chệch sang trái, nhưng hai vai lại hướng thẳng tới chính diện, kiếm hơi chếch lên trời.

Song phương gườm gườm nhìn nhau một lúc, xem chừng ai cũng có ý đề phòng. Chỉ nhìn thủ thế, Võ Lâm Công Tử nhận ngay chiêu thức mà đối phương phát ra sẽ không dễ đối phó. Hắn ngưng thần tập trung toàn lực, lòng hết sức căng thẳng bởi trong vòng một chiêu không thể thất thủ …… Trong chỗ nấp, Đường Du Bình ngưng thần nhìn song phương, lòng cũng trở nên căng thẳng nói: - Nội! Xem ra tên họ Lộ thân thủ không tầm thường! Đường đại lão lão nói: - Đương nhiên! Nếu không hắn đâu dám đưa thân vào tận Đường gia lão điếm? - Nội đoán xem phần thắng nghiêng về bên nào? - Rất khó xác định. Song phương đều không lộ ra chút sơ hở nào, chỉ xuất chiêu mới biết. Đường Du Bình nói: - Nội! Điệt nhi thấy hình như tên họ Lộ không muốn đối địch với Lỗ công tử, vì thế mới đề nghị đấu một chiêu. Đường đại lão lão vỗ vào vai tôn nữ nói: - Nha đầu! Ngươi khá lắm! Thật không hổ danh là người kế nghiệp Đường gia lão điếm. Đó là chính yếu, Nội cũng có cách nhìn như vậy. - Nhưng có nguyên nhân gì chứ? - Thế nào? Ngươi khảo nghiệm ta đấy ư? Rồi bà ta bỗng hạ giọng: - Thật tình ta cũng chưa xác định được nguyên nhân... Vừa lúc đó chợt nghe từ trường đấu Xuyên Thành Thử Tam Lang chợt la to: - Đại công tử! Ngươi thua rồi!

Võ Lâm Công Tử bỗng giật mình quay lại nhìn, nhưng lập tức hiểu ngay rằng mình đã bị lừa mặt đỏ bừng. Quả tình nếu lúc đó đối phương thừa cơ hắn phân thần, công vào thì khó mà ứng phó được. Một chiêu tính là thua rõ rồi. Nhưng Lộ Vân Phi không thừa cơ xuất thủ, trái lại còn lùi về một bước. Võ Lâm Công Tử đỏ mặt tía tai lắp bắp: - Các ngươi…….. giở trò gì? Xuyên Thành Thử Tam Lang cười nói: - Lỗ đại công tử! Lộ đại ca chẳng phải hạng người lợi dụng thế nguy của người khác, nhưng ngươi nghĩ lại xem nếu lúc đó công thủ thì trong một chiêu ngươi có giành được thế thắng không? Võ Lâm Công Tử nín lặng. Hắn không thể không thừa nhận. Nếu hắn xác định đối phương vào hạng tầm thường thì đã xuất thủ từ lâu. Chỉ cần nhìn thái độ trầm tĩnh và thủ thế cổ quái của đối phương, hắn đã mười phần kiêng kỵ. Trong thâm tâm, lúc đó hắn đã tin chắc chỉ trong một chiêu hắn không thể giành thế thắng. Xuyên Thành Thử Tam Lang thấy đối phương nín lặng liền bồi tiếp một câu: - Lỗ đại công tử!

Thật tình song phương chỉ do hiểu lầm chưa phải đối đầu sống chết. Thật tình một chiêu khó lòng phân định thắng bại, hơn nữa song phương đều có cấp sự tại thân.. giang hồ lộ hẹp, thiếu gì cơ hội gặp nhau? Tuy thất lý nhưng tính ngạo mạn không cho phép Võ Lâm Công Tử dễ dàng chấp nhận. Hắn lạnh lùng hỏi: - Ngươi muốn cầu ta để cánh tay ngươi lành lặn thêm một thời gian nữa sao? Bấy giờ Lộ Vân Phi mới lên tiếng: - Các hạ! Ta sẽ thay Tam Lang làm chủ việc này, thế nào?
Võ Lâm Công Tử nghĩ ngợi giây lát mới hỏi: - Vậy ngươi cứ đề xuất điều kiện! Lộ Vân Phi trả lời ngay: - Trừ hôm nay, các hạ có thể chọn địa điểm thời gian tùy ý, với điều kiện không có mặt người thứ ba. Võ Lâm Công Tử trầm ngâm một lúc rồi gật đầu: - Có thể! Việc này sẽ có thỏa thuận! Dứt lời trao kiếm cho tên tiểu đồng rồi lao mình khỏi đấu trường. Tam Lang tới gần Lộ Vân Phi hỏi: - Đại ca, tiểu đệ hành động như thế được không? Lộ Vân Phi lắc đầu: - Việc có thể trở nên nghiêm trọng đấy! Tên họ Lỗ này bản tính kiêu ngạo chỉ trọng hư danh. Chẳng qua vì hắn có cấp sự gì đó, nếu không chẳng dễ dàng bỏ đi như thế. - Chúng ta cũng thế mà! Đại ca đề xuất đấu một chiêu, tiểu đệ hiểu ngay… Chợt một nhân ảnh lướt tới hiện trường, chính là lão nhị Hàn Tinh kiếm Đinh Triệu Hùng. - Đại ca, làm sao tiểu tử đó bỏ chạy mất thế? Lộ Vân Phi đáp: - Bây giờ không phải lúc đánh nhau. - Sao vậy chứ?
Lộ Vân Phi nghiêm giọng: - Thắng hay bại lúc này không có nghĩa gì. Hơn nữa chúng ta có việc khác phải làm. Bây giờ chúng ta chia tay, theo kế hoạch mà hành động. Lão nhị ngươi nhớ cho kỹ, không được sinh sự! Ba người lập tức tản ra, lát sau mất hút trong màn đêm. Không lâu, Đường đại lão lão và Đường Du Bình cũng rời khỏi chỗ nấp quay về thành. x X x Quá trưa hôm sau, Đường Du Bình tiễn Võ Lâm Công Tử đi khỏi thương điếm, vừa trở về phòng Đường đại lão lão đã hỏi ngay: - Lỗ công tử đi rồi ư? Đường Du Bình gật đầu: - Đi rồi! Anh ta nói có cấp sự cần làm không thể ở lại. Đường đại lão lão chợt thấp giọng hỏi: - Du Bình, ngươi thấy hắn là người thế nào? Đường Du Bình trả lời ngay: - Cao ngạo, sặc mùi công tử! - Ngươi không thích hắn sao? Còn Nội nhận thấy hắn có tình ý với ngươi đó. Đường Du Bình ngượng ngùng đáp: - Nội thì chỉ có... Giọng Đường đai lão lão ôn tồn: - Du Bình! Chúng ta và Lỗ gia có mối thâm giao từ lâu đời. Lỗ biểu huynh của ngươi tuy tính tình kiêu ngạo một chút nhưng chỉ đối với người ngoài thôi. Luận về nhân phẩm, võ học thì hắn đều hơn người. Hơn nữa nay ngươi đã lớn rồi, chẳng lẽ cứ mãi lo đến công việc của Đường gia lão điếm? Dù sao ngươi cũng vẫn là

một nữ nhân. Đường Du Bình cuối thấp đầu thẹn thùng nói: - Nội! Đường đại lão tiếp lời: - Nếu các ngươi có thể kết hợp đó là tâm nguyện lớn nhất của nội. Việc đó đối với Đường gia lão điếm cũng thuận tiện nhiều mặt… Tới đó Đường đại lão lão mở chiếc hộp gấm mà Võ Lâm Công Tử mới đưa lại hồi sáng, trong đó có một chiếc trâm giá trị rất lớn. Đường Du Bình chợt ngẩng đầu lên,thái độ trở nên rất kiên nghị nói: - Nội! Đường gia lão điếm phải do người của Đường gia duy trì và gìn giữ chứ tuyệt đối không nhờ vào bất cứ ngoại nhân nào. Điệt nhi tuy là nữ nhân nhưng dám biểu lộ bản lĩnh của mình trước người khác. Còn chuyện riêng tư,trước mắt chúng ta chưa vội bàn đến vấn đề này,hãy chờ mấy năm nữa sẽ nói! Đường đại lão lão kêu lên: - Nha đầu! Gái có thì, làm sao ngươi nói mấy năm sau… Đường Du Bình kiên quyết lắc đầu: - Điệt nhi không quản! Dù suốt đời không lấy chồng cũng chẳng sao. Điệt nhi chỉ mong cha mẹ ngậm cười nơi chín suối. - A. Đôi mắt nhăn nheo của Đường đại lão lão chợt rưng rưng lệ.

Đường Du Bình thở sâu vào một hơi nói: - Nội, chúng ta hãy bàn tới chính sự đi. Nội quyết để Lộ Vân Phi bảo hộ chuyến nhân đầu tiêu của Điền Vĩnh Ân sao? - Chính thế! Nhưng chúng ta còn chưa rõ mục đích của hắn. Và dù sao hiện tại chỉ nên coi hắn là khách thôi… - Cứ chờ nó đi chuyến tiêu này rồi sẽ biết. Nhưng cần phải giám sát hắn chặt chẽ. - Nhưng chúng ta không cần phải mạo hiểm như thế. Có thể dứt khoát cự tuyệt hắn mà… - Nha đầu! Có những việc mà không thể tránh né được. Người ta đã tự thượng môn nói thẳng ra là bán mạng. Nếu mục đích đã nhằm vào chúng ta, dù có cự tuyệt hắn cũng sẽ tìm cách khác, có khi còn nguy hiểm hơn, đáng sợ hơn. Đường Du Bình à một tiếng rồi nói: - Còn chuyện này điệt nhi chút nữa quên. Lỗ công tử nói rằng đến Trịnh Châu lần này đễ truy bắt một người gọi là Lôi Vô Kỵ. Nội đã nghe tên đó bao giờ chưa? - Có nghe nói, nhưng ấn tượng không sâu lắm. Hình như hắn là một nhân vật rất độc ác. - Lỗ công tử còn nói thêm rằng tên Lôi Vô Kỵ từng được Bàn Long Sơn Trang bảo hộ. - Làm sao ngươi không hỏi kỹ chuyện đó? - Điệt nhi, không muốn tò mò về chuyện riêng người khác.

Vừa lúc ấy một tên tỳ nữ đi vào nói: - Đại tiểu thư, Khâu nhị tổng quản chờ trong khách sảnh nói rằng có việc cần bẩm báo. Đường Du Bình gật đầu: - Được! Ta đến ngay. Vừa tới khách sảnh, Đường Du Bình đã thấy Khâu Tử Dực chạy ra đón: - Đại tiểu thư … Đường Du Bình hỏi: - Khâu tổng quản có chuyện gì thế? Khâu Tử Dực cố nén kích động hỏi: - Đại tiểu thư có biết Lộ Vân Phi là ai không? Đường

Du Bình mở to mắt nói: - Lộ Vân Phi là Lộ Vân Phi chứ gì? Chẳng lẽ hắn giả danh? - Không phải, hắn..... hắn là nhân vật có lai đầu rất lớn! - Thế ư? Lai đầu thế nào? - Hắn là nhân vật lừng danh trung niên Kim Bài Sát Thủ! Đường Du Bình biến sắc, run giọng hỏi: - Kim Bài Sát Thủ? Có phải người cách đây một năm đã giết Quan Đông Thất Quái ở quan ngoại làm chấn động toàn giới võ lâm? Khâu Tử Dực gật đầu, Thấp giọng đáp: - Chính phải! Đường Du Bình trấn tỉnh lại, trầm ngâm nói: - Thật không ngờ lại là chính nhân vật đó… Khâu tổng quản làm sao biết được? Khâu Tử Dực đáp: - Nhị tiểu thư Tào Xuân Cẩm ở Bàn Long Sơn Trang vừa tìm gặp hắn, trong khi nói chuyện đã lộ ra danh hiệu đó.
Đường Du Bình chợt hỏi: - Tào Xuân Cẩm tìm gặp hắn ở đâu? Khâu Tử Dực đáp: - Tào nhị tiểu thư tìm tới tận phòng tên họ Lộ. Có lẽ hai người đến giờ vẫn còn nói chuyện. - Được! Chúng ta hãy đến xem. o O o

Vong Mệnh Thiên Nhai

Đánh máy: Tiểu Thanh Xà

Hồi 3
CHUYẾN TIÊU ĐỊNH MỆNH

Trong căn phòng được dành riêng cho Lộ Vân Phi, nhị tiểu thư của Bàn Long Sơn Trang Tào Xuân Cẩm và Lộ Vân Phi đứng đối diện nhau, thần tình cả hai trông đều căng thẳng như cặp gà chọi trước trận đấu.
Là đối tượng rất đáng ngờ nên Lộ Vân Phi được bố trí trong căn phòng có hệ thống giám sát rất bí mật. Đường Du Bình và Khâu Tử Dực có thể quan sát mọi diễn biến bên trong mà không sợ bị phát giác.
Chỉ thấy Tào Xuân Cẩm hùng hổ như đang vấn tội: - Lúc chúng ta chia tay ở Nam Dương,huynh nói rằng sẽ đến tìm ta. Thế mà bây giờ huynh tới Trịnh Châu lại lặng lẽ vào khách điếm này.
Lộ Vân Phi nhỏ nhẹ nói: - Tào cô nương! Tại hạ đâu thể đường đột tới thăm?
- Vì sao không thể?
- Vì chúng ta mới gặp nhau có một lần.
- Chỉ cần quen nhau là được, kể gì mấy lần? Huynh đã hứa là sẽ đến tìm ta, nay dám thất ước sao?
Lộ Vân Phi nói thẳng: - Tại hạ không hứa. Chỉ vì cô nương đề xuất

do thể diện mà tại hạ không thể từ chối…
Tào Xuân Cẩm trơ tráo hỏi: - Như vậy huynh không muốn làm bằng hữu với ta sao?
- Tại hạ không nói thế. Người trong giang hồ với nhau,dù nam hay nữ, không phải địch nhân đều là bạn hữu.
- Huynh định quanh co với ta ư? Đường Du Bình thừa biết tính khí của Tào Xuân Cẩm, vì thế không ngạc nhiên trước thái độ trơ tráo và giọng nói thô bạo đó của cô ta. Đường Du Bình biết nữ nhân đó nhưng song phương không đi lại gì với nhau. Lộ Vân Phi hoàn toàn không tỏ ra hứng thú gì khi phải tiếp chuyện với vị thiên kim của Bàn Long Sơn Trang: - Tào cô nương, tại hạ tới Trịnh Châu là vì có việc cần giải quyết, chưa có lúc rảnh rỗi… Tào Xuân Cẩm ngắt lời: - À! Ta hiểu rồi! Huynh đã phải lòng nữ chủ nhân mới của Đường gia lão điếm đúng không? Lộ Vân Phi ngiêm giọng: - Tại hạ mới lần đầu tới đây… - Thế thì tốt, tôi là chủ nhân ở đây sẽ đưa huynh đi thăm các nơi thắng cảnh. - Tại hạ chưa có thời gian rỗi.. Tào Xuân Cẩm lườm một cái thật dài hỏi: - Huynh khi nào mới rảnh? - Có lẽ sau khi xong việc tại hạ sẽ đến quý trang bái phỏng. - Nhưng huynh bận rộn việc gì nói xem. Tôi không phải khoe khoang nhưng khắp vùng Trịnh Châu này tôi chỉ cần lên tiếng nói một tiếng là xong tất, cho dù việc lớn hay nhỏ gì cũng thế! Lộ Vân Phi lắc đầu: - Thịnh tình đó xin tâm lĩnh. Nhưng tại hạ chỉ làm chút việc riêng. Giọng Tào Xuân Cẩm lảnh lót nói: - Huynh cự tuyệt tôi sao? Rồi bước lên hai bước sát người Lộ Vân Phi tiếp: - Huynh chớ cậy mình là Kim Bài Sát Thủ lừng danh thiên hạ. Nói cho huynh biết rằng ở Trịnh Châu này tôi có thể làm cho huynh mỗi bước đều khó đi.
Tào Xuân Cẩm không đẹp nhưng cũng không thể nói là xấu, chỉ là tính tình phóng đãng và ngang ngược không sao chịu thấu. Lộ Vân Phi lùi một bước nghĩ thầm: - Lúc ở Nam Dương tình cờ mà gặp cô ta, chỉ đàm đạo có mấy câu ai biết là dẫn đến tai họa thế này? Nhưng Bàn Long Sơn Trang là đại bang phái bá chủ nhất vùng này, nếu đắc tội với cô ta thì ảnh hưởng đến đại sự. Nên khéo léo tìm cách gỡ bí mới được! Nghĩ đoạn cười khổ đáp: - Tào cô nương đừng giận. Chẳng qua tại hạ vụng nói thôi. Hay thế này vậy! Tại hạ sẽ đưa cô nương ra phố uống vài chén coi như tạ tội, được không? - Không! Tôi không cần huynh bồi tội. Tôi là chủ ở đây đương nhiên sẽ tiếp đãi huynh! Lộ Vân Phi quẫn bách nói: - Cung kính bất như tòng mệnh vậy! Tào Xuân Cẩm mỉm cười duyên, đổi cách xưng hô: - Thế thì đi thôi nào! Muội nói thật, thích huynh quá! Lộ Vân Phi sửa lại trang phục đôi chút rồi miễn cưỡng theo Tào Xuân Cẩm ra khỏi phòng.

Đường Du Bình từ chỗ nấp nhìn theo hai người, lòng bần thần suy nghĩ: - Lộ Vân Phi là người chỉ mới nổi danh đã làm chấn động giang hồ với Kim Bài Sát Thủ, nhưng rất ít người biết quá khứ của nhân vật bí ẩn này. Nay y đến bổn điếm với danh nghĩa bán mạng làm nhân đầu tiêu sư với mục đích gì? Nếu y có âm mưu gì thì bài hiệu Đường gia lão điếm có bị hủy dưới tay y không? Kế hoạch của Đường đại lão lão có thể đối phó với nhân vật bí hiểm này không?

x X x

Giữa phố đông, Tào Xuân Cẩm cứ tự nhiên tì hẳn vào người Lộ Vân Phi như chỗ không người. Hầu như toàn thành Trịnh Châu đều biết Tào Xuân Cẩm là nữ nhân gàn bướng, phóng đãng, hỷ nộ bất thường, dù thị làm gì người ta cũng lờ đi vì ghét và sợ. Lộ Vân Phi cố tìm cách gỡ bí, vừa đi vừa tính: - Là nam tử hán mà không thoát được vòng kiềm tỏa của nữ lưu thì hèn thật! Nhưng địa phương này là thiên hạ của Bàn Long Sơn Trang, chuốc oán với cô ta tất sẽ gặp nhiều phiền phức. Làm sao để thoát được cô ta để mà đừng mất hòa khí đây? Tào Xuân Cẩm bíu lấy vai chàng, quay sang hỏi, môi gần chạm vào má Lộ Vân Phi: - Chúng ta vào đâu đây? Lộ Vân Phi đỏ mặt, cố tránh xa một chút: - Ở đây tại hạ không quen… - Thôi được đến Chính Dương Xuân. Ở đó rất yên tĩnh, là nơi lý tưởng để nói chuyện tâm tình. - Khách tùy ý chủ vậy! Tại hạ không có ý kiến gì . Đột nhiên chàng thấy Xuyên Thành Thử Tam Lang đứng trước một quầy dược đưa mắt nháy nháy mình. Lập tức trong đầu lóe lên một ý dừng lại nói: - Tào cô nương xin chờ tai hạ một lát. Tại hạ rẽ vào điếm bên kia mua vài thứ dược liệu rồi sẽ quay lại ngay. Tào Xuân Cẩm bĩu môi: - Dược hiệu tí xíu này thì có gì đáng mua chứ? Huynh chẳng cần mất công, cứ kê tên thứ mình cần, muội bảo người mang đến cho. - Sao lại thế? Chỉ một vài loại bình thường thôi, đâu dám làm phiền. Nói rồi không chờ đối phương kịp phản ứng liền bỏ đi ngay.

Đầu tiên chàng đến quầy hỏi một vài thứ dược liệu mà biết chắc trong đó tiểu hiệu này không có, sau đó bước nhanh tới chỗ vắng. Tam Lang bước lại gần: - Đại ca! Làm sao lại theo thứ nữ nhân... Lộ Vân Phi ngắt lời nói nhanh: - Lão tam, chúng ta đến Chính Dương Xuân. Ngươi cố nghĩ cách giúp ta thoát khỏi nữ nhân đó! Tam Lang toét miệng cười: - Chuyện đó dễ ợt! - Nhưng không được làm cô ta tức giận! - Yên tâm đi! Lộ Vân Phi vội vã bước ra đường. x X x Chính Dương Xuân là một tửu lầu vào loại hào hoa ở Trịnh Châu. Trong một phòng rộng có tới năm sáu bàn ở thượng lâu chỉ có Tào Xuân Cẩm và Lộ Vân Phi đối ẩm, trên bàn toàn cao lương mỹ tửu, ngoài ra

không còn khách nhân nào khác. Chắc bọn điếm tiểu nhị ở đây không lạ gì thói đỏng đảnh của vị thiên kim của Bàn Long Sơn Trang này, sẵn sàng thỏa mãn mọi nhu cầu vô điều kiện. Rượu đã được ba tuần, đã thấy đôi má Tào Xuân Cẩm ửng hồng. Từ chỗ đối diện, Tào Xuân Cẩm chuyển sang ngồi sát vào Lộ Vân Phi, nép vào người chàng thủ thỉ: - Lộ đại ca,thiếp thấy chàng là một nam tử chân chính. Lúc ở Nam Dương, chỉ cái nhìn đầu tiên là thiếp yêu chàng ngay! Tiếc rằng lúc đó có công chuyện không thể ở lại. Bây giờ chàng đến Trịnh Châu sẽ là sở hữu của thiếp rồi. Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ mà!
Đôi mắt đã nhuốm hơi men nhưng vẫn lúng liếng muôn vạn ý tình. - Tào cô nương! Uống rượu đi! Tại hạ cùng cô nương chén này… Chàng nói xong dịch xa thêm một chút. - Lộ đại ca, sao chàng khách khí thế? Sợ gì chứ? Xưa nay thiếp chưa từng yêu một nam nhân nào, chàng là người đầu tiên đấy! - Tại hạ rất vinh hạnh thay. Nói thế nhưng rủa thầm: - Chỉ sợ cả chục nam nhân từng qua tay ngươi rồi… Hai người cùng nâng chén. Uống xong,Tào Xuân Cẩm chợt ré lên: - Điếm tiểu nhị! Một tên tửu bảo ló vào cửa: - Nhị tiểu thư sai bảo gì? Tào Xuân Cẩm ra lệnh: - Đóng cửa lâu lại cho ta. Ngươi cũng xéo đi nơi khác! Tên tửu bảo khúm núm cúi người đáp: - Tuân lệnh! Tào Xuân Cẩm nói với theo: - Cấm không ai được vào! Nhưng khi cửa lâu vừa đóng vào thì chợt nghe tên tửu bảo la lên hốt hoảng, đồng thời cánh cửa bị đánh bật tung. Một vị công tử ăn vận quý phái đứng oai nghiêm ngay giữa cửa lâu, sau lưng còn có tên tiểu đồng. Vị công tử không phải ai khác đó chính là Võ Lâm Công Tử Lỗ Nguyên Khánh! Tào Xuân Cẩm vội đứng dậy kêu lên: - Chàng đấy ư? Lỗ đại công tử … Lỗ Nguyên Khánh cất giọng lạnh lùng: - Không sai! Chính là bổn đại công tử.
Tào Xuân Cẩm cười gượng nói: - Lỗ đại công tử! Chàng tới đây thật đúng lúc. Xin vào đi! Để thiếp sai tiểu nhị đổi bàn rượu khác . Võ Lâm Công Tử cười nhạt đáp: - Nhị tiểu thư! Xin lỗi vì đã làm cô mất nhã hứng. Nếu bổn công tử biết cô đang tiếp khách thì không đến làm gì. Đôi má đỏ hồng của Tào Xuân Cẩm hơi tái đi. Võ Lâm Công Tử liếc xéo Lộ Vân Phi rồi quay sang Tào Xuân Cẩm hỏi: - Nhị tiểu thư! Cô cũng thích tên cẩu tử đó sao? Lộ Vân Phi đứng phắt lên định phát tát nhưng chợt nghĩ ra: - Đây nhất định là mưu chước của Xuyên Thành Thử rồi! Vả lại muốn trừng trị Võ Lâm Công Tử không nói lúc này. Hoàn toàn không đáng. Tào Xuân Cẩm nhìn Võ Lâm Công Tử hỏi: - Chàng ghen thiếp đã uống rượu với vị này ư? - Không đáng! Trên giang hồ người ta thường đồn đại. Bây giờ ta mới tin. - Đồn đại thế

nào? - Không cần nói ra. Tự cô cũng thừa biết. Tào Xuân Cẩm tái mặt: - Hừ ta phải giết người! Võ Lâm Công Tử nhíu mày hỏi: - Giết người ư? Giết ai? - Giết người nào đã đặt điều ác với ta! - Chẳng lẽ bây giờ còn có người đặt điều ác ý với cô? Tào Xuân Cẩm bỗng dịu giọng: - Đại công tử! Hãy nghe thiếp nói đã! Lộ đại hiệp đây là cao thủ mà cha thiếp thân mời về tệ trang, tình cờ gặp trên phố nên thiếp mời đến đây xin chàng chớ có hiểu lầm. Lộ Vân Phi không khỏi cười thầm. Võ Lâm Công Tử bĩu môi nói: - Hắn là cao thủ ư?
- Úi chao! Chàng không biết nhân vật Kim Bài Sát Thủ lừng lẫy khắp vùng Kinh Tương ư? Võ Lâm Công Tử chợt biến sắc. Hiển nhiên hắn không lạ gì danh hiệu này: - Hắn là Kim Bài Sát Thủ ư? Vừa hỏi vừa đưa mắt nhìn Lộ Vân Phi tỏ ý không tin. - Chẳng lẽ thiếp nói giả với chàng? Võ Lâm Công Tử hồ nghi nói: - Ta từng gặp hắn một lần, đồng bọn của hắn là một tên trộm… Tào Xuân Cẩm nhìn Lộ Vân Phi hỏi: - Có chuyện đó sao? Võ Lâm Công Tử cười gằn đáp: - Cứ hỏi hắn thì biết. Lộ Vân Phi nói: - Tại hạ chỉ vì không thích kẻ cậy thế lăng thân thôi! Võ Lâm Công Tử vẫn không rời mắt khỏi Lộ Vân Phi: - Ngươi đúng là Kim Bài sát Thủ? - Tại hạ xưa nay không dùng ngoại hiệu để lừa người. - Rất tốt! Bằng danh hiệu của ngươi, bổn công tử có thể cùng ngươi phân cao hạ. Còn nhớ lời tối qua chứ? - Đương nhiên! Các hạ cứ chọn thời gian và địa điểm. Tào Xuân Cẩm nhíu mày, hết nhìn người này lại nhìn người kia. Võ Lâm Công Tử anh tuấn, phong lưu. Còn Lộ Vân Phi phong độ nho nhã trong lòng cô ta lúc này yêu cả hai người. - Đại công tử, định đánh nhau ư? - Chúng ta đã có định ước từ trước. - Xin hãy vì thiếp mà bỏ chuyện can qua được không? Võ Lâm Công Tử hơi ngần ngừ một lát rồi lắc đầu: - Chỉ sợ rất khó.
Tào Xuân Cẩm buột miệng: - Nếu hai vị đánh nhau người nào bị thương thì thiếp cũng….. Cô ta kịp dừng giữa chừng. Lúc này Lộ Vân Phi không muốn tranh chấp với tên kiêu ngạo này. Hiện chàng còn có đại sự phải làm, không thể bị sao nhãng bởi những chuyện vặt vãnh. Võ Lâm Công Tử hỏi: -Thế nào? Bây giờ chúng ta cùng ra khỏi thành chứ? Lộ vân Phi lắc đầu: - Lúc này không phù hợp. - Vì sao? - Các hạ hãy nhớ lời ước là giữa chúng ta không có người thứ ba. Võ Lâm Công Tử liếc mắt sang Tào Xuân Cẩm rồi nói: - Vậy thì chỉ hai chúng ta ra khỏi thành thôi. Tào Xuân Cẩm chợt kêu lên: - Như thế không được! Thiếp sẽ trả lời thế nào với gia phụ? Võ Lâm Công Tử đành nói: - Thôi được! Đành chờ lúc khác vậy. Lộ Vân Phi đồng tình: - Chúng ta còn nhiều cơ hội. Rồi thừa cơ nhìn Tào Xuân Cẩm nói: - Nhị tiểu thư! Tại hạ có chuyện này muốn đi trước một

chút. Các vị cứ ở đây đàm đạo, hẹn gặp lại ở Bàn Long Sơn Trang! Dứt lời ôm quyền rồi bước nhanh ra cửa. Vì có Võ Lâm Công Tử đứng cạnh nên Tào Xuân Cẩm không biết làm gì hơn đành gọi theo: - Sẽ gặp lại ở bổn trang! x X x
Lộ Vân Phi về đến phòng mình ở Đường gia lão điếm thì đã thấy nhị tổng quản đứng chờ ở cửa. Hai người vào phòng tọa định xong, Khâu Tử Dực mở lời: - Lộ lão đệ vừa đi uống rượu về ư? Bây giờ chàng đã thành người trong Đường gia nên cách xưng hô cũng thay đổi. Lộ Vân Phi biết mình cùng Tào Xuân Cẩm ra khỏi Đường gia lão điếm tất ai cũng biết nên thật thà đáp: - Tiểu đệ bị Tào nhị tiểu thư đeo bám quá phải đi, may được một vị bằng hữu giải vây cho! Khâu Tử Dực gật đầu: - Ưm, Lão huynh có nghe nói qua. Rồi thay đổi đề tài: - Lão đệ, đại tiểu thư bảo ta nói lại với lão đệ một việc. - Xin cứ nói! Khâu Tử Dực hắng giọng rồi bắt đầu: - Chúng ta dự định tiếp nhận một chuyến tiêu, đưa một người đến quan ngoại, ba ngày sau thì khởi hành. Đại tiểu thư muốn lão đệ phụ trách chuyến này. Lộ Vân Phi à lên một tiếng, mắt sáng lên hỏi: - Đối tượng là nhân vật thế nào? Khâu Tử Dực đáp: - Hắn tên là Điền Vĩnh Ân, từng làm hộ vệ ở phủ Thượng Thư, sợ cừu gia trước đây trả thù trên đường về cố gia tận quan ngoại nên tìm đến bổn điếm. Lộ Vân Phi tỏ ra do dự nói: - Khâu tổng quản, tiểu đệ còn chưa quen nghề, mong được chỉ giáo. Khâu Tử Dực cười đáp: - Chỉ giáo thì không dám. Mục đích cốt sao bình an thuận lợi là được. Qui củ của bổn điếm xưa nay hàng hóa là trên hết tính mạng chỉ là thứ yếu. Lộ Vân Phi gật đầu: - Điểm này tiểu đệ biết, vì thế mới đến đây bán mạng. - Còn một việc nữa. Việc bảo tiêu phải tuyệt đối giữ bí mật, không được tiết lộ thân phận cho bất cứ ai! - Tiểu đệ nhớ rồi! - Còn cách thức và đường đi thế nào, đại tiểu thư sẽ nói cho lão đệ biết. Lộ Vân Phi gật đầu: - Tốt lắm! Chợt nói thêm: - Tiểu đệ có vấn đề này.. Khâu Tử Dực ngắt lời cười hỏi: - Lão đệ định hỏi về chuyện thù lao ư? Cứ theo định ước, lão đệ sẽ được nhận một phần ba… Lộ Vân Phi lắc đầu: - Không! Tiểu đệ định hỏi trong quá trình bảo tiêu trong điếm có cho thêm người tùy hành không? - Có, nhưng bí mật bảo vệ. - Tiểu đệ có thể tìm người giúp đỡ chứ? - Cái đó,cần phải thỉnh thị ý kiến đại tiểu thư. Nhưng lão huynh cho rằng có thể. - Khâu tổng quản còn gì chỉ giáo nữa không? - Không! Chỉ có mấy việc thế thôi để lão đệ biết trước mà có sự chuẩn bị. - Xin đa tạ Khâu tổng quản. - Chúng ta đã thành người nhà, đừng nên khách khí!
Khâu Tử Dực vừa nói vừa vỗ nhẹ vào vai Lộ vân Phi rồi bước ra khỏi phòng. x X x Đến chiều ngày thứ tư, Khâu Tử Dực dẫn theo một lão

nhân chừng năm mươi tuổi không đến nỗi gầy gò nhưng da mặt vàng bủng như mang trọng bệnh đến phòng Lộ Vân Phi. Chàng biết ngay lão nhân là đối tượng bảo tiêu, nên lướt mắt nhìn kỹ, nghĩ thầm: - Giả trang khá đấy, không đến nỗi chướng mắt! Tuy nhìn kỹ thì có gì khác thường nhưng không dễ phát hiện ngay được. Khâu Tử Dực trầm giọng nói: - Lão đệ đây là người thân thích của ngươi, nói là bằng hữu cũng được. Đang mắc trọng bệnh, nhờ lão đệ đưa giúp về nhà. Lộ Vân Phi gật đầu rồi quay sang lão nhân hỏi: - Bằng hữu là Điền Vĩnh Ân? Lão nhân gật đầu đáp: - Chính phải. Tiêu đầu xưng hô thế nào? Khâu Tử Dực liền cướp lời: - Điền lão ca! Chỉ cần biết vị này là thân thích của lão ca, vì sinh bệnh nên phiền đưa về nhà, thế là đủ. Trên đường mọi việc sẽ do lão đệ này làm chủ. Điều cốt yếu nhất là làm thế nào qua mắt nhưng kẻ đối đầu với lão ca để bình an tới được quan ngoại. Điền Vĩnh Ân nín lặng. Lộ Vân Phi hỏi: - Khâu tổng quản, vị bằng hữu này hóa trang ư? Khâu Tử Dực cười đáp: - Không sai! Đó là một thủ pháp vì lý do bảo mật.
Lộ Vân Phi hỏi tiếp: - Bao giờ thì khởi hành? - Hoàng hôn là bắt đầu hành trình. Điền Vĩnh Ân lo lắng hỏi: - Khâu tổng quản! Tôi phát giác rằng,cừu gia đã tới thành Trịnh Châu rồi ! Khâu Tử Dực trấn an: - Điền lão ca cứ yên tâm. Bây giờ lão ca đã được đặt trong sự bảo vệ. Đường gia lão điếm xưa nay không bao giờ để khách nhân phải thất vọng. Điền lão ca không phải là vị khách đầu tiên. Lộ Vân Phi định hỏi cừu nhân của Điền Vĩnh Ân là những người nào nhưng nghĩ kỹ lại thôi. Bởi chàng là tiêu sư, nếu muốn hỏi thì nên hỏi Đường đại tiểu thư là hơn. Khâu Tử Dực nhìn Lộ Vân Phi cười nói: - Lão đệ, chuyến tiêu này được thỏa thuận sáu nghìn lạng bạc, như vậy thù lao của lão đệ là hai nghìn lạng bạc, khi trở về sẽ nhận đủ số. Còn chi phí dọc đường đã chuẩn bị sẵn trong túi trên yên ngựa rồi, chi tiêu đừng lo thiếu. Lộ Vân Phi gật đầu không nói thầm nghĩ: Mỗi chuyến 2000 lạng, năm chuyến là một vạn lạng, ăn mấy đời không hết. Tuy nhiên nếu chuyến này không trót lọt thì mạng mình cũng không đáng một xu. Vì thế mà mất mạng thì còn nói gì đến chuyện hưởng thụ tiền thù lao nữa. Mạng người tính bằng vàng bạc, cũng là điều đáng lo nghĩ đấy. o O o

Vong Mệnh Thiên Nhai

Đánh máy: Tiểu Thanh Xà

Hồi 4
NHÂN TIÊU THẤT TÍCH

Hoàng hôn vừa buông xuống ở cửa Bắc thành Trịnh Châu bỗng vang lên tiếng vó ngựa dồn dập rồi chỉ lát sau đã thấy hai kỵ mã phóng nhanh khỏi cổng thành.
Đi trước là lão nhân chừng 50 tuổi, vẻ mặt bệnh hoạn, đó chính là Điền Vĩnh Ân được Đường gia lão điếm bảo hộ nhân đầu tiêu.
Lão cúi đầu khom lưng, tay bám chặt vào yên ngựa, dáng vẻ hết sức thiểu não. Nhìn lão giả làm con bệnh thật giống không chê vào đâu được.
Kỵ sỹ đi sau là Lộ Vân Phi, chàng giữ khoảng cách chừng một thân ngựa sau Điền Vĩnh Ân.
Trong bóng tối chập choạng, người tinh ý còn có thể nhận ra trước sau hai kỵ mã chừng một tầm tên còn có hai người bộ hành nữa. Người đi trước ốm nhom như vượn, người đi sau là một hán tử tráng kiện. Hiển nhiên là Xuyên Thành Thử Tam Lang và Hàn Tinh Kiếm Đinh Triệu Hùng, hai vị huynh đệ của Lộ Vân Phi được Đường đại tiểu thư chấp nhận làm trợ thủ chuyến bảo tiêu này.
Lộ Vân Phi vừa đi vừa suy tính: - Tự mình đến Đường môn bán mạng được Đường đại lão lão và Đường tiểu thư chấp nhận, lại còn phái mình bảo vệ chuyến tiêu thứ nhất ngay khi mới tái khai trương Đường gia lão điếm, có phải
họ đã tin tưởng và yên tâm giao cho mình làm tiêu sư trong chuyến bảo tiêu quan trọng này không?
Nếu không nói đã hoàn toàn tin tưởng thì không hợp tình hợp lý. Họ đã mạo hiểm đưa sự nghiệp của Đường gia lão điếm đặt vào tay mình, đương nhiên bên trong đã có kế hoạch chu toàn. Nhất định còn có nhiều cao thủ khác bí mật giám sát và bảo vệ. Mình chưa biết đối phương là ai, hành trình lại thiên biến vạn hóa, quả thật bảo tiêu là nghề độc đáo nhất trên giang hồ. Lộ Vân Phi chợt nghĩ đến Tào nhị tiểu thư. Kẻ phóng đãng và đồng bóng này xuất thân từ danh môn đại phái mà không biết giữ gia phong lại đeo đuổi đủ loại nam nhân làm thú vui, làm sao Võ Lâm Công Tử tính tình kiêu ngạo như vậy mà lại vướng vào sự cấu dẫn của cô ta? Đáng buồn thay con người ta phần nhiều chỉ giữ được vẻ ngoài hào nhoáng để che đậy cái bên trong xấu xa bại hoại. Sau cảnh nhá nhem của hoàng hôn là lúc trăng lên sáng soi khắp vũ trụ, trên quan đạo lại càng sáng rõ.
Tam Lang đang đi trước bỗng bước chậm dần, chờ Lộ Vân Phi tới gần quay đầu lại nhìn một cái rồi đột ngột lao đi, chỉ phút chốc đã mất tăm mất dạng Điền Vĩnh Ân lo lắng nói: - Lão đệ, tên hán tử gầy nhom đi trước trông đáng nghi quá! Lão không biết tên họ và lai lịch của Lộ Vân Phi nên cứ gọi bừa bằng hai tiếng lão đệ. Lộ Vân Phi

đáp: - Lão ca cứ yên tâm đi. Tại hạ đã có bố trí cả, sẽ không xảy ra bất trắc gì đâu.
Điền Vĩnh Ân không nói nữa, trầm mặc ruỗi ngựa đi. Chừng nửa canh giờ thì đã cách Trịnh Châu chừng hai mươi dặm, trước mặt hiện ra một tiểu trấn. Lộ Vân Phi nói: - Lão ca, chúng ta chuẩn bị tìm khách điếm nghỉ lại. Điền Vĩnh Ân ngờ vực hỏi: - Sao không đi thêm một đoạn nữa? Lộ Vân Phi giải thích: - Hành trình ban đêm không được an toàn. Đương nhiên chúng ta có thể lấy đêm tối để ẩn tàng hành tích nhưng khó phát hiện địch nhân. Nếu phát sinh tình huống cũng khó ứng biến. Thêm nữa đi vào ban đêm dễ bị nghi ngờ. - Vậy là sau này chỉ đi ban ngày còn ban đêm nghỉ trọ hay sao? - Căn bản trên nguyên tắc đó. Tuy nhiên đôi lúc còn tùy vào tình hình. Từ đầu trấn, Lộ Vân Phi xuống ngựa, tay cầm cương dắt cả đôi ngựa vào trấn. Trấn tuy không lớn nhưng khá sầm uất, đặc biệt trên phố chính về đêm lại càng náo nhiệt. Lộ Vân Phi cứ dắt ngựa đi dọc phố, mắt nhìn sang các biển hiệu hai bên. Vượt qua một, hai rồi ba... bốn... năm khách điếm, Lộ Vân Phi vẫn không dừng lại. Bấy giờ trong số hành nhân có một người đưa đôi mắt cú vọ nhìn theo đôi nhân mã. Điền Vĩnh Ân không nén được, hỏi: - Không phải chúng ta tìm khách điếm trọ lại sao? Lộ Vân Phi hờ hững trả lời: - Đúng thế!
Nhưng mắt vẫn không ngừng nhìn các biển hiệu.Điền Vĩnh Ân lại hỏi: - Lão đệ tìm gì thế? - Tìm một khách điếm thích hợp. Rồi tiếp tục đi. Mãi tới cuối phố, thấy một khách điếm, trên cổng chỉ treo một ngọn đèn lồng hiu hắt đến cả biển hiệu cũng không đọc rõ, phải khó khăn lắm mới đọc được bốn chữ lem luốc: - Quán trọ bình dân. Như vậy là cả tên điếm cũng không có. Một tên điếm tiểu nhị đang ngồi trước điếm môn ngủ gật. Lộ Vân Phi dừng lại nói: - Lão ca, xuống ngựa đi! Điền Vĩnh Ân nặng nề rời khỏi lưng ngựa hỏi khẽ: - Lão đệ, tại sao có nhiều khách điếm rộng rãi sạch sẽ như thế mà ngươi không... Lộ Vân Phi ngắt lời: - Lão ca, mọi việc trên đường sẽ do tôi làm chủ. Tiểu nhị bị tiếng động làm tỉnh giấc đứng bật dậy, đưa tay dụi mắt, chớp chớp mấy cái liền mới hỏi: - Khách quan muốn trọ ở tiểu điếm ư? Lộ Vân Phi gật đầu: - Ưm! Tên tiểu nhị hoạt bát hẳn lên: - Xin mời vào! Còn thượng phòng chưa có khách! - Tiểu nhị ca, tìm phòng nào bình thường thôi. Ngày mai chúng ta đi ngay. - Dạ! Tiểu nhị trả lời xong cầm cương ngựa từ tay Lộ Vân Phi, hướng vào trong điếm gọi to: - Có khách nhân tới! Một tên tiểu nhị khác y phục nhếch nhác từ trong điếm chạy ra.
Nói xong đưa tay xóa đi. Lộ Vân Phi cầm lấy chiếc túi đeo bên yên rồi cùng Điền Vĩnh Ân bước vào điếm, vừa đi vừa nói với tên điếm tiểu

nhị : - Nếu trong điếm không có sẵn rượu trà thì ngươi hãy ra phố mua giúp đừng lo phí tổn, còn phòng thì chọn hai gian sạch sẽ một chút! Tiểu nhị vội vã gật đầu: - Dạ! Tiểu nhân sẽ phục vụ như ý! Ngay lúc ấy ở góc phố có một hán tử đưa đôi mắt cú vọ nhìn sang. Hà Tinh Kiếm Đinh Triệu Hùng cũng vừa tới nhìn lên biển hiệu rồi đi vào cửa điếm. Tên tiểu nhị vừa dắt ngựa vào tàu xong chạy ra vồn vã hỏi: - Dạ! Đại gia cũng vào trọ lại tiểu điếm? Đinh Triệu Hùng gật đầu: - Ưm! - Xin mời vào! Xin vào đi! Đinh Triệu Hùng vừa đi khỏi thì hán tử mắt cú cũng vừa hiện ra bên cửa điếm. Tên tiểu nhị lại hỏi: - Khách quan cũng muốn trọ ở tiểu điếm? Hán tử mắt cú gật đầu. - Mời khách quan vào! Chỉ trong vòng một khắc mà có tới bốn năm khách nhân, làm sao tên diếm tiểu nhị không mừng quýnh lên. Hán tử mắt cú chỉ tay lên biển hiệu hỏi: - Tiểu nhị, trên biển hiệu các ngươi dùng gạch vẽ hình đầu khỉ vậy là có ý gì? Tên điếm tiểu nhị nhìn lên biển hiệu ngạc nhiên nói: - À! Có lẽ bọn trẻ con nghịch ngợm vừa vẽ bậy lên đó! Tên hán tử cú vọ chếch môi cười độc địa rồi bước vào điếm. Đúng là quán trọ bình dân, phòng hẹp, sâu nhỏ, gần như phòng liền phòng, cửa tiếp cửa. Lộ Vân Phi và Điền Vĩnh Ân lấy hai gian thượng phòng chính diện, ở giữa cách một gian tiểu sảnh, có lẽ đó là hai phòng tiện nghi nhất của khách điếm này. Còn Tam Lang và Đinh Triệu Hùng thì chọn hai chái phòng dãy đối diện, có thể giám sát chặt chẽ hai gian thượng phòng của Lộ Vân Phi và Điền Vĩnh Ân. Lộ Vân Phi mới vào phòng, Tam Lang đã nhẹ bước vào theo. Lộ Vân Phi thấp giọng nhỏ: - Lão Tam, tại sao ngươi chọn khách điếm tồi tệ này? - Đại ca, như thế mới tiện! Một là kín đáo ít bị theo dõi, hai là người trong giang hồ chẳng ai đến trọ hạng điếm bình dân tồi tàn. Còn thứ ba nữa... - Là gì? - Có nhiều người biết tiểu đệ, nếu ở trong điếm lớn thì dễ bị phát hiện. Hành động lại thiếu tự do. Lộ Vân Phi không nén được cười hỏi: - Còn có bốn nữa không? Xuyên Thành Thử Tam Lang vội vã gật đầu: - Có, có! Đó mới là vấn đề chủ yếu nhất. Khi tiểu đệ vào trấn đã phát hiện mấy tên cao thủ của Bàn Long Sơn Trang và có cả Tào nhị tiểu thư nữa. Lộ Vân Phi thốt lên: - Ồ! Đáng suy nghĩ đấy! Chẳng hay có phải bọn họ nhằm vào chúng ta không?

- Cái đó thì rất khó nói trước! - Lão tam! Ngươi hãy ra ngoài dò thám xem người của Bàn Long Sơn Trang tới đây vì mục đích gì. - Được tiểu đệ đi ngay. Tam Lang đi rồi, Lộ Vân Phi cũng sang phòng Điền Vĩnh Ân. Bên này tên điếm tiểu nhị đã mang cơm rượu tới. Chừng như Điền Vĩnh Ân đói lắm nên đã cầm lấy đũa, thấy Lộ Vân Phi bước vào thì ngượng nghịu mỉm cười. Lộ Vân Phi chợt nhận ra Điền Vĩnh

Ân đã gỡ bỏ lớp hóa trang trở lại diện mục thực, liền nổi giận nói: - Lão ca sao khinh xuất thế? Ngươi tưởng đây là chuyện chơi sao? Điền Vĩnh Ân chống chế: - Đệ có biết đồ vật hóa trang đó bôi lên mặt khó chịu thế nào không? Lộ Vân Phi nghiêm giọng: - Lão ca! Tính mạng là của ngươi. Nếu xảy ra chuyện gì thì ngươi là kẻ đầu tiên phải gánh lấy hậu quả. Bây giờ mới chỉ là phần đầu, đường còn xa, chớ nên đùa giỡn với tính mạng. Điền Vĩnh Ân tỏ vẻ hối hận liền đến bên giường tìm tấm diện cụ hóa trang mang vào như cũ. Ngay lúc ấy chợt nghe bên ngoài có tiếng người hự một tiếng. Lộ Vân Phi cả kinh quát hỏi: - Ai? Dứt lời đẩy cửa nhìn ra. Điền Vĩnh Ân biến sắc. Có tiếng Đinh Triệu Hùng gọi ngoài cửa: - Đại ca hãy ra đây một lát! Lộ Vân Phi bước ra khỏi phòng, thấy Đinh Triệu Hùng vẻ mặt ngưng trọng đứng giữa hành lang vặn quặt tay một tên hắc y hán tử có đôi mắt gian manh như mắt cú. Chàng đến gần hỏi: - Có chuyện gì thế? Đinh Triệu Hùng đáp: - Tên tiểu tử này đứng ngoài cửa sổ người nhìn trộm, nhất định là có ý đồ bất thiện. Lộ Vân Phi bảo: - Cứ hỏi hắn xem: Tên hán tử mắt cú tức giận la toáng lên: - Thiên hạ còn có công đạo nữa không? Chỉ nhìn qua cửa sổ quán trọ mà cũng phạm pháp sao? Đinh Triệu Hùng rít lên, giọng đầy đe dọa: - Tiểu tử! Đừng làm toáng lên vậy mà ảnh hưởng tới người khác, lão tử sẽ cho mi vĩnh viễn không mở miệng nổi đâu. Ngươi bảo đi đường qua đây ư? Hừ! Ta thấy rõ ngươi đã nhìn vào cửa sổ tới ba lần cấm cãi. Lộ Vân Phi nhíu mày: - Xem ra sự việc không phải tầm thường Đinh Triệu Hùng lại nói: - Tiểu tử! Ngươi rốt cuộc có ý đồ gì? Nói thật ra! Nếu không lão tử ta vốn giết người không chớp mắt, sẽ cho ngươi phơi thây giữa rừng hoang cho chó sói gặm đấy. Tên hán tử mắt cú hừ một tiếng không chút khiếp sợ trả lời: - Bây giờ nói trước còn sớm. Chưa biết ai sẽ phơi thây giữa rừng hoang cho chó gặm! Đinh Triệu Hùng dụng lực vặn một cái làm tên hán tử rú lên một tiếng, hai mắt lồi ra, mồ hôi toát ra đầy trán ngã quỳ xuống đất. Lộ Vân Phi ra hiệu cho Đinh Triệu Hùng buông tay rồi hỏi: - Bằng hữu, ngươi biết tại hạ không? Tên hán tử vẫn quỳ mắt len lén nhìn lên đáp: - Không biết! - Hãy nói lai lịch ra! - Ta chỉ là người làm công vặt trong thành này, ta có gì mà lai lịch với không lai lịch? - Nhưng tại hạ đã gặp bằng hữu dọc đường. Nên giải thích thế nào? Chợt nghe có tiếng bước chân từ phía tiền viện. Tên hán tử lại gào to: - Các ngươi không sợ vương pháp, dám công nhiên. Lời vừa dứt thì bị Đinh Triệu Hùng bước tới tát bốp vào miệng làm hắn mắt nổi đom đóm ngừng lại giữa câu: - Dám làm náo sự!cho mày biết thế nào là lễ độ. Chợt có tiếng Tam Lang: - Đại ca! Lộ Vân Phi đưa mắt ra hiệu cho Đinh Triệu Hùng rẽ

trái đi về phía tiền viện. Xuyên Thành Thử Tam Lang đứng dưới gốc cây vừa thấy Lộ Vân Phi đến đã nói ngay: - Đại ca trầm trọng đấy! - Thế nào? - Trong trấn ngoài trấn đều đầy người của Bàn Long Sơn Trang Lộ Vân Phi vội hỏi: - Mục đích gì? Tam Lang đáp: - Chúng bảo rằng truy bắt một tên phản đồ. - Truy bắt phản đồ? - Chính thế! Lộ Vân Phi trầm ngâm nói: - Chẳng lẽ... Ngay lúc đó bỗng có tiếng người rú lên một tiếng và tiếng quát hỏi của Đinh Triệu Hùng: - Ai? Lộ Vân Phi giật mình vội lao về phía phòng mình mà trước đó chàng đã ra hiệu cho Đinh Triệu Hùng đưa tên hắc y hán tử vào. Mới tới cửa phòng chàng chợt sững người vì kinh hãi. Tên hắc y hán tử mắt cú vọ nằm ngay giữa phòng, một mũi đao cắm vào ngực lút tận chuôi. Rõ ràng là đối phương giết người diệt khẩu. Nhưng hung thủ là ai? Lộ Vân Phi lao vào phòng. Cửa sổ phía sau bị vỡ tan, không thấy Đinh Triệu Hùng đâu cả. Lộ Vân Phi vội vã chạy sang phòng Điền Vĩnh Ân cũng không thấy bóng người nào, cửa sổ cũng bị đập nát. Chàng bỗng thấy cả người như tê đi. Chuyến bảo tiêu đầu tiên thất bại, chẳng những cơ nghiệp của Đường gia lão điếm từ nay tan thành mây khói mà danh hiệu Kim Bài Sát Thủ cũng tiêu vong. Vấn đề không chỉ có thế. Nghiêm trọng hơn cả là lời trọng thệ nhân đầu tiêu " thà bỏ mạng chứ không bỏ tiêu ". Mới đêm đầu tiên rời khỏi thành, chỉ cách Trịnh Châu có mười mấy dặm đã xãy ra biến cố, thật không sao ngờ tới. Tam Lang cũng hớt hải xộc vào phòng: - Đại ca có chuyện gì vậy? Lộ Vân Phi buồn bã lắc đầu. Xuyên Thành Thử Tam Lang tức tối văng tục: - Con mẹ nó! Dám vào đây… Lộ Vân Phi ngắt lời: - Đừng chửi toáng lên nữa! Ngươi hãy ở đây kiểm tra hiện trường xem có tìm được dấu vết gì không. Lão nhị có khả năng truy theo địch rồi, ta sẽ tiếp ứng cho hắn. Kiểm tra xong ngươi hãy đưa tử thi ra rừng xử lý . Dặn bảo xong liền lao ra cửa phóng đi. Sau khách điếm là tường viện đổ nát, bên tả là những dãy nhà dân san sát nhau còn bên tay phải là khu hoang dã. Lộ Vân Phi quan sát một lúc rồi lao về bên hữu tới khu hoang dã. Chàng phán đoán rằng đối phương giết người diệt khẩu lại còn cướp tiêu nhân không thể chỉ có một vài tên bởi thế không ẩn nấp quanh nơi gây án. Đồng thời Điền Vĩnh Ân từng là võ sư, vì thế cướp được lão ta nhanh gọn như thế phải là người có võ công cao cường. Bấy giờ đã tới canh ba, ánh trăng bàng bạc trãi xuống khu hoang đã im lìm như chết. Lộ Vân Phi chạy một hơi mấy dặm, chợt dừng lại nghĩ thầm: - Sự việc mới diễn ra trong chớp mắt, đối phương dù mọc cánh cũng không thể đi quá xa được, làm sao mình đi tới 4, 5 dặm vẫn không thấy nhân ảnh nào? Phải rồi mình thật ngốc! Cứ chạy sồng sộc giữa ánh trăng thế này, ai cũng

phát hiện được, vậy còn tìm ai? Chàng liền quay lại đi vào một khu rừng nhỏ. Một nhân ảnh lướt qua khu rừng, Lộ Vân Phi nhận ra là Hàn Tinh Kiếm Đinh Triệu Hùng. Chàng liền bước ra chặn lại. Đinh Triệu Hùng vừa cất lời đã văng tục: - Đại ca, bà tổ nó! Chúng ta bị lừa rồi! Lộ Vân Phi ngắt lời hỏi: - Lão nhị! Sự việc phát sinh thế nào? Đinh Triệu Hùng hậm hực đáp: - Tiểu đệ vừa đưa tên chó đẻ đó vào phòng, chỉ mới căn vặn thì chợt nghe rầm một tiếng rồi mũi dao từ cửa sổ bay vào cắm vào ngực tên tiểu tử đó. Đột ngột đến nỗi không kịp đối phó. Khi tới cửa sổ xem thì không thấy ai nữa. Tiểu đệ truy đuổi đến tận đây vẫn không thấy ma nào. Lộ Vân Phi trầm ngâm nói: - Kẻ nào thân thủ cao cường vậy... Đinh Triệu Hùng không đáp giọng đầy kích động: - Đại ca, ngay chuyến tiêu đầu tiên đã gặp chuyện phiền phức, chúng ta nên làm gì đây? - Làm gì đây? Lộ Vân Phi nhắc lại, chợt nghiến răng nói tiếp: - Ta là người đã bán mạng. Nếu không tìm lại được nhân tiêu nguyên vẹn thì phải đem đầu mình nạp cho Đường đại tiểu thư. Đinh Triệu Hùng kêu lên: - Rõ ràng người của Bàn Long Sơn Trang gây ra chuyện này mà. Lộ Vân Phi trầm tĩnh nói: - Lão nhị! Nếu vậy trước hết phải tìm ra chứng cứ đã, không được nói càn. Hơn nữa nếu không tìm được người về nguyên vẹn thì chẳng ích gì. Hàn Tinh Kiếm lao đi phút chốc mất hút. Lộ Vân Phi lòng nặng trĩu. Chàng hiểu rõ địch nhân là nhân vật đáng sợ thế nào. Trước hết sát nhân diệt khẩu, sau đó cướp tiêu mà không để lại chút dấu vết gì. Điền Vĩnh Ân đã từng là hậu vệ trong phủ thượng thư hiển nhiên võ công không kém, thế mà không kêu lên được tiếng nào trước khi bị bắt chứ chưa nói đến chuyện phản kháng…

Chợt có tiếng kêu từ xa vẳng đến. Lộ Vân Phi thấy lòng chấn động. Chàng lập tức xác định phương hướng rồi nhằm phía đông bắc lao đi. Trước mặt là một khu rừng. Lộ Vân Phi không chút do dự lao thẳng vào rừng. Giữa một bãi trống, Xuyên Thành Thử Tam Lang bị bốn người một nữ ba nam bao vây vào giữa, bên cạnh Tam Lang còn có thi thể của hắc y hán tử mắt cú vọ, chắc rằng hắn đang định chôn cất tử thi thì bị phát hiện. Ba nam nhân gồm một lão già và hai trung niên hán tử, còn nữ nhân chính là nhị tiểu thư của Bàn Long Sơn Trang Tào Xuân Cẩm. Lão nhân rền giọng hỏi: - Ngươi làm thiện sự gì? Tam Lang đáp: - Chứ sao! Người trên giang hồ thường không có thân thích ở gần. Tên này gặp điều bất hạnh tại hạ không nỡ để hắn phơi xác trong khách điếm nên mới mang tới đây chôn cất. Lão nhân ngắt lời: - Tiểu tử ngươi đừng giảo hoạt! Đã giết người hủy thây còn nói làm việc thiện sự. Tam Lang nhìn lão nhân một lúc đôi mắt bỗng sáng lên nói to: - Các hạ chẳng phải là Lưu Thiên Thọ

quản sự của Bàn Long Sơn Trang đó sao? Lão nhân ngơ ngác nhìn đối phương không đáp. Tam Lang lại nói: - Lưu lão anh hùng không nhớ tại hạ sao? Lão nhân cau mày hỏi: - Ngươi là ai? Tam Lang nói: - Lão anh hùng quên rồi sao? Năm trước ở Lạc Dương, ngươi bị đầu độc, khi đến tham gia cuộc ước đấu công lực không đề tựu được. Tại hạ đã cho lão anh hùng giải dược mà!
Lão nhân nhíu mày hỏi: - À! Đúng là có chuyện ấy! Ngươi là Tam Lang đúng không? - Không sai! - Lão phu trước đây có nợ ngươi một ân tình. Tuy nhiên việc hôm nay là việc công tạm gác lại chuyện cũ … Xuyên Thành Thủ Tam Lang hỏi: - Họ Lưu ngươi... có ý gì? Lưu Thiên Thọ đáp: - Vì tử thi dưới chân ngươi là một trợ thủ đắc lực của lão phu ở sơn trang. - Nhưng tại hạ đâu phải hung thủ giết hắn? - Ngươi giết người trong khách điếm rồi mang ra đây, nay còn dám cãi? - Ai nói? Lưu Thiên Thọ phất tay, hai trung niên hán thủ liền sấn vào, áp sát hai bên Tam Lang nhưng chưa động thủ. Tam Lang gào toáng lên: - Thật là oan uổng quá! Ngươi căn cứ vào đâu mà cho ta là hung thủ sát nhân? Lưu Thiên Thọ cười thâm độc: - Chẳng lẽ hắn tự sát? Tam Lang nói: - Cũng chẳng sai bao nhiêu! Lưu Thiên Thọ trừng mắt hỏi: - Ngươi nói vậy có ý gì? Xuyên Thành Thử Tam Lang đáp: - Lưu quản sự! Nếu lần đó không có giải dược của tại hạ thì ngươi đâu sống đến bây giờ? Người trong võ lâm phải biết ân oán phân minh. Tại hạ tuy không cần ngươi phục đáp, nhưng chí ít ngươi cũng không được lấy oán báo ân! Lưu Thiên Thọ quát: - Im miệng! Rồi cười hô hố một tràng tiếp: - Bây giờ là công việc của bổn sơn trang còn ngươi cho dược giải là việc tư, không thể để công tư lẫn lộn. Ta hỏi vì sao ngươi giết người? - Các ngươi giết người diệt khẩu sao còn đổ thừa cho ta? Bốn người chợt đưa mắt nhìn nhau. Tào nhị tiểu thư buột miệng: - Thế nào? Ngươi bảo ai giết ngươi diệt khẩu? - Việc là các ngươi làm còn hỏi ai chứ? Gây tội rồi còn đổ tội danh lên đầu Tam Lang ta, các ngươi là thứ người gì mà dám làm không dám chịu? Tào Xuân Cẩm ra lệnh: - Tóm cổ hắn lại rồi sẽ nói! Hai tên hán tử liền chụp lấy hai cổ tay Tam Lang. Hắn không phản kháng cứ để mặc đối phương hành sự. Lưu Thiên Thọ bước lên một bước lạnh lùng nói: - Tam Lang! Hãy khai cho thật, lão phu sẽ xin cho ngươi khỏi chết. Chớ hồ ngôn bát đạo. Nếu dám dối trá nửa lời thì chết không toàn thây đâu! Tam Lang gào to: - Thứ bất nhân bất nghĩa lấy oán báo ân, ngươi rồi sẽ bị báo ứng. Tào Xuân Cẩm lạnh lùng nói: - Tên khỉ kia! Nếu ngươi còn la toáng lên nữa ta sẽ lột da cắt lưỡi ngươi đó. Tam Lang cười nhạt đáp: - Nếu cắt lưỡi thì ngươi còn hỏi được gì nữa? Một tên trung niên hán tử nói: - Nhị tiểu thư! Tên tiểu

tử này còn chưa thấy quan tài thì chưa chịu nhỏ lệ đâu. Nếu không cho hắn nếm chút khổ đau chỉ e là khó hỏi được gì.
Tào Xuân Cẩm gật đầu: - Được nếu hắn không chịu phun ra thì cứ lột da từ chân lên từng tấc một. Tam Lang kêu lên: - Nhị tiểu thư! Ngươi là nữ nhân chứ đâu phải hổ cái? Dùng thủ đoạn đó để đối phó với nam nhân chẳng quá ư là tàn nhẫn sao? Tào Xuân Cẩm gằn giọng: - Ngươi mà cũng gọi là nam nhân ư? - Đương nhiên ta chẳng phải hạng người mà ngươi mộng tưởng. Nhưng một nam nhân không nhất thiết phải béo tốt mới là trượng phu … Tào Xuân Cẩm không chờ Tam Lang nói hết, ra lệnh cho một tên hán tử: - Treo hắn lên cây! Hai tên hán tử quả nhiên dắt Tam Lang tới trước một gốc cây. Tam Lang kêu lên: - Không được đâu. Treo lão tử lên cây thì làm sao tìm được nữ nhân cho mình nữa? Dứt lời xoay một vòng đã nhảy ra xa hai tên trung niên hán tử hơn một trượng. Chẳng ai kịp nhìn thấy hắn dùng thủ thuật gì mà thoát khỏi tay đối phương thần tình đến vậy. Cả bốn người của Bàn Long Sơn Trang đều mở mắt ngơ ngác. Vừa lúc ấy có một người xuất hiện sau lưng Xuyên thành Thử Tam Lang như bóng ma vừa dưới đất chui lên Tào Xuân Cẩm kêu lên: - Lỗ đại ca! Xuyên Thành Thử Tam Lang quay lại nhìn rồi bỗng nhiên rụt cổ lại vì hoảng sợ. Người vừa xuất hiện quả đúng là Võ Lâm Công Tử Lỗ Nguyên Khánh
Võ Lâm Công Tử nhìn Tam Lang nói: - Chớ vọng động. Nếu không bổn công tử cho ngươi nếm đòn đó. Tam Lang nghiến răng nói: - Lỗ đại công tử! Chẳng lẽ ngươi cũng vào hùa với bọn chúng? Giọng Lỗ Nguyên Khánh lạnh lùng: - Đừng quên ngươi còn nợ bổn công tử hai cánh tay đấy. Tam Lang bất giác rụt cổ lại kêu lên: - Việc đó chẳng phải chúng ta đã giải quyết rồi ư? Lỗ Nguyên Khánh cười nhạt: - Chưa xong đâu! Rồi quay sang Tào Xuân Cẩm nói: - Nhị tiểu thư! Ta cần mang hắn đi. Tào Xuân Cẩm lồng lên: - Không được! Lỗ Nguyên Khánh cắn môi hỏi: - Nhị tiểu thư! Chẳng lẽ cô không nể mặt ta sao? Tào Xuân Cẩm đáp: - Không phải chuyện nể mặt hay không. Hắn giết người của bổn sơn trang, vì thế thiếp cần mang hắn về cho gia phụ xử lý. Lỗ Nguyên Khánh cười nói: - Nhị tiểu thư! Bây giờ chúng ta thỏa thuận thế này nhé. Ta sẽ mang hắn đi, ba ngày sau trả hắn toàn vẹn cho quý sơn trang, thế nào? Lưu quản sự cùng hai tên trung niên đưa mắt nhìn Tào Xuân Cẩm. Nữ nhân này biết chúng biểu thị sự phản đối ý kiến của Lỗ đại công tử nhưng vẫn không có biểu hiện gì, bước lên hai bước hỏi: - Đại công tử chàng đến đây chỉ vì hắn thôi sao? Lỗ Nguyên Khánh gật đầu: - Có thể cho là như thế. - Đại công tử có thể cho biết nguyên nhân không?

Lỗ Nguyên Khánh lắc đầu: - Xin lỗi! Nhị cô nương, việc này còn liên quan đến một người thứ ba. Nếu chỉ là việc của ta thì không cần đến cô nương hỏi ta cũng nói. - Vậy ư? Thiếp cũng có một đề nghị… - Cô nương cứ nói! - Đại công tử cùng thiếp về bổn sơn trang chơi mấy ngày. Sau đó bổn công tử sẽ mang người đi được không? Lỗ Nguyên Khánh lắc đầu: - Không được thời gian không cho phép. Tào Xuân Cẩm tỏ vẻ băn khoăn: - Vậy thì biết làm thế nào? Chúng ta cùng có lý do như nhau cả. Song phương trầm ngâm một hồi. Không khí giữa rừng vắng lặng hẳn đi Lộ Vân Phi vẫn đứng trong tán lá quan sát mà chưa muốn hiện thân, một mặt chàng biết rõ bản tính của Tam Lang, với bốn người của Bàn Long Sơn Trang muốn lấy được mạng hắn không phải là chuyện đơn giản. Mặt khác chàng muốn hiểu thêm tình hình. Hiện tại đã có thể rõ thêm một chút. Rõ ràng người của Bàn Long Sơn Trang đến đây là do Điền Vĩnh Ân nhân tiêu đầu của chàng, và bây giờ Võ Lâm Công Tử Võ Nguyên Khánh đến đây cũng vì chuyện ấy. Nhưng Điền Vĩnh Ân là nhân vật thế nào mà khiến nhiều thế lực danh tiếng trên võ lâm theo đuổi đến thế? Việc Bàn Long Sơn Trang giết người cướp tiêu chỉ vì giải quyết ân oán trước đây hay có lý do nào khác?
Chẳng lẽ chỉ vì trả thù một kẻ trước đây là hộ vệ trong phủ Thượng Thư mà phải hưng sư động chúng như vậy? Còn một điều khó hiểu khác là tại sao Võ Lâm Công Tử cũng nhúng tay vào việc này? Có thể giả thiết Lỗ Nguyên Khánh là kẻ giết người cướp tiêu hay không? Và nếu đúng thì có ý đồ gì? Việc thiết yếu bây giờ là Lộ Vân Phi bây giờ là phải tìm lại nhân tiêu về, nhưng biết hành động thế nào đây? Cuối cùng chàng tự nhủ: - Cứ chờ xem việc tranh chấp của chúng sẽ dẫn đến kết cục thế nào rồi sẽ tính Võ Lâm Công Tử Lỗ Nguyên Khánh chợt hỏi: - Nhị cô nương! Quý trang hưng sư động chúng thế này cũng chỉ vì tên tiêu tử này thôi sao? Tào Xuân Cẩm không đáp mà phản vấn: - Còn đại công tử thì sao? Câu hỏi thật lợi hại. Lỗ Nguyên Khánh bỗng dịu giọng: - Xuân Cẩm! Chúng ta chẳng lẽ chỉ vì chuyện nhỏ này mà làm tổn thương hòa khí? Hắn xưng hô thân mật như vậy chứng tỏ mối quan hệ giữa hai người đã rất thân thiết. Và chủ yếu là Lỗ Nguyên Khánh tìm cách thay đổi chiến thuật. Tào Xuân Cẩm cười rất tươi đáp: - Thiếp cũng nghĩ thế. Lỗ Nguyên Khánh lại hỏi: - Vậy nên giải quyết thế nào? - Chàng nói trước thử xem! Lỗ Nguyên Khánh đi thẳng vào vấn đề: - Ta đề nghị chúng ta sẽ nói ra nguyên nhân đừng giấu giếm nhau điều gì được chứ? Tào Xuân Cẩm gật đầu: - Hay lắm! Vậy chàng nói trước đi!
Lỗ Nguyên Khánh trầm ngâm một lát rồi nói: - Ta muốn từ tên Tam

Lang để truy tìm một người ... Tào Xuân Cẩm reo lên: - Đúng quá! Mục đích của chúng tôi cũng như vậy, nhưng chàng truy tìm ai vậy? - Một tên hồ ly tinh tên là Điền Vĩnh Aân. Tào Xuân Cẩm vỗ tay nói: - Ô! Thật là dịu hợp, chúng tôi cũng đi tìm Điền Vĩnh Ân mà. Nhưng chàng tìm hắn làm gì vậy? Lỗ Nguyên Khánh chẳng chịu thua: - Bây giờ, đến lượt cô nói trước mới công bằng. Tào Xuân Cẩm không trả lời ngay mà trầm ngâm suy tính. Lộ Vân Phi trong chỗ nấp không bỏ sót câu nói nào của song phương. Chàng thấy mỗi lúc một thêm kích động. Điền Vĩnh Ân đã bị người của Bàn Long Sơn Trang cướp đi, tại sao Tào Xuân Cẩm còn hàm hồ như vậy? Nếu cô ta nói thật thì Điền Vĩnh Ân đi đâu? Ngoài ra tên hán tử mắt cú bị ai sát hại? Bàn Long Sơn Trang tìm Điền Vĩnh Ân là do mục đích giải quyết ân oán còn Võ Lâm Công Tử tìm lão để làm gì? Không khí tại trường tĩnh lặng nặng nề. Võ Lâm Công Tử chú mục nhìn Tào Xuân Cẩm chờ nghe câu trả lời. Lộ vân Phi cũng chăm chú lắng nghe. Bây giờ trước mặt Xuyên Thành Thủ Tam Lang là bốn cao thủ võ lâm của Bàn Long Sơn Trang, còn sau lưng là Võ Lâm Công Tư uy danh hiển hách vì thế hắn không dám vọng động.

Hồi lâu Tào Xuân Cẩm mới cất tiếng: - Điền Vĩnh Ân là phản đồ của bổn trang. Lộ Vân Phi nghe câu đó lòng đầy nghi hoặc. Điền Vĩnh Ân nói rằng lão từng làm hộ vệ ở phủ Thượng Thư, vì thế mới gây nên hiềm khích với Bàn Long Sơn Trang, nay muốn trở về cố hương sợ người của Bàn Long Sơn Trang truy sát nên mới thuê bảo hộ nhân đầu tiêu. Nay Tào Xuân Cẩm lại bảo Điền Vĩnh Ân là phản đồ, vậy ai nói đúng? Lỗ Nguyên Khánh cười nhạt hỏi: - Nhị cô nương sao lại lừa ta? Tào Xuân Cẩm kêu lên: - Thiếp mà lừa chàng ư? Vì sao phải lừa chàng chứ? - Theo ta biết thì Điền Vĩnh Ân không phải là người của Bàn Long Sơn Trang! Tào Xuân Cẩm giẩu môi nói: - Thiếp nói gì cũng thật lòng thật dạ cả! Chàng không tin thì biết làm sao được? Tới đó chợt hỏi: - Bây giơ thì tới lượt đại công tử nói xem tìm hắn có việc gì? Võ Lâm Công Tử đáp: - Từ Điền Vĩnh Ân mà tra tìm ra một người khác. Tào Xuân Cẩm trầm ngâm khoảnh khắc rồi nói: - Tìm được Điền Vĩnh Ân hay không là một vấn đề. Chúng ta không nên tranh chấp nhau một cách vô ích. Vì mối thâm tình giữa chúng ta lẽ đâu không giải quyết được vấn đề? Trước hết phải truy tìm cho được Điền Vĩnh Ân đang tọa lạc nơi đâu rồi hãy nói, chàng thấy thế nào? Võ Lâm Công Tử gật đầu: - Thế cũng được!

Vậy là song phương đã thỏa hiệp với nhau, đương nhiên sẽ tra khảo Tam Lang ngay ở đây. Xuyên Thành Thử cố nghĩ cách thoát thân. Nếu chỉ riêng bốn người của Bàn Long Sơn Trang thì y còn có thể

đối phó, nhưng nay lại có thêm Võ Lâm Công Tử, chuyện sẽ phức tạp hơn nhiều. Lưu quản sự và hai tên trung niên hán tử bước lên vây lấy Tam Lang vào giữa. Võ Lâm Công Tử lạnh giọng nói: - Tiểu tử! Nếu ngươi biết điều thì nói nhanh ra để chúng ta khỏi phải động thủ. Điền Vĩnh Ân ở đâu? Tam Lang di chuyển thân ảnh đứng đối diện với Võ Lâm Công Tử. Không thể quay lưng về phía cường địch đó là nguyên tắc mà bất cứ người nào có chút kinh nghiệm giang hồ phải biết và tuân thủ. Y thầm lượng định tình thế. Phía bên phải gần rừng nhất, ở đó là một tên trung niên hán tư đang trấn giữ. Đây là mắt xích yếu nhất có thể lợi dụng. Y lên tiếng: - Đại công tử! Tại hạ biết Điền Vĩnh Ân ở đâu mà nói chứ? Võ Lâm Công Tử đe dọa: - Đừng giảo biện nữa! Bổn công tử biết rõ thân phận ngươi. Trước hết nói cho ta biết hai tên đồng bọn của ngươi mang nhân đầu tiêu đi đâu? Tam Lang giả bộ hồ đồ: - Nhân đầu tiêu ư? Ai nói vậy chứ? - Sao không biết việc đó, việc giết người cướp nhân đầu tiêu là do Bàn Long Sơn Trang làm kia mà. Võ Lâm Công Tử quét mắt nhìn Tào Xuân Cẩm Nữ nhân này tức giận quát: - Con khỉ kia dám nói càn ... Thừa cơ giây lát đối phương thiếu lưu tâm, Xuyên Thành Thử Tam Lang nhanh như tia chớp lao sang phải lướt qua người tên trung niên hán tử. o O o

Vong Mệnh Thiên Nhai

Đánh máy: Tiểu Thanh Xà

Hồi 5
THÙ BẠN CÙNG THEO VẾT

Tên trung niên hán tử phản ứng quá nhanh, thấy Xuyên Thành Thử lao tới liền vung kiếm chặn lại nhưng vẫn chậm hơn một bước.
Tam Lang lướt nhìn quanh còn đánh bật lại một chưởng rồi lao vút vào rừng.
Cả năm người tại trường đồng thanh hét lên rồi phóng người đuổi theo.
Võ Lâm Công Tử thân pháp phàm tốc nhất, nhưng bị trung niên hán tử cản mất đường, khi vượt qua được thì nhân ảnh Xuyên Thành Thử Tam Lang đã mất hút.
Tào Xuân Cẩm nổi giận thét vang: - Đuổi theo! Phát tín hiệu bao vây!
Không ngờ Tào Xuân Cẩm vừa dứt lời thì chợt thấy Tam Lang quay lại.
Rõ ràng y đã thoát thân, thế mà còn tự nguyện trở lại nạp mạng, thật

là chuyện kỳ quặc!
Xuyên Thành Thử Tam Lang ngoác miệng ra cười nói: - Các vị đừng giương mắt ra kinh ngạc như thế! Lão đại của chúng ta đã ở đây, vì thế tại hạ chẳng cần chạy nữa!
Lưu quản sự buột miệng hỏi: - Lão đại của ngươi?
Tên hán tử trung niên vừa rồi bị Tam Lang đánh một chưởng còn tức đầy ruột, nay thấy đối phương quay lại đã nộ khí xung thiên lao tới nhằm Tam Lang đâm ngay một kiếm.
Xuyên Thành Thử Tam Lang là kẻ khôn ngoan như chuột và cũng nhanh như khỉ, chỉ lách mình đã thấy xuất hiện sau lưng tên trung niên hán tử, cười nói: - Hô hô! Đừng phí sự! Tại hạ xưa nay không thích thượng cẳng chân hạ cẳng tay như vậy đâu. Tên hán tử đâm một kiếm không trúng lại bị đối phương giỡn mặt càng tức quay ra đâm tiếp. Xuyên Thành Thử Tam Lang nhẹ nhàng tránh đi. Chợt một nhân ảnh từ trong rừng lướt tới hiện trường. - Chư vị! Hạnh ngộ! Tào Xuân Cẩm quay người lại nhìn đôi mắt rực sáng bỗng thốt lên: - Chàng đấy ư? Người vừa xuất hiện chính là Lộ Vân Phi Võ Lâm Công Tử nhướng mày nói: - Xác thực là hạnh ngộ! Lưu quản sự và hai tên trung niên hán tử quay người nhìn, nhưng thái độ đầy cảnh giác. Lộ Vân Phi dừng lại cách Tào Xuân Cẩm chừng năm bước, ôm quyền nói:- Tào cô nương, người ngay thẳng không nói mập mờ. Người của quý trang tin tức thật tinh thông, đã sớm vây sẵn lưới. Tào Xuân Cẩm nhíu mày nói: - Ngươi đường đường là vị Kim Bài Sát Thủ uy danh hiển hách, tại sao lại thế người bán mạng đi làm nhân đầu tiêu sư? Thật không sao hiểu được. Lộ Vân Phi cười đáp: - Tào cô nương, lỡ sơ xuất để mất tiêu tại hạ nhận thua lần này và quay lại đòi.
Lưu quản sự chen lời: - Mất tiêu ư? Thôi đừng khéo đóng kịch nữa! Việc đó quá ấu trĩ ai tin? Nói thật cho ngươi biết, ngươi bảo chăn sẵn lưới cũng không sai. Trong phạm vi trăm dặm quanh đây, ngay cả con chim sẻ cũng đừng hòng bay lọt. Lộ Vân Phi không lưu tâm đến hắn, quay sang Võ Lâm Công Tử: - Xin các hạ hãy biểu lộ lập trường! Võ Lâm Công Tử hừ một tiếng: - Giữa chúng ta vẫn còn lời ước chưa giải quyết. Nay phải gộp hai việc này làm một. Lộ Vân Phi hỏi: - Sao lại hai việc? - Không sai! Nhưng vẫn tuân thủ lời đính ước lúc đầu, không cho phép người thứ ba có mặt tại hiện trường! Như vậy biểu thị đặt Tào Xuân Cẩm ra ngoài. Tào Xuân Cẩm tính gàn bướng nhưng chẳng ngu đần, liền nói: - Đại công tử! Việc hai vị ước nhau là việc khác. Còn sự tình hôm nay cần gật đầu rốt ráo. Võ Lâm Công Tử gật đầu: - Đương nhiên! Ta vẫn tôn trọng ý kiến của nhị tiểu

thư. - Nhưng vừa rồi công tử đã tìm cách gạt chúng ta ra ngoài, phải thế không? - Chưa hẳn. Tào Xuân Cẩm lộ vẻ bất bình: - Đại công tử xưa nay là người dứt khoát, nói một là một, hai là hai, tại sao hôm nay lừng khừng thế? - Nhị cô nương! Cô nên biết thế xưa nay Lỗ Nguyên Khánh này làm gì cũng độc lai độc khứ, chưa bao giờ hợp tác với ai.
Hắn vốn tính kiêu ngạo, nói ra điều đó cũng dễ hiểu. Song phương không liên thủ, đó là điều mà Lộ Vân Phi đang hy vọng. Tào Xuân Cẩm thấy vừa rồi mình hơi quá lời làm đại công tử phật ý liền cười dịu giọng: - Đại công tử, chúng ta giao tình đã hai năm mà chưa xảy ra chuyện bất hòa nào. Võ Lâm Công Tử đáp: - Đây cũng không phải chuyện tranh chấp hay bất hòa gì, chỉ là vấn đề lập trường thôi. Tào Xuân Cẩm không giấu sự ve vãn: - Đại công tử! Xong việc này nhất định chàng phải đến sơn trang hàn huyên mấy bữa. Gia phụ từng nhiều lần tỏ ý muốn đàm luận với đại công tử. Giọng Võ Lâm Công Tử dịu hơn: - Xét về lý đương nhiên ta phải đến bái phỏng lệnh tôn. Bấy giờ Lộ Vân Phi mới nói: - Tào cô nương, chúng ta hãy bàn đến chính sự. Cô nương đã biết thân phận của tại hạ, bởi thế chẳng phải nhiều lời. Chỉ xin tóm gọn một câu hãy trả lại nhân tiêu! Võ Lâm Công Tử mắt bỗng phát ra hàn quang nhìn sang Tào Xuân Cẩm. Tào Xuân Cẩm tức giận hỏi: - Cái gì? Cần ta giao nhân tiêu ư? Lưu quản sự tiếp lời: - Tên họ Lộ! Ngươi đừng ngậm máu phun người! Lộ Vân Phi lạnh lùng nói: - Tại hạ là kẻ bán mạng, bởi thế tính mạng phụ thuộc vào nhân tiêu. Trong trường hợp này, tại hạ sẽ dùng mọi thủ đoạn để đòi bằng được nhân tiêu về.
Tào Xuân Cẩm hừ một tiếng nói: - Kim Bài Sát Thủ! Ngươi chẳng dọa được ai đâu. Nên biết rằng chuyến tiêu này đừng hòng đi lọt. Biết điều thì đưa Điền Vĩnh Ân ra giao, chúng ta sẽ thương lượng điều kiện. Xuyên Thành Thử Tam Lang bỗng chen lời: - Thế mới gọi là ngậm máu phun người! Tráo trở hết chỗ nói! Tào Xuân Cẩm trừng mắt nhìn y rồi quay sang Lộ Vân Phi tiếp giọng: - Ngươi vừa nói là người bán mạng. Vậy hãy nói giá tiền bao nhiêu ta sẽ mua! Lộ Vân Phi cười khảy đáp: - Bàn Long Sơn Trang tuy hào phú bằng trời nhưng lại không mua nổi mạng tại hạ đâu. - Ngươi cứ việc nêu giá đi Lộ Vân Phi lắc đầu: - Một mạng không thể bán hai lần. Việc này miễn bàn. Hãy giao Điền Vĩnh Ân ra đó mới là chính đề. Võ Lâm Công Tử lòng đầy nghi hoặc, hết nhìn người này lại nhìn sang người kia, không biết ai thật ai giả? Lưu quản sự trầm giọng: - Nhị tiểu thư! Chẳng cần phải nhiều lời, hãy kiên quyết hơn mới đạt mục đích …
Xuyên Thành Thử Tam Lang nhại theo tên quản sự: - Đại ca! Việc

đến thế này chẳng cần phí lời. Hãy kiên quyết hơn mới đạt mục đích. Lúc này Lộ Vân Phi vô cùng kích động. Mất tiêu, Đường gia lão điếm từ nay sẽ phải đóng cửa, và tâm nguyện của chàng cũng tan thành mây khói. Lúc đầu chàng không muốn xảy ra đổ máu vì kiêng kỵ Bàn Long Sơn Trang là đại phái bá chủ một phương, đối đầu sẽ dẫn đến hậu quả nghiêm trọng.
Ngoài ra còn Võ Lâm Công Tử mắt hổ đăm đăm, tuy không biết do nguyên nhân gì nhưng hắn cũng quyết đoạt cho được Điền Vĩnh Ân. Thế nhưng trong tình thế này, việc giải quyết bằng phương pháp hòa bình xem ra không còn hy vọng. Để đạt mục đích, đành phải bất chấp hậu quả. Về phía chàng, nếu không hoàn thành chuyến bảo tiêu để nhân tiêu bị giết hoặc bị bắt thì chỉ còn cách mang đầu về nộp cho Đường đại tiểu thư mà thôi. Chàng nghiến răng, đanh giọng hỏi: - Tào cô nương có chịu giao nộp người hay không? - Câu hỏi đó ta hỏi ngươi mới đúng. - Như vậy là tại hạ bắt buộc phải dùng bạo lực? Tào Xuân Cẩm không chút nhân nhượng: - Xem ra đành phải như thế! - Tại hạ đành phải đắc tội vậy! Tào Xuân Cẩm vốn có tình ý với Lộ Vân Phi. Nhưng mọi việc đã bóc trần tình ý đó hoàn toàn tiêu mất. Với hạng nữ nhân như vậy đâu có bao giờ giữ được tình cảm thắm thiết với ai? Hiện tại song phương đã biến thành hai trận tuyến đối đầu sinh tử, lập tức đổi tình cảm thành binh khí. Lưu quản sự xuất kiếm trước tiên. Võ Lâm Công Tử lùi lại mấy bước, chứng tỏ mình đứng ngoài cuộc tranh chấp này.
Việc đó làm cho Tào Xuân Cẩm hết sức bất mãn. Lộ Vân Phi vẫn còn suy tính xem có nên hạ sát thủ hay không. Hai tên turng niên hán tử bước lên cùng Lưu quản sự tạo thành thế chân vạc Xuyên Thành Thử Tam Lang lùi đến tận bìa rừng dáng vẻ rất nhàn tản. Lộ Vân Phi cảm thấy khó xử, nếu hạ sát thủ, song phương sẽ thành thế nước lửa không thể dung hòa, chẳng những không thể đòi lại được nhân tiêu mà còn làm cho Bàn Long Sơn Trang dốc toàn lực phục cừu, thậm chí còn gây nên họa cho Đường gia lão điếm. Chàng vẫn còn băn khoăn không biết Tào Xuân Cẩm có thật đã cướp tiêu hay không? Nếu không thì Điền Vĩnh Ân ở đâu? Nếu tên hắc y hán tử mắt cú ở tửu điếm không phải do người của Bàn Long Sơn Trang giết tất phải có kẻ thứ ba chọc tay vào. Người đó là ai? Nếu có kẻ thứ ba thì việc cướp tiêu không kể, vì lý do gì hắn giết người? Điền Vĩnh Ân cũng là cao thủ, thế mà bị cướp đi vẫn không hề phản kháng, đủ biết người cướp tiêu phải có thân thủ kinh nhân, chỉ sợ tại trường, ngoài Võ Lâm Công Tử ra không ai đủ bãn lĩnh làm việc đó. Nhưng có thật là Võ Lâm Công Tử đã cướp tiêu hay không? Nếu hắn

đã cướp tiêu sao còn bày vẽ ra trò hề này? Như thế chẳng hóa ra vẽ rắn thêm chân? Cho dù thế nào thì căn cứ vào tình hình trước mắt, việc bảo vệ nhân đầu tiêu hoàn toàn không đơn giản như chàng đã định liệu.
Khi giao cho Lộ Vân Phi bảo tiêu Đường đại tiểu thư đã tra xét gì về lai lịch của Lộ Vân Phi, phải tính rằng cô ta đã phạm vào đại kỵ khi giao sự nghiệp của Đường gia lão điếm vào tay của một người không quen biết. Lộ Vân Phi lòng đầy nghi vấn, hoàn toàn không hiểu cơ sự thế nào. Xét ra thì đây là nghịch lý, bởi chính Lộ Vân Phi tìm đến Đường gia lão điếm bán mạng làm nhân đầu tiêu sư, chẳng lẽ không tính trước những bất trắc này? Hay Lộ Vân Phi đúng là vong mạng? Lưu quản sự ra lệnh cho hai tên trung niên hán tử: - Các người hãy lùi lại! Có thể hiểu rằng vị quản sự của một đại phái như Bàn Long Sơn Trang tất không thể để mất thân phận bằng cách liên thủ đối địch. Hai tên hán tử lùi lại mấy bước nhưng vẫn vận công phòng bị, sẵn sàng xông vào trợ chiến. Tào Xuân Cẩm có phần căng thẳng. Lưu quản sự quát to một tiếng, thi triển một tiêu sát thủ công sang. Tên này vốn nợ Tam Lang một mối ân tình, giận không thể giết đi bịt đầu mối, nay gặp huynh đệ đối phương đâu chịu buông tha? Mượn tiếng việc công để trút nợ, đó là diệu kế xưa nay của hạng người bất nhân bất nghĩa. Thế nhưng sự việc lại không như dự tính của lưu quản sự. Cho dù hắn xuất chiêu tàn độc thế nào cũng thất thủ.
Chỉ nghe một loạt âm thanh rền rền của hai thanh kiếm chạm nhau, trường kiếm của Lưu quản sự bị đánh dạt đi, buộc phải lùi lại, mặt đờ đẫn nhìn xuống ngực áo mình bị chọc thủng ba lỗ. Còn may mà vết thương chưa chạm vào da thịt, hiển nhiên đối phương đã hạ thủ lưu tình, nếu không hắn đâu còn mạng. Mọi người trong trường đấu đều hiểu rằng Lộ Vân Phi không cố ý sát nhân. Hai tên trung niên hán tử không thể khoanh tay, cùng thét lên một tiếng xuất kiếm xông vào. Diễn biến không có gì đặc biệt, chỉ trong chớp mắt, cả hai tên hán tử đều kinh hoàng lùi lại, trên ngực áo trái bị kiếm xé rách một lỗ bày cả da thịt nhưng vẫn chưa chạm đến da. Tức không nhịn nổi khi bị sỉ nhục, lập tức xuất kiếm xông vào. Đột nhiên có tiếng quát từ mé rừng vào trường đấu: - Dừng tay! Tiếng quát không lớn nhưng đầy uy lực. Tào Xuân Cẩm dừng ngay lại. Một lão nhân từ mé rừng chậm rãi bước ra. Lộ Vân Phi vừa nhìn sang, suýt nữa buộc miệng kêu lên: - Vô Tình Lão Nhân! Lão quái nhân xuất hiện trong lúc này tất chẳng phải chuyện ngẫu nhiên. Tào Xuân Cẩm bước lên nói: - Lam bá bá đến thật đúng lúc. Lưu quản sự và hai tên hán tử vội bước đến chắp

tay cúi thấp xuống thi lễ.
Hôm trước trong cuộc đại yến khia trương Đường gia lão điếm, lão quái này với ba huynh đệ Lộ Vân Phi ngồi cùng bàn, tuy vậy song phương chẳng có chuyện mặn mà gì, bởi thế Lộ Vân Phi cố tình lờ đi không chào hỏi. Chàng thầm nghĩ: - Theo cách xưng hô của Tào Xuân Cẩm thì lão quái có quan hệ rất mật thiết với Bàn Long Sơn Trang. Nay lão đã xen vào chỉ e khó tránh khỏi đổ máu. Bóng trăng đã chếch về mé rừng khiến khu đất trống tối sẫm không thấy rõ biểu tình của từng người. Vô Tình Lão Nhân quét mắt nhìn từng người trên trường đấu, cuối cùng dừng lại trên mặt Tào Xuân Cẩm: - Nha đầu! Đừng đánh nữa đưa người đi đi! Tào Xuân Cẩm trố mắt hỏi: - Vì sao chứ? Lam bá bá nói gì vậy? Vô Tình Lão Nhân trầm tĩnh nhắc lại: - Ta bảo đừng đánh nữa. Các ngươi không có cân lạng nào so với hắn. Tào Xuân Cẩm kêu lên: - Lam bá bá sao lại... Vô Tình Lão Nhân ngắt lời: - Hắn có thể giết các ngươi nhưng đã không giết, thế là nể mặt nha đầu ngươi quá rồi, đừng u mê không biết xấu tốt! Tào Xuân Cẩm giẫu môi nói: - Nói vậy là bá bá cũng sợ hắn sao? - Hô hô hô hô! Nha đầu! Đã từng nghe nói bá bá sợ ai bao giờ chưa? - Vậy thì sao bá bá có những lời nhụt chí như vậy? Vô Tình Lão Nhân nghiêm giọng: - Nha đầu, các ngươi đánh nhau chỉ là mù quáng cả . Tào Xuân Cẩm bật lên: - Mù quáng? - Phải!
- Bá bá nói vậy có ý gì? Vô Tình Lão Nhân nhướng mày hỏi: - Ta hỏi các ngươi đánh nhau chỉ vì lão hồ ly Điền Vĩnh Ân có phải thế không? - Chính thế. - Vậy thì ta cho ngươi biết, nha đầu, cha ngươi đã tự thân xuất mã đưa người đuổi theo Điền Vĩnh Ân. Chưa chừng bây giờ đã bắt được rồi. Cả Tào Xuân Cẩm lẫn Võ Lâm Công Tử cùng thốt lên: - Thật ư? Tất cả những người khác đều mở to mắt. Vô Tình Lão Nhân nhướng mày hỏi: - Nha đầu, bá bá đã bao giờ nói đùa với ngươi chưa? Tào Xuân Cẩm không đáp, gấp giọng hỏi: - Điền Vĩnh Ân chạy hướng nào? - Cứ theo quan lộ về hướng tây. Nếu cha ngươi tóm được thì có thể gặp họ trở về đấy! Trong hiện trường nhân ảnh láo nháo. Võ Lâm Công Tử lao đi trước tiên. Kế đến là Tào Xuân Cẩm khoát tay ra lệnh cho ba tên thủ hạ nhằm hướng tây mà chạy. Lộ Vân Phi đứng chết lặng đương trường. Tin tức này đối với chàng chẳng khác gì bị sét đánh ngang tai. Nếu Điền Vĩnh Ân bị Bàn Long Sơn Trang tóm được, muốn đòi lại còn khó hơn lên trời. Đường gia lão điếm vừa khai trương đã phải đóng cửa, chàng chỉ còn cách đem đầu chịu tội chứ không còn cách nào khác.
Vô Tình Lão Nhân nhìn Lộ Vân Phi, cười khình khịch nói: - Cái miệng làm vạ cái thân, người ta được mấy cái mạng mà rao bán … Dứt lời

lững thững bước đi. Lộ Vân Phi lòng rối như tơ, chẳng nghĩ ngợi gì đến câu nói mát của Vô Tình Lão Nhân nữa. Nếu chỉ vì một tên thủ hạ bị sát hại mà làm cho trang chủ Bàn Long Sơn Trang tự xuất mã thì quá vô lý, cho dù giữa họ và Điền Vĩnh Ân có mối ân oán gì cũng thế. Lại còn Võ Lâm Công Tử nữa … Không còn nghi ngờ gì nữa, bên trong tất hàm chứa nguyên nhân gì trọng đại. Tam Lang đến gần: - Đại ca chúng ta hành động thôi chứ! - Hành động gì? - Chẳng lẽ đành khoanh tay? Đại ca trong việc này chẳng riêng gì cái mạng của đại ca đâu. Tiểu đệ và nhị ca cũng đã đồng tình với kế hoạch này. Dựa vào ba huynh đệ chúng ta dù có dùng tới thủ đoạn gì cũng phải đòi nhân tiêu về cho bằng được! Lộ Vân Phi nghi hoặc nói: - Ta không sao hiểu được Điền Vĩnh Ân đã gặp chuyện gì. Xuyên Thành Thử Tam Lang nói một cách tin tưởng: - Rất hiển nhiên! Điền Vĩnh Ân bị người của Bàn Long Sơn Trang bắt đi nhưng giữa đường đã tẩu thoát. Lộ Vân Phi nghi hoặc hỏi: - Nhưng sao Tào Xuân Cẩm...
Tam Lang giải thích: - Chẳng phải Tào Xuân Cẩm không biết chuyện này, chỉ là chúng bày bố ra ngoài thôi để làm rối mắt chúng ta và giữ chân Võ Lâm Công Tử với chúng ta lại đây để lão trang chủ hành động thuận tiện hơn. - Còn Vô Tình Lão Nhân? - Lão quái vật đó được Tào Xuân Cẩm gọi là bá bá, tất đồng mưu lừa chúng ta. - Không đúng … Xuyên Thành Thử Tam Lang hỏi: - Cái gì không đúng? - Vô Tình Lão Nhân Lam Ngọc Điền nếu đồng mưu với Bàn Long Sơn Trang thì tại sao tiết lộ việc Tào trang chủ dẫn người truy bắt Điền Vĩnh Ân? Tam Lang cười nói: - Đó mới là chỗ cao minh của chúng. - Ta không hiểu. - Đại ca cứ nghĩ mà xem. Chúng có thể giấu người đi rồi kêu rằng không bắt được, đưa chuyện này biến thành huyện án. Vì chúng ta còn chưa biết những bí ẩn chứa đựng bên trong việc này là gì. Ngoài Võ Lâm Công Tử có thể còn có thế lực khác tham gia bắt Điền Vĩnh Ân. Bàn Long Sơn Trang làm thế tất có nguyên do. Chúng ta làm bảo tiêu tất nhiên phải gánh trách nhiệm.
Lộ Vân Phi gật đầu: - Ưm! lão tam ngươi nói nghe ra cũng có lý …
Xuyên Thành Thử Tam Lang nói: - Đại ca chúng ta cứ truy đuổi theo rồi tùy cơ mà hành sự. - Nào đi! Hai người nhanh chóng chạy khỏi rừng. Bây giờ thân phận đã tiết lộ không cần giữ gìn nữa.
Tới quan đạo họ cứ nhằm hướng tây thi triển hết thân pháp lao đi. Mới đi được năm sáu dặm Xuyên Thành Thử Tam Lang chợt dừng phắt lại chỉ tay tới cánh đồng cách quan lộ không xa vừa thu hoạch xong nói: - Đại ca hãy xem cái gì kia? Lộ Vân Phi còn lướt đi bốn năm trượng nữa mới dừng lại kịp, nhìn theo hướng tay chỉ của Tam Lang. Giữa cánh đồng chỉ còn trơ gốc rạ có những vật đen nằm rải

rác, giống như là hình người. Lộ Vân Phi còn suy nghĩ thì Tam Lang đã nhằm hướng đó lao tới, chàng đành phóng chân theo. - Ôi! Phía trước tiếng Tam Lang kêu lên kinh sợ. Lộ Vân Phi càng gấp bước hơn. Giữa cánh đồng vừa gặt nằm rải rác bảy tám tử thi, trong đó có cả lão nhị Hàn Tinh Kiếm Đinh Triệu Hùng, toàn thân bê bết máu. Dưới ánh trăng mờ cũng có thể thấy trên thi thể Đinh Triệu Hùng có mấy vết thương toang hoác đỏ lòm nhìn đến ghê mắt. Xuyên Thành Thử Tam Lang rú lên: - Nhị ca! Rồi quỳ xuống trước thi thể khóc như mưa. Lộ Vân Phi thấy huyết khí trong người sôi lean. Huynh đệ kết nghĩa tuy khác họ nhưng tình như thủ túc. Điều làm chàng đau đớn nhất là do ý định của chàng mà cả ba tham gia vào chuyến bảo tiêu này, nếu không Đinh lão nhị đâu đến nỗi chết thảm?
Căn cứ vào hiện trường có thể xác định Hàn Tinh Kiếm Đinh Triệu Hùng đã huyết chiến khốc liệt, sát hại tới sáu bảy địch nhân rồi mới bị loạn kiếm đâm cheat. Tam Lang chợt thôi khóc nghiến răng nói: - Nhị ca! Tiểu đệ từ khi xuất đạo tới nay chưa làm bị thương người nào. Nhưng từ bây giờ, tiểu đệ phải giết người! Bấy giờ y mới hiểu rằng muốn giết người thì chỉ dựa vào thân pháp và xảo thuật là không đủ, quyết tâm sẽ học kiếm để báo thù. Chỉ đơn giản hai câu đó đủ thấy Xuyên Thành Thử Tam Lang đau đớn chừng nào và mối thâm tình giữa ba huynh đệ sâu sắc bao nhiêu. Lộ Vân Phi cũng quỳ xuống đưa tay sờ vào thi thể lão nhị, nhưng vừa chạm vào người Đinh Triệu Hùng đã kêu lên: - Lão tam, còn sống! Tam Lang vội vàng nhắc lại sau đó đưa tay sờ ngực và cổ tay nhị ca, run giọng nói: - Đại ca tim vẫn còn đập nhưng mạch rất yếu,làm thế nào bây giờ? Lộ Vân Phi quẫn bách nói: - Hãy trợ một khẩu thực khí … Tam Lang đau đớn lắc đầu: - Không được! Trong tình huống này nhị ca không chịu nổi ngoại lực đâu chỉ sợ càng nhanh ... Y không dám nói hai tiếng đoạn khí. Lộ Vân Phi đâu biết nguyên lý này? Chỉ vì trong người không có thánh đan linh dược, đành thúc thủ vô sách trước người huynh đệ đang hấp hối nên mới đề ra hạ sách bất đắc dĩ đó. Hai người bối rối nhìn nhua không biết phải làm gì Không khí tĩnh lặng đến đáng sợ Đột nhiên một nhân ảnh như bóng ma lướt nhanh về phía hai người. Lộ Vân Phi cảnh giác ngưng thần nhìn về phía người đang lao tới, mặt hiện sát cơ. Lúc này chàng đã sẵn sàng đại khai sát giới. Nhân ảnh tới gần. Lộ Vân Phi bỗng buột miệng kêu lên: - Đại tiểu thư! Tam Lang cũng đứng dậy nhưng không nói gì. Đường đại tiểu thư không đáp, cúi xuống thi thể Đinh Triệu Hùng xuất chỉ điểm mấy chỗ huyệt đạo bằng thủ thuật rất kỳ dị. Lúc này tâm tình Lộ Vân Phi rất phức tạp. Tự chàng đến bán mạng làm tiêu sư, ngay chuyến tiêu đầu tiên

đã để mất tiêu,mang tai họa lớn đến cho Đường gia lão điếm vừa mới khai trương…. Chàng không còn mặt mũi nào nhìn Đường đại tiểu thư cũng không biết ăn nói thế nào. Nếu lúc này đối phương yêu cầu chàng tuân theo quy củ tự quyết, chàng sẽ không chút do dự. Đường đại tiểu thư điểm mấy chỉ giữ khí tức cho Đinh Triệu Hùng xong đứng thẳng lên nhìn Lộ Vân Phi. Chàng cúi đầu xuống tránh ánh mắt đó,mặt nóng ran, tim đập rộn lên vì kích động và hổ thẹn. Đường đại tiểu thư lên tiếng: - Lộ tiêu đầu, vị huynh đệ này của ngươi mạng thật lớn, sẽ không chết đâu. Cứ yên tâm đi. Lộ Vân Phi ngẩng lên bối rối hỏi: - Còn.. cứu được ư?
Đường đại tiểu thư gật đầu: - Đúng thế! Có những người cơ thể có sức chịu đựng phi thường, vị này là một trong ít người như thế. Lộ Vân Phi ngập ngừng: - Bây giờ… Đường đại tiểu thư ngắt lời: - Đưa về bổn điếm lão phu nhân sẽ chữa trị. Xuyên Thành Thử Tam Lang lên tiếng: - Đại ca để tiểu đệ mang nhị ca về. Đường đại tiểu thư đưa tay chỉ ra phía sau nói: - Phạm tổng quản đang đứng ở phía đó, chỉ hơn dặm thôi sẽ tiếp ứng cho ngươi. Xuyên Thành Thử Tam Lang đưa mắt nhìn đại ca rồi ẵm Đinh Triệu Hùng người đầy máu me lên nói: - Đại ca tiểu đệ đi đây! Lộ Vân Phi trầm giọng đáp: - Đi đi và hãy cẩn thận. Tam Lang gật đầu bước đi. Một lúc, Lộ Vân Phi đánh bạo nói: - Đại tiểu thư, chắc tiểu thư đã biết rõ mọi chuyện, tại hạ không có gì để nói nữa. Nếu không tìm được nhân tiêu thì tại hạ sẽ tự quyết để tạ tội. Vì kích động mà giọng chàng run run. Đường đại tiểu thư ngưng mục mà nhìn Lộ Vân Phi một lúc. Ánh mắt toát lên trí tuệ và sự kiên nghị: - Có biết kẻ cướp tiêu là ai không? Lộ Vân Phi đáp: - Người của Bàn Long Sơn Trang. - Nguyên nhân? Lộ Vân Phi lắc đầu: - Không biết. Nhưng theo tại hạ thấy thì Điền Vĩnh Ân có ý đồ gì đó. Còn việc cướp tiêu chẳng lẽ không vì mục đích làm phá sản Đường gia lão điếm mà còn có mưu đồ khác.
Đường đại tiểu thư hỏi: - Sao biết được? - Bởi vì Võ Lâm Công Tử cũng tham gia vào việc cướp tiêu và tỏ ra rất kiên quyết. Nhưng người này lại có mối quan hệ thâm giao với đại tiểu thư, nếu tại hạ không nhầm. Chàng dừng một lúc mắt nhìn thẳng đối phương tiếp: - Ngoài ra còn có Vô Tình Lão Nhân Lam Ngọc Điền cũng nhúng tay vào. Đường đại tiểu thư gật đầu: - Được rồi! Tất cả những kẻ bị giết ở đây đều là thủ hạ của Bàn Long Sơn Trang. Ta đến chậm một bước nếu không Đinh Triệu Hùng không đến nỗi bị thương nặng như thế. Rồi chợt hỏi thêm: - Ngươi còn nhớ việc hiểu lầm hôm trước với Võ Lâm Công Tử không? Chiếc hộp mà Xuyên Thành Thử Tam Lang lấy trộm rồi sau đó trả lại cho Võ Lâm Công Tử chính là lễ vật y tặng

cho lão phu nhân rất hữu hiệu cho việc chữa trị vết thong. Phương đông đã ửng hồng. Tiếng gà từ xóm xa vang đến xao xác. Lộ Vân Phi nói: - Đại tiểu thư, Điền Vĩnh Ân chạy về hướng tây. Nghe nói lão trang chủ của Bàn Long Sơn Trang thân đưa người truy bắt. Tào nhị tiểu thư và Võ Lâm Công Tử cũng đã đuổi tới đó. Tại hạ ... Đường đại tiểu thư hỏi: - Ngươi cũng định truy bắt? - Đương nhiên . - Nếu hắn đã rơi vào tay đối phương rồi thì sao? Lộ Vân Phi trả lời kiên quyết: - Tại hạ là người bán mạng, vì thế phải liều mạng mình để tìm cho bằng được nhân tiêu đem về. Đường đại tiểu thư cắn môi nói: - Việc này xét cho cùng...
Tới đó chợt đổi ý, gật đầu nói nhanh: - Ngươi đi đi! Chúng ta theo việc của mình nếu lỡ gặp tình huống gì ta sẽ cho người báo với ngươi. Lộ Vân Phi lập tức lao đi với quyết tâm tìm cho được Điền Vĩnh Ân bởi việc đó quan hệ đến tính mạng của chàng. (Hết tập 1)

Vong Mệnh Thiên Nhai

Đánh máy: Tiểu Thanh Xà

Hồi 6
VÔ TÌNH LÃO NHÂN

Lộ Vân Phi thi triển hết khinh công nhằm hướng tây lao đi.
Trong nửa canh giờ, ít nhất chàng đã vượt hơn mười dặm, nhưng dọc đường không phát hiện một nhân ảnh nào.
Trời đã sáng rõ!
Chàng vẫn nhắm phía trước không ngừng lao đi, vừa đưa mắt quan sát cố tìm mục tiêu nào đó.
Bên đường chợt xuất hiện một xóm nhỏ, bên đường có mấy gian tiểu điếm là nhà tranh vách đất, có lẽ chỉ thỉnh thoảng mới có khách lỡ đường trọ lại
Lộ Vân Phi chợt chậm bước dần.
Người ta không thể không ăn, cho dù gặp phải chuyện trọng đại bao nhiêu chăng nữa. Phải ăn uống mới đủ sức hành sự.
Vì suốt đêm phải chạy không biết bao nhiêu dặm đường nên lúc này Lộ Vân Phi đã thấy đói ngấu nghiến.
Chàng không cần lựa chọn ghé vào một tiểu điếm gần nhất.
Một tên điếm tiểu nhị chạy ra cửa đón, cất giọng đon đả: - Mời quan khách vào.
Thì ra còn có khách nhân đến sớm hơn cả Lộ Vân Phi, một người ngồi ở góc phòng, lưng quay ra cửa, trên bàn đặt một bình rượu và

mâm thức ăn đồ nhắm còn nguyên vẹn với hai bộ bát đũa chừng như khách còn đợi ai.
Lộ Vân Phi vừa thấy mái tóc và dáng người khách nhân bỗng sững lại.
Vị khách không phải ai khác chính là Vô Tình Lão Nhân Lam Ngọc Điền, bị người trong giang hồ gọi là lão quái vật. Lão đang chờ ai ở tiểu điếm này? Chỉ nghe Vô Tình Lão Nhân lẩm nhẩm: - Trà rượu nguội cả rồi mà bây giờ mới đến. Lộ Vân Phi quay lại nhìn không thấy ai thầm nghĩ: - Chẳng lẽ lão ta nói với mình? Vô Tình Lão Nhân vẫn ngồi yên nói: - Tiểu tử! Ngươi biết phải ngồi chờ trước bàn rượu với đồ ăn thơm phưng phức thì thật khó chịu thế nào không? Sao còn đứng phát ngơ ra đó nữa? Tên tiểu nhị cười nói: - Khách quan, lão nhân gia này chờ ngài lâu lắm rồi đó. Lộ Vân Phi bước đến gần bàn. Cho dù Vô Tình Lão Nhân chờ ai khác nhưng chàng cũng cần nói với lão ta vài câu. Vô Tình Lão Nhân dường như sau lưng có mắt, đưa tay chỉ vào chiếc ghế đối diện nói: - Ngồi xuống đi! Lộ Vân Phi ngồi xuống ghế, lúc này hai người đã đối mặt nhau. Bấy giờ Vô Tình Lão Nhân mới cầm bình rượu rót đầy hai chén. Lộ Vân Phi đầy nghi hoặc. Như vậy là đối phương chờ chàng thật nhưng vì sao chứ? Vô Tình Lão Nhân ngẩng lên nhìn Lộ Vân Phi hỏi: - Tiểu tử ngươi làm sao giờ này mới đến?
Lộ Vân Phi không đáp nhíu mày hỏi lại: - Các hạ đợi tại hạ thật hay sao? Vô Tình Lão Nhân cười đáp: - Chứ còn gì nữa? - Mục đích gì? Vô Tình Lão Nhân bưng chén rượu lên: - Trước hết dùng vài chén rượu rồi sẽ bàn. Hai người cạn chén. Lộ Vân Phi không nén nổi tò mò hỏi tiếp: - Các hạ biết chắc tại hạ sẽ qua đây? - Đương nhiên! - Có gì chỉ giáo? Vô Tình Lão Nhân chậm rãi nói: - Nói thật lão phu thường không sẵn tiền, lại có tính không uống rượu thì khó chịu, vì thế cứ bày ra trước chờ ngươi đến nhờ trả giúp. Lộ Vân Phi hiểu rằng đó chỉ là một cách nói. Nhất định đối phương có ý đồ. Tuy vậy chàng cũng trả lời: - Trả tiền rượu chỉ là việc nhỏ. Nếu các hạ muốn thì tại hạ có thể dâng tặng Vô Tình Lão Nhân xua tay: - Khỏi khỏi! Người ta lúc nào cũng túng thiếu thì sống làm gì chứ? - Thôi vậy! Chúng ta uống tiếp. Vô Tình Lão Nhân cười ha hả:- Được được! Thế mới phải chứ Hai người lại trầm mặc uống thêm mấy chén.
Còn sớm nên chưa có khách nhân nào khác vào điếm, tên tiểu nhị và trưởng quầy ngồi nhàn tán chuyện gẫu. Lộ Vân Phi lên tiếng: - Bây giờ thì các hạ có gì xin nói. - Ưm! Nếu tiểu tử ngươi có nhận định lão phu có điều muốn nói thì lão phu chẳng nên giữ lại trong lòng nữa, vì lão phu muốn cứu cái tiểu mệnh của ngươi nên ngồi chờ ở xó này.

Lộ Vân Phi nhíu mày hỏi: - Cứu mạng tại hạ? Vô Tình Lão Nhân gật đầu: - Chứ còn gì nữa? Nghĩ đến thân phận của ngươi và quy củ của Đường gia lão điếm, ngươi đã tới thượng môn bán mạng, thế mà nay để mất tiêu. Nếu không tìm được về. Chẳng lẽ tiểu tử ngươi còn sống được hay sao? Lộ Vân Phi mở to mắt, trong lòng bỗng trở nên khẩn trương. Chàng biết rõ đối phương có quan hệ mật thiết, nếu không nói là người của Bàn Long Sơn Trang, nay lão nói vậy có ý gì? - Đừng quanh co nữa! Các hạ có điều gì xin cứ nói thẳng ra. Vô Tình lão nhân vẫn điềm nhiên ăn uống thêm một lúc nữa rồi bỗng thấp giọng: - Ngươi muốn tìm nhân tiêu về đúng không? - Phải! - Thế thì hắn ở trong ngôi miếu cổ ở cuối thôn bên kia . Lộ Vân Phi thấy lòng chấn động, buột miệng hỏi: - Trong cổ miếu? Vô Tình Lão Nhân gật đầu: - Không sai! Nhưng ngươi muốn mang người đi tất phải chuẩn bị trả giá. - Trả giá thế nào?
Lão quái vật này thuộc phe của Bàn Long Sơn Trang, nhưng lại tiết lộ việc này cho chàng với ý đồ gì? - Dốc tận lực đánh bại Võ Lâm Công Tử. Lộ Vân Phi đứng bật dậy, tay ghì chặt mép bàn hỏi: - Đánh bại Võ Lâm Công Tử? Vô Tình Lão Nhân khoát tay nói: - Đừng vội! Người thì đang ở trong tay Võ Lâm Công Tử. Hắn giấu trong cổ miếu nhưng việc này chỉ có lão phu biết thôi. Ngươi muốn đoạt lại nhân tiêu đương nhiên trước hết cần đánh bại hắn. Nếu hắn không bại thì ngươi ngã. Đó là cái giá phải trả. Lộ Vân Phi chăm chú nhìn Vô Tình Lão Nhân, lòng đầy nghi vấn. Vì sao lão ta không báo điều này cho cha con Tào trang chủ biết? Nhân tiêu đã rơi vào tay Võ Lâm Công Tử, muốn đoạt quả thật phải trả giá. Nhưng vì sao Tào nhị tiểu thư không xuất hiện? Cô ta và Võ Lâm Công Tử có mối thâm tình nên việc thương lượng không đến nỗi khó khăn. Ngoài ra trang chủ Bàn Long Sơn Trang Tào Thế Vũ đã thân xuất mã, chẳng lẽ lão ta không đối phóø được với Võ Lâm Công Tử? Đột nhiên chàng tỉnh ngộ cười nói: - Các hạ quả nhiên trí tuệ hơn người. Vô Tình Lão Nhân nhướng mày hỏi: - Ngươi nói vậy có ý gì? Lộ Vân Phi cười nhạt đáp: - Các hạ tiết lộ cho tại hạ biết tin tức đó, mục đích là xua sói cắn hổ, khiến tại hạ liều mạng đấu với Võ Lâm Công Tử. Kết quả, nếu tại hạ thắng, Bàn Long Sơn Trang sẽ đoạt lại nhân tiêu từ tay tại hạ, lúc đó sẽ không làm mất hòa khí với Võ Lâm Công Tử. Ít nhất, cho dù ai đắc thủ thì cũng gần như lưỡng bại câu thương, bấy giờ Bàn Long Sơn Trang muốn đoạt lại nhân tiêu có khác gì thò tay vào túi lấy đồ vật? Đó chẳng phải ngư ông đắc lợi? Vô Tình Lão Nhân lắc đầu hỏi: - Tiểu tử ngươi lý sự xong rồi chứ? - Chẳng lẽ tại hạ lập luận không đúng? - Nghe thì có lý đấy nhưng thừa. - Thế. Vô Tình Lão Nhân

ngắt lời: - Sự việc vốn đơn giản, nhưng ngươi làm cho nó trở nên phức tạp. - Vậy tại hạ xin hỏi, vì sao các hạ không báo tin tức này cho Bàn Long Sơn Trang? Vô Tình Lão Nhân không trả lời mà hỏi lại: - Ngươi không dám động đến Võ Lâm Công Tử? - Không phải thế. - Vậy ngươi còn nói nhảm nhí chuyện gì chứ? - Tại hạ chỉ lấy sự luận sự thôi. Vô Tình Lão Nhân thở dài: - Tin hay không tùy ngươi vậy! Lão phu thật tình muốn cứu mạng ngươi … - Các hạ muốn cứu tại hạ, tất phải có lý do gì chứ? Vô Tình Lão Nhân lắc đầu: - Lão phu chỉ nhất thời cao hứng thôi, biết đâu chờ thêm chút nữa lại thay đổi ý định … Lộ Vân Phi nhìn ra ngoài điếm, chợt hạ quyết tâm nói: - Tại hạ ân oán phân minh. Có ân tất báo, có oán cũng nhất định sẽ đòi … Vô Tình Lão Nhân ngắt lời: - À! Lão phu xưa nay làm ơn không mong ai báo đáp. Lộ Vân Phi không để ý, tiếp giọng: - Có những trường hợp người ta biết rõ cạm bẫy nhưng vẫn phải lao vào … - Chẳng ai bắt buộc ngươi cả! Tiểu tử ngươi có thể cao chạy xa bay. Lão phu biết chắc rằng người của Đường gia lão điếm chẳng tìm ngươi đâu. - Tại hạ là người bán mạng. Dám bán tất cũng dám mua. Các hạ cứ thong thả ở đây uống rượu, tại hạ xin thất lễ đi trước. Hy vọng sau này gặp lại chúng ta sẽ vui vẽ nâng ly chứ không phải rút kiếm. Nói xong đặt một nén bạc lên bàn, sửa sang lại y phục rồi bước ra khỏi tiểu điếm. Vô Tình Lão Nhân nhìn theo Lộ Vân Phi lẩm bẩm: - Người thuộc dạng nóng nảy nhưng cũng khá tinh minh. Hy vọng sớm làm rõ hành động bán mạng của tiểu tử này … o O o Cuối thôn bên cạnh tiếp giáp với khu rừng rậm, ngôi miếu cổ cách bìa rừng chỉ mười mấy trượng. Trên miếu chỉ đề bốn chữ Oai linh hiển hách mà không biết bên trong thờ vị thần nào.

Trước sân miếu lá rụng thành một lớp dày, tường viện đổ nát, lối vào miếu cỏ dại phủ kín cao đến tận đầu gối, cảnh tượng trông thật hoang phế thê lương. Chỉ thoáng nhìn qua cũng biết nơi đây đã lâu ít người hương hỏa, từ miếu cũng phải bỏ đi tìm miếu khác để sinh sống. Lộ Vân Phi thận trọng tiến vào miếu. Miếu gồm chính điện và đông tây phòng quay mặt vào nhau tạo thành tam hợp viện. Cả khu miếu vắng lặng không nghe một âm thanh nào. Lộ Vân Phi tiếp cận vào gian chính điện mới biết trong miếu thờ Vương Linh Quan. Chính điện có hai cửa ngách thông ra hậu viện. Lộ Vân Phi theo cửa bên tả tiến sâu vào. Phía sau còn một dãy nhà thấp, không đến nỗi tiêu điều đổ nát như hai dãy phòng tiền điện, có lẽ đây là nơi trước đây miếu từ đã dùng làm chỗ ở. Vẫn không nghe thấy âm thanh nào. Lộ Vân Phi còn đang tần ngần thì chợt nghe có một thứ âm thanh rất quái dị từ dãy nhà thấp vẳng ra, lập tức tinh thần phấn chấn lên, tuy vậy vẫn

hết sức đề phòng. Bởi vì tình huống thế nào còn chưa xác định rõ, hơn nữa chàng từng giả thiết đây là cạm bẫy của đối phương, nên sau khi trấn định lại, chàng thận trọng hướng về phía âm thanh vừa phát ra, men theo góc điện lợi dụng mấy khóm trúc chướng khuất tiếp cận dãy nhà thấp.
Dãy nhà gồm ba phòng, một gian giữa và hai chái, trong đó một chái được dùng làm bếp, còn chái kia để các thứ tạp vật, nhưng có lẽ đã rất lâu vắng sự dọn dẹp của con người Vừa nhìn ra cửa sổ vào phòng giữa, Lộ Vân Phi chợt sững người lại, suýt nữa kêu lên. Giữa phòng, trên tấm phảm gỗ dùng làm giường có một nữ nhân nằm lăn lộn, tay chân bị trói chặt vào tấm phản, miệng rên rỉ không thành tiếng. Không thấy Võ Lâm Công Tử đâu, chỉ có một nữ nhân bị trói. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vô Tình Lão Nhân đã bày trò quỷ gì đây? Lộ Vân Phi đến gần cửa sổ định thần nhìn kỹ, xác định rõ nữ nhân bị trói chính là nhị tiểu thư của Bàn Long Sơn Trang Tào Xuân Cẩm. Miệng cô ta bị nhét bằng một miếng khăn, chẳng trách nào cô ta phát ra một thứ âm thanh quái dị đến thế. - Khò! Khò! Tào Xuân Cẩm vừa rên rỉ, vừa không ngừng lăn lộn. Ai đã trói cô ta ở đây? Vô Tình Lão Nhân đã nói Võ Lâm Công Tử đem giấu Điền Vĩnh Ân trong cổ miếu để bức cung, làm sao lại hóa ra Tào Xuân Cẩm bị trói? Nhưng có một điều kỳ quặc là bằng thân thủ Tào Xuân Cẩm sao không tự giải thoát được mấy sợi dây mảnh mai đó? Rõ ràng đây là một cạm bẫy không còn nghi ngờ gì. Nên hành động thế nào? Mạo hiểm xông vào cạm bẫy giải thoát cho Tào Xuân Cẩm để truy vấn cô ta? Đột nhiên … - Tên họ Lộ! Kể ra ngươi biết tin cũng nhanh nhạy đấy, tiếc rằng đến chậm một bước. Sau lưng chàng có tiếng nói lạnh như băng. Lộ Vân Phi chấn động trong lòng khi nhận ra âm thanh của Võ Lâm Công Tử. Tuy vậy chàng không quay lại, cố sức giữ trấn tĩnh, chuẩn bị đối phó những tình huống bấy ngờ nhất. Chàng cất giọng bình thản: - Sao lại nói chậm một bước? Võ Lâm Công Tử nói: - Kẻ mà ngươi định tìm trốn mất rồi. Lộ Vân Phi quay ngoắt lại: - Trốn mất rồi? Bấy giờ chàng mới thấy Võ Lâm Công Tử đang đứng giữa đám cỏ ngập đến đầu gối mình, mặt hắn đỏ bừng chừng như vừa đánh nhau. Võ Lâm Công Tử hậm hực nói: - Đối phó với con rắn độc đó không phải dễ. Lộ Vân Phi ngạc nhiên hỏi: - Rắn độc ư? Chàng không hiểu vì sao đối phương gọi Điền Vĩnh Aân là rắn độc, lại càng không hiểu vì sao hắn trói Tào Xuân Cẩm vào tấm phản? Võ Lâm Công Tử chợt hỏi: - Ngươi nhận thấy bây giờ là lúc thích hợp chưa?
Lộ Vân Phi lúc này chỉ chú trọng đến Điền Vĩnh Ân nên quên mất

cuộc ước hẹn giữa hai người hỏi: - Ngươi định nói... - Chúng ta giải quyết dứt điểm chuyện hôm trước để khỏi áy náy trong long. Lộ Vân Phi sực nhớ ra: - À! Chuyện đó … đương nhiên được. Nhưng lòng lại nghĩ thầm: - Chỉ cần đánh thắng ngươi thì lo gì ngươi không giao Điền Vĩnh Ân ra? Võ Lâm Công Tử lại hỏi: - Phương thức thế nào? - Các hạ cứ nêu điều kiện tại hạ sẽ đáp ứng. Ánh mắt Võ Lâm Công Tử lóe lên, hắn gật đầu nói: - Rất khí khái! Quả không hổ danh Kim Bài Sát Thủ! Thế là tốt! Ngươi tuy là kẻ bán mạng, nhưng giữa chúng ta không có thâm cừu đại hận gì, chỉ là tranh chấp nhau một tiếng… bây giờ ta đề nghị chỉ lấy hạn định trong ba kiếm để phân định thắng thua. Người thắng có thể đề xuất bất cứ điều kiện nào, đối phương không được cự tuyệt thế nào? - Cái đó ... Lộ Vân Phi chợt nghĩ nhanh: - Chẳng lẽ đây là một phần trong âm mưu của đối phương do Vô Tình Lão Nhân khởi xướng? Võ Lâm Công Tử đề ra điều kiện chính mình cũng đang muốn, tất hắn dựa vào ưu thế nào đó, nhưng ưu thế nào? Do hắn tự tin có công lực cao hay có âm mưu nào khác? Dù sao điều kiện này hết sức hợp lý đối với mình. Nếu thắng, chẳng lo gì hắn không giao ra Điền Vĩnh Ân?
Thấy chàng ngập ngừng, Võ Lâm Công Tử liền hỏi: - Thế nào? Ngươi không dám ư? - Các hạ khéo đùa! - Vậy là ngươi chấp nhận? - Đương nhiên! - Tốt lắm! Quân tử nhất ngôn. Bổn nhân tin rằng ngươi không đến nỗi thất tín. Chuẩn bị đi! Lộ Vân Phi bước lên mấy bước, đến đúng cự ly giao thủ thì đứng lại. Soạt! Soạt! Hai thanh kiếm đồng thời được rút ra, song phương lập tức triển khai thủ thế. Mặt trời đã lên cao chiếu xuống miếu viện làm hai thanh kiếm sáng lóa rợp mắt. Lộ Vân Phi không nghĩ ngợi gì nữa, ngưng thần nhất chí, người và kiếm hợp làm một chỉ có quyết tâm duy nhất là phải thắng, bởi nếu bại tất không còn mạng. Nhân tiêu không đoạt lại được chàng không còn cách nào không theo lời thề mà tự quyết để khỏi phá vỡ quy cũ của Đường gia lão điếm. Trong miếu viện hết sức tĩnh lặng và đầy căng thẳng. Cao thủ quá chiêu, chỉ cần xuất thủ là biết ngay kết quả, không cần phải qua trăm chiêu nghìn chiêu, ai thắng ai thua thậm chí chỉ bằng một chiêu là phân định, không chờ phải có một trong hai người trúng thương gục xuống.
Đặc biệt trong trường hợp song phương đều hừng hực quyết tâm dốc tận công lực và toàn tâm toàn ý cho một chiêu đấu. Bởi thế ai cũng xác định đối phương sẽ xuất công thế quyết liệt nhất và không hề có sự sơ xuất nào, thắng hay bại chỉ tùy thuộc vào bản lĩnh võ học. Song phương gằm gằm nhìn nhau, ngưng thần giới bị và vận hết công lực vào tay kiếm. Sự căng thẳng lên tới đỉnh điểm. Phải một

tuần trà đối thị như thế nhưng chưa ai dám xuất thủ trước, trán cả hai đều lấm tấm mồ hôi. Lúc này chỉ cần phân tâm khoảnh khắc là phải trả giá bằng tính mạng của mình, bởi thế ai cũng chờ thời cơ xuất thủ thích hợp nhất. Chỉ vội một giây lát hoặc chậm một chớp mắt cũng đủ dẫn đến thảm bại Bởi vì cảø hai đều là cao thủ đỉnh cao trên võ lâm, đều biết đối phương không thể xem thường. Người có tâm cao khí ngạo thường ít nhẫn nại, đó là điều đại kỵ trong những cuộc đấu căng thẳng như thế này. Nhân ảnh lay động, Võ Lâm Công Tử hét to một tiếng rồi xuất kiếm công vào trước. Ánh kiếm lóe lên, Lộ Vân Phi lập tức xuất chiêu phản công, gần như đồng thời không phân biệt được trước sau. Một người trước lúc xuất thủ tất phải lộ ra dấu hiệu, tuy rất khó nhận ra, có khi chỉ là ánh mắt hơi khác, nhưng trước mặt cao thủ thì lại biểu lộ rất rõ, vì thế mới nói Lộ Vân Phi xuất thủ gần như đồng thời với Võ Lâm Công Tử. Hai
thanh kiếm tiếp nhau tạo thành một chuỗi âm thanh vang rền như sấm, nếu nghe kỳ thì có thể nhận ra từng tiếng riêng biệt, ít nhất là hai mươi kiếm chạm vào nhau. Chỉ phút chốc hai đối thủ cùng lùi lại. Võ Lâm Công Tử mặt biến sắc, mắt thất thần như vừa trông thấy quái vật nào vô cùng đáng sợ, ngực áo bị thủng ba lỗ nhỏ nhưng hoàn toàn không có vết máu. Hồi lâu mới nghiến răng nói: - Ta thua rồi! Võ Lâm Công Tử là kẻ kiêu ngạo, mục hạ vô nhân, nhưng vẫn giữ được phong độ võ sỹ. Lộ Vân Phi thầm thán phục phong độ đó. Một kẻ càng kiêu ngạo càng ít khi chịu thừa nhận mình thất bại, nhưng Võ Lâm Công Tử không thuộc hạng người này kiêu ngạo nhưng thẳng thắn. Chàng nhẹ giọng nói: - Tại hạ gặp may. Võ Lâm Công Tử rầu rĩ nói: - Câu đó càng làm bổn nhân thấy nhục nhã. Lộ Vân Phi lắc đầu: - Thật tình tại hạ tin tưởng sâu sắc rằng kiếm thuật của các hạ đã đạt đến tuyệt đỉnh. Nếu không tin cứ đấu tiếp, thắng thua sẽ rất khó đoán định trước. - Lộ Vân Phi! Bổn nhân chẳng phải là kẽ không biết tiến thoái. Lộ Vân Phi gật đầu: - Điều này tại hạ biết rõ. - Một năm sau bổn nhân sẽ lại tìm ngươi. - Nếu lúc đó tại hạ còn sống thì nhất định sẽ hầu giáo. - Bây giờ ngươi nêu điều kiện đi.
Lộ Vân Phi nói ngay không cần quanh co: - Xin giao ra Điền Vĩnh Ân.
Võ Lâm Công Tử lùi lại hai bước lắc đầu nói: - Bổn nhân không thể giao được. Hình như rất khó khăn y mới nói ra nổi câu đó. Lộ Vân Phi biến sắc hỏi: - Tại sao? Võ Lâm Công Tử thở dài đáp: - Tên độc xà đó trốn mất rồi! Hắn vừa độc lại vừa giảo hoạt, bổn nhân còn chưa biết đến khi nào mới tóm được hắn đây. Lộ Vân Phi mở to mắt hỏi: - Có thật hắn đã trốn thoát khỏi tay ngươi không? Võ Lâm Công Tử phát khùng nói: - Lộ Vân Phi! Lỗ Nguyên Khánh này không bao

giờ nói dối cả. Nếu ngươi muốn lấy đầu ta ngay bây giờ, bổn nhân cũng không do dự đâu. Cuộc đấu hôm nay đối với Võ Lâm Công Tử vì coi trọng thanh danh. Những kẻ hiếu danh coi uy danh của mình cũng như sinh mệnh, bởi thế Lộ Vân Phi tin lời đối phương. Võ Lâm Công Tử lại nói: - Ngươi có thể đổi một điều kiện khác. - Tại hạ không muốn thay đổi điều kiện, chỉ muốn bổ sung thêm một chút. Bất luận lúc nào, nếu các hạ bắt được Điền Vĩnh Ân thì không được đã thương hoặc giết hắn, lập tức giao lại cho Đường gia lão điếm. Nếu tại hạ tìm được hắn thì điều kiện này sẽ được xóa bỏ thế nào? Võ Lâm Công Tử gật đầu: - Bổn nhân sẽ dốc tận lực tìm hắn để thực hiện điều kiện.

Rồi buồn bã thêm: - Thật tình nếu chúng ta đổi vai trò tức thắng được ngươi, bổn nhân cũng chỉ nêu điều kiện đó. Lộ Vân Phi ngẫm nghĩ một lát rồi chợt hỏi: - Hắn trốn đi thế nào? Võ Lâm Công Tử đáp: - Hắn bị người của Bàn Long Sơn Trang vây bắt. Bổn nhân may gặp hắn chạy trong rừng trước miếu liền điểm ngả khống chế huyệt đạo rồi đem vào miếu này để lấy khẩu cung. Sau đó người của Bàn Long Sơn Trang tìm đến, bổn nhân ra ngoài xem xét tình hình, không ngờ hắn tự giải khai được huyệt đạo trốn mất. Bổn nhân tìm khắp nơi nhưng không biết hắn đi hướng nào đành chịu quay về. Lộ Vân Phi hỏi: - Có khả năng hắn lại rơi vào tay người của Bàn Long Sơn Trang không? Võ Lâm Công Tử lắc đầu khẳng định: - Không! Mới rồi bổn nhân còn thấy chúng tăng cường lực lượng tìm kiếm. Lộ Vân Phi quay nhìn vào dãy hậu phòng định hỏi đối phương vì sao lại trói nhị tiểu thư nhưng thấy việc đó bất tiện nên không hỏi nữa. Nếu Điền Vĩnh Ân rơi vào tay Bàn Long Sơn Trang thì Tào Xuân Cẩm có thể trở thành con bài hiệu dụng. Võ Lâm Công Tử hỏi: - Còn gì nữa không? - Không . - Vậy thì bổn nhân đi đây! Không lâu nữa sẽ gặp lại. - Nói xong hướng ra cửa miếu phóng đi. Lộ Vân Phi lòng đầy nghi hoặc.

Võ Lâm Công Tử có thể không nhắc gì đến Tào Xuân Cẩm nhưng tại sao bỏ đi mà quên phứt cô ta thế? Chẳng lẽ vì thua tức quá mà quên khuấy đi. Hay Vô Tình lão nhân chỉ cho mình đến đây để lợi dụng mình cứu Tào nhị tiểu thư? Nước cờ đó kể ra cũng tuyệt diệu, làm Bàn Long Sơn Trang tránh phải đối đầu với Võ Lâm Công Tử. Chàng do dự một lúc rồi quay lại dãi phòng thấp sau miếu điện. Tào Xuân Cẩm hình như đã kiệt sức, mắt nhắm lấy không lăn lộn nữa. Lộ Vân Phi đến sát bên cất tiếng: - Tào cô nương! Tào Xuân Cẩm liền mở mắt. Trông thấy Lộ Vân Phi, mắt lộ vẻ vui mừng nhưng vẫn rít lên khình khịch không nghe được gì. Lộ Vân Phi cúi xuống lấy chiếc

khăn nhét trong miệng Tào Xuân Cẩm ra. Cô ta thở phập phồng một lúc, mắt không rời Lộ Vân Phi hỏi: - Sao huynh không cởi trói cho tôi? Lộ Vân Phi chậm rãi nói: - Trước hết tại hạ muốn hỏi cô nương vài câu. - Huynh trước hết cởi trói cho tôi rồi nói được không? - Tào cô nương, chỉ có mấy sợi thừng nhỏ này mà không thoát được ư? - Tôi bị phong bế công lực! Lộ Vân Phi thừa cơ hỏi: - Ai đã làm chuyện đó? Tào Xuân Cẩm nghiến răng giận dữ đáp: - Điền Vĩnh Ân! Lộ Vân Phi sững sốt không ngờ Điền Vĩnh Ân là người đã khống chế nữ nhân này mà không phải Võ Lâm Công Tử. Hắn đã tẩu thoát, tất sẽ trở về Đường gia lão điếm. Tào Xuân Cẩm phát nộ kêu lên: - Ngươi có chịu giải thoát cho ta không?
Lộ Vân Phi thủng thẳng đáp: - Đương nhiên! - Vậy còn chần chờ gì nữa? Lộ Vân Phi vẫn trầm tĩnh hỏi: - Điền Vĩnh Ân đâu? Tào Xuân Cẩm giận dữ la to: - Trước hết cởi trói cho ta đã. Lộ Vân Phi đành phải xuất chỉ điểm đứt bốn sợi dây trói. Tào Xuân Cẩm duỗi chân tay rồi ngồi dậy, đột nhiên sống áo tuột cả xuống. Thì ra y phục chỉ được khoát hờ lên mình cô ta. Lộ Vân Phi đỏ bừng mặt quay đi còn hỏi: - Có phải Điền Vĩnh Ân đã làm...việc đó không? Tào Xuân Cẩm nghiến răng nói: - Ta sẽ lột da hắn! Còn thêm: - Ngươi đừng quay mặt lại. Lộ Vân Phi thầm nghĩ: - Điền Vĩnh Ân đã trên 50 tuổi còn giở trò ti tiện đó với một thiếu nữ, thật đáng chết! Tào Xuân Cẩm mặc lại y phục xong nói: - Chàng có thể quay lại được rồi Lộ Vân Phi từ từ quay lại hỏi: - Tào cô nương, sự tình thế nào? Tào Xuân Cẩm mặt đỏ bừng vì tức giận, hiện đầy sát cơ, nghiến răng đáp: - Tôi vừa chạy đến miếu từ xa thấy có người ở trong miếu đi ra chạy vào rừng, lát sau Võ Lâm Công Tử đuổi theo. Tôi biết ngay người đi trước là Điền Vĩnh Ân, xung quanh đây toàn là người của bổn trang. Tôi đang định phát tín hiệu bao vây thì chợt thấy Điền Vĩnh Ân từ một hướng khác tiềm nhập vào miếu. Tôi liền truy theo nhưng không tìm thấy hắn đâu cả, không ngờ hắn núp dưới gầm giường trong phòng này xuất hiện bất ngờ tập kích tôi.
Lộ Vân Phi ngập ngừng hỏi: - Hắn đã phạm đến cô nương chưa? Tào Xuân Cẩm đỏ mặt đáp: - Chưa! Thiếp xưa nay vẫn thanh bạch mà! Thế nhưng,không biết trong lúc trói hắn có làm chuyện gì không vì thiếp đã ngất đi! Lộ Vân Phi hỏi: - Hắn khống chế cô nương với mục đích gì? Tào Xuân Cẩm lắc đầu: - Thiếp không biết hắn có ý đồ gì. Hắn mới trốn ở đây, hình như nghe bên ngoài có động nên vừa chuồn mất. Lộ Vân Phi chợt hiểu ra lúc Võ Lâm Công Tử quay về thì Điền Vĩnh Ân vừa trở lại, không chừng khi chàng vừa mới trông thấy Tào Xuân Cẩm bị trói thì hắn vẫn còn trốn trong phòng, chờ hai

người động thủ hắm mới lại trốn đi … Nghĩ vậy giậm chân kêu lên: - Sao cô nương không chịu nói ngay lúc tại hạ mới vào? Tào Xuân Cẩm phản kháng: - Chàng bảo tôi nói gì chứ? Lộ Vân Phi thấy mình quá phấn khích cười hối lỗi: - Xin thứ lỗi tại hạ đã quá lời. Tào cô nương có thể tự hành động được rồi chứ? Tào Xuân Cẩm chớp chớp mắt nói: - Công lực đã bị phong bế chàng có thể giải trừ cho thiếp được không? Lộ Vân Phi ngập ngừng: - Không chắc lắm mỗi người có một thủ pháp độc môn chế huyệt riêng … Tào Xuân Cẩm vén gọn món tóc xõa xuống nói: - Chàng cứ thử xem! Biết đâu giải được cũng nên. Thiếp nhớ hình như hắn đã điểm vào đây. Nói rồi phanh ngực áo ra chỉ vào mảng vú trắng nõn bên trái. Lộ Vân Phi đỏ bừng mặt.
Chàng nhớ lại lần cùng cô ta uống rượu ở lâu Chính Dương Xuân và lời bóng gió của Võ Lâm Công Tử ám chỉ tính phóng đãng của cô ta liền nói: - Tào cô nương vừa nói rằng quanh đây có rất nhiều người của quý trang … Tào Xuân Cẩm đậy lại ngực áo mở to mắt hỏi: - Thế nào chàng không muốn giải huyệt cho thiếp ư? - Không phải thế chỉ là ... - Chỉ là thế nào? - Tại hạ thấy không tiện … Tào Xuân Cẩm cười khanh khách một tràng nói: - Có gì mà không tiện chứ? Một nam tử hán trên giang hồ mà cũng nói thế mà nghe được à? Hơn nữa thiếp nguyện ý, vậy thì có gì là không tiện? Lộ Vân Phi kiên quyết đáp: - Tào cô nương tại hạ phải lập tức truy đuổi theo Điền Vĩnh Ân. Tào Xuân Cẩm mặt biến sắc run giọng hỏi: - Thế nào? Chàng nhất định bỏ mặt một cô nương mất vỏ công ở lại một mình trong hoang miếu này sao? - Tào cô nương, tại hạ hiểu rõ trong khu vực này không ai dám phạm vào một sợ lông chân của cô nương đâu, chỉ cần cô nương kêu to một tiếng là có người của quý trang xuất hiện ngay. Cáo từ. Tào Xuân Cẩm tức tối: - Ngươi thật là... Lộ Vân Phi ôm quyền chào rồi đi ngay khỏi phòng. Tào Xuân Cẩm cũng bước theo ra cửa đưa mắt nhìn bóng Lộ Vân Phi xa khuất, tức đến phát khóc, nghiến răng nói: - Lộ Vân Phi! Ngươi thật là thứ vô tình! Chẳng hiểu gì chuyện ái ân! Hừ Tào Xuân Cẩm ta muốn có thứ gì là quyết đoạt bằng được thứ đó. o O o Lộ Vân Phi trở lại tiểu trấn tối qua, nhưng chàng tìm vào một khách điếm khác. Chàng bắt chước Xuyên Thành Thử Tam Lang dùng ghạch vẽ ở tường ngoài điếm môn một đầu khỉ để làm ám hiệu. Lộ Vân Phi rất quan tâm đến thương thế của Đinh Triệu Hùng nhưng không thể trở về Đường gia lão điếm được vì lý do chưa tìm được Điền Vĩnh Ân, chẳng còn mặt mũi nào gặp lại Đường đại lão lão và Đường đại tiểu thư. Chàng tin chắc sớm muộn Tam Lang cũng sẽ tìm mình. Lộ Vân Phi đoán hiện

tại Điền Vĩnh Ân bị Bàn Long Sơn Trang xuất hết nhân mã truy bắt, nhất định sẽ quay về Đường gia lão điếm cầu được bảo vệ. Đường đại tiểu thư đã nhận lời bảo hộ nhân tiêu đầu tiên cho hắn, theo nguyên tắc thì không những có trách nhiệm bảo đảm an toàn cho nhân tiêu mà phải đưa hắn tới tận quan ngoại mới hoàn thành cuộc mua bán. Một mình ngồi không, trong lòng lại đầy sầu muộn, Lộ Vân Phi bảo tên điếm tiểu nhị mang mâm rượu vào phòng độc ẩm. Hình như chàng thấy rượu hôm nay đắng chát hơn. Đương nhiên rượu dù ngon hay dở cốt cũng để say người thôi, cái chính là tâm tư chàng u uẩn nặng nề khác trước.

Không phải Lộ Vân Phi uống rượu giải sầu. Bởi chưng trong lòng chàng lúc này không đến nỗi buồn mà chỉ là lo lắng bất an pha lẫn niềm hối hận. Đột nhiên cùng bằng hữu từ nam lên bắc, đến Đường gia lão điếm bán mạng, lại không ngờ làm hại đến thân mình và cả Đường gia nữa. Chàng vừa uống vừa nghĩ ngợi miên man. Đột nhiên vang lên thanh âm khá quen thuộc đâu trước sân khách điếm: - Ở phòng nào? Tiếng tiểu nhị trả lời: - Bẩm khách quan, ở thượng phòng cuối cùng dãy bên tả kia! Lộ Vân Phi chợt động tâm, tên tiểu nhị chỉ đúng gian phòng của chàng. Chốc lát tiếng bước chân dừng ngay trước cửa. Người bên ngoài gõ cửa ba tiếng. Lộ Vân Phi ngước lên nói: - Mời vào! Cửa không chốt đâu! Cửa mở người bước vào phòng là tổng quản Phạm Giang. Lộ Vân Phi đứng lên nhíu mày hỏi: - Đại tổng quản làm sao tìm tới được đây? Phạm Giang cười đáp: - Đương nhiên có người chỉ dẫn. Lộ Vân Phi chỉ tay vào chiếc ghế trống đối diện: - Xin mời đại tổng quản ngồi dùng tạm vài chén! Phạm Giang từ chối: - Không ta còn phải quay về lo sự vụ trong điếm. Lộ Vân Phi sốt ruột hỏi: - Vị bái đệ Đinh Triệu Hùng của tôi thương thế ra sao?

- Còn đang tĩnh dưỡng. Lộ lão đệ yên tâm. Lão phu nhân tự lo liệu việc này, sẽ không có gì đáng ngại đâu. Giai đoạn nguy kịch đã qua.

- Đại tổng quản tới đây có gì chỉ giáo? Phạm Giang đáp: - Lộ lão đệ, ăn uống đi xong sẽ khởi tiêu! Lộ Vân Phi trố mắt hỏi: - Khởi tiêu? - Không sai! Đường gia lão điếm trọng nhất chữ tín, tuyệt đối không thoái tiêu. Lộ Vân Phi ngập ngừng nói: - Thế nào? Điền Vĩnh Ân … Đại tổng quản Phạm Giang ngắt lời: - Hắn chỉ còn biết quay lại điếm chúng ta chứ đi đâu được nữa? - Bây giờ hắn đâu? - Lão đệ chỉ ra khỏi điếm môn là có thể nhận tiêu lên đường ngay được. Lộ Vân Phi hết sức kích động, cắn chặt răng hồi lâu mới hỏi: - Đại tiểu thư vẫn tín nhiệm tiểu đệ ư? - Lộ lão đệ khéo đùa! Ngươi đã thành người Đường gia lão điếm, nói gì tín nhiệm hay không tín nhiệm? Thật tình

chuyện phiền phức như thế trước đây chưa từng xảy ra. Không phải sai do lão đệ bởi thế hãy quên chuyện đó đi, đừng băn khoăn nữa. Vấn đề bây giờ là làm thế nào để tiếp tục thực hiện chuyến tiêu một cách bình an. Lộ Vân Phi đưa mắt nhìn ra cửa không nói gì, trên mặt lộ rõ sự cương nghị, trong lòng tự thề rằng nếu gặp kẻ nào rắp tăm ngăn trở sẽ không ngần ngại đại khai sát giới tuyệt đối bảo vệ an toàn nhân tiêu. Lần này còn thất bại nữa thì chẳng còn mặt mũi nào sống gặp người đời.
Phạm Giang hỏi: - Lộ Lão đệ tính thế nào? Lộ Vân Phi trả lời kiên quyết: - Trả tiền trọ, lập tức khởi hành. - Tiền trọ lão phu trả rồi. - Tốt lắm! Chúng ta đi thôi. o O o

Vong Mệnh Thiên Nhai

Đánh máy: Tiểu Thanh Xà

Hồi 7
NHÂN TIÊU GIẢ MẠO

Một chiếc xe ngựa đậu ngay ngoài cửa điếm rèm buông kín mít, còn phu xe đội mũ lá rộng vành che gần kín mặt nhưng Lộ Vân Phi cũng nhận ra đó chính là nhị tổng quản Khâu Tử Dực.
Hiển nhiên Điền Vĩnh Ân đã ở trong kiệu xe.
Một con tuấn mã buộc ở càng xe, Lộ Vân Phi biết rằng con ngựa đó dành cho mình.
Đại tổng quản Phạm Giang dặn dò mấy việc rồi bỏ đi.
Lộ Vân Phi tháo ngựa nhảy lên yean.
Nhị tổng quản Khâu Tử Dực thét to một tiếng ra roi, xe ngựa lập tức khởi hành.
Lộ Vân Phi cho ngựa đi nước kiệu bám theo xe.
Ra khỏi trấn thì đã chập choạng tối, Khâu Tử Dực cho xe theo quan đạo hướng thẳng lên phía bắc.
Đi chừng vài dặm, Lộ Vân Phi chợt phát hiện phía sau có hai kỵ mã bám theo xe giữ khoảng cách cố định chừng hơn một tầm tên, nhưng đi được hai dặm, một trong hai kỵ mã tế ngựa phi nước đại vượt lên trước.
Đã một lần lâm nạn nên Lộ Vân Phi không dám tơ hào khinh xuất. Trong lòng chàng rất đỗi băn khoăn.
Căn cứ vào thái độ của đối phương chúng quyết không chịu bỏ nhân tiêu này, trước sau gì cũng tìm đến. Với lực lượng của Bàn Long Sơn Trang thì việc đó không có gì là khó. Đường đại tiểu thư tiếp tục

hành trình một cách tương đối công khai thế này có mạo hiểm quá không? Nhưng công việc là công việc chàng chỉ biết thừa hành. Khi kỵ mã vừa phi lên, chàng cũng áp sát, chỉ cần đối phương có hành động bất thường là sẽ xuất thủ ngay lập tức. Nhưng kỵ mã phóng tới không có hành động gì. Lộ Vân Phi hỏi: - Khâu tổng quản có biết người vừa phóng ngựa qua đây là ai không? Khâu Tử Dực thản nhiên đáp: - Một tên thủ hạ của Bàn Long Sơn Trang. - Xem ra chúng quyết không chịu bỏ qua rồi. - Đương nhiên! Lộ Vân Phi đề nghị: - Khâu tổng quản! Vô luận xảy ra tình huống thế nào, tổng quản xin hãy bảo vệ xe, mọi việc khác để mặc tiểu đệ ứng phó. Khâu Tử Dực gật đầu: - Ưm! Lão phu biết. Xe vẫn từ từ lăn bánh. Lộ Vân Phi đã hạ quyết tâm, không quản lưu huyết để bảo vệ chuyến tiêu này. Hoàng hôn, đường vắng, rừng hoang, bên rừng là một cánh đồng cỏ. Chiếc xe ngựa chạy xuyên qua rừng, đó là nơi phục kích và động thủ lý tưởng.

Lộ Vân Phi đề nghị: - Khâu tổng quản, chúng ta nên giục ngựa qua nhanh khỏi nơi này. Khâu Tử Dực bình thản đáp: - Lão đệ, người ta chờ chúng ta đã lâu rồi. - Khâu tổng quản, nếu tại hạ cần động thủ lưu huyết thì có phạm vào quy củ không? - Nếu lão đệ thấy cần thiết để bảo vệ tiêu thì không có quy định nào hạn chế. Lộ Vân Phi gật đầu: - Rất tốt! Nhân ảnh từ trong rừng đổ ra đồng cả, người này tiếp đến người kia. Xe ngựa dừng lại, Khâu Tử Dực rời ghế xà ích lùi lại đứng bên kiệu xe. Lộ Vân Phi cũng dừng ngựa, mắt nhìn đám người phía trước, huyết khí sôi lên, mặt lộ sát cơ. Từ trong rừng tiến ra không dưới 30 người, nhanh chóng bố trí thành hình bán nguyệt. Sau cùng là bốn lão nhân và quản sự Lưu Thiên Thọ, điều đó chứng minh đối phương là người của Bàn Long Sơn Trang. Lộ Vân Phi xuống ngựa buộc dây cương vào càng xe rồi chậm rãi bước lên dừng lại trước bốn lão nhân chừng hơn trượng. Bốn lão nhân và ba hán tử cũng đứng thành hình bán nguyệt nhỏ, trong đó lão nhân đứng giữa râu tóc đỏ rực, dáng bộ rất uy mãnh, hai mắt phát hàn quang lấp lánh nhìn đã thấy ghê. Lộ Vân Phi ôm quyền hỏi: - Các vị có gì chỉ giáo? Xích phát lão nhân không đáp, hỏi lại: - Ngươi là Kim Bài Sát Thủ Lộ Vân Phi?

- Không sai! Xích phát lão nhân tự giới thiệu: - Lão phu là Bốc Thần, tổng quản Bàn Long Sơn Trang. - À! Nguyên là Bốc đại tổng quản, hạnh ngộ. Bốc Thần nói: - Lộ tiêu sư, sự tình đã rõ không cần nói nhiều. Nhân mạng bỏ ra cũng không ít. Chúng ta hãy đi thẳng vào sự việc. Hãy đưa phản đồ của bổn trang Điền Vĩnh Ân giao ra để tránh can qua. Đường gia lão điếm có thể hành nghề một cách yên ổn như

trước đây. Nếu không... Lộ Vân Phi quắc mắt hỏi: - Nếu không thì sao? Bốc Thần đáp gọn: - Hậu quả sẽ hết sức nghiêm trọng. - Hô hô hô hô !!! Lộ Vân Phi cười to một tràng tiếp: - Bốc đại tổng quản, xin hãy nghe cho rõ đây. Quy củ của bổn điếm thế nào các hạ không thể không nghe nói qua. Tiêu còn người còn, tiêu mất người chết. Nếu các vị muốn cướp lấy nhân đầu tiêu thì trước hết xin hãy lấy mạng tại hạ, tất cũng phải trả giá tương đương! Bốc Thần nhíu mày hỏi: - Ngươi dám đối địch sinh tử với bổn trang? Lộ Vân Phi cười nhạt đáp: - Chẳng có gì là dám hay không. Tính mạng của tại hạ với nhân tiêu là gắn bó khăng khít. - Ngươi nói thế là bắt buộc bổn trang phải xuất thủ lưu huyết? - Bổn điếm mới là người bị bức bách. Ba lão nhân và ba tên tráng hán đứng hai bên lão nhân đã động tay động chân, xem chừng đã mất hết kiên nhẫn. Lộ Vân Phi biết cuộc diện hôm nay tất phải diễn ra một cuộc huyết chiến và hậu quả chưa thể định trước. Bốc Thần lạnh giọng hỏi: - Ngươi có chịu giao người hay không? Bàn Long Sơn Trang là bá chủ một phương, chưa đắc thủ tất chúng chưa chịu dừng tay. Có một điều chàng không hiểu là sao Điền Vĩnh Ân đã trở về Đường gia lão điếm xin tiếp tục bảo tiêu, đương nhiên Đường đại tiểu thư cũng biết trước tình hình sẽ rất phức tạp, vì thế cần tuyệt đối bí mật, vì sao lại tiếp tục hành trình lộ liễu thế này? Bảo tiêu chỉ là chuyện làm ăn, cốt sao an toàn và hiệu quả chứ không nhằm mục đích dương danh đấu khí. Giả sử Đường đại tiểu thư có là tuổi trẻ hiếu thắng thì còn có Đường đại lão lão từng trải giang hồ, sao lại tán thành sự thử thách nghiêm trọng và quá mạo hiểm thế này chứ? Bất giác chàng quay lại nhìn Khâu Tử Dực, thấy thần sắc lão tổng quản vẫn ung dung, chừng như dựa vào thế lực nào đó mà không sợ, điều đó khiến chàng càng thêm khó hiểu. Lộ Vân Phi trả lời chắc nịch: - Không bao giờ! Bốc thần phất tay ra hiệu, ba lão nhân liền bước lên tay đã cầm sẵn binh khí. Hai người dụng kiếm một người chưởng chỉ. Lộ Vân Phi cũng rút kiếm để trước ngực mặt lộ rõ sát cơ nhìn đối phương sẵn sàng hạ thủ. Ba tiếng quát vang rền, hai thanh kiếm và song chưởng đồng thời công kích nhằm vào các trọng huyệt của Lộ Vân Phi. Đồng thời ba tên trung niên hán tử cũng lao về phía xe ngựa, còn Bốc Thần nhắm Khâu Tử Dực lao tới.

Lộ Vân Phi đã dự định trước điều này, tin rằng đối phương sẽ dốc toàn lực để đạt được mục đích, bởi thế đã hạ quyết tâm xuất thủ không chút nương tay. Ánh kiếm lóe lên nhanh như những tia chớp, tiếng người rú vang dậy khoảng không. Hai lão nhân dụng kiếm ngã xuống trước tiên, đều trúng thương ngay giữa ngực trái, lão nhân tay không bật lùi tới bảy tám thước ngã dập đầu xuống đất nằm bất

động. Từ phía chiếc xe ngựa cũng vang lên mấy tiếng la thảm. Lộ Vân Phi không chút chậm trễ nhảy lùi về, vừa quét mắt nhìn qua, chàng bỗng sững sốt. Khâu Tử Dực đã bị Bốc Thần đánh lui cách xe ngựa tới hai trượng, còn hai tên hán tử hoành thây ở sau xe, một tên xác vắt ngang qua càng xe. Căn cứ vào phương vị mà xác định người hạ thủ ba tên hán tử này tuyệt nhiên không phải Khâu Tử Dực. Bốc Thần bỏ Khâu Tử Dực lao đến bên xe nhưng thấy ba tên thủ hạ đều bị giết thì sững lại, mặt méo xệch hết sức khó coi. Bọn đệ tử của Bàn Long Sơn Trang đứng bên ngoài, tên nào tên nấy kinh hồn thất đảm. Chắc rằng trong đời chúng chưa bao giờ từng chứng kiến một cuộc chiến thần tốc và thảm khốc đến vậy. Lộ Vân Phi bước lên trước mặt Bốc Thần hỏi: - Bốc đại tổng quản xin nhường đường! Thế nào? Bốc Thần rít lên: - Đừng nằm mộng!

Lộ Vân Phi nhíu mày hỏi: - Đại tổng quản muốn lưu huyết đến người cuối cùng? - Đương nhiên! Rồi quát lên:- Nộp mạng đây! Vừa dứt lời đã vung kiếm lên nhằm Lộ Vân Phi tấn công như cuồng phong bão táp, thế kiếm nguy dị, chiêu thức kỳ ảo thần tốc. Đã là đại tổng quản của một đại bang phái đệ nhất võ lâm, thân thủ đương nhiên không phải hạng tầm thường. Lộ Vân Phi hoạch kiếm nữa vòng rồi phản lại một chiêu, tuy nhìn không có vẻ gì kì ảo nhưng hóa giải ngay được chiêu kiếm tinh diệu của đối phương. Bốc Thần hơi chững lại vì sững sốt nhưng chỉ trong chớp mắt lại ra chiêu tấn công. Lộ Vân Phi đưa kiếm từ bên dưới lại hoạch nửa vòng đánh lên, Bốc Thần thế công chỉ hơi chậm lại một chút đã nghe coong một tiếng. Âm thanh thoát ra đinh tai nhức óc, lửa tóe ra bốn bên như ánh hào quang, tiếp đó là một tia sáng vạch thẳng lên không như vệt sao băng rồi hơi chếch xuống vẽ ra một hình vòng cung đẹp mắt… Bốc Thần lảo đảo lùi lại bốn năm bước, hai tay trống trơ, kiếm đã bị đối phương đánh thoát khỏi tay… Vòng người của Bàn Long Sơn Trang cùng kinh hãi ồ lên một tiếng, mặt đều xanh lại như tàu la.ù Mặt Bốc thần xệch đi trông rất thảm hại. Lộ Vân Phi lạnh giọng hỏi: - Bốc đại tổng quản đến đây dừng tay thôi chứ?

Vừa lúc đó từ phía rừng bỗng vang lên tiếng la thảng thốt: - Hót nghe khéo lắm! Tiếp đó, một nhân ảnh mỹ miều lướt ra, chính là tào nhị tiểu thư. Phía sau còn có một lão nhân vận cẩm bào. Lộ Vân Phi nhíu mày. Chàng đoán rằng cẩm y lão nhân chính là trang chủ Tào Thế Vũ. Vòng người tán ra chừng một lối đi rộng. Khâu Tử Dực trở về đứng cạnh xe thấp giọng nói với Lộ Vân Phi: - Lão đệ, Tào Thế Vũ đến đó! Phụ tử Tào gia bước đến bên xác của ba lão nhân thì dừng lại. Lộ Vân Phi ôm cả kiếm thi lễ nói: - Trang chủ, hạnh ngộ! Tào Thế

Vũ chỉ hừ một tiếng, mặt rắn đanh lại. Tào nhị tiểu thư nghiến răng nói: - Lộ Vân Phi ngươi ăn gan hùm tim sư tử hay sao thế? .Dám công nhiên dương oai giễu võ, thật là không biết sống chết. Lộ Vân Phi đánh mắt nhìn cô ta không đáp. Tào Thế Vũ mắt lộ hung quang, bước tới thêm hai bước nữa, cất giọng trầm đục hỏi: - Ngươi là Kim Bài Sát Thủ Lộ Vân Phi? Chàng trầm tĩnh gật đầu: - Chính phải! Cũng là người bán mạng! - Hừ! Ngươi có bao nhiêu mạng? Có đủ trả hết cho Đường gia lão điếm không? Lộ Vân Phi lạnh lùng đáp: - Trang chủ là bậc danh cao vọng trọng trên võ lâm, nói phải công bằng. Tệ điếm có phải trả bao nhiêu mạng cũng không phải vì một câu dọa dẫm.

Tào Thế Vũ bỗng gầm lên: - Im miệng! Biết điều thì giao xuất người ra. Những chuyện trước đây ta sẽ bỏ qua không tính. - Trang chủ biết rõ chuyện đó là không có khả năng mà! Tào Thế Vũ sừng sộ: - Tiểu tử! Ngươi cho rằng lão phu không giết được ngươi ư? - Có thể! Tuy nhiên việc đó không đơn giản. Tại hạ sẽ dốc toàn lực ứng phó - Rất tốt! Đưa kiếm đây! Rồi vẫn đứng nguyên tay duỗi ra sau. Tào nhị tiểu thư run giọng kêu lên: - Cha! Nhưng vẫn không nghe lệnh đưa kiếm cho phụ thân. Tất cả đám thủ hạ trong trường đấu kể cả tổng quản Bốc Thần đều hết sức căng thẳng. Đường đường là một đại trang chủ uy danh hiển hách võ lâm mà động thủ với một hậu sinh tiểu bối, đó là chuyện trước nay chưa từng thấy. Trong tâm mục mỗi đệ tử Bàn Long Sơn Trang, dù bất cứ chỗ nào trang chủ chỉ cần nói một câu là giải quyết ổn thỏa mọi chuyện, kể cả những tranh chấp lớn nhất chứ chưa bao giờ thấy ông đối địch. Bởi thế công lực của trang chủ cao đến đâu chúng cũng không hề biết. Tào Thế Vũ nhắc lại: - Đưa kiếm đây! Tào nhị tiểu thư ngập ngừng nói: - Cha! không nghĩ đến thân phận sao? Tào Thế Vũ trầm giọng: - Đừng nhiều lời! Giết hắn xong Đường đại lão lão sẽ phải xuất diện. Cần giải quyết dứt điểm công việc này. - Sao không trực tiếp tới Đường gia lão điếm?

- Nha đầu không thấy sao? Chúng ta phải giữ nhân đầu tiêu. Tào nhị tiểu thư rút kiếm trao cho phụ thân. Không khí trở nên hết sức tĩnh lặng, mỗi người đều cố nén bớt hơi thở. Lộ Vân Phi đầu vẫn ngẩng cao, vẻ mặt tỏ ra rất bình thản, nhưng nội tâm đang bị kích động. Có thể đối phó với nhân vật lừng danh này không, chàng hoàn toàn không thể tin chắc. Tuy vậy tâm ý chàng lại rất kiên định. Tào Thế Vũ lạnh giọng: - Ngươi xuất kiếm trước đi! Nói xong, người vẫn không thi triển thủ thế, lấy phong độ của một bậc cao thủ tiền bối. - Tuân lệnh! Lộ Vân Phi đáp rồi xuất kiếm đâm một nhát, tỏ ra mình đã ra

chiêu trước. Tất cả những nguồn mục quang tập trung vào hai đối thủ. Không khí như ngưng kết lại. Sự ngạo nghễ của Lộ Vân Phi làm cho Tào Thế Vũ không sao chịu nổi. Với một chiêu đánh ra hư không đó toát lên vẻ khinh thị khiến lão giận sôi lên. Song phương đã khai triển thủ thức chỉ có đôi mắt là nhìn nhau không chớp. Quần nhân cùng nín thở chờ đợi. Đột nhiên kiếm quang lóe sáng, kiếm khí nổi lên ràn rạt cách xa cũng nghe rõ.
Xuất chiêu, triển thức, biến hóa, thu chiêu, tất cả diễn ra trong chớp mắt, giống như những nghệ nhân mãi võ biểu diễn kiếm thuật nhưng nhanh không sao tả được, đến nỗi không ai kịp nhận ra đường kiếm. Sau chớp mắt giao thủ đó, song phương tách nhau ra chừng hơn trượng nhưng không ai bị thương. Nếu luận về thân phận, địa vị và tuổi tác thì phải coi Tào Thế Vũ đã thua cuộc. Mọi người cùng thở phào một hơi. Song phương lại tiến lên, đứng đối thị chuẩn bị tấn công tiếp. Ai cũng tin rằng lần này nhất định phải có một người ngã xuống, trận đấu mới kết thúc. Đột nhiên ngay lúc ấy một tiếng quát từ trong xe ngựa truyền ra: - Dừng tay! Đồng thời rèm kiệu bung lên, một người lướt ra trường đấu. Nhiều tiếng thảng thốt vang lên: - Võ Lâm Công Tử! Không sai, người vừa xuất hiện chính là Võ Lâm Công Tử Lỗ Nguyên Khánh. Hắn hiện ra ở trường đấu không lạ. Chỉ bất ngờ ở chỗ hắn lại từ trong xe ngựa bảo tiêu của Đường gia lão điếm bước ra. Lộ Vân Phi bất giác lùi lại mấy bước mở to mắt nhìn Võ Lâm Công Tử, trong thâm tâm chàng cảm thấy mình bị xúc phạm tột bực. Chàng liều chết để bảo tiêu thế mà trên xe không phải nhân vật Điền Vĩnh Ân lại lòi ra Võ Lâm Công Tử.
Cho dù Đường đại tiểu thư vạch ra diệu kế chu toàn đến thế nào cũng nên cho chàng biết trước mới phải chứ! Võ Lâm Công Tử hướng sang Tào Thế Vũ ôm quyền cúi mình thi lễ: - Giang hồ hậu học kiến quá trang chủ! Tào Thế Vũ không giấu được sự bàng hoàng hỏi:- Ngươi ! Có chuyện gì vậy? Tào nhị tiểu thư cũng kêu lên: - Đại công tử! Sao lại thế chứ? - Tại hạ sẽ giải thích sau! Võ Lâm Công Tử đưa mắt nhìn Tào nhị tiểu thư rồi quay snag Tào Thế Vũ tiếp: - Trang chủ, trước tiên vãn bối xin cáo lỗi. Trang chủ quyết bắt cho được Điền Vĩnh Ân đúng không? Tào Thế Vũ trấn định lại gật đầu: - Không sai! Lão phu trong đời hận nhất là kẻ phản đồ! Võ Lâm Công Tử lại hỏi: - Nếu kẻ mà chúng ta nhất tâm nhất ý truy tìm không phải là Điền Vĩnh Ân thì sao? Tào Thế Vũ mở to mắt thốt lên: - Ngươi nói vậy có ý gì? Võ Lâm Công Tử cao giọng đáp: - Kẻ tự xưng Điền Vĩnh Ân thực chỉ là lão độc vật Xà Vương Lôi Vô Kỵ Lời vừa xuất, toàn trường lập tức chấn động Lộ Vân Phi cũng hết sức bất ngờ. Tào Thế Vũ nghiến

răng rít lên: - Xà Vương Lôi Vô Kỵ? Võ Lâm Công Tử gật đầu: - Chính xác như thế! Rèm kiệu vén lên, từ trong bước ra hai người Đường đại tiểu thư và Điền Vĩnh Ân.
Đường đại tiểu thư hơi mỉm cười chấp tay hướng sang Tào Thế Vũ thi lễ nhưng không nói gì Tào nhị tiểu thư trừng mắt nhìn Võ Lâm Công Tử hỏi: - Ai nói hắn không phải là Điền Vĩnh Ân? Võ Lâm Công Tử cười nói: - Tào cô nương! Việc đó lệnh tôn sẽ phân xử. Dứt lời quay lại vung tay chộp vào mặt Điền Vĩnh Ân. Lớp mặt nạ bị bóc ra, Điền Vĩnh Ân biến thành một người hoàn toàn khác với khuôn mặt nhiều góc cạnh trên nhỏ dưới to, quả thật giống như đầu rắn độc. Mọi người cùng kêu lên kinh dị. Ánh mắt người này phát ra những tia tàn độc làm cho những ai trông thấy ắt hẳn không bao giờ quean. Hồi lâu, Tào Thế Vũ mới cất giọng hỏi: - Vậy tên Điền Vĩnh Ân đâu? Võ Lâm Công Tử trả lời: - Hắn đã mục xương lâu rồi. Đó là kiệt tác của tên độc vật này. Tào Thế Vũ hừ một tiếng, vung kiếm định lao tới … Võ Lâm Công Tử giơ tay ngăn lại, lạnh lùng nói: - Trang chủ không thể giết hắn, vãn bối đã bôn ba khắp nơi mới bắt được lão độc vật này, bởi thế hắn là người của vãn bối. Tào Thế Vũ nghiến răng nói: - Lão phu nhất định phải giết hắn mới được! Võ Lâm Công Tử nhíu mày nói: - Trang chủ! Vãn bối cả gan dám khuyên trang chủ đưa người hồi trang. Điền Vĩnh Ân đã chết coi là chấm dứt. Vãn bối xin lấy tư cách mình đảm bảo sẽ không tiết lộ một tiếng nào về chuyện ngày xưa. Xin trang chủ yên tâm và bỏ qua chuyện quá khứ.
Mấy câu đó có lẽ không ai hiểu được ý nghĩa chỉ riêng Tào Thế Vũ giống như bị độc xà cắn một miếng run lên, mắt biến sắc, hồi lâu mới quay sang quát bảo đệ tử: - Hồi trang! Tào nhị tiểu thư còn đưa mắt đắm đuối nhìn Võ Lâm Công Tử và Lộ Vân Phi đáp: - Cha! Con muốn nán lại một lúc.. Tào Thế Vũ quát lên như sấm: - Không được! Theo ta về trang! Tào nhị tiểu thư ấm ức bước theo phụ thân nhưng còn quay lại mấy lần lưu luyến nhìn hai thiếu niên tuấn tú, chừng như muốn phát khóc. Chúng nhân đệ tử thu thập mấy tử thi rồi nhanh chóng rời khỏi hiện trường. Tào Thế Vũ đi sau cùng, còn quay lại đưa mắt nhìn Võ Lâm Công Tử gật gật đầu chừng như ám thị chuyện gì, sau đó phi thân vào bóng đêm phút chốc mất hút. Trường huyết chiến kết thúc, về phía Đường gia lão điếm chưa có thiệt hại gì. Ánh trăng vừa lên chiếu sáng những vũng huyết đã đông lại trên thảo nguyên. Đâu đó văng vẳng lên tiếng cú kêu nghe thật thê lương. Đột nhiên Xà Vương Lôi Vô Kỵ lao thẳng tới Võ Lâm Công Tử như ánh chớp. Tên này vốn đã bị phế mất võ công lúc ở trên xe, nhưng không ai ngờ hắn lại dám liều lĩnh một cách tuyệt vọng như thế. Với

cự ly chỉ ba bốn thước, Võ Lâm Công Tử đã không kịp tránh nữa … Lộ Vân Phi thét to một tiếng lao tới xuất thủ đánh ra.
Nhưng không ngờ Xà Vương Lôi Vô Kỵ không tránh né, lao cả người vào giang tay ôm lấy Lộ Vân Phi. Đường đại tiểu thư hoảng hốt kêu lên: - Có độc! Nhưng tất cả đều đã muộn. Lộ Vân Phi vừa đánh lui được Xà Vương Lôi Vô Kỵ, nhưng toàn thân lảo đảo ngồi phịch xuống. Võ Lâm Công Tử lao tới vung một cước làm cho Xà Vương Lôi Vô Kỵ lăn đi mấy vòng. Sắc mặt Lộ Vân Phi thay đổi rất nhanh, phút chốc đã biến thành màu tím đỏ. Đường đại tiểu thư bước lên đạp chân vào ngực Xà Vương Lôi Vô Kỵ quát hỏi: - Giải dược đâu? - Hô hô hô … Xà Vương Lôi Vô Kỵ cười một tràng nói: - Giải dược ư? Lão phu đã vứt đi rồi. Thật đáng tiếc! Nên chết phải là tiểu tử họ Lỗ mới đúng, ai biết hắn xông vào thế mạng? Vừa lúc ấy hai nhân ảnh phóng như bay vào đấu trường. Mọi người nhìn ra, thấy đó là Đường đại lão lão và Xuyên Thành Thử Tam Lang. Đường đại lão lão chưa kịp nghỉ lấy sức, vừa thở hổn hển vừa hỏi: - Vừa xảy ra chuyện gì vậy? Đường đại tiểu thư tức giận nói: - Lão độc vật này trước khi chết còn dám cắn càn, dụng độc đả thương Lộ Vân Phi. Võ Lâm Công Tử tiếp lời: - Mục tiêu của hắn là nhằm vào vãn bối, chỉ vì Lộ huynh muốn cứu vãn bối nên mới bị hại.
Y nói câu đó với giọng cảm kích và thay đổi cách xưng hô gọi Lộ Vân Phi là Lộ huynh chứng tỏ là người ân oán phân minh. Đường đại lão lão gấp giọng: - Độc dược của tên độc vật này không ai giải được. Mau tìm thuốc giải trên người hắn! Đường đại tiểu thư tuyệt vọng nói: - Hắn đã vứt giải dược mất rồi! Cả Đường đại lão lão, Võ Lâm Công Tử và Đường đại tiểu thư đều lộ vẻ lo lắng. Chỉ riêng Xuyên Thành Thử Tam Lang vẫn cười như không, điềm nhiên lấy trong túi ra một chiếc bình ngọc nhỏ, nói: - Giải dược đây rồi! Tình cờ tôi thấy từ trong xe rớt ra chiếc bình này liền nhặt lấy, bây giờ có thể khẳng định đây là bình giải dược. Chỉ không ngờ người bị hại chính là đại ca. Nói xong dốc ra một viên dược hoàn bỏ vào miệng Lộ Vân Phi cho uống vào. Xà Vương Lôi Vô Kỵ nhắm mắt như tội nhân sắp bị xử trảm. Mọi người đều chú mục nhìn Lộ Vân Phi, băn khoăn lo lắng không biết có trúng giải dược hay không. Chỉ sau thời gian chừng một tuần trà, sắc mặt Lộ Vân Phi hồng nhuận trở lại, lúc sau thì chàng đứng lên được. Đường đại lão lão nhìn Võ Lâm Công Tử nói: - Ngươi hãy dùng ngựa đưa lão độc vật đi làm đại sự của ngươi đi! Võ Lâm Công Tử lúc đó không còn giữ lại chút gì bản lĩnh cao ngạo trước đây nữa, đưa mắt nhìn Đường đại tiểu thư rồi quay sang Lộ Vân Phi, thở dài một tiếng sau đó ôm quyền nói: - Lão phu nhân, biểu

muội, Lộ huynh và các vị bằng hữu! Tại hạ xin cáo từ!
Nói xong cắp Xà Vương Lôi Vô Kỵ lên đi tới tháo cương con ngựa trước đây Lộ Vân Phi từng cưỡi, đặt lão độc vật trước yên rồi nhảy lên lưng ngựa, không nói thêm tiếng nào trầm mặc quay ngựa phóng đi. Lộ Vân Phi lòng đầy nghi hoặc, cảm thấy hành động của Võ Lâm Công Tử rất khác thường nhưng không hỏi. Đường đại lão lão khoát tay ra lệnh: - Mọi việc hãy quay về điếm sẽ nói. Tất cả lên xe! Mọi người theo lệnh, vẫn do Khâu Tử Dực làm phu xe, quay một vòng nhỏ trên thảo nguyên rồi quay về đường cũ. O O o Tuy đã khuya nhưng trong hậu sảnh Đường gia lão điếm vẫn còn sáng đèn. Trong sảnh chỉ có Đường đại lão lão và Lộ Vân Phi ngồi uống trà nói chuyện. Đường đại lão lão nhấp một ngụm trà rồi nhìn sâu vào mắt Lộ Vân Phi hỏi: - Lộ tiêu đầu, ngươi không trách chúng ta vừa rồi không cho ngươi biết rõ mọi chuyện trước khi nhận tiêu khởi hành chứ? Lộ Vân Phi nghĩ thầm: - Mình buộc phải dấu thân phận đến giúp Đường gia nên mới làm người bán mạng, thế mà Đường đại lão lão và Đường đại tiểu thư tin tưởng giao sứ mạng trọng đại của Đường gia cho mình, lại còn thi ân cứu Đinh Triệu Hùng nữa, đâu thể oán trách được? Hơn nữa việc giữ bí mật chỉ là
nhất thời, vì quả thật nếu mình biết trước sự việc thì chuyện xảy ra hôm trước sẽ không có kết cục thuận lợi như thế … Nghĩ vậy liền lắc đầu đáp: - Vãn bối không trách! Đường đại lão lão nhấp ngụm trà nữa, rồi trầm ngâm một lúc lại nói: - Lộ Vân Phi lão thân hiểu ngươi có nỗi ẩn tình trong lòng. Trước đây khi ngươi mới đến bổn điếm, lão thân đã nhìn ra ngươi có võ công cao cường, bản tính khí khái đó là hai điều rất cần thiết đối với bổn điếm. Tuy vậy ngươi cũng hiểu rằng lão thân chưa thể tin ngươi đúng không? Lộ Vân Phi gật đầu: - Dạ! Nhưng vãn bố cũng không trách. Đường đại lão lão hỏi tiếp: - Ngươi biết nguyên nhân vì sao chứ? Lộ Vân Phi ấp úng: - Chỉ vì.... chỉ vì vãn bối... Đường đại lão lão cười hiền từ ngắt lời: - Thôi được bây giờ chúng ta có thể nói chuyện thẳng thắn với nhau được chứ? Lộ Vân Phi cúi đầu không đáp. Đường đại lão lão thở dài nói: - Ài! lão đã già rồi, thật tình chỉ vì một chút tâm nguyện mà phải tái khai trương Đường gia lão điếm này thôi. Mấy ngày qua xác định ngươi là một thiếu niên tài trí và chí tình chí nghĩa, lão thân thầm tin rằng ngươi chính là người mà trời sai đến giúp lão thân hoàn thành tâm nguyện. Lộ Vân Phi nghĩ thầm: - Lão lão, chẳng phải là trời giúp đâu, chính là do đức độ của lão lão ngày xưa đó! Đường đại lão lão nói tiếp: - Vân Phi, lão thân sẽ không hỏi mục đích thật sự của ngươi đến đây làm gì, chỉ muốn biết lai lịch sư thừa của ngươi thôi. Lộ Vân Phi ấp úng: -

Lão lão !
Đường đại lão lão nghiêm giọng: - Chúng ta biết ngươi là Kim Bài Sát Thủ, hơn nữa lão thân còn nhìn ra hôm trước đối địch với người của Bàn Long Sơn Trang, ngươi có dùng một chiêu Lôi Thần Bích Lịch kiếm. Chẳng lẽ ngươi có quan hệ thế nào với Ma Âm Kiếm Vương? Lộ Vân Phi nghe tới đó thì rúng động toàn thân. Bấy giờ thì chàng không thể tiếp tục giấu giếm được nữa, liền nói: - Lão phu nhân, vãn bối lỡ thất lễ, xin lão phu nhân mở lượng hải hà … Đường đại lão lão gật đầu. Lộ Vân Phi tiếp lời: - Vãn bối tới đây là làm theo di mệnh của nghĩa phụ. Đường đại lão lão nhíu mày hỏi: - Nghĩa phụ ngươi là ai? - Nghĩa phụ của vãn bối là La Chí Viễn! Đường đại lão lão kêu lên: - La Chí Viễn? Chẳng phải Viễn nhi đã chết trong vụ Huyết yến hai năm trước rồi sau? Lộ Vân Phi chớp chớp mắt, rầu giọng nói: - Dạ! Đường đại lão lão thở dài nói: - Ài ! Nghĩa phụ ngươi được lão thân nuôi dưỡng từ nhỏ đến khi khôn lớn. Năm mười chín tuổi vì chưa hiểu chuyện đời, có lần thất ý với cha của Du Bình nên bỏ đi, rồi từ đó không về nữa. Lão thân rất thương tâm, không ngờ Viễn nhi thu nhận ngươi làm nghĩa tử và di mệnh cho ngươi về đây báo phục ân nuôi dạy xưa kia. Lộ Vân Phi nói: - Hồi nhỏ vãn bối cũng là một cô nhi lang bạt khắp nơi như nghĩa phụ trước đây. Khi vãn bối mười hai tuổi may gặp nghĩa phụ thu nhận về nuôi dạy rồi còn truyền thụ võ công cho. Trước khi chết, nghĩa phụ dặn vãn bối về đây báo đáp ơn sâu nghĩa nặng ngày xưa. Nhưng vì còn một trọng trách chưa hoàn thành nên phải giả làm người bán mạng để giữ kín thân phận …
Đường đại lão lão cười hỏi: - Trọng trách của ngươi là thay Viễn nhi phục thù đúng không? Lộ Vân Phi gật đầu: - Dạ! - Việc thế nào rồi? - Một năm nay vãn bối đã theo danh sách những kẻ đứng ra tổ chức Huyết yến trừng trị, nhưng chủ hung là Quan Ngoại Nhất Bá Bốc Đại Khánh. Nhưng thực tế đó là cuộc mưu sát những nhân vật danh tiếng của võ lâm trung nguyên không chịu thần phục Bốc Đại Khánh và kẻ đứng sau hậu trường của hắn. - Theo lời đồn thì cả Bàn Long Sơn Trang cũng ngấm ngầm tham gia vào vụ này. Lộ Vân Phi gật đầu: - Vãn bối cũng biết thế nên đang tìm bằng chứng... Đường đại lão lão trầm ngâm nói: - Bàn Long Sơn Trang thế lực rất lớn, theo lão nhân biết thì chẳng những thực lực chúng vô cùng hùng hậu mà đằng sau còn có rất nhiều thế lực ngấm ngầm giúp đỡ với dã tâm đồ bá võ lâm. Theo lão thân, ngươi muốn tìm được bằng chứng và đối phó với Bàn Long Sơn Trang thì trước hết phải liên kết với thân nhân và bằng hữu những cao thủ bị sát hại trong Huyết yến để tập hợp lực

lượng mới được... Lộ Vân Phi gật đầu: - Vãn bối xin làm theo lời dạy của lão phu nhân. Đường đại lão lão chợt hỏi: - Giang hồ truyền ngôn rằng nghĩa phụ ngươi bị giết, còn mất luôn cả pho bí kiếp võ học Ma Âm Kiếm pháp, đúng không? Lộ Vân Phi ngớ người hỏi: - Có chuyện đó sao? Vãn bối không biết Đường đại lão lão cũng hết sức ngạc nhiên: - Ngươi không biết pho bí kiếp võ học mà toàn võ lâm ai cũng ao ước đó? - Quả tình vãn bối không biết …
- Vậy ngươi học võ nghệ thế nào? - Gia phụ trực tiếp truyền thu.ï Đường đại lão lão trầm ngâm nói: - La Chí Viễn là truyền nhân duy nhất của Ma Âm Kiếm Vương. Như vậy hiện tại chỉ còn ngươi là người cuối cùng biết kiếm pháp tinh diệu bậc nhất đó. Ma Âm Kiếm Vương ba bốn mươi năm trước là thiên hạ đệ nhất kiếm, tiếp đến là Trung Nguyên Kiếm Tiên cũng là nhân vật đệ nhất trung nguyên, bọn chủ mưu tổ chức Huyết yến nhằm hai mục đích, một là sát hại tất cả những cao thủ võ lâm không phục tùng chúng, hai là chiếm đoạt pho bí kiếp võ học này. Nhưng theo lão thân thì có một điều mà chúng chưa làm được. Lộ Vân Phi hỏi: - Điều gì? Đường đại lão lão ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: - Điều này thì trên giang hồ nhiều người biết. Ma Âm Kiếm Vương là thiên hạ đệ nhất kiếm, tuy nghĩa phụ ngươi kiếm thuật không kém nhưng còn thiếu một điều kiện thiết yếu nhất mới trở thành vô địch. Lộ Vân Phi im lặng chờ nghe tiếp. Một lúc, Đường đại lão lão chợt hỏi: - Ngươi từng nghe nói đến Ma Âm Kiếm không? Lộ Vân Phi lắc đầu: - Vãn bối chưa hề nghe nói. Đường đại lão lão cười nói: - Ma Âm Kiếm thì nhiều người biết. Nhưng hiện ở đâu thì chỉ e trên giang hồ hiện tại chỉ có hai người biết thôi. Lộ Vân Phi buộc miệng hỏi: - Lão phu nhân! Ai vậy? - Lão thân và một người nữa tên là Phượng Cầm Nương Tử!
Lộ Vân Phi hỏi: - Phượng Cầm Nương Tử? Đó có phải là nương tử của Ma Âm Kiếm Vương không? - Không sai - Nhưng vị tổ mẫu đó ẩn tích giang hồ lâu rồi mà. Đường đại lão lão gật đầu: - Đúng thế! Hai mươi năm trước, Ma Âm Kiếm Vương tạ thế thì Phượng Cầm Nương Tử cũng ẩn tích giang hồ, mang theo Ma Âm Kiếm, có lẽ chỉ một mình lão thân là biết chuyện này và Phượng Cầm Nương Tử hiện ở đâu. Lộ Vân Phi buột miệng: - Ở đâu? Đường đại lão lão cười nói: - Đừng vội! Chuyện đó để sau. Lão thân thấy chuyện ngươi tìm chủ mưu vụ huyết án năm xưa như vậy là có manh mối… Lộ Vân Phi hỏi: - Lão phu nhân định nói về Ma Âm Kiếm? Đường đại lão lão lắc đầu: - Không phải thế. Chỉ vì chuyện Ma Âm Kiếm chỉ một mình lão thân biết thôi. Manh mối là hung thủ đã chiếm đoạt được Ma Âm Kiếm Pháp tất hiện thân. Lộ Vân Phi hiểu ra nói: - Vãn bối hiểu rồi.

Trước sau gì thì Ma Âm Kiếm Pháp cũng bị bại lộ. Đường đại lão lão gật đầu: - Chính thế! Lộ Vân Phi thấy Đường đại lão lão hồi lâu không nói gì thêm liền hỏi: - Lão phu nhân chuyến tiêu vừa rồi vì sao Võ Lâm Công Tử cũng biết Xà Vương Lôi Vô Kỵ … Đường đại lão lão đáp: - À! Cũng trong vụ Huyết yến hai năm trước Tào Thế Vũ biết được một bí mật là ở phủ thượng thư có một bảo vật. Đó là bảy viên Hắc trân châu có thể trị được bách độc. Hắn liền sai một tên thủ hạ tâm
phúc là Điền Vĩnh Ân đầu nhập vào phủ thượng thư mưu đoạt bảo vật đó. Điền Vĩnh Ân lấy được hắc trân châu nhưng chiếm làm của riêng, không đưa cho Tào Thế Vũ, lão độc vật Xà Vương Lôi Vô Kỵ biết chuyện này đã giết Điền Vĩnh Ân cướp lấy Hắc trân châu. Phụ thân của Võ Lâm Công Tử bấy giờ là tổng quản ở phủ thượng thư, nhân vì bảo vật bị mất trộm nên phải chịu ô danh. Tuy quan trượng thư không truy cứu nhưng về sau vì uất ức quá sinh bệnh mà chết… Võ Lâm Công Tử phát thệ nhất quyết tra cứu vụ án ngày xưa, tới Bàn Long Sơn Trang thăm dò tin tức về Điền Vĩnh Ân, sau đó tình cờ mà phát hiện ra mối quan hệ giữa tên này với Xà Vương Lôi Vô Kỵ. Qua thời gian bí mật điều tra, Võ Lâm Công Tử bắt được Xà Vương Lôi Vô Kỵ, trên đường đi lấy bảo vật thì Xà Vương Lôi Vô Kỵ trốn mất nên tiếp tục truy tìm. Sau đó hắn biết được chuyện Điền Vĩnh Ân tới bổn điếm cầu được bảo hộ nhân đầu tiêu, phán đoán rằng đó chính là Xà Vương Lôi Vô Kỵ giả trang, Võ Lâm Công Tử mới vạch kế hoạch hành động. Lộ Vân Phi hỏi: - Vì sao Xà Vương Lôi Vô Kỵ lại quyết định tìm đến bổn điếm yêu cầu bảo hộ nhân đầu tiêu? Đường đại lão lão cười: - Người tính không bằng trời tính. Cho dù có giảo hoạt bao nhiêu rồi cũng có lúc thất sách. Hắm tìm đến Đường gia lão điếm đầu tiêu để tránh Võ Lâm Công Tử và Bàn Long Sơn Trang vây bắt và trên thực tế là ngày càng ráo riết. Dọc đường hắn thấy tình thế bất ổn nên thay đổi kế hoạch, trong tiểu điếm đã giết tên hắc y hán tử mắt cú do thám của Bàn Long Sơn Trang rồi chạy trốn làm chúng ta tưởng lầm là bị cướp tiêu. Lộ Vân Phi bấy giờ mới hiểu ra và gật đầu nói: - Nguyên là thế.
Đường đại lão lão chợt nhìn Lộ Vân Phi hỏi: - Nhân chuyện này, những bí ẩn về vụ án Huyết yến năm xưa lộ rõ thêm chút ít. Vân Phi! Ngươi có chịu vì công án đó mà xuất lực không? Lộ Vân Phi khẳng khái gật đầu: - Nhất định vãn bối sẽ dốc tận tâm tận lực. Chàng chợt ngập ngừng thêm: - Nhưng vãn bối có một đề nghị mạo muội thỉnh cầu. - Kiến nghị gì? Lộ Vân Phi cố lấy can đảm: - Xin hãy kết thúc chuyện làm ăn của Đường gia lão điếm. Đường đại lão lão biến sắc

hỏi: - Vì lý do gì? Lộ Vân Phi nhẹ giọng nói: - Vãn bối thấy rằng lão phu nhân nên nghỉ ngơi hưởng phúc. Về vụ Huyết án năm xưa hãy giao phó hết cho chúng vãn bối! - À! Đường đại lão lão cảm động nhìn thiếu niên nhưng không trả lời ngay. Trầm ngâm một lúc, bà bỗng thay đổi đề tài, đột ngột hỏi: - Vân Phi, ngươi có yêu Du Bình không? Lộ Vân Phi hết sức bất ngờ ấp úng: - Việc này... vãn bối...
Đường đại lão lão giục: - Nói đi! Ta sẽ thay ngươi làm chủ việc này.
Lộ Vân Phi nghĩ ngợi một lát rồi quả quyết trả lời: - Mọi việc vãn bối đều mong muốn lão phu nhân đứng làm chủ. Nhưng chỉ muốn thỉnh cầu lão phu nhân một việc. - Ngươi cứ nói! - Xin lão lão thư thả cho vãn bối trong thời gian ba năm.
Đường đại lão lão nhíu mày hỏi: - Sao phải thế? Lộ Vân Phi đáp: - Vãn bối muốn làm hết trách nhiệm của một võ sĩ đối với võ lâm.
Đường đại lão lão hỏi tiếp: - Ngươi sẽ cùng hành khứ với Du Bình chứ? Lộ Vân Phi lắc đầu: - Không! Chỉ một mình vãn bối thôi. Đại tiểu thư phải ở lại bên lão lão để tiện chăm sóc hầu hạ. Đường đại lão lão cười nói: - Được! Ta chấp nhận. Nhưng sau này trên giang hồ ngươi phải đặc biệt cẩn thận, nên nhớ từ nay ngươi không chỉ vì bản thân ngươi mà cho cả Du Bình nữa. Và tốt nhất ngươi nên liên lạc với thân nhân của những người bị hại trong vụ Huyết yến năm xưa và sư môn, thân hữu để đồng tâm hiệp lực phục cừu thì mới bảo đảm chắc thắng hơn. Lộ Vân Phi cảm kích gật đầu: - Xin đa tạ lão lão! Vãn bối sẽ thực hiện lời dạy bảo đó. o O o

Vong Mệnh Thiên Nhai

Đánh máy: Tiểu Thanh Xà

Hồi 8
HOÀNG TÂY SONG NGHĨA

Trời chớm lạnh, mưa rơi trên mặt sông tạo thành những chấm nhỏ li ti, phủ khắp không gian như một tấm tơ nhện khổng lồ.
Mưa nhẹ phủ lên rặng liễu suốt dọc mười dặm mặt đê như làn sương bao phủ trông rất thi vị.
Hôm ấy vừa chính ngọ. Trên mặt đê du khách tụm năm tụm ba vừa đi vừa thưởng cảnh trò chuyện râm ran, chỉ có một người ngoại lệ. Đó là một thiếu nữ bận thanh y, tay trái vung vẩy chiếc ô màu hồng nhạt, bước lững thững một mình dọc rặng liễu.
Thân thể nàng uyển chuyển mảnh mai, dung mạo kiều diễm, dáng vẻ trẻ trung nhanh nhẹn trông lại càng quyến rũ.

Giá như nàng không mang kiếm thì chắc đã có người đến lân la làm quen từ lâu.
Tuy rằng người mang kiếm chưa hẳn đã biết dụng kiếm, nhưng một thiếu nữ mỹ miều như thế mà mang kiếm tới đây một mình thì việc đó cần phải cân nhắc cẩn thận trước khi làm quen.
Khất cái, kẻ xuất gia và nữ nhân đơn độc là ba hạng người tối nguy hiểm mà người trên giang hồ thường tránh.
Hơn nữa, thiếu nữ này không những biết dụng kiếm mà còn là một kiếm thủ có hạng.
Tuy nàng không nổi danh nhưng phụ thân nàng Ngạo Tiếu Sơn là một trong những kiếm khách rất lừng danh trên giang hồ.
Phải thiếu nữ chính là Ngạo Ngọc Sương, ái nữ độc sinh của Ngạo Tiếu Sơn. Nhất kiếm lôi đình, cửu hoàn lánh điện. Ngoài ra Ngạo Tiếu Sơn còn rất thiện nghệ về môn ám khí, mười năm trước đã lừng lẫy giang hồ với danh hiệu Nhất Kiếm Cửu Phi Hoàn. Người ta nói hổ phụ không sinh khuyển tử. Ngạo Ngọc Sương tuy là nữ tử nhưng gia học uyên thâm, kiếm thuật đương nhiên không phải hạng tầm thường. Đáng tiếc là nàng bản tính hiền hậu không chuyên tâm nhiều đến luyện võ nên công lực còn hạn chế. Liễu theo gió phi vũ trông rất ngoạn mục. Ngạo Ngọc Sương ngắt một cành liễu, mắt mơ màng dõi theo hướng xa xăm, miệng bỗng cất tiếng ngâm khe khẽ: Thu dùng dằng luyến liễu chưa đi Tình nồng sao đã vội phân ly? Đường xa bôn ba chân ngựa Chinh nhân nghĩ ngợi gì? Quê hương sau rặng liễu Tình nương ngóng người đi Mỹ nhân, cành liễu, tiếng ca trong ngần, thật khéo động lòng nhân! Ngạo Ngọc Sương đứng cách xa du khách một quãng, chỉ nhìn dáng vẻ cũng đoán được nàng đang vui. Có lẽ còn hơi lâng lâng men rượu một chút nữa! Quả vậy, nàng vừa uống hai chén rượu trong một tửu lâu để chia tay với vị bằng hữu của phụ thân nàng – Lộ Vân Phi. Lộ Vân Phi sau khi rời khỏi Đường gia lão điếm, mục tiêu đầu tiên của chàng là đến Giang Nam tìm Ngạo Tiếu Sơn. Lộ Vân Phi chỉ lớn hơn Ngạo Ngọc Sương 7 tuổi nhưng vì có mối thâm giao với Ngạo Tiếu Sơn nên hai người xưng huynh gọi đệ vì thế Ngạo Ngọc Sương phải gọi chàng là Lộ thúc thúc, gần đây mới đổi thành Lộ đại ca. Cho dù nàng gọi thế nào, Lộ Vân Phi cũng rất thích và không thấy có gì đặc biệt. Giá lúc này chàng có mặt trên bờ đê để nghe lời ca tha thiết của Ngạo Ngọc Sương tất cũng hiểu ra tâm ý của thiếu nữ vừa 16 tuổi này. Tiếc rằng chàng đã đi xa, hơn nữa còn bỏ đi một cách vội vàng như cố tránh một mối tình. o O o Nước từ chiếc ô nhỏ xuống thấm vào cành liễu trên tay Ngạo Ngọc Sương rồi nhỏ xuống từng giọt như nước mắt.

Ngạo Ngọc Sương ca xong, mắt vẫn nhìn về phía xa xăm, bất giác buông một tiếng thở dài. Chợt có tiếng nói vang lên phía sau: - Ca hay lắm! Ngạo Ngọc Sương kinh hãi quay lại, thấy cách nàng chừng 7, 8 thước một trung niên nhân đang đứng ngây mặt nhìn.
Người này bận một bộ thanh bào đã tàn, mặt đỏ bừng, hai tay cầm hai bình rượu, mắt hau háu nhìn vào thân hình kiều diễm của Ngạo Ngọc Sương, hai chân chảo đảo hầu như không đứng vững. Tuy diện mạo trung niên nhân không đến nỗi khó coi nhưng Ngạo Ngọc Sương vừa bắt gặp ánh mắt ấy đã thấy lòng phát run. Trung niên ngẩng ra một lúc rồi cười nói: - Ca hay lắm! Người cũng thật xinh! Ngạo Ngọc Sương nhíu mày quay đi. Trung niên nhân lảo đảo bước quanh Ngạo Ngọc Sương một vòng lại nói: - Lúc đầu ta tưởng rằng chỉ nhìn nàng phía sau mới động lòng người, không ngờ nhìn bất cứ góc độ nào nàng cũng đẹp! Ngạo Ngọc Sương còn trẻ, ít được ra ngoài nên việc tiếp xúc với người đời còn bỡ ngỡ, thấy một người lạ tán mình một cách suồng sã như vậy thì mở to mắt nhìn tỏ vẻ kỳ quái. Trung niên nhân chợt hỏi: - Cô vừa tiễn một người đi phải không? Ngạo Ngọc Sương bất giác gật đầu. Trung niên nhân lại hỏi: - Tiểu tử đó là ai? Ngạo Ngọc Sương tỏ vẻ khó chịu: - Là ai thì việc gì đến ông? Trung niên nhân chợt buông lỏng tay như không còn chút sức lực, làm cả hai bình rượu rơi xuống mặt đê vỡ tan, rượu chảy lênh láng. Trung niên nhân không để ý gì đến sự việc vừa rồi, vẫn đăm đăm nhìn Ngạo Ngọc Sương nói: - Ta sẽ thay nàng đi lôi cổ tiểu tử đó về giáo huấn cho hắn một trận, thế nào? Ngạo Ngọc Sương kỳ quái hỏi: - Vì sao?
- Nàng không muốn quen ta nhưng trái lại ta muốn chết đi được! Trung niên nhân tức giận nói: - Nàng ca những gì tình nồng sao đã vội chia ly, rồi tình nương ngóng người đi, thế mà hắn cứ vô tình bỏ đi để nàng ở lại đây một mình, chẳng lẽ như thế còn chưa đủ giần cho một trận? Ngạo Ngọc Sương bỗng cười ngất. Nàng cười trông lại càng mê đắm! Trung niên nhân phát ngơ, nộ khí bỗng tiêu tan, ngoác miệng ra cười nói: - May mà tiểu tử đó không còn ở bên nàng, nếu không trên bờ đê này không thiếu nữ nhân, chỉ e ta không lưu ý đến nàng đâu! Ngạo Ngọc Sương bỗng trở nên cảnh giác đề phòng. Trung niên nhân nhìn như muốn nuốt chững nàng hồi lâu chợt hỏi: - Nàng tên là gì? Ngạo Ngọc Sương cau mày đáp: - Tại sao ta phải nói tên với ngươi? Trung niên nhân vẫn điềm tĩnh: - Để tiện xưng hô thôi mà! - Nhưng ta lại không muốn quen biết ngươi! Nói rồi sấn lên một bước. Ngạo Ngọc Sương sợ hãi lùi lại. Trung niên nhân trừng mắt hỏi: - Nàng thật không muốn nói cho ta biết? Ngạo Ngọc Sương hừ

một tiếng đáp: - Đương nhiên là thật! - Thế thì mấy cô nương trong cùng viện với nàng sẽ cho ta biết! Ngạo Ngọc Sương nhíu mày hỏi: - Ngươi cho ta là người nào? Trung niên nhân cười khả ố: - Chẳng lẽ nàng là gái nhà lành? Ngạo Ngọc Sương lại hừ một tiếng.
Trung niên nhân nói tiếp: - Như thế càng hay! Cha mẹ nàng sẽ không phản đối, ta lập tức cho người đến cầu thân. Ngạo Ngọc Sương định không nói nhưng cuối cùng tức giận thét bật lên: - Ngươi tự cho mình là hạng người gì? Trung niên nhân cười hô hố đáp: - Là người! Hơn nữa là người có nhiều tiền! Ngạo Ngọc Sương chun mũi quay đi.
Trung niên nhân vẫn cười lẵng lơ nói tiếp: - Hãy theo ta đi. Nàng dùng suốt đời cũng không hết tiền đâu! Rồi nhảy qua phía đối diện với Ngạo Ngọc Sương. Ngạo Ngọc Sương nói: - Ngươi say rồi!
Trung niên nhân cười to: - Tửu lượng ta vô địch thiên hạ uống cả nghìn chén chưa say nữa là.. Ngạo Ngọc Sương đành dừng bước, không nhịn được mỉm cười: - Đúng là rượu nói! Rồi tránh sang bên định bỏ đi. Trung niên nhân lại bước sang chặn lại. Ngạo Ngọc Sương sẵng giọng: - Ngươi làm gì vậy? Tránh ra! Trung niên nhân lắc đầu: - Chúng ta phải nói cho rõ ràng đã! - Thế là quá đủ rồi! - Nàng có chấp nhận lấy ta không? - Đừng nằm mộng! Trung niên nhân vẫn cười ỡm ờ: - Ta có gì không tốt nào? Có nhiều tiền, tướng mạo cũng không đến nỗi khó coi…
Ngạo Ngọc Sương cười nhạt: - Nhưng da mặt quá dày! Trung niên nhân không chút mếch lòng cười hô hố nói: - Vậy thì có sao đâu? Thậm chí nên coi đó là ưu điểm nữa! - Hừ! Ngạo Ngọc Sương quyết định không dây vào con người khả ố này nữa, tránh sang bên định bỏ đi. Nhưng trung niên nhân vẫn không chịu bỏ, cũng nhảy sang tả chặn đường nói: - Thôi được! Nàng không muốn lấy ta thì thôi vậy, nhưng phải cùng ta chơi mấy ngày được chứ? Ngạo Ngọc Sương không chịu được quát lên: - Cút đi! Trung niên nhân cứ lải nhải: - Nàng không chấp nhận ư? Vậy phải có điều kiện gì nàng mới chấp nhận? Ngạo Ngọc Sương đưa mắt nhìn đám du khách trên đê không xa họ bao nhiêu, lạnh giọng: - Tránh ra, không ta kêu lên đấy! Trung niên nhân quay lại nhìn đám du khách rồi bỗng cười to nói: - Dù nàng có kêu rát cả cổ cũng không ai dám can dự vào đâu! Hắn vừa dứt lời thì có hai hán tử từ đám đông bước lại gần. Hai hán tử này một cao một thấp, lưng đeo đao dài, mới trông cũng biết người chính phái
Hán tử mình cao hơn chưa tới đã nói: - Cô nương, có chuyện gì vậy? Ngạo Ngọc Sương chưa kịp đáp thì trung niên nhân đã cướp lời: - Hai chúng ta đang tâm sự, không liên quan gì đến các ngươi cả. Hai hán tử dừng lại. Ngạo Ngọc Sương tức giận quát: - Nói bậy! Ta quen

biết gì ngươi?
Hán tử lùn đi sau vung tay lên nói: - Ta đã bảo tên này chẳng phải hạng tốt lành gì mà! Rõ ràng là bức hiếp cô nương kia, quả không sai! Trung niên nhân trừng mắt hỏi: - Các ngươi là cái thớ gì chứ? Dám ăn nói như vậy với lão tử các ngươi đây sao? Xưng danh tánh nghe xem! Hán tử lùn mập vỗ ngực nói: - Ta là Giả Phụng! Rồi chỉ sang hán tử cao tiếp: - Còn đây là Hàn Phương đại ca ta. - Giả Phụng, Hàn Phương? Trung niên nhân lẩm bẩm, gõ trán nghĩ ngợi một lát rồi chợt hỏi: - Chẳng lẽ các ngươi là Hoẵng Tây Song Nghĩa? Giả Phụng gật đầu: - Chính phải! - Có một người tên là Hoàng Tra, chẳng hay các người có ấn tượng gì với cái tên đó không? Giả Phụng sững người một lúc trả lời: - Đó là sư thúc chúng ta. Trung niên nhân cười hỏi: - Hoàng Tra là sư thúc các người ư? Giả Phụng gật đầu: - Không sai! - Hắn bây giờ thế nào? Giả Phụng chớp chớp mắt trầm giọng: - Lão nhân gia tạ thế 5 tháng rồi! Dừng lại một lúc hỏi: - Các hạ là người nào? Chẳng lẽ là bằng hữu của Hoàng sư thúc? Trung niên nhân không trả lời mà phản vấn: - Sư thúc các ngươi vì sao mà chết? Chắc không phải vì trọng bệnh chứ? Giả Phụng lắc đầu: - Không phải! Bị người ám sát. Trung niên nhân cười hỏi: - Bị một đao cứa đứt yết hầu đúng không? Giả Phụng sửng sốt hỏi: - Sao các hạ biết?
Trung niên nhân điềm tĩnh trả lời: - Bởi vì kẻ giết hắn chính là lão tử ta đây! Giả Phụng trố mắt hỏi: - Là ngươi? - Phải! - Đúng chứ! - Tuyệt đối không giả! Giả Phụng đưa tay rút đao, nhưng bị lão ca là Hàn Phương ngăn lại nói: - Lão đệ không được lỗ mãng! Giả Phụng kêu lên: - Nhưng chính miệng hắn nói ra mà? Hàn Phương xua tay: - Nhưng dù sao cũng nên hỏi lại căn kẽ đã. Giả Phụng gật đầu: - Thôi được! Rồi hướng sang trung niên nhân hỏi: - Ngươi với gia sư thúc có cừu oán gì? Trung niên nhân thản nhiên đáp: - Không có cừu oán. Giả Phụng giận run lên rừng mắt hỏi tiếp: - Vì sao ngươi giết lão nhân gia? Trung niên nhân chợt cười to một tràng mới nói: - Giết người đâu phải khi nào cũng do cừu oán đâu? Rồi chợt nghiêm mặt lạnh lùng buông từng tiếng: - Chỉ vì có người mua mạng hắn! Giả Phụng đã không nhịn được quát lên: - Ai? - Ta không ro.õ Giả Phụng chợt tỏ ra nghi hoặc hỏi: - Sao lại có chuyện kỳ quặt như vậy? Trung niên nhân nghiêm chỉnh trả lời: - Ta chỉ việc giết người chứ không quan tâm đến những chuyện khác. - Vậy thì ai quan tâm? - Lão đại ta. - Lão đại ngươi là ai? Trung niên nhân đáp: - Ta họ Liễu, tên Cô Nguyệt. - Liễu Cô Nguyệt? Giả Phụng chợt biến sắc. Hàn Phương vừa nghe danh cũng tái mặt, buộc miệng hỏi: - Trung Châu

Ngũ Tuyệt? Trung niên nhân điềm nhiên gật đầu: - Không sai! Nghe mấy tiếng Trung Châu Ngũ Tuyệt, Ngạo Ngọc Sương cũng giật mình quay lại nhìn trung niên nhân. Tất cả các du khách đang túm tụm lại gần định xem một trường huyên náo, vừa nghe thế mặt đều tái xanh tản đi. Quả là cái tên Trung Châu Ngũ Tuyệt có tác dụng không khác gì một thứ bệnh dịch hạch. Trung Châu Ngũ Tuyệt là 5 tên sát thủ chuyên nghiệp, cùng Bàn Long Sơn Trang ở Trịnh Châu lừng danh giang hồ, lại có mối thâm tình không nhạt. Năm nhân vật đó là Tiên Kiếm Đỗ Phi Hùng, Ma Đao Liễu Cô Nguyệt, Quỷ Phủ Bạch Tùng Phong, Thần Quyền Quách Trường Khê, và ám Khí Vô Địch Tôn Hạnh Vũ.

Trong Trung Châu Ngũ Tuyệt mỗi tên có một tuyệt nghệ tung hoành suốt khu vực Lưỡng Hà suốt mười mấy năm chưa bao giờ thất thủ, là mối kinh hoàng của người trong giang hồ. Lão ngũ là Đỗ Phi Hùng, lão đại là Tôn Hạnh Vũ. Cả năm nhân vật này đều mang danh hiệu thi vị thoái tục, dung mạo cũng ưa nhìn, thậm chí dung mạo còn có vẻ thư sinh nhưng thủ đoạn cực kỳ tàn độc vô tỷ. Trong mười mấy năm chúng giết người vô số, chỉ cần nghe danh ai cũng biến sắc coi như rắn rết. Liễu Cô Nguyệt đưa mắt nhìn đám đông đã tản đi không còn bóng người nào, cười to nói: - Trong Ngũ Tuyệt thì lão tử bài danh thứ tư. Hàn Phương thốt hỏi: - Ma Đao Liễu Tứ? - Chắc các ngươi đã nghe nói đến Tiên Kiếm, Ma Đao, Quỷ Phủ, Thần Quyền và Aùm Khí Vô Địch? Hàn Phương cười nhạt, không đáp. Giả Phụng rút đao ra. Hàn Phương đưa tay ngăn lại nói: - Khoan đã! Giả Phụng đã vung đao lên, thấy đại ca ngăn lại thì ngạc nhiên hỏi: - Còn khoan gì nữa? Hàn Phương nói: - Ngươi không thấy người này đã uống quá nhiều rượu hay sao? Tính tình sư huynh đệ khác hẳn nhau, Giả Phụng thô lỗ nóng nãy, còn Hàn Phương lại chính chắn thận trọng. Ngạo Ngọc Sương bỗng chen lời: - Không chừng người này say rượu mà nói hồ ngôn bát đạo…

- Im miệng! Liễu Cô Nguyệt bỗng quát lên, nhìn Ngạo Ngọc Sương gầm ghè: - Tứ gia đã nói với ngươi uống nghìn chén còn chưa say sao dám bảo ta say rượu? Giả Phụng trừng mắt nhìn Liễu Cô Nguyệt phát nộ nói: - Ngươi nếu không giết sư thúc chúng ta thì làm sao biết rõ sư thúc ta bị một đao chém đứt cổ? Liễu Cô Nguyệt thản nhiên khẳng định: - Ngươi nói đúng! - Nếu ngươi đúng là Ma Đao Liễu Cô Nguyệt thì lời ngươi lại càng xác thực. Liễu Cô Nguyệt lại gật đầu: - Cũng không sai! Giả Phụng nhìn Hàn Phương nói: - Đại ca, tuy hắn đã uống nhiều nhưng xem ra bộ dạng chưa đến nỗi hồ đồ. Hàn Phương gật đầu. Cả Ngạo Ngọc Sương cũng tin lời Giả Phụng có

căn cứ. Giả Phụng gạt tay lão đại ra nói: - Ít nhất chúng ta cũng có thể kiểm tra xem tên này có đúng là Ma Đao thật không? Hàn Phương chấp thuận: - Được lão đệ cứ thử xem. Liễu Cô Nguyệt cười to nói: - Rất hoan nghênh! Rồi quay sang Ngạo Ngọc Sương: - Trước hết để ta giết hai tên thích nhúng mũi vào việc không phải của mình này rồi sẽ tiếp tục tâm sự với nàng. Hãy ngoan ngoãn chờ ta ở đây, đừng đi nhé! Giả Phụng gằn giọng: - Để ta xem ngươi có bao nhiêu bản lĩnh? Liễu Cô Nguyệt đáp: - Bản lĩnh ta tuy không nhiều nhưng dư sức thu thập hai tiểu tử ngươi!
Còn nhìn Ngạo Ngọc Sương cười nói thêm: - Nàng hãy xem anh hùng như thế nào, nhất định sẽ thấy lấy ta là rất xứng đáng! Ngạo Ngọc Sương quay mặt đi tỏ ý không chấp. Liễu Cô Nguyệt cười khùng khục tiếp: - Được Tứ gia ta phải lòng là phúc khí cho ngươi đó. Đột nhiên đưa tay chộp búi tóc của Ngạo Ngọc Sương. Nàng hốt hoảng lùi về hai bước. Liễu Cô Nguyệt cười kha kha nói: - Nàng tránh đi đâu chứ? Tứ gia đã ưa mắt ai thì không thoát được đâu! Ngạo Ngọc Sương bụng thầm run. Trong năm tên quái vật thì Ma Đao Liễu Cô Nguyệt nổi tiếng là tham rượu và háo sắc, chẳng những giết người như ngóe mà còn dâm đãng vô sỉ tàn hại không biết bao nhiêu nữ nhân. Nàng bỗng thầm mong kẻ nát rượu này không phải Liễu Cô Nguyệt đồng thời lo lắng thay cho Hoảng Tây Song Nghĩa. Giả Phụng chừng như bấy giờ đã sốt ruột quát: - Mau phát đao ra! Liễu Cô Nguyệt quay lại cười nói: - Ngươi cứ việc phát đao trước đi! Cả Hàn Phương lẫn Giả Phụng không khách khí, đồng thời xuất đao khỏi vỏ. Hai thanh đao có kích thước như nhau, dài chừng ba thước tỏ ánh thép xanh biếc. Liễu Cô Nguyệt bĩu môi nhận xét: - Những thanh đao tầm thường! Giả Phụng hỏi: - Chẳng lẽ của ngươi là bảo đao? Liễu Cô Nguyệt giơ một ngón tay cai lên: - Thiên hạ vô địch! Hàn Phương cười nhạt: - Cho khai nhãn giới! Liễu Cô Nguyệt phanh áo lên lộ ra một thanh nhuyễn đao đen ngòm dài nhưng hẹp bản, chuôi đao khảm ngọc thạch bảy sắc. Liễu Cô Nguyệt miết tay vào cổ đao chỉ nghe sạt một tiếng, thanh đao đã rút ra khỏi vỏ, không những tỏa hàn quang sắc lạnh mà còn ngưng tụ hàn khí kinh nhân. Hoảng Tây Song Nghĩa bất giác lùi lại. Hàn Phương kêu lên: - Lưỡi đao nặng mùi sát khí! Chỉ có đao của kẻ sát nhân giết hàng trăm mạng người mới có loại đao sát khí đằng đằng như vậy. Giữa sống đao khắc hình long phụng và ba chữ Liễu Cô Nguyệt. Nhìn ba chữ đó, Hàn Phương mặt biến sắc, còn Giả Phụng run giọng kêu lên: - Đúng hắn là Liễu Cô Nguyệt rồi! Liễu Cô Nguyệt cười đáp: - Thì ai bảo không phải chứ? Hàn Phương nghiến răng nói: - Được lắm! Liễu Cô

Nguyệt chợt hỏi: - Các ngươi biết nguyên tắc của ta không? Giả Phụng hỏi: - Nguyên tắc thế nào? - Ma đao đã xuất bao, không tắm máu không quy hồi! Giả Phụng nói: - Chúng ta cũng vậy! Liễu Cô Nguyệt nhíu mày hỏi: - Thật ư? - Chúng ta cũng định hỏi ngươi nói ra nguyên tắc đó có thật không? Liễu Cô Nguyệt cười gằn nói: - Làm sao bây giờ ngươi vẫn không tin chứ? Chẳng lẽ đợi tới khi đao chọc yết hầu mới tin? Hàn Phương lắc đầu nói: - Được ta tin ngươi!
- Vậy thì xông vào thôi chứ? Giả Phụng lập tức hoành đao trước ngực, sắp sửa quét ngang vào sườn thì Hàn Phương lướt người lên nói: - Nhị đệ công vào hạ bàn hắn! Lão đại sớm đã lưu ý thấy đối phương phần nào xỉn rượu nên chân không vững, hạ bàn không linh hoạt lắm. Đồng thời Hàn Phương cũng vung đao công vào thượng bộ tới hai mươi tám đao liên hoàn, chủ yếu nhằm vào tay phải đang cầm đao của Liễu Cô Nguyệt. Giả Phụng xưa nay vốn nhất tâm nhất ý nghe lời đại ca, liền chuyển công thế nhằm vào hạ bàn đối phương cũng xuất liền hai mươi tám đao, khí thế vô cùng uy mãnh. Hoảng Tây Song Nghĩa vốn cùng nhau nhiều năm phối hợp khổ luyện nên không những đao thuật tinh diệu thần tốc, biến hóa kỳ ảo mà kết hợp hết sức linh hoạt. Tiếc rằng họ chưa từng gặp cao thủ trong những cao thủ như Liễu Cô Nguyệt. Tên ma đầu này vừa xuất đao đã hóa giải được đao thế của Hàn Phương nhưng chân buộc phải lùi về hai bước mới thoát khỏi công thế của Giả Phụng. Hàn Phương đã xác định chính xác, quả nhiên hạ bàn của Liễu Cô Nguyệt kém linh hoạt. Hoảng Tây Song Nghĩa lại triển khai công thế. Giả Phụng kỳ này thi triển 17 đao công vào hai chân đối phương, còn Hàn Phương vẫn xuất hai mươi tám đao liên hoàn uy hiếp thượng bộ.
Liễu Cô Nguyệt bình sinh tự phụ rằng mình có tửu lượng hơi người, đến lúc này chợt nhận ra quả thật cơ thể có phần kém linh hoạt nhất là đôi chân. Chợt nghe soạt soạt hai tiếng, hai ống quần của Liễu Cô Nguyệt bị đao của Giả Phụng làm rách hai đường dài, suýt nữa thì vào tới thịt. Liễu Cô Nguyệt thấy kinh vội vã nhún mình nhảy lui tới bảy tám thước. Hàn Phương,Giả Phụng hai người xuất đao đuổi theo. Đột nhiên trong giây lát đó, những giọt mưa rơi vào vòng đấu đó trong vòng nửa trượng tán lạc hết ra ngoài, ma đao trong tay Liễu Cô Nguyệt rít lên một tiếng ghê rợn. Ngạo Ngọc Sương đứng ngoài quan chiến nên bao quát được hết trận đấu, thấy vậy kinh hãi la lên: - Cẩn thận! Lời vừa dứt, trường kiếm lập tức rút khỏi vỏ, thân ảnh mảnh mai của Ngạo Ngọc Sương lao vào trường đấu, kiến hóa ánh cầu vồng hướng thẳng vào hậu tâm Liễu Cô Nguyệt đâm tới! Hàn Phương,Giả Phụng vừa nghe Ngạo Ngọc Sương cảnh báo thì ma

đao của Liễu Cô Nguyệt đã chém tới rồi. Nguyên là Liễu Cô Nguyệt lướt mình thoái lui, nhưng vừa chạm đất đã bật người, cả người lẫn đao bay ngược lại phía hai đối thủ, ma đao thi triển công thế vô cùng kỳ dị. Chỉ nghe phựt một tiếng thanh đao của Hàn Phương đã bị ma đao chém đứt phăng thành hai đoạn, nhưng lực đạo vẫn chưa hết bạt sang phía Giả Phụng. Choang! Thanh trường đao của Giả Phụng bị đánh bật khỏi tay bay đi, Giả Phụng chỉ thấy cánh tay phải tê đi, chưa kịp định thần thì đã bị ma đao chém đứt họng.
Giả Phụng không kịp kêu lên một tiếng, thân ảnh đổ xuống, máu từ cổ ồng ộc phun ra. Hàn Phương đao bị chém đứt đôi, thấy thế đao của đối phương còn mạnh biết rằng lão nhị gặp nguy hiểm liền cầm chuôi đao chỉ còn trơ lại một đoạn lưỡi trong tay lao sang ứng cứu, đâm cả thanh đao gãy vào ngực Liễu Cô Nguyệt. Liễu Cô Nguyệt phản ứng cực kỳ thần tốc, vừa thu đao về đồng thời thân ảnh lướt sang trái nữa bước biến chiêu, ma đao chém ngược lại. Phập! Cánh tay phải của Hàn Phương bị đứt bên dưới khuỷu, cả tay lẫn đao rơi phịch xuống đất, bàn tay vẫn còn nắm chặt chuôi đao. Hàn Phương rú lên một tiếng đưa tay trái ôm lấy vết thương, người lảo đảo xuýt nữa thì ngã vật xuống… Cũng may lúc đó một bóng người lao bổ tới. Liễu Cô Nguyệt chưa kịp quay lại thì một thanh kiếm đã đâm phập từ sau lưng xuyên tới trước ngực hắn. Thật không hổ danh Ma Đao trong Trung Châu Ngũ Tuyệt, Liễu Cô Nguyệt vẫn kịp chém ngược lại một đao. Người vừa đâm kiếm chính là Ngạo Ngọc Sương. Nàng không đề phòng đối phương trọng thương mà vẫn xuất thủ thần tốc như vậy, khi đao quang vừa lóe lên đã thấy chiếc ô cầm bên tay trái bị đứt thành hai đoạn, thân dù rơi ngay xuống mặt đê bị gió thổi xoay mấy vòng rồi rơi xuống nước. Ngạo Ngọc Sương hốt hoảng buông thanh kiếm nhảy lùi lại.
Còn may là nàng kịp thời buông kiếm, nếu không đã bị chém đứt cổ họng rồi. Ngạo Ngọc Sương nhảy lùi liền ba bước tới hơn trượng, tay vẫn cầm cán ô đứng chết trân, toàn thân run bắn. Đó là lần đầu tiên nàng giết người. Liễu Cô Nguyệt lảo đảo quay lại máu từ mũi kiếm phun ra ướt đẫm ngực áo. Hắn hậm hực hỏi, giọng đã bắt đầu yếu đi: - Thì ra là cô sao? Ngạo Ngọc Sương run rẩy trả lời: - Chính là ta. Liễu Cô Nguyệt nói: - Không ngờ công lực của cô còn hơn cả hai tên tiểu tử kia. Ngạo Ngọc Sương ấp úng: - Ta… Liễu Cô Nguyệt tiếp: - Nếu đao của chúng nhanh được như kiếm của cô thì ta muốn giết chúng cũng… không dễ dàng … - Ngươi. - Lẽ ra ta phải nhìn ra. Liễu Cô Nguyệt thở dài, nhổ ra một búng máu lại tiếp: - Bây giờ ở đây chỉ có bốn chúng ta. Bởi thế ta dồn hết thần trí đối phó với hai

tên tiểu tử đó. Nếu ta cảnh giác với cô thì dù nhanh cô vẫn không giết được ta đâu! Ngạo Ngọc Sương cũng tự biết như thế. Liễu Cô Nguyệt lại thở dài nói: - Nếu không phải cô đẹp đến thế, nếu ta không uống quá nhiều rượu, nhất định ta đã nhận ra nhất thân tuyệt học. Ngạo Ngọc Sương hỏi: - Nhưng ngươi nói rằng uống một nghìn chén cũng không say kia mà?
Liễu Cô Nguyệt cười chua chát: - Đó là rượu nói! Bấy giờ hắn đã tỉnh rượu giọng trở nên buồn bã: - Lời của đại ca ta quả nhiên có lý, bảo ta suốt ngày trầm mê trong tửu sắc… tất có ngày sẽ bị chết vì tửu sắc, bây giờ quả nhiên ứng nghiệm. Liễu Cô Nguyệt tì mũi đao xuống đất cố bước lên một bước run giọng hỏi: - Cô rốt cuộc… tên là gì? Nàng bật lên: - Ngạo Ngọc Sương! Liễu Cô Nguyệt hấp háy đôi mắt, trông đã bắt đầu dại đi nói: - Ngạo Ngọc Sương! Tên hay quá. Năm ngón tay cầm đao của tên ma đầu đã tái nhợt đi. Hắn chợt nói: - Đa tạ! Ngạo Ngọc Sương ngạc nhiên hỏi: - Chuyện gì thế? Liễu Cô Nguyệt cười thảm: - Cuối cùng cô đã cho ta biết tên, nếu không có lẽ ta chết không được nhắm mắt. Lời hắn nhỏ dần, thân thể từ từ rũ xuống rồi đổ ập trên mặt đe Quả nhiên hắn đã nhắm được mắt! Ngạo Ngọc Sương bỗng nhiên run bắn lên. Nàng hoảng sợ thật sự Nàng đứng lặng hồi lâu trên mặt đê, y phục đã bắt đầu thấm ướt. Hàn Phương chậm bước đến trước mặt Ngạo Ngọc Sương chắp tay vái một vái nói: - Đa tạ cô nương đã cứu mạng Ngạo Ngọc Sương sực tỉnh lắc đầu nói: - Đúng ra tôi phải cảm tạ hai vị. - Không! Nếu cô nương không đâm hắn một kiếm đó thì tôi đã chết vì Ma Đao rồi
- Nhưng nếu không có tôi thì hai vị đâu phải đánh nhau với tên ma đầu đó? Và vị Giả đại hiệp cũng không phải chết thảm bởi đao của Liễu Cô Nguyệt… Hàn Phương lắc đầu: - Cho dù không phải hôm nay thì sớm muộn gì chúng ta cũng phải liều mạng với hắn. - Nếu Liễu Cô Nguyệt không nói thì hai vị sẽ không biết hắn đã giết chết lệnh sư thúc. - Không! Thiên hạ không có chuyện gì giữ được bí mật mãi mãi. Ngạo Ngọc Sương chợt nhìn cánh tay phải bị cụt của Hàn Phương hỏi: - Thương thế Hàn đại hiệp thế nào? Hàn Phương đáp: - Chỉ bị đứt một cánh tay thôi.. Ngạo Ngọc Sương nói: - Tôi có thuốc trị thương… - Không cần! Tôi đã tra dược xong, cầm máu rồi. Quả nhiên máu ở chỗ đứt đã khô và mùi huyết tanh thoang thoảng có mùi dược. Sau khi Liễu Cô Nguyệt bị đâm, Hàn Phương đã sơ cứu vết thương cho mình. Hàn Phương lại nói: - Bây giờ chúng ta nên rời khỏi đây. Ngạo Ngọc Sương ái ngại nhìn thi thể Giả Phụng hỏi: - Hàn đại hiệp định đi đâu? - Chúng tôi đi về hướng đông. - Bây giờ hai vị cần được giúp đỡ. Chúng ta sẽ cùng nhau đi một đường. Hàn

Phương lắc đầu: - Tại hạ không cần cô nương giúp đỡ đâu, tự mình... Ngạo Ngọc Sương ngắt lời: - Không được! Còn tử thi Giả đại hiệp nữa.
- Tôi mang theo được mà! Ngạo Ngọc Sương chợt nhìn sâu vào mắt đối phương rồi nói: - Hàn đại hiệp kiên quyết không để tôi giúp đỡ, rốt cuộc là vì sao vậy chứ? Hàn Phương cười khổ đáp: - Không vì sao cả! Cô nương đã có đại ân cứu mạng, tôi đã báo đáp thế nào. Đâu dám làm phiền đến cô nương nữa? Ngạo Ngọc Sương lắc đầu: - Hàn đại hiệp nói dối! Hàn Phương ấp úng: - Tôi... - Đừng chống chế! Tôi đã nhận rõ đại hiệp có điều gì đó. Hàn Phương vẫn lắc đầu. Ngạo Ngọc Sương tỏ vẻ kiên quyết: - Nếu đại hiệp không chịu nói rõ thì tôi sẽ quyết theo đến cùng! Hàn Phương thở dài: - Cô nương nhất định muốn tôi nói? - Đương nhiên! Hàn Phương cắn môi nghĩ ngợi một lúc rồi chợt hỏi: - Hiển nhiên cô nương biết Liễu Cô Nguyệt là người thế nào chứ? Ngạo Ngọc Sương gật đầu: - Hắn là lão Tứ trong Trung Châu Ngũ Tuyệt. Hàn Phương lại hỏi: - Trung Châu Ngũ Tuyệt là hạng người thế nào? Đương nhiên cô nương cũng biết rõ? - Nghe nói rằng 5 tên ma đầu đó là sát thủ chuyện nghiệp. - Cái đó thì tôi không dám khẳng định. Nhưng huynh đệ của chúng lại rất gắn bó với nhau như thủ túc, đó là sự thật. Ngạo Ngọc Sương hỏi: - Thế thì sao?
Hàn Phương đáp: - Cả năm người này công lực đều cao cường, xưng là Tiên Kiếm, Ma Đao, Quỷ Phủ, Thần Quyền và Aùm Khí Vô Địch. Nếu cả năm người liên thủ thì chỉ sợ trên giang hồ không ai thắng nổi. Ngạo Ngọc Sương gật đầu. Ma Đao Liễu Cô Nguyệt lợi hại thế nào vừa rồi nàng đã chứng kiến tận mắt. Một tên đã lợi hại như thế, nếu cả năm tên liên thủ thì còn ghê gớm đến đâu? Hàn Phương lại tiếp: - Trung Châu Ngũ Tuyệt tuy hành hung tác ác đa đoan nhưng xưa nay trên giang hồ không người nào dám xuất diện chống lại. Nay chúng ta đã giết mất lão tứ của chúng, cô nương cho rằng chúng sẽ hành động như thế nào? Ngạo Ngọc Sương trầm ngâm một lúc rồi nói: - Nếu thế chúng nhất định sẽ truy sát tôi… Hàn Phương lắc đầu: - Không phải cô nương mà là tại hạ! - Nhưng người giết Liễu Cô Nguyệt là tôi kia mà? Hàn Phương nói: - Trên đê bây giờ chỉ còn chúng ta thôi, và cũng chỉ có hai người chúng ta biết chuyện này. - Nhưng tôi có thể chứng thực! Hàn Phương khẩn khoản: - Xin cô nương thiên vạn đừng làm thế! - Vì sao? - Vì khi biết chuyện, nhất định chúng sẽ tìm tại hạ truy sát. Ngạo Ngọc Sương phản đối: - Oan có đầu, nợ có chủ …
- Nhưng giết cô nương xong, thế nào chúng cũng quyết truy sát tôi,

cô nương có chứng thực cũng chỉ chết thêm một mạng người vô ích mà thôi … - Nhưng chính tôi gây nên tai họa, làm sao bắt đại hiệp gánh chịu vô lý thế được? Đến lúc đó Hàn Phương mới thật thà thú nhận: - Quả tình! Tôi muốn báo đáp đại ân cứu mạng của cô nương… Ngạo Ngọc Sương cảm động nói: - Xin đa tạ. Nhưng đại hiệp nghĩ xem, tôi làm sao mà yên tâm được? - Cô nương nói ra câu đó, tại hạ có chết cũng không có gì ân hận nữa! Ngạo Ngọc Sương bất giác buông một tiếng thở dài. Hàn Phương cười nói: - Thật tình cô nương không nên để tâm tới tại hạ như vậy. Chúng không dễ tìm tới đâu. - Chẳng lẽ đại hiệp quên chúng nghề nghiệp là gì? - Tại hạ biết. - Vì chúng là sát thủ chuyên nghiệp, bởi thế việc tìm người hoàn toàn không khó. Hàn Phương vẫn cố thuyết phục: - Nhưng dù sao chết một người vẫn tốt hơn hai người đâu? Biết đâu về sau cô nương có dịp báo thù cho chúng tôi? Ngạo Ngọc Sương đăm chiêu hỏi: - Chẳng lẽ ngoài cách đó, không còn biện pháp nào khác? Hàn Phương cười khổ đáp: - Trừ phi chúng ta cầu được một cao thủ đủ sức đối phó với chúng, nếu không chỉ biết nghe trời chịu mệnh thôi! Ngạo Ngọc Sương mắt chợt sáng lên.

Hàn Phương nói thêm: - Chỉ sợ trên giang hồ không tìm được một người nào dám đắc tội với Trung Châu Ngũ Tuyệt! - Ít nhất còn có ba người mà! - Ai vậy? Ngạo Ngọc Sương cười: - Thì Hoảng Tây Song Nghĩa và tôi chứ ai? Hàn Phương cũng bật cười. Ngạo Ngọc Sương chợt nghiêm giọng: - Đủ khả năng đối phó với Trung Châu Ngũ Tuyệt, hiện tại trên giang hồ ít ra có hai người. Hàn Phương cũng nghiêm mặt hỏi: - Hai người nào? Ngạo Ngọc Sương đáp: - Một là cha tôi. Hàn Phương mở to mắt hỏi: - Lệnh tôn? Là ai thế? - Ngạo Tiếu Sơn! Hàn Phương ngơ ngác một lúc mới nói: - Chẳng trách! Kiếm thuật của cô nương thần tốc và chính xác như thế. Ngạo Ngọc Sương lắc đầu nói: - Bản lĩnh của gia phụ, tôi còn chưa học được năm thành. Nàng thở dài tiếp: - Xưa nay tôi vẫn nghĩ rằng mình không gây chuyện với ngươi khác thì chẳng ai làm phiền đến mình, có luyện võ công hay không chẳng cần thiết lắm, nhưng nay xem lại thì không hẳn như thế. Sau này tôi phải khổ luyện mới được! Hàn Phương gật đầu không đáp. Ngạo Ngọc Sương nói tiếp: - Hiện tại cha tôi với Tam A Thẩm đang du ngoạn gần Tô Châu, Hàn đại hiệp hãy nhanh đi tìm họ. Hàn Phương ngập ngừng: - Nhưng tôi...

Ngao ngọc Sương hiểu ý, ngắt lời: - Ở đó rộng lớn, tìm người không phải chuyện dễ dàng. Hơn nữa đại hiệp còn chưa biết mặt họ, tuy nhiên… Nàng dừng một lúc, nói tiếp: - Nếu trong phạm vi mười ngày mà không tìm được họ thì cứ đến Hoàn Thúy Sơn Trang vì họ đã

thỏa thuận mười ngày sau sẽ chờ tôi ở đó. Hàn Phương trầm ngâm nói: - Vị Tam A Thẩm của cô nương là… - Vị đó tên là Lỗ Tam Nương, là người trong Lỗ gia, công lực cũng rất cao cường. Hàn Phương hỏi tiếp: - Cô nương nói còn một vị thứ hai nữa là vị Lỗ Tam Nương đó hay sao? Ngạo Ngọc Sương lắc đầu: - Không phải! - Thế là ai? - Đó là. Nàng chợt đỏ mặt thêm: - Là... một vị bằng hữu của tôi. - Chắc rằng công lực của vị đó rất cao cường? - Võ công cao hay thấp thì tôi không rõ lắm. Nhưng uy danh thì không kém gì gia phụ. Hàn Phương nói: - Lệnh tôn danh chấn giang hồ, người nào có thể so được với lệnh tôn… Ngạo Ngọc Sương đáp: - Lộ Vân Phi! Hàn Phương sửng sốt hỏi: - Có phải cô nương nói là... Kim Bài Sát Thủ Lộ Vân Phi không? Ngạo Ngọc Sương gật đầu: - Chính phải! Tôi sẽ tìm anh ấy.
Hàn Phương mặt tươi ra nói: - Quả thật! Hai người này nếu liên thủ thì Trung Châu Ngũ Tuyệt không phải là đối thủ! Ngạo Ngọc Sương cười: - Bây giờ thì đại hiệp yên tâm rồi chứ? Hàn Phương cũng cười nói: - Tôi chỉ không yên tâm vì cô nương thôi, bây giờ biết cô có hai nhân vật cái thế này chiếu cố thì đương nhiên quá yên tâm rồi! Ngạo Ngọc Sương dặn: - Dọc đường đại hiệp nên cẩn thận giữ bí mật hành tung … Hàn Phương nói: - Sau khi gặp được Lộ đại hiệp rồi, cô nương hãy mau về Hoàn Thuý Sơn Trang hội kiến. Ngạo Ngọc Sương gật đầu: - Tôi biết. Chỉ mong Hàn đại hiệp hãy cẩn thận. Hàn Phương cười: - Nếu là phúc thì không phải họa. Đã là họa thì tránh cũng không thoát. Mong sao trừng trị được năm tên ác ma đó, tôi có chết cũng không oán hận gì nữa! Nói xong bước đến bên cánh tay bị đứt lìa của mình cúi nhặt lên, sau đó mới bế thốc thi thể của lão nhị Giả Phụng vác lên vai nói: - Cô nương, tái kiến! Dứt lời băng mình lao đi. o O o

Vong Mệnh Thiên Nhai

Đánh máy: Tiểu Thanh Xà

Hồi 9
THÁCH THỨC ÁC ĐẢNG

Cách nơi xảy ra huyết án ba mươi dặm cũng có một con đê với hai hàng liễu rũ như vậy.
Nhưng bấy giờ đêm đã khuya, mưa cũng tạnh, vầng trăng lên cao

toả ánh bạc trong như nước.
Có hai nhân ảnh chầm chậm đi dọc bờ đê, cuối cùng thì Ngạo Ngọc Sương cũng đã đuổi kịp Lộ vân Phi.
Bờ đê giữa hai hàng liễu trong đêm trăng vằng vặc như thế lại càng thi vị nhưng hai người không còn lòng dạ nào mà thưởng ngoạn bởi đều nặng nổi suy tư.
Lộ Vân Phi chợt lên tiếng hỏi: - Ngọc Sương, cô nói đã giết Liễu Cô Nguyệt của Trung Châu Ngũ Tuyệt?
Ngạo Ngọc Sương gật đầu : - Muội đã giết hắn thật!
Lộ Vân Phi lại hỏi : - Theo lời cô thì Hoảng Tây Song Nghĩa không phải là đối thủ của Liễu Cô Nguyệt, cho dù có thêm cả cô vào nữa cũng thế, đúng không?
Ngạo Ngọc sương lại gật đầu.
Cô nói rằng sở dĩ giết được Liễu Cô Nguyệt vì hắn uống rượu say nên phản ứng lại không được linh hoạt, lại không đề phòng?
- Chính thế!
Lộ Vân Phi thở phào nói: - Thật hú vía! Cô có biết mình đã gặp phải mối nguy hiểm thế nào không? Ngạo Ngọc Sương nhoẻn miệng cười đáp : - Thì chẳng phải muội vẫn còn đứng sờ sờ đây thôi? Lộ Vân Phi cũng cười nói : - Nhưng sự việc đến đây chưa phải đã kết thúc đâu! - Vì thế muội mới phải đuổi theo đại ca. Nàng chợt kéo áo chàng hỏi: - Lộ đại ca sẽ can thiệp vào việc này chứ? - Đương nhiên! Ngạo Ngọc Sương cả mừng nói: - Nếu vậy thì ổn rồi! Lộ Vân Phi lắc đầu hỏi: - Cô có biết Trung Châu Ngũ Tuyệt là những nhân vật như thế nào không? Ngạo Ngọc Sương đáp: - Đó là năm tên sát thủ chuyên nghiệp. Lộ Vân Phi bổ sung thêm: - Không những thế mà còn là những sát thủ hạng nhất lưu nữa. Lại hỏi tiếp: - Cô biết để thành nhất lưu sát thủ cần phải có bản lĩnh thế nào không? Ngạo Ngọc Sương trả lời ngay: - Võ công cao cường, phản ứng thần tốc, bản tính tàn bạo và thủ đoạn độc ác! Lộ Vân Phi gật đầu: - Đúng! Nhưng còn một điều cơ bản nữa … - Đại ca nói điều gì? - Phải có tin tức linh thông. - À
Lộ Vân Phi giảng giải: - Để có tin tức thông linh thì dựa vào năm người chúng là không đủ thu thập mọi tin tức mà phải có một lực lượng thủ hạ không nhỏ chuyên môn do thám thu thập tin tức cho chúng. Ngạo Ngọc Sương hiểu ra lo lắng hỏi: - Vậy thì chúng ta phải làm gì bây giờ? Lộ Vân Phi đáp: - Chỉ sợ trước khi bọn Hàn Phương tìm được lệnh tôn thì bọn thủ hạ này đã phát hiện được tông tích rồi. Dừng một lúc lại tiếp: - Trong trường hợp này, nếu chúng biết sự việc xảy ra ở bờ đê, chỉ cần mấy tên thủ hạ cũng có thể khống chế được

Hàn Phương mà không cần đến Trung Châu Ngũ Tuyệt. Ngạo Ngọc Sương gật đầu: - Chính thế ! - Giả sử chúng phát hiện ra vụ án này ngay thì chúng nhất định truy theo Hàn Phương. Nếu Hàn Phương gặp may chạy được đến chỗ lệnh tôn thì sự việc vẫn còn rất nguy hiểm. Bởi vì Trung Châu Ngũ Tuyệt tên nào cũng có võ công cao cường và sở trường về ám sát và mai phục. Lệnh tôn dù có thắng được chúng cũng phải trả một giá nhất định, huống gì còn phải chiếu cố đến Tam Thẩm của cô nương và Hàn Phương nữa. Ngạo Ngọc Sương lại càng lo lắng hỏi: - Vậy biết làm sao bây giờ? Lộ Vân Phi nói: - Ta sợ rằng bây giờ về hội kiến với họ chỉ e không kịp nữa. - Lộ đại ca, hãy nghĩ cách gì chứ? Lộ Vân Phi trầm ngâm một lúc rồi nói: - Bây giờ chúng ta chỉ còn cách duy nhất là đánh lạc hướng chú ý của chúng.

Ngạo Ngọc Sương hỏi: - Ý đại ca muốn nói tìm cách để chúng đuổi theo chúng ta hay sao? Lộ Vân Phi nhìn thiếu nữ ngập ngừng: - Không phải là chúng ta mà chỉ một mình ta thôi! Ngạo Ngọc Sương kêu lên: - Còn muội? - Cô tạm thời tránh đi, ta sẽ thu xếp cho cô nương được chứ? Ngạo Ngọc Sương giẩu môi nói: - Đại ca! Vì muội võ công kém chứ gì? Lộ Vân Phi dịu dàng nói: - Ngọc Sương! Cô nên hiểu rằng chúng có thể hoành hành suốt vùng Lưỡng Hà suốt mười mấy năm tất phải có bản lĩnh khó lường, ngay cả ta cũng hoàn toàn không cầm chắc có thể đối phó với bốn tên đại ma đầu đó không. - Nếu chúng tìm được đại ca. Lộ Vân Phi ngắt lời: - Trước khi ta hành động sẽ nhờ các bằng hữu thông báo với lệnh tôn để nhanh chóng đến đây cùng hợp lực đối phó. Trước khi lệnh tôn đến, ta sẽ không trực tiếp đối mặt với chúng. Ngạo Ngọc Sương hỏi bằng giọng quan hoài: - Nếu lỡ chúng tìm được đại ca thì sao? Lộ Vân Phi đáp: - Khi đó chỉ đành liều mạng thôi! - Nhưng đại ca từng nói rằng một mình đại ca đối phó với chúng không đắc thắng mà? Lộ Vân Phi cười đáp: - Nếu quả thật đánh không thắng nổi thì chỉ còn biết chạy trốn là xong chứ gì? Ngạo Ngọc Sương cười khúc khích hỏi: - Đại ca mà cũng biết chạy trốn sao?

Bầu trời vẫn mưa giăng mắc. - Không những biết mà chỉ sợ đến khi đó chạy còn nhanh hơn ai hết. Ngạo Ngọc Sương lấy lại vẻ mặt nghiêm trang hỏi: - Đại ca nghĩ ra cách nào để Trung Châu Ngũ Tuyệt chuyển mục tiêu về mình chưa? Lộ Vân Phi mắt chợt lóe lên, cười nói: - Ta vừa nghĩ đến một phương pháp rất hay, tin rằng có nhiều khả năng thành công… - Có thể cho muội biết được không? - Cũng được! Nhưng để ta suy nghĩ hành động cụ thể rồi sẽ cho cô biết. Ngạo Ngọc Sương nghe nói vậy không hỏi nữa, nhưng nàng tin

tưởng rằng Lộ đại ca đã suy tính điều gì tất sẽ xảy ra theo ý mình và đã hành động tất thành công. Trước nay nàng thấy thế và luôn luôn tin tưởng vào điều đó. o O o Thời tiết hôm nay cũng y hệt như hôm qua, từ sáng đã mưa phùn nhưng đến quá trưa thì tạnh. Giữa giờ mùi, trên quan lộ phía tây thành có một cỗ xe ngựa phóng đi như bay. Khách bộ hành nhìn vào thấy cỗ xe một màu đen kịt, cả ngựa, thùng xe, rèm cửa, người đánh xe cũng bận hắc y, ngay cả chiếc roi ngựa cũng đen bóng. Thùng xe đóng im ỉm, không tài nào biết được bên trong chở vật gì. Trên nóc xe cắm một lá cờ màu đen hình ngũ giác theo gió bay phần phật.
Hành nhân đi trên lộ thấy chiếc xe đều vội vã giạt ra tránh đường, không chỉ vì tốc độ của xe rất nhanh có thể đè chết bất cứ người nào chậm chân mà chủ yếu là do màu đen đáng sợ của cỗ xe. Tuy không biết chiếc xe thuộc sở hữu của nhân vật nào, nhưng chỉ căn cứ vào màu sắc hắc ám đó, mọi người đều tin rằng đó là biểu thị của sự chết chóc và tà ác. Trong số hành nhân đương nhiên cũng có người trong giang hồ. Những người này thường không để ý lắm đến ngoại vật và cũng chẳng sợ biểu tượng của chết chóc và tà ác, nhưng đến khi nhìn lại lá cờ cắm trên xe thì thậm chí còn sợ hơn cả thường nhân, vội vàng tránh thật xa đường, có người lánh đi đường khác. Chiếc xe màu đen đó của nhân vật nào và chở thứ rắn rết hay độc trùng gì khiến người giang hồ kinh khiếp đến như vậy? Chỉ e chủ nhân cỗ xe đó còn đáng sợ hơn rắn rết hay độc trùng rất nhiều. Đúng thế! Lá cờ hình ngũ sắc màu đen là ký hiệu của Trung Châu Ngũ Tuyệt. Cách thành chừng năm dặm là đi hết cánh đồng và đồi cây thấp, tới đây quan lộ chuẩn bị xuyên qua rừng rậm. Cỗ xe màu đen vừa tiến vào rừng thì đột nhiên một cây cổ thụ bên đường to đến hai người ôm bỗng chao đảo rồi đổ ầm sập xuống chắn ngang đường. Cỗ xe ngựa vẫn cứ lao tới sầm sập, xem chừng lao thẳng vào thân cây đang đổ xuống. Nhưng người đánh xe là một tay lão luyện, vừa trông thấy có sự cố liền ghì chặt dây cương cho ngựa dừng lại.
Mặc dù vậy, vì tốc độ quá lớn nên chiếc xe phải lao thêm mười mấy trượng nữa mới dừng lại được. Thật hù vía, vì lúc này đầu ngựa chỉ cách thân cây hơn trượng. Nếu đổi vào tay một người đánh xe khác, nhất định con ngựa sẽ đâm sầm vào gốc cây bỏ mạng và cỗ xe nếu không vỡ tan tành thì cũng bị lật tung. Xe còn chưa dừng hẳn, hai cánh cửa sổ từ hai bên thùng xe mở toang, tiếp đó hai tên trung niên hán tử bận hắc y thò đầu ra quát hỏi: - Tại sao xe dừng lại ở đây thế? Người đánh xe thở phào một hơi đáp: - Phía trước có cây cổ thụ vừa đổ xuống chắn mất đường không đi được nữa. Một tên hỏi: - Chỉ tình

cờ thôi hay sao? Tên đánh xe đáp: - Chỉ sợ có người chủ tâm hại chúng ta làm cho xe đổ. Tên hán tử nói: - Tên nào to gan thế ? Chẳng lẽ hắn không nhận ra đây là xe của ai ? Nói xong cả hai tên đều thụt đầu vào. Ngay sau đó cánh cửa chính phía sau thùng xe mở ra, từ trong lục tục nhảy xuống bốn tên hắc y hán tử, trong đó có hai tên vừa thò đầu ra cửa sổ. Đúng lúc đó từ trong rừng có một thiếu niên bận nho bào, cả phục sức diện mạo phong thái giống như bậc thư sinh nho nhã chậm bước đi thẳng về phía chiếc xe ngựa. Thiếu niên đó chính là Lộ Vân Phi. Chàng bước lên quan lộ thì dừng lại đứng cách cỗ xe tầm hơn trượng, đưa mắt lạnh lùng nhìn bốn tên hắc y hán tử. Tay trái Lộ Vân Phi cầm một thanh trường kiếm phát hàn quang lấp lánh.

Hai trong số bốn tên hắc y hán tử bước lên hai bước. Tên đứng đầu tiên hùng hổ quát: - Có phải chính ngươi đã làm gãy đổ cây này không? Lộ Vân Phi gật đầu dõng dạc đáp: - Không sai! Tên hán tử cười khảy: - Ngươi đốn cây thật khéo dịu hợp. Dứt câu hắn phóng ánh mắt nhìn đối phương đầy đe dọa. Lộ Vân Phi bình thản đáp: - Mục đích ta làm đổ thân cây này cốt ý nhằm ngăn cản các ngươi. Nói xong chàng vung tay cắm thanh kiếm cắm ngập vào thân cây. Tên hán tử phía trước mắt long lên rền giọng: - Ngươi ăn phải gan thiên lôi hay sao thế? Lộ Vân Phi đủng đỉnh trả lời: - Các ngươi muốn nghĩ thế nào tùy. Cứ cho là thế cũng không sao! Ba tên trung niên hán tử đứng phía sau đưa mắt nhìn nhau. Chưa bao giờ chúng bắt gặp kẻ nào đối với chúng lại ngang ngạnh như thế. Tên đứng trước lại hỏi: - Ngươi có biết chiếc xe này của ai không? Lộ Vân Phi đáp gọn: - Trung Châu Ngũ Tuyệt! Tên hán tử bất giác lùi về một bước sững đi một lát mới hỏi: - Hóa ra ngươi tồn tâm đến đây gây náo? - Chính thế! Ngươi khá thông minh đấy! Lộ Vân Phi ăn miếng trả miếng hết sức trầm tĩnh, trái lại bốn tên hán tử thấy vậy mỗi lúc một trở nên do dự, thâm chí tên hán tử đứng trước, có vẻ như cầm đầu cả bọn lùi thêm một bước nữa đứng bên đồng bọn, thấp giọng nói: - Có vẻ như tên tiểu tử này lai đầu không nhỏ…

Tên thứ hai tiếp lời giọng còn nhỏ hơn: - Đương nhiên! Nếu không hắn đâu dám thế? Tên thứ ba ngờ vực hỏi: - Lão đại xem , hay là hắn say rượu? Tên hán tử đứng trước vừa lùi về lắc đầu: - Không! Ta thấy hắn hoàn toàn tỉnh táo. Tên thứ ba vẫn còn nghi hoặc: - Có thể đầu óc hắn không bình thường? Tên lão đại phản đối: - Căn cứ vào dáng vẻ thì chắc không phải thế, hơn nữa ánh mắt hắn rất sắc, chứng tỏ là kẻ có bản lĩnh. Tên thứ hai hỏi: - Các ngươi thử đoán xem hắn có ý định gì? Tên thứ ba lắc đầu: - Có trời mà biết! Tên thứ

tư từ đầu đến giờ vẫn im lặng chợt hỏi: - Lão đại! Nếu hắn động thủ thì chúng ta làm thế nào? Tên thứ hai cướp lời: - Đương nhiên là phải giần cho hắn một trận. Xem dạng thư sinh trói gà không chặt như thế, dù không điên cũng là kẻ dở hơi thôi. Chẳng lẽ bốn chúng ta mà còn sợ hắn? Cả mấy tên đồng thanh tán thành: - Chính thế! Bốn tên hắc y hán tử chụm đầu rỉ tai bàn bạc một lúc nữa rồi tên lão đại quay về phía Lộ Vân Phi hỏi: - Tiểu tử ngươi có biết Trung Châu Ngũ Tuyệt là những người thế nào không? Lộ Vân Phi đáp: - Sát thủ chuyên nghiệp! Lão đại lại hỏi: - Ngươi đã biết thế sao còn dám ... Lộ Vân Phi ngắt lời hắn: - Không những thế ta còn biết trên xe các ngươi đang chở vật gì? Hai ba tên hán tử đồng thanh hỏi: - Vật gì? - Một chiếc quan tài! Cả bốn tên hắc y hán tử nhìn nhau trong lòng đều băn khoăn tự hỏi: - Quái nhân này là ai? Một tên thầy bói có tài thần thông quảng đại hay ma quỷ? Lộ Vân Phi nói tiếp : - Thậm chí người nằm trong quan tài là ai ta cũng biết! Tên lão đại hỏi, giọng hắn đã bắt đầu run run: - Ngươi nói là ai? - Liễu Cô Nguyệt! Bốn tên hán tử cùng chấn động. Quả là con người xuất hiện một cách bí ẩn này mỗi lúc một tỏ ra đáng sợ. Tên lão đại buộc miệng hỏi: - Do đâu mà ngươi biết tất cả những chuyện đó? Lộ Vân Phi trả lời giọng tỉnh queo: - Khi quay lại bờ đê ta thấy thi thể của Liễu Cô Nguyệt bị đưa đi, không khó khăn gì cũng biết chính các ngươi đã làm việc đó và nhất định sẽ đi qua đây. - Có phải vì thế mà ngươi chờ chúng ta ở đây chặt cây buộc xe dừng lại? Lộ Vân Phi gật đầu: - Không sai! Còn thêm: - Ngươi cũng khá thông minh đấy! Tên được xưng là lão đại hỏi: - Ngươi chờ ở đây với mục đích gì? Lộ Vân Phi đáp: - Khi giết tên Liễu Cô Nguyệt ta quên mất một việc. Nghe câu đó cả bốn tên hán tử đều biến sắc. Việc lão Tứ Liễu Cô Nguyệt bị giết đối với chúng quá bất ngờ đến nỗi lúc đầu mới nghe chẳng ai tin.
Thế mà nay có một người tự nhận mình là hung thủ chặn đường nhận, hơn nữa chỉ là một thiếu niên thư sinh có dáng vẻ bên ngoài trói gà không chặt thử hỏi ai không kinh sợ? Xưa nay Trung Châu Ngũ Tuyệt giết người vô số, cừu nhân không biết bao nhiêu. Người nào biết nhẫn nhục không dám phục cừu thì còn sống, còn tất cả những kẻ xuất diện đòi nợ thì tất cả phải trả giá bằng chính mạng sống của mình. Biết bao kẻ uy danh hiển hách giang hồ thậm chí có cả nhiều danh môn đại phái cũng chịu chung số phận đó. Huống hồ một tên văn nhược thư sinh. Một tên buộc miệng hỏi: - Tứ gia là do ngươi giết sao? Tên khác tiếp lời: - Ngươi quả là gan mật không nhỏ… Lộ Vân Phi cười nhạt đáp: - Một kẻ nhỏ gan bé mật thì làm sao dám giết Liễu Cô Nguyệt? Một tên vẫn còn hồ nghi mở to mắt

hỏi: - Bằng hữu! Chính ngươi là thủ phạm giết Tứ gia thật hay sao? Lộ Vân Phi gật đầu khẳng định: - Đương nhiên. Cả bốn tên hắc y hán tử bất giác lùi về một bước. Tên phu xe từ đầu vẫn ngồi tại chỗ đánh xe của mình chăm chú nghe song phương giao đàm, sắc mặt biến đi theo từng tình tiết cũng giống như bọn hán tử. Tên được gọi là lão đại gào lên: - Tứ gia có chỗ nào đắc tội với ngươi? Lộ Vân Phi lắc đầu đáp: - Hắn không có tội với ta! - Thế thì vì sao?
Lộ Vân Phi ngắt lời hỏi: - Chắc các ngươi cũng biết trưa qua hắn đã trêu ghẹo một thiếu nữ trên đê chứ ? Bốn tên hắc y hán tử đưa mắt nhìn nhau. Tên lão đại hỏi: - Thiếu nữ đó là người thế nào của ngươi? - Chẳng thế nào cả! Lộ Vân Phi lạnh giọng trả lời nói thêm: - Giữa đường được chuyện bất bình bạt dao tương trợ, các ngươi không biết câu đó sao? - Nói vậy tức ngươi là một hiệp khách? Tên lão đại hừ một tiếng đáp: - Ngươi đã là hiệp khách thế mà giết người xong bỏ chạy chẳng để lại dấu vết gì. Thứ hiệp khách gì vậy? Lộ Vân Phi đáp: - Trước hết ta phải sắp xếp an toàn cho họ đã. Tên lão đại nhướng mày hỏi: - Sắp xếp an toàn cho họ? Có phải Hàn Phương trong Hoảng Tây Song Nghĩa và thiếu nữ không? Lộ Vân Phi nghĩ thầm: - Mình đã lường trước không sai. Bọn này tin tức thật linh thông, may mà đã bố trí sẵn cho Ngọc Sương ở một nơi kín đáo. Chỉ sợ bây giờ chúng cũng đã dò ra tung tích của Hàn Phương rồi ….
Nghĩ vậy nhưng chỉ cười nói: - Phải thừa nhận rằng các ngươi tin tức thật linh thông! Tên lão đại tiếp lời: - Lại chưa có từng biết có một hiệp khách thần bí như ngươi! Lộ Vân Phi chợt trầm giọng nói : - Vừa rồi ngươi bảo ta thứ hiệp khách gì mà giết người xong bỏ chạy không lưu lại vết tích. Chính vì sơ suất đó mà bây giờ ta phải tới đây… Dừng một lúc nói thêm : - Nếu không các ngươi sẽ giết oan người khác, như vậy sẽ làm lương tâm ta cắn rứt… Tên lão đại buông giọng mỉa mai : - Còn một nguyên nhân nữa là nhờ đó mà giương danh thiên hạ, đương nhiên ngươi không bỏ lỡ cơ hội đó, nhường danh tiếng lại cho Hoảng Tây Song Nghĩa, đúng không? Lộ Vân Phi cười nhạt nói : - Ma Đao Liễu Cô Nguyệt là thứ gì mà giết hắn được giương danh chứ? Bốn tên hắc y hán tử mỗi lúc một cảm thấy quẫn bách, khó hiểu và sợ hãi. Nhân vật kì lạ trước mặt chúng là ai mà ngay cả đối với lão tứ trong Trung Châu Ngũ Tuyệt uy danh lừng lẫy giang hồ lại tỏ vẻ khinh khi như thế? Lộ Vân Phi quét mặt nhìn chúng, chợt hỏi : - Nghe nói Liễu Cô Nguyệt có bốn tên chuyên đi thu thập tin tức cho hắn, chắc hẳn là các ngươi phải không? Cả bốn tên hán tử cùng gật đầu. Lộ Vân Phi lại hỏi : - Bây giờ các ngươi định mang quan tài đi đâu? Nếu ta đoán không sai thì mang đến Tôn Gia

Trang của Aùm Khí Vô Địch Tôn Hạnh Vũ, đúng không? Cả bọn ngẩn mặt hỏi : - Làm sao ngươi biết? Có phải ngươi cũng muốn đến đó? Lộ Vân Phi lắc đầu : - Tôn Hạnh Vũ thế nào cũng đến tìm ta, cần gì ta phải mất công tìm hắn? - Nhưng ngươi là ai chứ? - Chính ta đang muốn cho các ngươi biết đâây! Dứt lời rút thanh kiếm đang cắm ngập vào thân cây đỗ ngang đường. Bốn tên hán tử hoảng hốt lùi lại một bước, tay cầm chuôi đao phòng bị.
Lộ Vân Phi lừ lừ bước tới thẳng chiếc xe. Bốn tên hán tử không dám xuất thủ, chỉ lùi dần từng bước tay cầm chặt chuôi đao, mắt chằm chắm nhìn vào mặt đối phương. Lộ Vân Phi vẫn chưa dừng lại. Song phương vẫn giữ khoảng cách chừng một trượng. Bốn tên hán tử lùi tới đầu ngựa, không thể tiếp tục lùi được nữa. Tên lão đại quát lên : - Đứng lại! Đồng thời cả bốn tên không ai bảo ai, nhất loạt rút đao đưa ngang ngực. Lộ Vân Phi làm như không nghe vẫn tiếp tục tiến. Không khí trở nên căng thẳng. Tên lão đại đưa mắt nhìn ba tên đồng bọn nói: - Chẳng lẽ bốn chúng ta mà còn sợ tên tiểu tử đó? - Đương nhiên không! Một tên như nói để trấn an: - Tiểu tử này không phải là kẻ điên khùng say rượu thì chẳng qua chỉ là một trợ thủ của Hoàng Tây Song Nghĩa. Một mình hắn đâu thể giết được bốn chúng ta? Ba tên khác gật đầu. Một tên tiếp lời: - Bốn đấu một, chúng ta thế nào cũng thâu thập được hắn! Tên lão đại khẳng định: - Phải thu thập hắn! Nếu không thì biết ăn nói thế nào với Tôn đại gia? Bấy giờ song phương chỉ còn cách nhau năm thước. Đột nhiên cả bốn tên trung niên hán tử cùng thét to một tiếng tay vung đao sáng loáng lao vào chiếm các phương vị xung quanh Lộ Vân Phi. Chàng chỉ cười nhạt một tiếng dừng lại giữa vòng vây.
Nhưng bọn hán tử vẫn chưa dám xuất thủ. Đột nhiên. Chỉ nghe vút một tiếng đánh vào khoảng không làm xé gió, một chiếc roi ngựa đen ngòm như một con linh xà vươn tới như tia chớp đánh tới Lộ Vân Phi chực cuốn lấy cổ chàng. Chiếc roi ngựa từ chiếc xe đánh tới vô cùng thần tốc đó là chiêu Độ xà thổ tín. Lộ Vân Phi đưa nhanh tay phải lên ngang đầu để cho ngọn roi quấn lấy rồi dụng lực giựt mạnh. Tên đánh xe không kịp buông cán roi, cả người lẫn roi từ xe ngã nhào xuống. Bốn tên hán tử không bỏ lỡ thời cơ, lập tức vung đao lên xuất chiêu sát thủ. Lộ Vân Phi miệng cười nhạt, tay phải phất ngọn roi đi rồi bất chợt quát to một tiếng như sấm. Cả bốn tên hán tử nghe quát váng cả óc, bụng run lên, công thế chậm lại khoảnh khắc. Lộ Vân Phi lập tức phản kích, thân ảnh lao vút lên, hữu chưởng nhằm vào một tên hán tử đứng chếch bên phải, đồng thời song cước đá phăng vào vai hai tên hán tử trước mặt. Chỉ nghe choang một tiếng, tên hán tử

đứng bên phải bị trúng chưởng vào khuỷu tay phải xuýt ngã, thanh đao thoát thủ rơi xuống đất. Còn hai tên hán tử trúng cước vào vai nhưng vẫn giữ được binh khí, cả người lẫn đao bị đá bật đi cả nữa trượng, một tên kẹt ngay vào càng xe ngựa.
Tên thứ tư thấy đồng bọn đều bị hạ gục chỉ trong một chiêu thần tốc như vậy, đang còn thảng thốt thì thấy một tia chớp lóe lên trước mặt, lập tức thanh đao bị trường kiếm chém phăng đi. Tên hán tử hốt hoảng thoái lui nhưng không kịp… Chỉ một bước nhảy, Lộ Vân Phi đã sấn tới chỉ kiếm vào yết hầu của hắn. Tên hán tử mặt nhợt nhạt như tờ giấy, run rẩy kêu lân: - Xin hạ thủ lưu tình! Lộ Vân Phi không đâm kiếm vào cười nói: - Lần này ta tha mạng cho ngươi. Nhưng hãy nhớ rằng chỉ một lần thôi đấy! Nói xong thu kiếm về. Tên hán tử khác gì tới quỷ môn quan mà có người cứu về? Từ trán toát ra những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu, thanh đao tự nhiên thoát khỏi tay rơi xuống đất! Lộ Vân Phi không nhìn bọn hán tử lấy một lần, đi thẳng về phía cửa xe. Không tên nào dám ngăn cản. Tên phu xe thấy Lộ Vân Phi đi ngang qua vội vã lăn vào gầm xe trốn. Lộ Vân Phi vung chưởng lên… Chỉ nghe uỳnh một tiếng, hai cánh cửa gỗ lớn bị chưởng làm vỡ tan. Trong xe đặt một cỗ quan tài sơn đen, Lộ Vân Phi đưa hữu thủ lên dùng lực hư không đẩy nhẹ vào rồi hút mạnh ra. Cỗ quan tài bị lực hư không đó rời khỏi thùng xe trượt xuống đất. Bốn hán tử nhìn thấy cảnh tượng đó cùng trố mắt lè lưỡi. Lộ Vân Phi đạp một chân lên cỗ quan tài, chuyển kiếm sang tay phải …
Bốn tên hán tử bụng thầm run, không biết đối phương xử lý như thế nào đối với thi thể Tứ gia, nhưng vẫn đứng chôn chân tại chỗ không ai dám cử động. Chỉ nghe một chuỗi âm thanh soàn soạt, trong chớp mắt trên nắp quan tài hiện lên bốn chữ khắc bằng kiếm như rồng bay phượng múa Kim Bài Sát Thủ. Bốn hán tử thấy thế mặt không còn chút huyết sắc. Mặt dù chưa tên nào nhìn thấy Kim Bài Sát Thủ nhưng danh hiệu đó chẳng ai không biết. Lộ Vân Phi thu kiếm quay lại nói: - Các ngươi hãy báo lại với Tôn Hạnh Vũ rằng Liễu Cô Nguyệt là do ta giết, và chính ta đang muốn tìm hắn. Dứt lời khoan thai cất bước rời khỏi hiện trường.

Vong Mệnh Thiên Nhai

Đánh máy: Tiểu Thanh Xà

Hồi 10
TRUNG CHÂU NGŨ TUYỆT

Đêm đã khuya.
Tiếng trống điểm canh ba, nhưng trong đại sảnh của Tôn gia trang đèn
đóm vẫn sáng trưng.
Một cỗ quan tài sơn đen đặt ngay ở giữa sảnh đường, đó là quan tài của
ma đao Liễu Cô Nguyệt.
Trang chủ " ám khí vô địch" Tôn Hạnh Vũ ngồi sau quan tài mắt ráo hoảnh nhưng hằn lên những tia máu.
Tôn Hạnh Vũ là tên đứng đầu trong " Trung Châu Ngũ Tuyệt" có phong
thái và diệm mạo thư sinh nhất, đồng thời trí tuệ sâu sắc nhất nhưng thủ đoạn
cũng tàn độc nhất.
Đối với hắn, việc giết người là lạc thú, là một thứ hưởng thụ.
Ngồi bên tả Tôn Hạnh Vũ là "thần quyền" Quách Tường Khê.
Tên lão nhị này vẻ ngoài hoàn toàn tương phản với lão đại Tôn Hạnh Vũ.
Tôn Hạnh Vũ mình cao dong dỏng mặt trắng trẻo với bộ râu dáng thư sinh, còn
Quách Tường Khê trái lại người lùn tịt chỉ chưa đầy bốn thước, phì nộn mặt đen
bóng nung ních những tảng thịt và không có sợi râu nào.
Hắn bận một bộ y phục bằng gấm chật ních, mình không đeo thứ binh khí
nào, bởi vì hắn đã mệnh danh là "Thần quyền" tất nhiên không dùng binh khí.
Ngồi bên hữu Tôn Hạnh Vũ là "Quỷ Phủ" Bạch Tùng Phong.
Nếu diện mạo của Quách Tường Khê khó nhìn nhất thì về phong thái và
trang bị, Bạch Tùng Phong ít có vẻ thư sinh nhất trong Trung Châu Ngũ Tuyệt.
Bởi vì hắn lúc nào cũng mang một chiếc búa to tổ bố, lưỡi búa rộng có
đến hai thước, cán dài năm thước to bằng bắp tay mà lại được đúc bằng sắt đặc!
Cả chuôi và lưỡi búa nặng đến cả tạ, nếu không phải là người có sức lực
nghìn cân thì chỉ e bê lên cũng khó chứ nói gì đến chuyện sử dụng làm binh khí!

Nếu ai đã từng thấy Bạch Tùng Phong sử dụng chiếc “quỷ phủ” đó linh
hoạt thế nào chắc không khỏi lắc đầu lè lưỡi.
Người thứ tư lão ngũ của “Trung Châu Ngũ Tuyệt” là “Tiên Kiếm” Đỗ Phi Hùng, lão ta không ngồi bên quan tài như ba vị lão ca mà đứng một mình
trước quan tài.
Trong “Trung Châu Ngũ Tuyệt” thì Liễu Cô Nguyệt là người trẻ tuổi nhất,
xuất đạo muộn nhất nhưng người chết dưới kiếm tên này thì chỉ ít hơn lưỡi búa
của “Quỷ Phủ” Bạch Tùng Phong mà thôi
“Tiên Kiếm” mặt trắng trẻo, khá tuấn tú, dáng phong lưu, cả danh hiệu
lẫn phong độ đều rất thư sinh.
Khi quan tài vừa mang đến thì cả bốn tên còn sống của “Trung Châu Ngũ
Tuyệt” đã nhận được tiên cấp báo tụ tập cả ở Tôn gia trang rồi.
Ngay sau đó, quan tài lại được mở ra đến bây giờ vẫn chưa đóng lại thi
thể Liễu Cô Nguyệt lộ ra dưới ánh đèn sáng trưng.
Nắp quan dựng vào một chiếc bàn đặt bên quan tài, bốn chữ “Kim Bài Sát
Thủ” được khắc bằng kiếm hướng về phía “tứ tuyệt” đang ngồi.
Thỉnh thoảng chúng đưa mắt nhìn bốn chữ đó, nghiến răng trợn mắt đầy
tức giận.
Tung hoành trên giang hồ mười mấy năm, bá chủ suốt vùng Lưỡng Hà
nhưng chưa từng có ai dám chính diện mạo phạm đến “Trung Châu Ngũ Tuyệt”.
Thế mà bây giờ chẳng những có kẻ dám mạo phạm, giết đi lão tứ Liễu Cô
Nguyệt, còn dám công nhiên chặn đường lưu danh lên nắp quan tài.
Dạ phong thổi qua cửa sổ làm những ngọn đèn lồng chao động, bóng tử thi
của Liễu Cô Nguyệt cũng chập chờn.
Hình như trên môi hắn còn phảng phất nụ cười.
Quách Tường Khê đột nhiên gầm lên một tiếng vung tay đánh rầm chiếc

ghế bên cạnh vỡ tan!
Tiếng động làm cả Đỗ Phi Hùng lẫn Bạch Tùng Phong cùng quay lại nhìn
nhưng Tôn Hạnh Vũ vẫn ngồi yên không động đậy.
Chỉ trừ người điếc ra, những ai có khả năng trấn định đến như vậy có thể
gọi là trời sập cũng không giật mình!
Trong đại sảnh chỉ có bốn người và một tử thi, nhưng ngoài sảnh có bốn
tên hán tử bận khinh trang, và quanh viện thấp thoáng nhiều nhân ảnh khác.
Hiển nhiên chúng nghe Quách Tường Khê đánh một chưởng như vậy đều
phát hoảng nháo nhác cả lên, nhưng cho dù có xảy ra biến cố nào, nếu chưa
được lệnh thì không tên nào dám bén mảng vào quanh khu vực đại sảnh.
Đặc biệt tối nay mỗi tên đều có chức trách không được rời hỏi vị trí của
mình.
Trong khắp trang viện, ngay sau khi quan tài được chở đến đã được đặt
trong trạng thái phòng vệ cẩn mật.
“Thần Quyền” Quách Tường Khê đánh xong một chưởng ngỡ rằng đã
phát tiết, nào ngờ cơn giận vẫn chưa tan, gầm lên như sấm: - Tên tiểu tử họ Lộ
đó nếu mà rơi vào tay ta, nhất định lão gia sẽ phân thây nát cốt!
Trong sảnh lặng ngắt. Chắc từ nào đến giờ ai nấy đều nghĩ cách nên
trừng trị Lộ Vân Phi thế nào.
Đỗ Phi Hùng chợt đứng bên cạnh Bạch Tùng Phong cất giọng nói: - Tứ ca
chưa hẳn bị Lộ Vân Phi giết.
Quách Tường Khê hỏi vặn: - Nếu không phải Lộ Vân Phi thì ai đủ bản
lãnh một đường kiếm đâm chết lão tứ?
Bạch Tùng Phong tiếp lời: - Hơn nữa bốn tên thủ hạ của lão tứ không phải
kém, thế mà chỉ một chiêu bị tiểu tử kia đánh bại, nếu không phải
“Kim Bài Sát

Thủ” thì còn ai?
Hắn ngừng một lát rồi phân trần tiếp: -Đương nhiên trong giang hồ không
thiếu gì rồng chầu hổ phụng, không chỉ Lộ Vân Phi có đủ bản lãnh đó nhưng
người có thân thủ như thế lý đâu lại mạo danh kẻ khác?
Đỗ Phi Hùng giải thích: - Tiểu đệ không nói rằng tiểu tử đó không phải Lộ
Vân Phi.
Bạch Tùng Phong ngạc nhiên hỏi: - Nếu thế thì sao ngươi còn bảo rằng tứ
đệ không phải là do hắn giết? Một kẻ thành danh như “Kim Bài Sát Thủ”
chẳng lẽ còn đi chiếm tiện nghi của người khác?
Quách Tường Khê cũng nói: - Rõ ràng trên nắp quan tài đã khắc bốn chữ
“Kim Bài Sát Thủ”, chẳng lẽ đó là ảo ảnh?
Nói xong chỉ tay vào nắp quan tài.
Đỗ Phi Hùng lắc đầu: - Chữ thì không có ảo ảnh, đúng là đối phương khắc
bốn chử đó ai cũng đọc được.
Quách Tường Khê có vẻ đã bực: - Vậy thì sao ngươi còn nói lão tứ chưa
chắc đã bị Lộ Vân Phi giết?
Đỗ Phi Hùng nói một cách thần bí: - Đương nhiên phải có nguyên nhân!
Quách Tường Khê nhíu mày: - Nói rõ ra xem!
Đỗ Phi Hùng bản tính thâm trầm, tư chất chỉ kém có một mình lão đại Tôn
Hạnh Vũ. Khi định nói điều gì, hắn đều tính toán cân nhắc cẩn thận mới đưa ra
kết luận.
Lần này hắn lại đưa ra một ý kiến rất kỳ quặc chỉ trừ Tôn Hạnh Vũ vẫn
chưa nói gì, còn hai người kia đều phản đối.
Đỗ Phi Hùng trầm giọng nói: - Nhị ca cũng biết đấy, căn cứ vào những
điều mà thủ hạ chúng ta trinh thám được, trong khi tứ ca chọc ghẹo thiếu nữ ở
đó chỉ có “Hoảng Sơn Song Nghĩa” thôi.

Quách Tường Khê phản bác: - Nhưng trong lúc động thủ thì không có ai
chứng kiến cả. Biết đâu tên họ Lộ tình cờ lúc đó ngang qua và xuất thủ thì sao?
Đỗ Phi Hùng lắc đầu: - Đó chỉ là giả thuyết mà chưa ai có thể khẳng định!
Quách Tường Khê trở nên thiếu kiên nhẫn trừng mắt hỏi: - Vậy ngươi
khẳnh định Lộ Vân Phi không phải thủ phạm?
- Không! Tiểu đệ muốn nêu lên một chứng cớ khác…
Tôn Hạnh Vũ thấy tình hình hai người có vẻ căng thẳng nên xen vào để
hoà giải: - Ngũ đệ nói còn có chứng cứ nào?
Đỗ Phi Hùng đáp: - Bọn thủ hạ của ta chứng kiến tận mắt về vết tử thương
của tứ ca là do kiếm đâm từ hậu tâm xuyên ra trước ngực.
Quách Tường Khê hỏi: - Thế thì sao chứ?
Đỗ Phi Hùng giải thích: - Hạng anh hùng hiệp sĩ lừng danh như “Kim Bài
Sát Thủ” đời nào chịu mang tiếng là ám toán sau lưng?
Quách Tường Khê thừa nhận lập luận của Đỗ Phi Hùng là hợp lý.
Tuy vậy hắn vẫn còn băn khoăn tự hỏi: - Có thể giết là một trong hai tên
sư đệ của Lộ Vân Phi là Xuyên Thành Thử Tam Lang hoặc Hàn Thanh Kiếm
Đinh Triệu Hùng không?
Bạch Tùng Phong nêu giả thuyết: - Có thể trong lúc tình thế cấp bách, vì
để cứu Hoảng Tây SongNgi4aog mà Lộ Vân Phi buộc phải cấp tốc xuất thủ từ
phía sau?
Đỗ Phi Hùng gật đầu: - Điều này cũng có khả năng.
Tôn Hạnh Vũ chợt vỗ tay nói: - Mọi người hãy trật tự nghe ta nói mấy câu.
Ba người lập tức im lặng nhìn Tôn Hạnh Vũ.
Đối với vị đại ca này, bọn chúng vừa cung kính vừa nể sợ nên không bao
giờ dám trái lời.
Tôn Hạnh Vũ cất tiếng: - Việc lão ngũ hoài nghi, ta thấy cũng có lý.
Nhưng hung thủ giết chết lão tứ có phải là Kim Bài Sát Thủ hay

không thì
chúng ta cũng phải giết hắn.
Đỗ Phi Hùng nói: - Nếu tra rõ người giết tứ ca quả thật không phải Lộ Vân Phi thì theo đệ, chúng ta việc gì phải dây vào hắn?
Tôn Hạnh Vũ lắc đầu: - Hắn chặn đường cản xe, lưu danh trên quan tài sẽ
được lan truyền ra giang hồ, đó là một sự thách thức công khai. Trừ phi huynh
đệ chúng ta thoái ẩn giang hồ, nếu không chỉ còn cách giết hắn mới giữ được uy
phong của Trung Châu Ngũ Tuyệt.
Bạch Tùng Phong tán thành: - Chính thế! Đây là vấn đề thể diện!
Quách Tường Khê thêm: - Huống chi năm người chúng ta là huynh đệ kết
bái.
- Không sai!
Tôn Hạnh Vũ giơ tay ra hiệu cho chúng nhân yên lặng rồi trầm giọng tiếp:
- Lại nói, cho dù chúng ta có bỏ qua, hắn quyết không chịu rút lui đâu!
Đỗ Phi Hùng ngạc nhiên hỏi: - Vì sao?
Tôn Hạnh Vũ giải thích: - Căn cứ vào hành động của Lộ Vân Phi ta có thể
khẳng định rằng hắn tin chắc bốn người chúng ta sẽ tìm hắn để phục thù và
chính hắn đã nhắn với chúng ta sẽ tìm đến đây.
- Vậy ý đại ca thế nào?
Tia mắt Tôn Hạnh Vũ chợt ánh lên. Hắn đanh giọng: - Phải giết hắn! Chỉ
có giết hắn mới giải quyết dứt điểm vấn đề!
Dừng lại một lúc nói tiếp: - Cũng như hắn muốn giải trừ mọi uy hiếp cũng
chỉ có một cách là giết hết chúng ta.
Đỗ Phi Hùng hỏi: - Nói như đại ca thì giữa chúng ta với Lộ Vân Phi buộc
phải xảy ra một cuộc chiến sinh tử?
Tôn Hạnh Vũ chợt nhìn Đỗ Phi Hùng cười nhạt hỏi: - Ngũ đệ hình như sợ
tiểu tử đó?
Đỗ Phi Hùng đáp: - Người có danh, cây có bóng. Người nào dám

đơn độc
vào tận sào huyệt của Quan đông thất quái giết cả thảy bảy người và gần đây
trên giang hồ danh tiếng nổi tựa sóng cồn, đương nhiên phải có chỗ lợi hại của
nó.
Tôn Hạnh Vũ tỏ ra không tán đồng: - Từ khi Kim Bài Sát Thủ nổi danh
đến nay, trên thực tế những người bị hắn giết không phải là những nhân vật có
bản lãnh cao cường cái thế gì cho lắm.
- Cái đó cũng đúng. Nhưng đại ca vẫn thường nói rằng tốt nhất là đừng
làm việc gì mà chưa thấy cầm chắc…
- Nhưng việc trước mắt là không thể trốn tránh. Ngũ đệ cũng biết rồi đấy
hắn nói rằng sẽ tìm đến đây.
Đỗ Phi Hùng vẫn chưa chịu nhượng bộ, hỏi: - Theo lão đại tính toán thì
đụng đầu với hắn, chúng ta có mấy phần chắc thắng?
Tôn Hạnh Vũ dứt khoát như rìu chém đá: - Nếu lấy một địch bốn thì một
tất bại, bốn người tất thắng!
Quách Tường Khê chợt chen lời hỏi: - Giả sử lấy một đấu một thì thế nào?
Tôn Hạnh Vũ trầm ngâm một lúc rồi nói: - Bốn người chúng ta, chỉ sợ…
không ai địch nổi hắn. Nói rằng Quan đông thất quái tuy không phải là cao thủ
đỉnh nhọn nhưng liên thủ thì rất mạnh. Nói không phải bi quan chứ không ai
trong ngũ tuyệt chúng ta có đủ bản lãnh như Kim Bài Sát Thủ.
Quách Tường Khê hỏi: - Vậy chúng ta làm thế nào?
- Vì vậy chúng ta phải tìm cách liên thủ để đối địch với tiểu tử đó.
Đỗ Phi Hùng nói: - Nhưng Lộ Vân Phi không phải là kẻ ngu ngốc, đương
nhiên tránh đụng độ với cả bốn chúng ta.
Quách Tường Khê hỏi: - Chẳng lẽ chúng ta đi đâu cũng phải đủ mặt cả
bốn người? Như thế thì tỏ ra sợ hắn quá hay sao?

Tôn Hạnh Vũ trầm ngâm một lúc rồi nói: - Trước nhất chúng ta cho người
thám thính xem hắn ở đâu, sau đó nhất tề tìm đến hạ thủ.
Đỗ Phi Hùng nghi hoặc nói: - Chỉ sợ bây giờ hắn đang tìm đến chúng ta
rồi…
Tôn Hạnh Vũ đưa mắt nhìn ra ngoài sảnh rồi chậm rãi nói: - Kể từ lúc này
cho dù hắn đã đến trang môn rồi cũng không dám xông vào trang viện đâu!
Bạch Tùng Phong phụ họa: - Với những cơ quan mai phục trong trang, nếu
hắn vào thì nhất định sẽ bị tiêu diệt.
Tôn Hạnh Vũ cười nói: - Như ngũ đệ đã nói, Lộ Vân Phi không phải kẻ
ngu ngốc. Bởi thế hắn sẽ không tùy tiện vào trang đâu.
Quách Tường Khê tiếp lời: - Với bản lĩnh của thủ hạ chúng ta, việc tìm ra
Lộ Vân Phi không phải là khó…
Tôn Hạnh Vũ trầm ngâm nói: - Cho dù thế nào thì chúng ta cũng nên thận
trọng. Theo ta xác định thì đây sẽ là cuộc đấu hung hiểm nhất mà huynh đệ
chúng ta từng gặp. Không chỉ dùng lực mà phải tận dụng trí óc nữa.
Đỗ Phi Hùng chợt hỏi: - Chúng ta sẽ hành động thế nào nếu không tìm
được hắn?
Tôn Hạnh Vũ đáp: - Ta đã có kế hoạch khác.
- Kế hoạch thế nào?
- Đồng thời với việc cho người tìm Lộ Vân Phi, đồng thời còn phải cho
thêm người tìm Hàn Phương và nữ nhân đó.
Đỗ Phi Hùng nói: - Hai người đó nhất định đã được Lộ Vân Phi tìm cho
chỗ ẩn náo kín đáo.
Bạch Tùng Phong gật gật đầu: - Nhất định rồi! Có thế Lộ Vân Phi mới
yên tâm mà đối phó với chúng ta…
Đỗ Phi Hùng tiếp: - Do đó chỉ sợ rằng tìm nha đầu đó và Hàn Phương còn
khó hơn tìm Lộ Vân Phi nữa!

Tôn Hạnh Vũ trầm giọng: - Bất luận có tìm được chúng hay không, nhưng
sau bảy ngày nếu không tìm được Lộ Vân Phi thì chúng ta cũng cho người loan
tin rằng đã bắt được Hàn Phương.
Quách Tường Khê hỏi: - Sao không nói luôn là bắt được cả nữ nhân kia?
Tôn Hạnh Vũ đáp: - Cho đến bây giờ chúng ta vẫn còn chưa biết nữ nhân
đó danh tánh là gì…
Đỗ Phi Hùng gật đầu: - Kế của đại ca thật là thần diệu! Nếu Lộ Vân Phi
biết tin Hàn Phương nằm trong tay chúng ta, nhất định hắn sẽ tới đây tìm cách
cứu ra và nhất định nộp mạng!
Tôn Hạnh Vũ chợt trầm ngâm nói: - Chỉ sợ rằng khi biết tin đó hắn còn tra
xem thật giả thế nào chứ không dễ mắc lừa đâu…
Đỗ Phi Hùng cười nói: - Tiểu đệ cho rằng kẻ to gan lớn mật như Lộ Vân
Phi thì hắn nhất định hắn sẽ đến thẳng bổn trang tìm.
Tôn Hạnh Vũ nói: - Nếu được thế thì quá tốt. Chúng ta sẽ bố trí bên ngoài trang chờ hắn.
Quách Tường Khê thốt lên: - Thì ra ý đại ca là dùng Hàn Phương làm mồi
nhử Lộ Vân Phi đúng không?
Tôn Hạnh Vũ cười đắc ý: - Đúng là ta có ý đó!
Đỗ Phi Hùng hỏi: - Nếu vậy, Hàn Phương có rơi vào tay chúng ta thật cũng tạm thời không được giết hắn?
Tôn Hạnh Vũ nói: - Lấy mạng Hàn Phương là chuyện dễ dàng. Giết được
Lộ Vân Phi mới là việc khó.
Đỗ Phi Hùng hiểu ý gật đầu: - Tức là phải làm việc khó trước…
Tôn Hạnh Vũ nói thêm: - Nhưng khi tìm được Lộ Vân Phi chúng ta cần
phải hỏi rõ hắn một việc…
Quách Tường Khê hỏi: - Việc gì?
Đỗ Phi Hùng trả lời thay: - Đó là lý do thật sự vì sao tứ ca bị giết…
Rồi quay sang Tôn Hạnh Vũ hỏi: - Đại ca đúng thế không?
Tôn Hạnh Vũ gật đầu: - Chính thế!

Rồi hắn bỗng nhếch mép cười, nụ cười lạnh lúng và tàn khốc mang bóng
dáng của thần chết!
x X x
Chớm xuân sang…
Tiết trời se se lạnh.
Nhìn bầu trời tối om, Hàn Phương biết rằng đêm đã khuya lắm nhưng
không rõ đang nữa đêm hay trời đã sáng.
Y nằm trên một bệ thờ của một ngoi miếu thổ thần giữa chốn đồng không
mông quạnh, cách thôn hương gần nhất cũng trên ba dặm.
Đêm tuy yên tĩnh nhưng tiếng trống cầm canh ngoài ba dặm vẫn không
nghe thấy.
Nhưng Hàn Phương cũng không để tâm nhiều lắm đến vấn đề thời gian,
bởi vì y biết chắc rằng Trung Châu Ngũ Tuyệt đang phái thủ hạ đi khắp nơi để
tìm kiếm mình, chỉ ở trong miếu hoang vắng này mới có thể yên tâm mà chợp
mắt đôi chút.
Hàn Phương đã đến Tô Châu. Nhưng Ngạo Tiếu Sơn và Lỗ Tam Nương
vừa đi khỏi đó.
Hàn Phương liền theo vết đuổi theo đến Hoàn Thuý Sơn Trang, hy vọng
nếu không bắt kịp dọc đường thì cũng gặp hai người ở sơn trang sau mười ngày
theo lời ước với Ngạo Ngọc Sương.
Dù bất cứ giá nào, Hàn Phương thấy mình cần phải đưa tin tới Ngạo Tiêu
Sơn.
Hàn Phương đóan chắc trong thời gian này Trung Châu Ngũ Tuyệt và bọn
thủ hạ đang ráo riết tìm bắt mình và Ngạo Ngọc Sương. Y không tự lo cho mình
bằng thiếu nữ đã không quản nguy hiểm xuất kiếm cứu mình mấy hôm trước.
Thực tình Hàn Phương rất khổ tâm khi nghĩ rằng một thiếu nữ xinh

đẹp hồn
nhiên như thế vì mình mà bị truy sát.
Ngôi miếu cổ hết sức hoang tàn, từ lâu đã không người hương hỏa, mái
xiêu tường đổ, nhìn lên thấy cả mảng trời.
Thần tượng chẳng những tróc hết sơn mà còn sức mẻ nham nhở không
nhận ra đó là vị thần nào.
Tường phía đông bị vỡ nát một mảng lớn, gió lùa vào lạnh buốt, tiếng côn
trùng vang lên rả rích càng thên thê lương hoang rợ.
Vừa lạnh, đồng thời vết thương vẫn còn đau nhức, Hàn Phương không sao
ngủ được.
Đột nhiên tiếng côn trùng nhất loạt lặng ngắt.
Như con thú bị săn đuổi, Hàn Phương hết sức cảnh giác, lập tức ngưng
thần lắng nghe.
Quả nhiên bên ngoài có tiếng bước chân rất khẽ.
Hàn Phương vội dùng tay trái chộp lấy thanh trường đao để bên mình, lăn
xuống bệ thờ bước tới bên cánh cửa hông bên tả dán mắt vào khe hở nhìn ra
miếu viện.
Tường viện đã đổ nát, chỉ còn cách miếu một khoảng sân hẹp chừng hai
trượng nên âm thanh nghe khá rõ.
Căn cứ vào tiếng chân bước thì không chỉ một vài người.
Hàn Phương lập tức thấy trong lòng khẩn trương.
Đêm khuya ai còn đến ngôi miếu hoang vắng này làm gì, nghe rõ có tiếng
người nói: - Ở trong này phải không?
Thanh âm khác đáp lời: - Đúng thế!
Tiếng một người thứ ba: - Chúng tôi giám sát bên ngoài suốt ba canh giờ
nhưng không thấy hắn bước khỏi miếu, nhất định vẫn còn trong đó!
Hàn Phương giật nảy người, tay cầm con dao. Y đoán chắc bên ngoài là
bọn thủ hạ của Trung Châu Ngũ Tuyệt và tới đây không ngoài mục đích truy bắt

mình.
Lại nghe giọng nói của người thứ nhất: - Tốt lắm!
Thanh âm tắt hẳn.
Lúc sau, chợt vang lên tiếng quát: - Hàn Phương, ra đi!
Hàn Phương nín thinh, không đáp, mắt vẫn nhìn qua khe cửa không dám
động đậy.
Giọng nói lại vang lên: - Hàn Phương! Chúng ta biết rõ ngươi đang ở trong miếu, ra đi thì hơn!
Hàn Phương vẫn yên lặng.
Cũng giọng đó vang lên lần thứ ba: - Nếu ngươi không chịu ra chúng ta sẽ
xông vào đó! Vô ích thôi…
Hàn Phương nhếch môi biểu lộ nụ cười, mặt không căng thẳng nữa mà
đầy sát cơ.
Nụ cười như con thú đang bị săn đuổi giương nanh.
Hồi lâu bên ngoài bỗng vang lên tiếng quát: - Xông vào!
Có tiếng binh khí rút khỏi vỏ soàn soạt và nhiều tiếng bước chân rầm rập.
Dưới ánh trăng mờ nhạt, có ba nhân ảnh mặc hắc y lao qua mảng tường
vỡ, tay trái cầm lăm lăm cây trường đao vận công chờ đợi…
- Rầm!
Cánh cửa mục bị chưởng lực đánh vỡ toang, lập tức hai ba người xông vào
miếu.
Hàn Phương chớp nhanh thời cơ, khi đối phương chưa kịp trông thấy liền
vung đao lên…
Tiếng la chưa kịp thoát khỏi miệng chợt ngưng đọng lại, tên hắc y hán tử
thứ nhất bị đao phạt ngang cổ đứt lìa.
Hàn Phương lao nhanh ra cửa.
Một tên hắc y hán tử đứng giữ bên ngoài cửa không kịp chặn lại, vội la
lên: - Ngăn hắn lại!
Hàn Phương lao tới cửa tường viện.
Không biết từ lúc nào ngay trước cửatường viện có bốn tên hắc y hán tử

chắn ngang, tay lăm lăm binh khí dang như lang hổ, uy mãnh vô cùng.
Hàn Phương đành chậm bước lại.
Hàn Phương lướt mắt định lượng tình thế.
Chỗ mảng tường vỡ cũng có mấy nhân ảnh thấp thoáng, nhất định đã có
bố trí, còn sau lưng vang lên tiếng bước chân, hiển nhiên ngoài một tên vừa bị
chém chết, hai tên còn lại đang tiến ra. Không còn đường lui nữa, chỉ còn cách
liều mạng mà thôi.
Hàn Phương thét to lên một tiếng vung đao chém vào vai tên hán tử đứng
bên tả.
Tên này liền vung đao chống đỡ.
Tên hán tử khác đứng giữa cũng vung đao chém tới.
- Choang!
- Choang!
Hai âm thanh nhức óc vang lên liên tiếp.
Đầu tiên, tên hán tử đứng bên tả bị trường đao chém băng khỏi tay, nhưng
Hàn Phương chưa kịp thu đao về thì bị tên hán tử đứng giữa chém tiếp một nhát
đành lùi lại, hổ khẩu bị tê đi.
Tên hán tử từ sau lưng đuổi tới không bỏ lỡ cơ hội nhắm cánh tay cầm đao
của Hàn Phương đánh tới một chưởng.
Hàn Phương bị chém đứt cánh tay phải thương thế vẫn chưa lành, phải
dùng đao bằng tay trái nên kém linh hoạt, thể lực lại giảm sút.
Nay một lúc đối địch với bốn năm hán tử, y biết rằng chỉ là sự liều mạng
tuyệt vọng mà thôi.
Sau khi chém băng thanh đao của một tên hán tử, tên thứ hai công vào
ngay thì Hàn Phương đã thấy kém thế, tay vẫn còn tê đi thì tên sau lưng đã xuất
chưởng đánh tới không sao duy trì được nữa, thanh trường đao thoát khỏi tay rơi
xuống đất.

Ngay lập tức hai bóng người lao tới một tên vung chiếc Thiên Côn Môn
đánh vào đầu gối, tên thứ hai dùng Thiết Câu chộp vào vai Hàn Phương.
Hiển nhiên là chúng đã tính sẵn, cố ý bắt sống đối phương chứ không giết.
Nhưng côn, câu chưa đến thì Hàn Phương thét lên một tiếng, tung người
sang phải tránh ngọn Thiên Môn Côn, rồi bất chấp đôi thiết câu đã móc vào vai
lao thẳng tới hán tử dụng câu như con hổ dữ.
Chỉ nghe “roạt roạt” hai tiếng, đôi thiết câu mắc vào vai Hàn Phương tóe
máu.
Nhưng hình như Hàn Phương không còn biết đau nữa, tả thủ vung ra như
chốp chộp lấy yết hầu tên hắc y hán tử bóp mạnh rồi nâng bổng lên.
Tên hán tử “ật” một tiếng, hai mắt lồi hẳn ra ngoài, nước tiểu và phân
són ra đũng quần ướt sũng.
-Phịch!
Hàn Phương ném tên hán tử đã mềm oạt đi xuống đất, nhưng chính y cũng
mất đà ngã xuống theo, người đè lên tên hán tử chỉ còn lại cái xác không hồn.
Hàn Phương chợt đứng dậy thì chợt phát hiện ra có tiếng kinh phong ập tới
sau lưng vội lăn đi một vòng.
Tuy Hàn Phương đã phản ứng rất nhanh nhưng đối phương cũng không
chậm.
- Phập !
Chiếc “Thiên Môn Côn” đã cắm phập vào bàn tay duy nhất còn lại của
Hàn Phương. Y kêu lên một tiếng đau đớn, xương bàn tay bị vỡ vụn lùi cả ra
ngoài da làm máu chảy nhoe nhoét trông phát ớn.
Một tên hán tử vung đao chém xuống.
- Dừng tay!
Tên hán tử sử dụng Thiên Môn Côn quát lên ngăn tên hán tử lại.
Tên này nói: - Đại ca! Hãy để tiểu đệ chém đứt hai chân hắn!

Tuy nói vậy nhưng tên hán tử vẫn thu đao không chém nữa.
Tên được gọi là “đại ca” xua tay nói: - Lão nhị, hủy bàn tay duy nhất của
hắn là đủ. Ngươi định chém hai chân nữa, nếu lỡ hắn chịu không nỗi chết đi thì
biết ăn nói thế nào với đại gia?
Tên “lão nhị” nhìn tử thi dưới đất hậm hực nói: - Nhưng mối thù của lão
tam…
Tên “đại ca” ngắt lời: - Sau khi lo xong việc chúng ta chỉ cần nói với đại
gia một tiếng lo gì đại gia không đưa hắn cho chúng ta xử lý?
Tên “Lão nhị” ngẫm nghĩ một lúc rồi tra đao vào vỏ, gật đầu: - Thế cũng
được!
Rồi cúi đầu nhìn Hàn Phương với ánh mắt tàn độc, nghiến răng rít lên: -
Tên họ Hàn kia! Hôm nay ta tạm tha mạng ho ngươi, chờ khi bắt được Lộ Vân
Phi ngươi sẽ nhận được kết cục đích đáng.
Hàn Phương lộ vẻ đau đớn do bàn tay trái bị dập nát nhưng nghiến chặt
răng không rên tiếng nào, trừng mắt nhìn tên “ lão nhị”.
Chờ hắn nói xong y lạnh lùng đáp: - Muốn sủa thế nào thì mặc sức! Bọn
ngươi chỉ là lũ chó săn của Trung Châu Ngũ Tuyệt mà thôi.
Tên “lão nhị” tức tối lồng lên: - Im mồm! Mạng ngươi chỉ còn vài ngày nữa sau đó sẽ biết tay lũø chó săn này.
Hàn Phương cười khẩy đáp: - Chẳng qua chỉ một chết là cùng!
Tên “lão nhị” đổi giọng thành cười, hỏi: - Ngươi đã từng nghe nói đại gia
chúng ta giết người thế nào không?
Hàn Phương nghe hỏi bỗng phát run.
Tên “lão nhị” lộ vẻ đắc ý nói: - Đại gia chúng ta giết người chỉ sau ba ngày ba đêm mới chết. Chúng ta đã theo đại gia một năm nên có học được một
chút ít. Tuy không duy trì được ba ngày nhưng trong vòng một ngày đêm thì
không thành vấn đề.
Hàn Phương nghĩ thầm: - Người trên giang hồ không lạ gì thủ đoạn

giết
người tàn độc của Á Khí Vô Địch Tôn Hạnh Vũ, nhưng dù thế nào cũng chỉ đến
chết là cùng… chúng lộ ra khi bắt được Lộ Vân Phi mới giết ta, cần phải cố
sống đên khi gặp Lộ đại hiệp, có thể tìm được âm mưu nào đó của chúng báo để
Lộ đại hiệp đề phòng… nếu tình thế bức bách không chịu nổi ta sẽ tự tận!
Nghĩ đoạn cố chống tay ngồi dậy, thử thăm dò: - Các ngươi không dám
giết ta đâu!
Tên "lão đại" cười nhạt nói: - Chẳng phải chúng ta không dám. Chỉ vì đại
gia tạm thời chưa muốn lấy cái cẩu mạng của ngươi thôi! Mau đứng dậy theo
chúng ta.
Hàn Phương từ từ đứng dậy.
Tên "đại ca" khoát tay ra lệnh: - Đi!
Bốn năm tên hán tử từ chỗ nấp tiến lại mang theo hai tử thi và dẫn Hàn
Phương rời khỏi ngôi cổ miếu.
o O o

Vong Mệnh Thiên Nhai

Đánh máy: Tiểu Thanh Xà

Hồi 11
XÔNG XÁO GIỮA ĐÀN LANG

Tôn Hạnh Vũ và Đỗ Phi Hùng đứng ở thạch cấp trước gian đại sảnh đang
đàm luận.
Đây là hai tên cơ trí nhất trong Trung Châu Ngũ Tuyệt, được coi là bộ
tham mưu cho cả bọn.
Đỗ Phi Hùng nhìn ra ngoài trời đang mưa lất phất thở dài nói: - Trời cứ
mưa mãi thế này…
Tôn Hạnh Vũ cười nói: - Trời mưa đâu phải không tốt? Chỉ có tâm

tình
chúng ta là không tốt mà thôi.
Đỗ Phi Hùng nói bằng giọng lo lắng: - Đã bốn ngày mà công việc không
chút tiến triển…
Tôn Hạnh Vũ tỏ ra lạc quan hơn: - Có thể công việc tiến triển tốt chắc vì
tin tức chưa kịp truyền đến thôi!
- Hy vọng được như thế!
Tôn Hạnh Vũ hỏi: - Ngươi gặp lão nhị lúc nào?
Đỗ Phi Hùng nói: - Thì trong bữa cơm đó… chẳng phải chúng ta cùng ăn
với nhau ư?
- Không! Ta muốn nói sau đó ngươi có gặp lại hắn không?
Đỗ Phi Hùng lắc đầu đáp: - Vậy thì không. Đại ca muốn gặp nhi ca ư?
Tôn Hạnh Vũ gật đầu, trầm ngâm một lúc rồi bỗng nhíu mày nói: - Không
biết vì lý do gì, nhưng ta chợt có linh cảm rất khó nói như đã có chuyện gì không
lành xảy ra… trước đây ta chưa từng có cảm giác như thế bao giờ cả.
- Có thể vì gần đây gặp nhiều biến cố nên đại ca suy nghĩ nhiều mới sinh
cảnh giác đó.
Tôn Hạnh Vũ gật đầu nhưng vẻ mặt vẫn đăm chiêu, xem ra hắn không
đồng tình với cách giải thích của lão ngũ.
Đỗ Phi Hùng hỏi: - Sau bữa trưa tiểu đệ cũng không thấy tam ca đâu ca.
Chẳng lẽ họ đi cùng với nhau?
Tôn Hạnh Vũ lắc đầu: - Không ăn cơm xong lão tam ra hậu viên luyện
búa.
Đỗ Phi Hùng chừng như muốn hỏi thêm câu gì nhưng nén lại chỉ nói: - Đại
ca, nếu muốn biết nhị ca ở đâu thì cứ tìm người hỏi xem…
Tôn Hạnh Vũ cười nói: - Ngươi cũng đang lo lắng đúng không?
Đỗ Phi Hùng gật gật đầu.
Vừa lúc đó một tên hắc y hán tử vội vã theo hành lang đi nhanh tới

trước
mắt hai người.
Tôn Hạnh Vũ nói với ngũ đệ: - Ngươi xem ta nói có sai đâu? Nhất định
kim bát đã có tin bồ câu chuyển về rồi!
Tên hắc y hán tử thi lễ xong cung kính đưa cho Tôn Hạnh Vũ một mảnh
giấy nhỏ nói: - Đại gia, Cầu Hồn Tứ Quỷ lại có tin chuyển về…
Hán tử chính là Kim Bát, người phụ trách việc phát và nhận tin bằng chim
đưa thư.
Đỗ Phi Hùng sốt ruột hỏi Kim Bát: - Có phải Cầu Hồn Tứ Quỷ báo tin đã
bắt được Hàn Phương rồi đúng không?
Kim Bát cúi mình đáp: - Dạ!
Đỗ Phi Hùng lại hỏi: - Chúng hiện đang ở đâu?
- Dạ theo tin báo thì suốt đêm qua chúng đã đưa người về Duyệt Lai Khách điếm...
Bây giờ Tôn Hạnh Vũ đã đọc xong mảnh giấy chợt nhìn Kim Bát hỏi: -
Cầu Hồn Tứ Quỷ bắt được Hàn Phương lúc nào mà không thấy viết trong thư?
Kim Bát cúi thấp người đáp: - Dạ rạng sáng hôm nay…
Tôn Hạnh Vũ trừng mắt đáp: - Ta đã dặn kỹ các ngươi rồi, khi bắt được
người phải lạp tức truyền tin về và báo cho ta ngay, tại sao bây giờ tin mới tới?
Kim Bát ngẩng lên ngơ ngác nói: - Sáng nay đã có tin báo về một lần, đệ
tử đã chuyển cho nhị gia rồi mà?
Tôn Hạnh Vũ mở to mắt quát: - Cái gì?
Kim Bát ấp úng: - Chẳng lẽ nhị gia không…
Tôn Hạnh Vũ giận dữ ngắt lời: - Mau nói rõ ra xem!
Kim Bát cố trấn tĩnh nói: - Sáng nay, khi nhận được tin của Cầu Hồn Tứ
Quỷ dùng bồ câu truyền về, ngoài ra Hắc Định cũng báo về bằng cách đó hầu
như đồng thời, đệ tử mang bẩm với đại gia, không ngờ dọc đường gặp nhị gia ở
hoa viên…

Tôn Hạnh Vũ sốt ruột hỏi: - Thế rồi nhị gia kêu ngươi đưa thư cho nó xem
đúng không?
Kim Bát vội vã gật đầu: - Chính thế!
- Rồi sau thế nào?
Kim Bát trả lời: - Nhị gia bảo đệ tử quay về trạm cảnh giới, nói rằng tự
mình sẽ đưa cho đại gia.
Tôn Hạnh Vũ lắc đầu: - Hắn không hề đưa cho ta…
Kim Bát hoảng sợ nói: - Cái đó…
Đỗ Phi Hùng nhìn Kim Bát an ủi: - Việc đó không trách ngươi được… Rồi đưa mắt nhìn Tôn Hạnh Vũ.
Kim Bát vội quỳ xuống dập đầu nói: - Đệ tử hành sự bất cẩn không làm
tròn chức trách, xin đại gia trị tội.
Tôn Hạnh Vũ lắc đầu vung tay nói: - Ngươi đứng dậy đi!
Kim Bát còn dập đầu lần nữa.
- Đa tạ đại gia!
Tôn Hạnh Vũ quát: - Đã bảo đứng lên!
Kim Bát lồm cồm đứng dậy.
Đỗ Phi Hùng chợt hỏi: - Đại ca Hoắc Định là người nào?
Tôn Hạnh Vũ dịu lại trả lời: - Hắn là một trong ba tên thủ hạ mà ta phái
đi kiếm hành tích của Kim Bài Sát Thủ.
Đỗ Phi Hùng hỏi: - Nếu tên ấy truyền tin hoả tốc như vậy thì chắc đã tìm
được Lộ Vân Phi ở đâu rồi?
Tôn Hạnh Vũ nhìn Kim Bát hỏi: - Ngươi có đọc mẫu thư do Hoắc Định
truyền về không?
Kim Bát vội trả lời: - Dạ có!
Tôn Hạnh Vũ gấp giọng: - Trong thư nói thế nào?
- Dạ... thư viết rằng Hoắc Định đã tìm được Kim Bài Sát Thủ Lộ Vân Phi.
- Hắn bây giờ ở đâu?
- Dạ ở Đông Bình Trấn. Thư viết rõ rằng lúc đó Lộ Vân Phi tới đó cùng
hai tên huynh đệ của hắn là Hàn Tinh Kiếm Đinh Triệu Hùng và Xuyên Thành
Thử Tam Lang, nhưng sau khi đến trấn thì hai tên này đã bỏ đi.

Mọi người đều biết rằng Đông Bình trấn chỉ cách Tôn gia trang chỉ có nửa
ngày đường.
Tôn Hạnh Vũ hỏi: - Nhưng cụ thể chúng ở khách điếm nào?
- Bẩm! Hoắc Định bảo tối qua chúng ở Cát Tường khách điếm…
Tôn Hạnh Vũ hỏi: - Trong thư còn viết gì nữa?
Kim Bát trả lời: - Dạ… sau khi Hoắc Định phát hiện ra Lộ Vân Phi và hai
tên huynh đệ tới Cát Tường khách điếm thì tăng cường theo dõi. Sau đó không
lâu sau hai tên Đinh Triệu Hùng và Tam Lang bỏ đi. Hoắc định ở lại Cát Tường
khách điếm theo dõi Lộ Vân Phi và lo chuyển tin về, phái hai tên thủ hạ theo
dõi Đinh Triệu Hùng và Tam Lang nhưng chưa có tin tức…
Tôn Hạnh Vũ hỏi: - Không biết chúng đi vào hướng nào sao?
Kim Bát chợt nhớ ra, hoảng sợ nói: - Đại gia trách tội! Suýt nữa đệ tử quên mất! Theo lời chúng thì Đinh Triệu Hùng và Tam Lang đến Thiên Đường
trấn.
- Còn gì nữa?
- Dạ hết rồi ạ!
Đỗ Phi Hùng nhíu mày nói: - Nhị ca giữ lại thư cấp báo vì lý do gì chứ?
Tôn Hạnh Vũ nói nhanh: - Hắn giữ lại cả hai mẫu thư chỉ vì tin tức do Hoắc Định báo về mà thôi…
Rồi lập tức quát to: - Người đâu?
Hai tên hán tử như đã chờ sẵn, vội vàng chạy bổ tới, cúi mình hỏi: - Đại
gia có việc gì sai bảo?
Tôn Hạnh Vũ ra lệnh: - Nhanh chuẩn bị cho ta sáu con ngựa.
- Dạ!
Hai tên hán tử tuân lệnh chạy đi.
Tôn Hạnh Vũ khoát tay Kim Bát cũng lui về.
Đỗ Phi Hùng không nén hỏi tò mò hỏi: - Đại ca… tiểu đệ còn chưa hiểu
nhị ca giữ lại bức thư của Hoắc Định để làm gì?
Tôn Hạnh Vũ nghiến răng nói: - Bởi vì hắn cho rằng chỉ dựa vào bản lĩnh
của mình có thể bắt được Lộ Vân Phi.

Đỗ Phi Hùng hỏi: - Nghĩa là một mình nhị ca đến khiêu chiến với Lộ Vân
Phi hay sao?
Tôn Hạnh Vũ gật đầu: - Không sai!
Đỗ Phi Hùng kêu lên: - Làm sao lại mạo hiểm như thế chứ?
Tôn Hạnh Vũ "hừ" một tiếng nói: - Hiển nhiên hắn đã có dự định từ trước
nên sai bọn tâm phúc dò la trạm tiêu của Kim Bát. Không phải tình cờ lão nhị
tình cờ đến gặp Kim Bát hỏi về hai bức thư đâu!
Đỗ Phi Hùng nói: - Như vậy là nhị ca muốn độc lực can thiệp này mà không muốn chúng ta biết vì sợ bị ngăn cản…
Tôn Hạnh Vũ lại "hừ" một tiếng: - Cái dũng của kẻ sất phu thường làm
hỏng việc!
Đỗ Phi Hùng ngập ngừng hỏi: - Theo ý đại ca thì lần này nhị ca xuất môn
hay dở thế nào?
- Thập tử nhất sinh!
Đỗ Phi Hùng không nói gì.
Hắn đã sớm có dự liệu như thế. Hơn nữa Tôn Hạnh Vũ rất ít khi tính liệu
sai. Đó chính là nhân tố quyết định cho Trung Châu Ngũ Tuyệt tồn tại và hùng
bá cả vùng Lưỡng Hà suốt mười mấy năm trời mà chưa gặp phải cảnh ngộ nào
đáng kể.
Tiếng vó ngựa vang lên dồn dập.
Tôn Hạnh Vũ ra lệnh cho Đỗ Phi Hùng: - Ngươi mau đi gọi lão tam ra đây!
Đỗ Phi Hùng còn hỏi lại: - Đi ngay bây giờ ư?
- Đúng thế!
- Chúng ta đến Đông Bình trấn giúp nhị ca phải không?
Tôn Hạnh Vũ lắc đầu: - Không! Hắn đi từ sáng, mà bây giờ chiều rồi. Nếu Lộ Vân Phi vẫn còn ở Cát Tường khách điếm thì cuộc chiến cũng đã phân
định thắng thua sinh tử, chúng ta đến đó vô ích.
Đỗ Phi Hùng hỏi: - Vậy thì đại ca định tới đâu?
- Chúng ta đến "Duyệt Lai khách điếm".
Đỗ Phi Hùng ngơ ngác nhìn Tôn Hạnh Vũ không hiểu.

Tên đại lão gia giải thích: - Lão nhị không chỉ giữ tin tức do Hoắc Định
báo về mà còn cầm đi bức thư của Cầu Hồn Tứ Quỷ trong đó viết rằng Hàn
Phương đang bị quản thúc ở Duyệt Lai khách điếm. Nếu lão nhị khống chế
được Lộ Vân Phi thì không nói làm gì, nhưng giả sử bị thua, Lộ Vân Phi chẳng
khó gì mà tìm được hai bức thư đó. Ngươi nói hắn sẽ hành động thế nào?
Đỗ Phi Hùng đáp: - Hắn sẽ đến Duyệt Lai khách điếm cứu Hàn Phương.
Tôn Hạnh Vũ gật đầu: - Chính thế! Bởi vậy chúng ta lập tức đến đó. Lộ
trình từ Đông Bình trấn đến Duyệt Lai khách điếm ở Lạc Mã trấn cũng bằng từ
đây tới đó. Nếu giả thiết trường hợp xấu nhất Lộ Vân Phi sát hại lão nhị thì
chúng ta vẫn còn hy vọng tới đó trước hắn. Để Lộ Vân Phi cứu Hàn Phương đi
thì coi như mọi công lao chúng ta bố trí mấy ngày qua đổ sông đổ biển hết.
Đỗ Phi Hùng nghe đại ca giải thích như vậy cũng biến sắc, dạ một tiếng
chạy bổ đi tìm lão tam Qui Phủ Bạch Tùng Phong.
Tôn Hạnh Vũ đứng lại một mình, đưa mắt nhìn trời.
Bầu trời lúc đó cũng ước ám như nét mặt hắn!
x X x
Tiếng ngựa hí vang tung vó rầm rập trên quan lộ tung bụi bay mù mịt từ
trước Tôn Gia Trang phóng phóng về phía Lạc Mã trấn.
Có tới sáu con tuấn mã nhưng chỉ có ba kỵ sĩ.
Tôn Hạnh Vũ, Bạch Tùng Phong và Đỗ Phi Hùng mỗi người dắt thêm một
con ngựa có đầy đủ yên cương gò lưng trên bàn đạp phóng như điên.
Cả ba người ra roi phóng hết tốc lực không thương tiếc. Bởi vì đã có người dự phòng.
x X x
Chính ngọ.

Ánh dương quang hiếm hoi như nụ cười của mỹ nhân tỏa ánh nắng xuống
mặt đất se se lạnh trong những ngày đầu xuân.
Lộ Vân Phi ngồi trong phòng ăn của Cát Tường khách điếm nhưng vì chật
chỗ phải ngồi ở góc phòng cạnh cửa sổ. Giá như chàng vào đầu tiên thì cũng
chọn nơi này vì có thể nhìn bao quát cả khoảng tiền viện và tìm được ánh nắng
thái dương.
Trong phòng đầy chật khách nhân.
Đây là khách điếm lớn nhất ở Đông Bình trấn, không những đông đúc mà
còn rất tiện nghi.
Mấy ngày nay Lộ Vân Phi không hề nhấp môi một giọt rượu nào.
Chàng biết mình đang trong tình trạng cấp bách đối phó với cường địch
nên phải giữ hoàn toàn tỉnh táo, bởi vì chỉ một sơ xuất nhỏ sẽ trả bằng giá rất
đắt.
Chàng không biết bất cứ tên nào trong Trung Châu Ngũ Tuyệt nhưng biết
rõ nhiều người trong số nạn nhân bị năm tên này giết.
Từ thân thủ những người bị giết mà dễ dàng suy ra hung thủ lợi hại đến
thế nào.
Chắc là lúc này Trung Châu Ngũ Tuyệt đã phát hiện được hành tung của
chàng rồi.
Có lẽ nhiều người băn khoan vì sao Lộ Vân Phi lại chọn một khách điếm
lớn chỉ cách Tôn Gia Trang có vào trăm dặm, nhất định trong điếm có người của
Tôn Hạnh Vũ trà trộn hoặc ít nhất nằm trong vòng kiểm soát của chúng?
Nhưng Lộ Vân Phi chọn khách điếm này là có ý đồ.
Thứ nhất chàng không định hoàn toàn giữ kín tung tích.
Mặt khác địa hình ở đây không cho phép nhiều người cùng động thủ và có
nhiều thông đạo.

Tối qua Lộ Vân Phi ngủ muộn.
Sau khi chia tay với Hàn Tinh Kiếm Đinh Triệu Hùng và Xuyên Thành Thử Tam Lang thì đã tới canh ba.
Tam Lang quyết chí tìm nơi luyện kiếm và Lộ Vân Phi ủng hộ dự định này.
Trong giang hồ hiểm ác, chỉ giỏi khinh công và bộ pháp mà không có bản
lĩnh để sẵn sàng trừng trị định nhân khi cần là một khuyết điểm lớn.
Trong những nghĩa vụ lớn lao của người võ sĩ là khi cần phải biết rút đao
tương trợ để dẹp bất bình.
Nếu chỉ giỏi khinh công để bản thân dễ dàng tẩu thoát thì có gì đáng nói?
Chàng còn đang nghĩ ngợi thì tên điếm tiểu nhị đã mang trà rượu tới.
Cũng lại một tên lạ hoắc.
Lộ Vân Phi vừa tới phòng ăn lớn thì đã gần trưa, khắp phòng chật ních chỉ
còn một bàn trống như cố ý để dành cho chàng.
Tên trưởng quầy lạ hẳn: hôm qua là một lão nhân mặt mũi từ hoà, nhưng
hôm nay là một trung niên hán tử vạm vỡ vẻ mặt hung ác.
Tuy vậy Lộ Vân Phi không lưu tâm nhiều lắm, bởi vì việc thay đổi trưởng
quầy trong một khách điếm là sự thường.
Nhưng thấy tên điếm tiểu nhị cũng lạ hoắc, chàng chợt nhíu mày suy nghĩ.
Chàng chợt có cảm giác rằng hình như mình đã đến nhầm một khách điếm
khác hoặc chỉ một đêm khách điếm đã đổi chủ.
Đặc biệt là tên trưởng quầy, thỉnh thoảng đưa ánh mắt sáng quắc và gian
sảo nhìn trộm chàng.
Lộ Vân Phi vẫn thản nhiên ăn uống.
Hiển nhiên chàng trước khi dùng món kiểm tra cẩn thận. Không có độc.
Xem ra sự thể không có gì khác thường.
Lộ Vân Phi vừa ăn vừa nhìn ra tiền viện đầy ánh dương quan rực rỡ.
Chưa xong bữa, chợt từ thiền viện có một người đi nhanh vào.
Người đó chừng ba mươi tuổi, tác tầm thước, tác phong nhanh nhẹn hoạt

bát.
Trung niên nhân mới vào giữa viện thì từ khách điếm có hai tên tiểu nhị
bước ra nghênh đón.
Lộ Vân Phi chợt la lên: - Quách kiệt hãy cẩn thận!
Chưa dứt lời trong tay hai tên điếm tiểu nhị đã lộ ra hai ngọn trủy đao nhằm hai bên sườn trung niên đâm tới.
Trung niên nhân đó gọi là Phi Cáp Quách Kiệt.
Quách Kiệt chẳng phải là bằng hữu của Lộ Vân Phi và hầu như hắn chẳng
có ai là bằng hữu.
Trong mắt Quách Kiệt chỉ có một vật đáng giá là tiền.
Hắn là một tên thám tử chuyên nghiệp thu thập tin tức cho bất cứ ai trả
tiền cho mình.
Công việc này quả thật dễ dàng thế nhưng Quách Kiệt là một thám tử
xuất xắc. Bởi thế giá tiền của hắn đề ra cũng rất cao.
Lộ Vân Phi chỉ nói lên yêu cầu và chấp nhận ngay giá cả mà không mặc
cả.
Bởi vì chàng hiểu rõ giá tiền như vậy là rất xứng đáng.
Yêu cầu của Lộ Vân Phi là điều tra về tình hình của Tôn Gia Trang.
Tiếng quát của Lộ Vân Phi vừa vang lên, Quách Kiệt đã nhún mình lao
vút đi.
Hai mũi truy đao của điếm tiểu nhị đâm sượt qua ngay dưới bàn chân!
Đồng thời Quách Kiệt tung cả song cước đá vào quai hàm hai tên tiểu nhị làm
cho mỗi tên bật ra một phía, sau đó lướt người về phía cửa sổ nơi Vân Phi đang
ngồi.
Thân pháp của hắn thật điệu nghệ, phản ứng cũng thần tốc, xứng đáng liệt
vào hàng nhất lưu trên giang hồ.
Đương nhiên không có bản lĩnh cao cường như thế thì không thể hoàn
thành xuất xác công việc đặc biệt là thám tử chuyên nghiệp.
Nhưng Quách Kiệt còn chưa tới cửa thì bỗng vang lên một loạt tiếng

leng
keng, rồi hàng loạt mũi ám khí châu vào người hắn nào “Thoại thủ tiễn”, nào
“thấu cốt đinh”, nào “xạ hương châm” có tới mười mấy chiếc.
Quách Kiệt không hề nao núng, phóng mạnh ống tay áo múa liên hồi kỳ
trận làm cho tất cả những mũi ám khí bắn tới đều bị chấn lạc cả xuống đất.
Gần như tất cả mấy chục thực khách đều quay ra nhìn, ai nấy đều lắc đầu
thán phục.
Quách Kiệt tiếp tục hướng tới cửa sổ mà Lộ Vân Phi đang ngối, có lẽ nơi
đó an toàn nhất trong sảnh.
Chợt nghe Quách Kiệt thét lên một tiếng.
Một chùm ám khí còn dày đặc hơn bắn ra, lần này có thể Quách Kiệt không đủ sức chấn lạc tất cả nên có mũi bắn vào người.
Lộ Vân Phi đứng phát lên định nhảy ra yểm trợ cho Quách Kiệt đang gặp
hiểm cảnh.
Chàng có lòng cứu Quách Kiệt nhưng tiếc rằng hành động đã muộn.
Khi Lộ Vân Phi vừa đứng lên thì từ trần gian phòng ngay trên đầu chàng
lộ ra một khoảng trống lớn, rồi hằng hà sa số ám khí từ đó châu xuống thành
một hình chóp giống như một tấm chụp thẳng xuống đầu!
Không những thế một số khách nhân trong phòng ăn cũng vung tay nhằm
Lộ Vân Phi phóng ám khí tới.
Lộ Vân Phi thét to một tiếng phất mạnh hai tay áo như vũ bão.
Song tụ vừa triển khai lập tức cưng cứng lại chẳng khác gì hai tấm khiên
che kín quanh mình. Bao nhiêu ám khí bay tới đập vào ống tay áo đều nghe
leng keng như chạm phải sắt thép bật ngược hết lại rơi lả tả quanh bàn.
Không một mũi nào chạm vào người Lộ Vân Phi.
Đồng thời cửa sổ bên cạnh lcp bị bật tung, một nhân ảnh từ tiền viện vào.
Đó chính là Quách Kiệt.

Bấy giờ loạt ám khí đã dứt.
Lộ Vân Phi nhìn Quách Kiệt chợt nhíu chặt đôi mày kiếm.
Sườn và lưng Quách Kiệt có tới bảy tám mũi ám khí cắm vào, máu loan ra
ướt đẫm y bào.
Lộ Vân Phi nhìn kĩ, thấy sau một lúc máu đỏ biến thành tím đen.
Đương nhiên là ám khí có tẩn độc!
Quách Kiệt chao đảo một lúc rồi cố trấn định, nhìn quay sang bên tả hỏi: -
Ai?
Tên trưởng quầy bước lên một bước trả lời: - Ta!
Trong tay hắn cầm một chiếc bàn tính. Chắc bàn tính là một bộ phận được chế tạo đặc biệt để bắn ám khí giả trang làm bàn tính.
Quách Kiệt trừng mắt nhìn hắn hỏi: - Ta muốn hỏi tính danh ngươi.
Tên trưởng quầy đáp: - Hoắc Định.
Rồi tay lắc lắc chiếc bàn tay phát tiếng leng keng, chứng tỏ nó không làm
bằng gỗ tre thông thường mà được cấu tạo bằng sắt.
Quách Kiệt mắt long lên chỉ buông gọn một tiếng: - Tốt!
Rồi hướng snag Lộ Vân Phi nói: - “Thần Quyền” Quách Tường Khê hôm
nay đã rời khỏi trang từ sáng sớm, trên đường thu thập thêm một số thuộc hạ
chính xác là đang tới đây.
Lộ Vân Phi gật đầu: - Đó là sự that.
Quách Kiệt tiếp: - Vì thế ta mới tới đây ngay để báo cho ngươi biết.
Lộ Vân Phi lại nói: - Ngươi đến chậm mất một bước.
- Nhưng ta đã cố hết sức đến nhanh nhất.
Lộ Vân Phi gật đầu: - Dù sao tại hạ cũng đa tạ sự tận tâm đó…
Quách Kiệt cười thảm nói: -Bất cứ người nào đều có phán đoán sai lầm.
Lộ Vân Phi lắc đầu đáp: - Đó không phải là lỗi của ngươi.
Rồi rút ra một chiếc “ thấu cố đinh” trên vai Quách Kiệt rầu giọng: - Xin
hãy tha lỗi vì thương thế của ngươi tại hạ đành bó tay.
Quách Kiệt cảm động đáp: - Ta biết. Lẽ ra ta nên kết giao bằng hữu với
ngươi.
Lộ Vân Phi không nói gì đưa mắt ái ngại nhìn đối phương.
Quách Kiệt nói thêm: - Trong Trung Châu Ngũ Tuyệt chỉ có một mình

Quách Tường Khê tới đây thôi.
Đôi mắt Lộ Vân Phi rực sáng lên: - Rất tốt! Lúc này tại hạ chẳng biết nói
gì hơn là một lời cảm tạ tự đáy lòng.
Quách Kiệt nhìn chàng, hình như trong đáy mắt có gì đó rưng rưng rồi đột
nhiên quay phắt snag trái vút người lên thẳng tên trưởng quầy giả mạo.
Hoắc Định tuy bị bất ngờ nhưng phản ứng cực nhanh. “Hừ” một tiếng hai
tay giương cao chiếc bàn tính.
-Vút vút vút…
Bảy tám con tính từ bàn phát ra bắn thẳng tới Quách Kiệt.
Quách Kiệt không tránh.
-Phập phập phập…
Những mũi ám khí cắm đầy ngực hắn. Không trật một mũi nào!
Máu tuôn xối xả, nhưng Quách Kiệt vẫn lao thẳng tới, đôi bàn tay lắc nhẹ
đã thấy xuất hiện hai thanh đoản đao nhằm giữa ngực Hoắc Định đâm vào.
Tên trưởng quầy vội tung bàn sắt lên đỡ.
“Choang” một tiếng hai mũi đao bị chiếc bàn tính chặn lại, Quách Kiệt cũng hết đà đổ quỵ xuống.
Thế nhưng chỉ trong chớp mắt Quách Kiệt lại thu hết tàn lực tung người
lên, hai tay tiếp tục vung đao đâm vào…
Lần này thì Hoắc Định không sao đối phó kịp và khoảng cách song phương chỉ một vài thước và hoàn toàn không ngờ đối phương lại hành động
quyết liệt như vậy.
Hoắc Định vung bàn tính theo bản năng nhưng chỉ cản được một mũi đao,
còn mũi đao kia cắm phập vào ngực…
Vẻ mặc Hoắc Định thẫn thờ vì kinh ngạc, chừng như không tin được mình
lại nhận kết cục vô lý như vậy.
Hắn cảm thấy chỗ trái tim nhói lên, đó là cảm giác cuối cùng.
Quách Kiệt nhìn thân xác Hoắc Định từ từ đổ xuống, một nụ cười hiện
trên môi. Chỉ sau đó một lát, Quách Kiệt cũng thở hắt một hơi cuối

cùng rồi ngã
xuống bên thi thể của cừu nhân, trên môi vẫn giữ nụ cười mãn ý.
Trừ Lộ Vân Phi tất cả những người có mặt trong phòng đều ngẩng người
kinh hãi.
Giá như lúc đó chàng bỏ đi thì đó là một thời điểm hết sức thuận lợi.
Nhưng Lộ Vân Phi vẫn đứng nguyên tại chỗ không có ý rời khỏi phòng.
Bởi vì chàng nhớ tới câu nói cuối cùng của Quách Kiệt: Trung Châu Ngũ
Tuyệt chỉ một mình "Thần Chưởng" Quách Tường Khê tới đây.
Đột nhiên vang lên một tiếng quát chấn động cả căn phòng: - Sát!
Tất cả mọi người trong phòng đều đứng cả dậy cả loạt tiếng loạt soạt vang
lên không dứt, trong phòng sáu tên điếm tiểu nhị và hai ba mươi thực khách đều
rút binh khí cầm lăm lăm trong tay, mắt chòng chọc nhìn Lộ Vân Phi.
Chàng hoàn toàn không ngạc nhiên vì điều đó mà nghĩ đến chuyện khác.
Việc Hoắc Định ra lệnh và mọi người răm rắp nghe theo là đúng.
Nhưng hắn đã chết, vậy ai đủ tư cách ra lệnh cho ba bốn chục người trong
sảnh?
Chỉ có Quách Tường Khê mới có tiếng quát kinh nhân và uy lực như thế.
Nhưng hắn ở đâu?
Lộ Vân Phi đưa mắt nhìn ra cửa, tiếng quát chính từ ngoài cửa truyền vào.
Nhưng không thấy ai bên ngoài cả.
Lộ Vân Phi cất bước hướng tới cửa.
Nhưng chân còn chưa chạm đất thì từ ba bề bốn bên vang rền tiếng quát,
chúng nhân vây bọc lấy chàng xuất binh khí tấn công.
-Vút vút vút!
-Keng keng!
Cùng một lúc có tới ba thanh đao, hai mũi kiếm và một đôi "phong hỏa
luân".
Lộ Vân Phi cười nhạt một tiếng, song chưởng phát liên hoàn.
Bính khí đối phương còn cách xa chàng mấy tất thì đã có năm sáu

nhân
ảnh bị trúng chưởng bay ra khỏi vòng vây.
Nhưng lớp này bị đánh bật thì lớp khác lại tràn vào.
Vẫn đao, kiếm, “phong hỏa luân”.
Lần đầu chàng chưa hạ độc thủ, nhưng lần này thì đã phát nộ.
Xuất năm sáu chưởng để đẩy lui áp lực, Lộ Vân Phi tung một cước làm
tên sử dụng Phong hỏa luân bị gục tại chỗ rồi phất tay áo trái cuốn bạt ba tên
hán tử khác, đồng thời tay phải rút trường kiếm ra.
Không khí trong phòng như lạnh hơn mọi hoạt động cũng tạm thời ngưng
lại.
Lộ Vân Phi tay lăm lăm thanh kiếm nói: - Ta chỉ nói một lần thôi. Nếu ai
dám xuất thủ nữa ta quyết không lưu tình đâu.
Dứt lời đĩnh đacï bước ra phía cửa.
Chúng nhân dạt ra nhường đường không ai dám ngăn cản.
Nhưng Lộ Vân Phi mới đi được ba bước thì có tiếng quát vang lên,một
người xông vào bổ đao nhằm đỉnh đầu chàng chém xuống!
o O o

Vong Mệnh Thiên Nhai

Đánh máy: Tiểu Thanh Xà

Hồi 12
ĐÓN ĐẦU “NGŨ TUYỆT”

Lộ Vân Phi trừng mắt nhìn tên hắc nhân đang dùng đao chém mình.
Bắt gặp ánh mắt đối phương, tên hán tử chững người lại giây lát nhưng
sau đó vẫn tiếp tục vung đao chém xuống.
Lộ Vân Phi nhếch mép cười nhạt phát kiếm.
Ánh sáng vừa lóe lên, huyết quang đã loan đỏ.
Nhưng chàng vẫn chưa hạ sát thủ.
Tên hán tử vai bị đâm thủng một lỗ, thanh đao rơi khỏi tay, bàn tay trái
ôm lấy vết thương lảo đảo lùi lại.
Thêm ba tên hán tử khác vung đao nhảy vào.

Lộ Vân Phi vẫn không dừng lại, trường kiếm điểm ra ba lần. Ba tên hán
tử gần như cùng lúc rủ tay xuống buông rơi binh khí, trên vai phải bị kiếm đâm
phải giống hệt như thương thế của tên hán tử lúc đầu.
Kiếm chiêu cực kỳ thần tốc đến nỗi không ai kịp nhận ra Lộ Vân Phi xuất
kiếm thế nào, chỉ biết ngẩng mặt ra sau khi bọn hán tử mặt trắng bệch tay ôm
lấy vết thương lùi về.
Lộ Vân Phi vẫn từng bước tiến lên, không hề dừng lại.
-Veo veo!
Lại thêm hai ngọn thương nữa đâm ra.
Lộ Vân Phi nhún chân tung một cước đá vào diện môn một tên hán tử
cầm thương làm mặt hắn nát bét, cả người lẫn thương bay đập vào tường đánh
bịch rồi rơi xuống đất.
Đồng thời chỉ kiếm vào yết hầu tên thứ hai phất nhẹ một cái.
Tên hán tử chỉ "ực" một tiếng, huyết từ cổ trào ra thành vòi dài rủ người
xuống tử mạng đương trường.
Lộ Vân Phi nhảy vút qua đầu đám người, chốc lát đã đứng ở tiền viện.
Một tiếng quát vang lên: - Rất tốt!
Chính là thanh âm lôi động của người trước đây đã ra lệnh "sát".
Lộ Vân Phi từ từ quay lại.
Cách chừng hai trượng, một chiếc ghế thái y ỷ kê sát vách gian phòng ăn,
trên đó ngồi một tên trung niên hán tử lùn tịt và mập ú, da mặt đen nhẻm gồ ghề
từng thớ thịt nung núc, trên cằm không một sợi râu.
Vì tướng mạo đặc biệt nên mặc dù nhiều người chưa từng gặp "Thần quyền" Quách Tường Khê nhưng thoạt nhìn ra đã biết vì danh tiếng và nhận
dạng hắn vang khắp thiên ha.ï
Lộ Vân Phi phóng mục quang vào Quách Tường Khê, ánh mắt như dao
chém.
Ánh mắt Quách Tường Khê cũng phóng vào đối phương những tia

tàn độc
và hung dữ.
Một lúc, Lộ Vân Phi mới thốt hỏi: - Các hạ là Quách Tường Khê?
Trung niên hán tử vẫn ngồi đáp: - Không sai!
Lộ Vân Phi hỏi tiếp: - Trung Châu Ngũ Tuyệt chỉ một mình các hạ tới đây
thôi?
Quách Tường Khê "hừ" một tiếng phản vấn.
- Một mình ta chưa đủ sao?
Lộ Vân Phi tiếp: - Theo ta được biết thì mấy ngày nay ba tên kia đều có
mặt ở Tôn Gia Trang…
Quách Tường Khê gật đầu: - Chính Quách Kiệt đã đưa tin cho ngươi đúng
chứ?
- Phải! Tin tức của Quách Kiệt đưa bao giờ cũng chính xác.
- Cả lần này cũng thế!
Lộ Vân Phi lại hỏi: - Vì sao ba tên kia không đến?
Quách Tường Khê thật thà đáp: - Vì ta chặn hết tin tức thủ hạ báo về ngươi không cho ai biết cả.
Lộ Vân Phi nhíu mày hỏi: - Các hạ làm thế với mục đích gì?
- Tôn Hạnh Vũ nói rằng nếu một mình ta thì tuyệt đối không phải là đối
thủ của ngươi.
Lộ Vân Phi nghĩ thầm: - Xem ra giang hồ truyền ngôn trong Trung Châu
Ngũ Tuyệt thì Quách Tường Khê nóng nảy nhất và cũng cao ngạo nhất quả
không sai. Xem chừng những điều hắn nói ra đều là sự thật cả… đúng là hạng
thất phu… càng hay, dễ đối phó…
Nghĩ đoạn nói: - Các hạ hoài nghi lời Tôn Hạnh Vũ?
Giọng Quách Tường Khê đầy đắc ý: - Bởi thế ta mới một mình tới đây!
- Phải! Quách Kiệt đã báo cho ta tin đó.
Quách Tường Khê hỏi: - Vì biết rõ như thế nên ngươi mới dám ra đây gặp
ta?
Lộ Vân Phi gật đầu: - Ta thừa nhận!
Quách Tường Khê nghĩ thầm: - Quả thật Kim Bài Sát Thủ không phải

là
kẻ ngốc.
Lộ Vân Phi cười nói: - Các hạ có vẻ như không tự tin lắm…
- Tin gì?
- Bằng vào sức một mình các hạ có thể thắng được ta.
Quách Tường Khê nhướng mày hỏi: - Sao ngươi lại nói thế?
Lộ Vân Phi cười đáp: - Chính vì thế các hạ mới cho bọn thủ hạ động thủ
trước.
Quách Tường Khê đỏ mặt chống chế: - Biết địch biết ta trăm trận trăm
thắng!
Lộ Vân Phi hỏi tiếp: - Hiện tại các hạ có cầm chắc sẽ thắng ta không?
Quách Tường Khê lắc đầu: - Không hẳn…
Lộ Vân Phi nhìn đối phương dò xét một lúc rồi chợt cười nói: - Không ngờ
trong Trung Châu Ngũ Tuyệt lại có nhân vật giống như các ha.ï
Bởi vì trong số năm huynh đệ Quách Tường Khê là người có diện mạo và
tầm vóc xấu xí nhất, bốn tên kia đều có vẻ thư sinh nên hắn rất úy kỵ khi bị khơi
ra điều này.
Nghe Lộ Vân Phi nói hắn ức quá quát to: - Chớ nhiều lời, chuẩn bị đi!
Lộ Vân Phi quả nhiên ngừng bặt không nói nữa.
Bọn thủ hạ của Quách Tường Khê hơn ba chục người đã ùa hết ra khỏi
sảnh, cả bọn mai phục các nơi trong khách điếm cũng đều lộ diện đứng thành
một vòng quanh tiền viện chỉ chờ Quách Tường Khê hạ lệnh một tiếng là xông
vào tấn công.
Tuy vậy trên mặt tên nào tên nấy lộ vẻ khiếp sợ.
Không ngờ Quách Tường Khê đứng lên, khoát tay ra lệnh: - Tất cả lùi hết
ra!
Được lời như cất gánh nặng khỏi vai, bọn chúng nhân đệ tử đều nhao
nhao lui lại.
Lộ Vân Phi cười nghĩ thầm: - Tên quái vật này ngồi cao hơn đứng… kể ra

mình khích mấy câu mà được việc, nếu không phải đối phó trước với mấy chục
tên kia cũng mệt...
Quách Tường Khê lại nhìn Lộ Vân Phi hỏi: - Quách Kiệt đâu?
Lộ Vân Phi chỉ tay vào phòng: - Ở trong ấy. Đã thí mạng với Hoắc Định
trong một chiêu cuối cùng.
Quách Tường Khê "hừ" một tiếng: - Quả là một người đến chết cũng không chịu thiệt thòi.
Lại cười gằn nói thêm: - Dù sao hắn cũng là một thám tử không được thành công cho lắm.
Lộ Vân Phi hỏi: - Các hạ nói thế có ý gì?
Quách Tường Khê đáp: - Vì lần này hắn không do thám được một tin quan
trọng nhất.
Lộ Vân Phi chợt động tâm hỏi: - Sao biết được?
- Nếu hắn dò biết được tin này cho ngươi, chắc chắn bây giờ ngươi đã đi
chỗ khác.
Lộ Vân Phi cố hỏi: - Đi đâu?
Quách Tường Khê cười không đáp.
Lộ Vân Phi vẫn kiên trì truy vấn: - Có chuyện gì thế nữa?
Quách Tường Khê vẫn nín lặng.
Lộ Vân Phi lo lắng nghĩ thầm: - Không biết hắn bảo tin quan trọng nhất đó
là tin gì? Chẳng lẽ Hàn Phương đã rơi vào tayc húng? Hắn nói mình đi nơi khác
là nơi nào? Chẳng lẽ chúng đưa Hàn Phương đến một nơi nào đó? Nếu thế,
hiển nhiên tên quái vật này không bao giờ chịu nói…
Quách Tường Khê cười nhạt rồi bước lên mấy bước, những tảng đá lót
đường dưới chân hắn đều vỡ tan.
Quả nhiên Thần Quyền Quách Tường Khê danh bất hư truyền nội lực vô
cùng thâm hậu.
Lộ Vân Phi thốt lên thán phục: - Hảo thân thủ!
Quách Tường Khê vẫn từ từ tiến lên không đáp.
Lộ Vân Phi bất giác nắm chắc độc kiếm.
Quách Tường Khê dừng lại cách đối phương chừng một trượng cười

nhạt
hỏi: - Lộ Vân Phi! Ngươi dám đấu tay đôi với ta không?
Lộ Vân Phi không chút do dự trả lời: - Không dám!
Quách Tường Khê thích chí cười vang đến nỗi những tảng thịt trên người
rung rích từng đợt!
Lộ Vân Phi chờ đối phương dứt tiếng cười nói: - Trên giang hồ ai chẳng
biết vũ khí của các hạ là quyền cước? Cứ xem bước chân nát đá phá thạch đủ
biết song quyền của các hạ chẳng thua gì sắt thép.
Quách Tường Khê thích chí lại cười hô hô tràng dài nữa.
Lộ Vân Phi nói thêm: - Binh khí của các hạ là quyền cước, nhưng binh khí
của ta là kiếm. Nếu muốn các hạ cứ chọn bất cứ binh khí nào để khỏi thiệt thòi,
còn tại hạ không muốn thiệt thòi.
Quách Tường Khê bỗng quát to: - Xuất kiếm!
Lời chưa dứt, nhân ảnh đã lao tới trước mặt Lộ Vân Phi, song chưởng liên
hoàn đánh ra mấy quyền.
Chỉ chốc lát, Lộ Vân Phi đã thấy trước mắt lộ ra vô số quyền ảnh, hai thành bốn, bốn thành tám, cứ thế nhân lên liên hồi kỳ trận không sao đếm hết.
Lần đầu tiên trong đời Lộ Vân Phi trông thấy một người có quyền pháp
thần tốc đến vậy.
Kiếm pháp của chàng cũng thần tốc đến kinh nhân, nhưng không tiếp kịp
đối phương ba mươi quyền.
Bởi vì kiếm của chàng chỉ có một nhưng Quách Tường Khê lại có tới song
quyền.
Về độ linh hoạt thì tay trái của Quách Tường Khê không thể nhanh hơn
tay trái Lộ Vân Phi, cả tay phải cũng thế. Nhưng cả song quyền tả hữu cùng thi
triển nên đương nhiên nhanh hơn kiếm.
Còn may là Lộ Vân Phi có kinh nghiệm đối địch, lại biết ứng biến linh hoạt nên vừa núng thế chàng đã hoạch kiếm một vòng rồi nhảy lùi

lại.
Chỉ trong vòng kiếm đó, chàng đã xuất tới ba bay hai mươi mốt kiếm một
vòng, tất cả đều nhằm vào đỉnh quyền của đối phương.
Thế nhưng song quyền của Quách Tường Khê hoàn toàn không chút thương tổn.
Xuất xong hai mươi mốt kiếm, vẫn không sao ngăn được quyền thế của
Quách Tường Khê, Lộ Vân Phi buộc lòng phải lùi thêm bảy bước mới thoát khỏi
sự uy hiếp.
Quách Tường Khê luôn miệng quát to, quyền phát ra liên miên bất tuyệt…
Lại thêm ba mươi quyền nữa.
Quyền phong rào rào như bão lốc khiến đất cát cuốn lên tung bụi mịt mù.
Lộ Vân Phi bị bức thoát hai lần, trước sau tới hai mươi bước tới sát điểm
moan.
Chàng lùi tới đâu, bọn người đứng sau lưng hoảng hốt dạt ra đến đó.
Lộ Vân Phi lùi đến cửa điếm sảnh, kiếm vẫn xuất đối phó với Quách Tường Khê, không cần quay lại vung tả chưởng đánh lùi làm cánh cửa vung ra,
tiếp đó quay người nhảy vào trong tránh sau một chiếc bàn.
Quách Tường Khê đoạt môn xông vào chỉ một quyền đã đánh vỡ tan chiếc bàn.
Lộ Vân Phi lập tức nhún mình nhảy lên triển khai kiếm thế từ trên không
công kích xuống đỉnh đầu đối phương một lúc tới mười mấy kiếm.
Quách Tường Khê thất kinh vội kéo một chiếc bàn đưa cao lên đầu đỡ
kiếm.
-Phập phập phập…
Chỉ chớp mắt cái bàn đã bị băm nát.
Lại nghe rắc một tiếng, Quách Tường Khê cầm hai chân bàn tước đôi
chiếc bàn thành hai mãnh đẩy mạnh lên.
Lộ Vân Phi vội xà người đáp xuống tránh độc chiêu này.
Ngay lập tức Quách Tường Khê đã lao bổ tới.
Hai nửa chiếc bàn lao đi, một nửa bay lên mái làm gãy cả xà, một

nửa va
vào một chiếc cột.
Trong tiếng rầm rầm như trời long đất chuyển mái nhà lắc lư, cột nhà bị
đổ làm mái đổ xuống từng mảng rào rào, khói lửa bốc lên cuồn cuộn.
Thật là một cảnh tượng không tiền khoáng hậu, chỉ một mình Thần Quyền
Quách Tường Khê gây ra nhưng chẳng kém gì thiên binh vạn mã.
Lộ Vân Phi nhờ thân pháp linh hoạt mà lùi bên này, tránh bên kia nhưng
Quách Tường Khê vẫn bám sát, song quyền xuất như bảo táp.
Hai người tới đâu tan hoang tới đó, bàn ghế biến thành những mảnh vụn,
xà cột đổ rào rào.
Lùi mãi, cuối cùng sau lưng Lộ Vân Phi đã là bức tường, Quách Tường
Khê cười to nói: - Xem ngươi bây giờ còn lùi đi đâu nữa?
Lộ Vân Phi lùi thêm bước nữa lưng đã chạm vào tường.
Quách Tường Khê nghiến răng phát chưởng.
Lộ Vân Phi bất ngờ nhún mình lao vút lên không.
-Rầm rầm rầm rầm…
Bức tường bị quyền đánh thủng lỗ chỗ thành một đường hẳng từ dưới lên
cao theo nhân ảnh của Lộ Vân Phi.
Đặc biệt có hai quyền suýt nữa đánh trúng vào chân Lộ Vân Phi nhưng
chàng nhanh chân co lại nên quyền thế vẫn lạc vào khoảng không.
Quách Tường Khê vừa giận vừa tức thét lên điên cuồng, quyền đánh ra
càng mãnh liệt.
Uỳnh một tiếng, bức tường trúng quyền bị vỡ một mảng lớn đổ ụp xuống
đồng thời lúc đó Lộ Vân Phi giẫm chân lên một khúc xà nhằm một mảng mái
ngói vỡ hoát nhảy vút lên.
Quách Tường Khê điên cuồng phát chưởng vỡ hết mảng này tới mảng
khác, cứ theo tiếng loạt soạt trên mái nhà đánh lên.
Lộ Vân Phi nhảy lên không chân chưa kịp chạm xuống mái nhà thì bị quyền đánh tan buộc phải nhảy sang bean.

Cứ thế chàng di chuyển rất nhanh nhưng quyền của Quách Tường Khê
đánh ra cũng không chậm.
Chỉ phút chốc cả mái nhà đổ ập xuống.
Lộ Vân Phi vội vàng nhảy xuống đất.
Quách Tường Khê trông thấy băng qua mãnh tường vỡ lao theo.
Ngay bên ngoài tường là một tiểu cảng , tiếp đến là hậu viện.
Hai người một tiến một thoái vượt qua tiểu cảng tới hậu viện thì Lộ Vân
Phi dừng lại không lùi nữa, chú mục nhìn đối phương.
Bắt gặp ánh mắt đầy sát khí đó, Quách Tường Khê cũng dừng lại.
Hai đối thủ đã hiểu rõ tâm ý của nhau, ở hậu viện là nơi sắp xảy ra trận tử
chiến.
Bấy giờ đám thủ hạ của Quách Tường Khê đứng cả trong tiền viện quan
sát trận chiến trong phòng
Tuy không nhìn thấy gì bên trong, nhưng chỉ nhìn thấy tường đổ ngói tan,
khói bụi bốc lên mù mịt cũng đủ hình dung cuộc chiến khốc liệt đến cỡ nào.
Khi căn phòng bị sập và hai đối thủ dồn nhau về hậu viện, dù không được
hiệu lệnh của Quách Tường Khê tất cả đều di chuyển dồn tới.
Không ai nghĩ rằng có thể giúp được gì cho Nhị gia trong trận chiến khốc
liệt và kí dị như thế.
Chủ yếu là chúng bị cuốn hút vào một cuộc đối đầu xưa nay chưa từng
nghe từng thấy.
Sau khi gầm gầm nhìn nhau một lúc Quách Tường Khê lập tức phát chiêu.
Lộ Vân Phi cũng xuất kiếm.
Lần này chàng mới bắt đầu xuất chiêu dị thức trong tuyệt học của mình,
bởi vì biết rằng đây là thời điểm quyết định.
Quyền ảnh của Quách Tường Khê vẫn vây lấy đối phương như bức tường
dày đặc.
Chúng nhân đứng bên kia tiểu cảng thành một đám dày đặc căng

mắt nhìn
không dám thở.
Xuất liền mười lăm kiếm hóa giải quyền thế đối phương, Lộ Vân Phi bất
ngờ một kiếm như chớp chỉ thẳng vào yết hầu Quách Tường Khê.
Quách Tường Khê cười nhạt một tiếng, quyền lập tức hoá thành chưởng
chập lại với nhau giữ chặt lưỡi kiếm.
Máu ở các ngón tay chảy ra.
Chỉ trong một chiêu kiếm này Lộ Vân Phi sử dụng ít nhất là mười biến
hóa.
Nhưng Quách Tường Khê vẫn đủ sức giữ chặt lưỡi kiếm vào giữa hai nắm
tay như thép của mình, mũi kiếm đâm vào yết hầu chỉ vài phân nhưng không sao
nhích thêm một li nào nữa.
Vừa dùng song chưởng giữ thanh kiếm Quách Tường Khê tung chân phải
nhằm tiểu phúc đối phương đá tới một cái.
Phàm là người luyện chưởng quyết bao giờ cũng kèm theo luyện cức,
Quách Tường Khê cũng không ngoại le.ä
Cước so với quyền tuy không lợi hại bằng nhưng một cước xuất ra đủ nát
cây vỡ đá.
Quách Tường Khê vừa vận cước , nội lực liền bị phân tán, mũi kiếm cắm
sâu thêm vào cổ họng vài phân nữa, máu chảy ra càng nhiều, nhưng chung quy
song chưởng vẫn giữ chắc lấy lưỡi kiếm như gọng kìm.
Lộ Vân Phi bấy giờ đã hiểu rằng tình thế của mình cũng rất nguy hiểm,
đúng là tiến thoái lưỡng nan.
Nếu rút kiếm về thì không khó, nhưng trong trường hợp đó sẽ không sao
tránh được một cước của đối phương.
Bỏ kiếm thoát lui chỉ là cách an toàn nhất nhưng cũng coi như thừa nhận
thất bại trong cuộc đấu này.

Lộ Vân Phi quyết định không bỏ kiếm..
Chàng vận công vào lưỡi kiếm.
Đột nhiên nghe “coong” một tiếng, thanh kiếm bị đứt ngang giữa lưỡi.
Thân thể Lộ Vân Phi lập tức được tự do, liến lách mình tránh được hữu
cước đối phương, đồng thời nhanh như điện chớp lao lưỡi kiếm gãy xuyên qua
song chưởng Quách Tường Khê chọc tới yết hầu lần nữa. Quách Tường Khê
phản ứng cũng không chậm tay phải buông mũi kiếm gãy hoá thành chảo chộp
lấy cổ tay của đối phương.
Lộ Vân Phi thấy cánh tay đau nhói.
Nhưng cảm giác đó tan biến ngay, bởi vì chàng đã trông thấy máu từ cổ
họng Quách Tường Khê phun ra thành vòi, theo đó khí lực của hắn cũng tiêu tốn
rất nhanh.
Tuy khí lực tiêu tán nhưng chưa mất ngay được, Quách Tường Khê dốc
hết sức lực, tay trái còn cầm mũi kiếm gãy lao thẳng tới diện môn đối phương,
sau đó người mới từ từ đổ xuống.
Lộ Vân Phi kinh hoàng nghiêng người né tránh mũi kiếm bay sượt qua
mang tai
Chàng vừa nghiêng người, lưỡi kiếm rời khỏi cổ họng Quách Tường Khê
vạch một đường dọc theo thân người làm rách một mảnh ngực áo, từ trong ngực
áo bay ra hai mảnh giấy nhỏ như hai cánh bướm chập chờn một lát rồi đáp
xuống nagy bên thi thể của Quách Tường Khê.
Lộ Vân Phi thở hắt một hơi, vứt thanh kiếm gãy đi rồi đột nhiên nhíu mày
cúi xuống nhặt lấy hai mảnh giấy.
Một mảnh, Lộ Vân Phi đọc thấy đó là tin tức do Hoắc Định báo về cho
“đại gia” rằng mình đã phát hiện được Kim Bài Sát Thủ Lộ Vân Phi ở Cát

Tường khách điếm và còn cử thêm hai tên thủ hạ theo dõi hai tên huynh đệ Lộ
Vân Phi là Hàn Tinh Kiếm Đinh Triệu Hùng và Xuyên Thành Thử Tam Lang tới
Thiên đường trấn.
Lộ Vân Phi mỉm cười vất tờ giấy đi, mở tờ thứ hai ra đọc.
Mới lướt qua được mấy dòng Lộ Vân Phi chợt biến sắc.
Trên giấy viết rằng: - Hàn Phương đã bị bắt, hiện ở Duyệt Lai khách điếm
trong Lạc Mã trấn.
Lộ Vân Phi rung động trong lòng thầm nghĩ: - Hiện Hàn Phương đang bị
uy hiếp còn nữa là địch nhân đã phát hiện được hành được hành tích của Triệu
Hùng và Tam Lang. Việc không đáng lo vì với bản lãnh của Xuyên Thành Thử
Tam Lang , việc phát hiện và giải quyết hai tên do thám không phải là vấn đề
khó. Đối phương không còn dấu vết muốn rìn được hai người không phải dễ
dàng. Hơn nữa Đinh Triệu Hùng và Tam Lang không phải là mục tiêu của
Trung Châu Ngũ Tuyệt lúc này.
Lộ Vân Phi liền quyết định đến Duyệt Lai khác điếm để giải thoát cho Hàn Phương trước.
Chàng nhảy qua xác Quách Tường Khê đi ra cửa điếm.
Bấy giờ bọn thủ hạ của Quách Tường Khê trốn đâu mất không còn một
mống.
Vả chăng đó không phải là điều mà chàng quan tâm.
Ở bên trái tiền viện có bốn con tuấn mã buộc vào gốc cây.
Lộ Vân Phi chạy vào phòng ăn bấy giờ gần như đã bị phá hủy, lục tìm bên
trong mấy thi thể lấy được một thanh kiếm, sau đó mới lại chỗ buộc ngựa tháo
ra hai con.
Lộ Vân Phi nhác thấy mất tên hắc y hán tử thấp thoáng trong các phòng
khách điếm, thấy chàng đều lủi đi hết.
“bọn này như rắn mất đầu chẳng làm hại ai được nữa”.

Lộ Vân Phi nghĩ thế rồi nhảy lên lưng một con tuấn mã, tay dắt theo một
con khác nhanh chóng rời khỏi Cát Tường khách điếm phi về Lạc Mã trấn.
Ra khỏi Đông Bình trấn, Lộ Vân Phi ngước lên nhìn trời lúc đó vừa chính
ngọ.
Chàng thầm tính: - Từ đay tới Lạc Mã trấn cũng bằng từ đây tới Tôn Gia
Trang nếu phi hết tốc lực thì mất chừng hai canh giờ. Nếu ba tên còn lại trong
Trung Châu Ngũ Tuyệt chưa đến thì việc cứu Hàn Phương còn dễ, sau đó cùng
đến Hoàn Thuý Sơn Trang thương lượng với Ngạo Tiêu Sơn tìm cách đối phó …
chỉ sợ Trung Châu Ngũ Tuyệt đã tới trước rồi.
Đột nhiên chàng nhớ tới câu nói của Quách Tường Khê: - Nếu Quách
Kiệt biết tin quan trọng nhất ngươi đã tới nơi khác…
Thì ra tin quan trọng nhất là mảnh giấy thứ hai này.
Quả thật nếu biết chàng nhận được tin đó thì đã đi gấp đến Lạc Mã trấn từ
lâu.
Lộ Vân Phi nghĩ rằng nếu Quách Tường Khê cho rằng đó là tin tức quan
trọng nhất thì tức là việc bắt Hàn Phương đối với Trung Châu Ngũ Tuyệt rất
quan trọng, cho dù Quách Tường Khê chặn mất tin, trước sau gì bọn kia cũng
biết và lập tức tới đó…
Nghĩ vậy, chàng thúc ngựa phi hết tốc lực.
o O o

Vong Mệnh Thiên Nhai

Đánh máy: Tiểu Thanh Xà

Hồi 13
GIỬ TRỌN KHÍ TIẾT

Chừng giữa giờ mùi có ba kỵ mã phóng hết tốc lực vào Lạc Mã trấn.
Tôn Hạnh Vũ phi trước tiên, mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt, y phục ướt
đẫm dính bết vào người.
Bạch Tùng Phong và Đỗ Phi Hùng cũng chẳng hơn gì, mồ hôi nhễ nhại,
miệng thở phì phì không kém gì những con ngựa mà chúng đang cưỡi, cố sức
bám theo lão đại.
Nửa đường chúng đã đổi ngựa khác, cả ba con lúc trước vì kiệt sức đã ngã
quỵ dọc đường.
Ba kỵ mã vào thành phi dọc theo con lộ chính đến trước một cánh cổng
lớn trên treo biển với chữ vàng lóng lánh: “Duyệt lai khách điếm”.
Tôn Hạnh Vũ cứ phi thẳng vào cửa điếm, tới sảnh môn mới xuống ngựa,
ngay lập tức có ba tên hắc y hán tử chạy tới cúi người cung kính chào.
Bạch Tùng Phong và Đỗ Phi Hùng cũng xuống ngựa.
Ba tên hắc y hán tử vừa trong điếm chạy ra, một tên lưng đeo đôi “Bá
vương thuẫn”, một tên mang vòng “Nhật nguyệt luân” còn tên thứ ba trên lưng
cắm một chiếc “Thiên môn côn”.
Đó là ba tên còn lại trong “Cầu Hồn Tứ Quỷ” gồm lão đại Đổng Thường,
lão nhị Mã Phương Bình và lão tứ Hà Xung, còn lão tam Trương Phương đã bị
Hàn Phương bóp cổ chết đêm trước lúc giao chiến trong hoang miếu.
Tôn Hạnh Vũ quét mắt nhìn ba tên hán tử rồi cao giọng: - Đổng Thường!
Tên lão đại trong Cầu Hồn Tứ Quỷ bước lên một bước cúi người đáp: - Có
thuộc hạ!
Tôn Hạnh Vũ hỏi: - Trương Phương đâu?
Đổng Thường đáp: - Bẩm đại gia, khi vây bắt Hàn Phương, vì không thận
trọng nên lão tam bị tên đó hạ sát mất rồi.

- Còn ai nữa?
- Bẩm, hắn còn giết thếm một huynh đệ trinh thám và đánh bị thương một
huynh đệ khác…
Ánh mắt Tôn Hạnh Vũ chợt lóe lên tia ác độc, rít lên: - Tên họ Hàn đã cụt
mất tay phải mà còn lợi hại thật… hừ!
Rồi hỏi tiếp: - Các ngươi để hắn đâu?
- Dạ, ở hậu viện.
- Có biến cố gì phát sinh không?
Đổng Thường lắc đầu: - Không!
Tôn Hạnh Vũ lại hỏi: - Xung quanh trấn có phát hiện người nào đáng khả
nghi không?
- Bẩm không!
Tôn Hạnh Vũ khoát tay: - Được, dẫn đường!
Đổng Thường vâng mệnh quay người đi sâu vào trong điếm.
Tôn Hạnh Vũ, Bạch Tùng Phong, Đỗ Phi Hùng lục tục vào theo, cuối cùng
là Mã Phương Bình và Hà Xung.
Ngay tên đó có hai tên hắc y hán tử từ trong điếm chạy ra dắt ba con ngựa
đi.
“Duyệt lai khách điếm” lại khôi phục cảnh tượng thường ngày như không
có gì đặc biệt.
Khách điếm này vốn thuộc sở hữu Trung Châu Ngũ Tuyệt bởi thế người
trong điếm từ trưởng quầy, tiểu nhị hay bếp phu đều là thủ hạ của Trung Châu
Ngũ Tuyệt cả.
Tuy vẻ bề ngoài vẫn bình lặng như ngày thường thật nhưng bên trong lại
ngầm ẩn sát cơ.
Qua khỏi tiền viện, tiếp đến là một hành lang dài rồi đến một cánh cửa
ước tối hình bán nguyệt phân cách giữa các viện nấp dưới tán lá rậm rì.
Đổng Thường vừa bước ra ngoài cửa thì bên trong có tiếng quát hỏi:
- Ai?

Đổng Thường vẫn không dừng bước trả lời: - Ta đây!
Tiếng quát lại vang lên: - Xưng danh hiệu ra!
Đổng Thường đi thêm mấy bước quát to: - Các ngươi không có mắt hay
sao đến ta mà cũng không nhận ra được…
Năm người đi sau vẫn tiếp tục tiến lên qua khỏi khung cửa hình bán nguyệt.
Chợt thấy bốn tên hán tử từ trong một lùm cây rậm bên tường viện bước
ra tay cầm cung nỏ.
Trông thấy ngoài Đổng Thường còn có Bạch Tùng Phong và Đỗ Phi Hùng,
bốn tên hán tử sợ hãi cúi gập người xuống cung kính hành lễ.
Tôn Hạnh Vũ khoát tay: - Miễn lễ!
Rồi cử bước đi theo Đổng Thường.
Cả bọn đi tới trước một cửa phòng.
Bên trong cánh cửa hình bán nguyệt, cảnh tượng trông thật ước kịch và kỳ
bí, không phải cư phòng, lại càng không giống phòng trọ dành cho khách.
Chẳng những huyền bí mà còn có vẻ đáng sợ nữa.
Đoàn người vừa đến cửa phòng thì lập tức có hai tên hán tử đứng đợi sẵn
mở cửa ra.
Căn phòng rất rộng, tường đối diện cửa chính đầy xích sắt, cùm và dây
trói cùng nhiều dụng cụ tra tấn, hoàn toàn giống một nơi tra khảo phạm nhân
của pháp đình.
Hàn Phương hai chân bị cùm, còn xiềng thêm một sợi xích sắt lớn đang
ngồi ngoẻo đầu vào tường, tay không bị xích.
Cánh tay phải của Hàn Phương đã bị Liễu Cô Nguyệt chém đứt, còn bàn
tay trái vừa bị “Thiên Môn Côn” của Hà Xung đánh vỡ nát nên xích tay hay
không chẳng quan hệ gì lắm.
Mới chưa qua hai ngày mà vị đại hán đã gầy rộc đi chẳng còn ra hình người, mặt xanh mét như bị trọng bệnh nhiều năm, chỉ còn da bọc xương trông

rất thảm.
Nghe tiếng bước chân Hàn Phương gượng mở mắt ra.
Vừa bước vào phòng cả Tôn Hạnh Vũ và Đỗ Phi Hùng đều cau mặt vì
mùi uế khí nồng nặc rất khó chịu nhưng không ai nói gì.
Thoạt nhiên, Hàn Phương biến sắc nhưng lập tức khôi phục lại sự trấn tĩnh
thậm chí trên môi còn biểu lộ một nụ cười.
Mã Phương Bình và Hà Phương còn nhanh chóng đưa vào ba chiếc ghế rồi
nhanh chóng lui ra đứng ở cửa.
Tôn Hạnh Vũ ra lệnh cho Đổng Thường: - Ngươi hãy ra ngoài kia coi sự
vụ, và nhớ canh phòng cho nghiêm mật!
Đổng Thường cúi người: - Dạ!
Rồi lĩnh mệnh lui ra.
Bạch Tùng Phong tay vẫn cầm chiếc búa khai sơn cực lớn ngồi xuống
trước tiên, tiếp đó là Đỗ Phi Hùng. Còn Tôn Hạnh Vũ bước tới trước mặt Hàn
Phương.
Nụ cười của Hàn Phương lập tức tan biến khi gặp ánh mắt Tôn Hạnh Vũ.
Không phải cái nhìn của người mà là tia nhìn của loài sói lang rắn rết, hoàn toàn tương phản với dung mạo và phong thái hào hoa của hắn.
Cuộc tra khảo bắt đầu: - Ngươi là Hàn Phương lão đại trong Hoảng Tây
Song Nghĩa đúng không?
Hàn Phương lạnh lùng đáp: - Không sai!
Tôn Hạnh Vũ chợt cười nói: - Quả là một hảo hán.
Hàn Phương không đáp, chỉ cười nhạt.
Tôn Hạnh Vũ lại hỏi: - Chính ngươi đã giết Liễu Cô Nguyệt?
Hàn Phương gật đầu: - Chính là ta!
Tôn Hạnh Vũ nhíu mày nói: - Theo ta biết thì ngươi và Giả Phụng đều
dùng đao chứ không dùng kiếm.
Hàn Phương ngắt lời: - Đao kiếm gì ta đều dùng cả.
Tôn Hạnh Vũ nhíu mày tỏ vẻ ngạc nhiên: - Ngươi biết dùng kiếm nữa ư?
Hàn Phương “hừ” một tiếng: - Đương nhiên!

Tôn Hạnh Vũ cũng “hừ” một tiếng: - Cho dù ngươi dùng đao hay dùng
kiếm cũng không phải là đối thủ của lão tứ Liễu Cô Nguyệt, lại càng không đủ
bản lĩnh đâm hắn chết bằng một kiếm.
Hàn Phương giải thích: - Hắn võ công tuy cao cường nhưng lúc đó đang
say rượu…
Tôn Hạnh Vũ lắc đầu: - Cho dù Liễu Cô Nguyệt say cách mấy, Hoảng Tây Song Nghĩa các ngươi cũng không làm gì được hắn.
Hàn Phương cười nhạt nói: - Ngươi tự phán đoán thế nào thì đó là việc của
ngươi thôi!
Tôn Hạnh Vũ trầm ngân khoảnh khắc.
Liễu Cô Nguyệt lúc đó uống nhiều rượu hay không và say đến mức nào
thì hắn không biết.
Hàn Phương thấy đối phương tỏ ra bần thần lại thêm: - Tình cảnh hắn lúc
bấy giờ giết thật dễ như trở tay…
Hiển nhiên ý đồ của Hàn Phương là gánh hết trách nhiệm về mình để khỏi liên lụy đến Ngạo Ngọc Sương nên mới tìm cách thuyết phục để đối
phương tin chính mình là thủ phạm. Nhưng nói đến chỗ ấy, vị “Hoảng Tây Song
Nghĩa” mới thấy mình lỡ lời nên ngừng bặt.
Đỗ Phi Hùng là kẻ giảo hoạt, hiểu ngay thái độ đối phương liền truy vấn
ngay: - Nếu đã dễ dàng như thế sao Giả Phụng táng mệnh đương trường, còn
ngươi cũng bị chém cụt một tay?
Câu phản vấn đó rất xác đáng khiến Hàn Phương quẫn bách không biết
trả lời sao?
Tôn Hạnh Vũ tiếp tục tra khảo: - Căn cứ vào những gì chúng ta điều tra
được, lúc bấy giờ Giả Phụng đã chết, còn ngươi cũng gần như thế chỉ chờ hóa
kiếp nữa thôi!
Hàn Phương chống chế: - Đó chỉ là điều các ngươi dự đoán!

Tôn Hạnh Vũ cười đáp: - Không phải phán đoán đâu chúng ta đã hỏi các
nhân chứng hôm đó có mặt trên bờ đê, cả thảy có tới ba mươi sáu người lận.
Hàn Phương không nói gì, tự nhận rằng đệ tử của Trung Châu Ngũ Tuyệt
quá lợi hại.
Tôn Hạnh Vũ lại nói: - Dù các ngươi không có kiếm, nhưng có một thiếu
nữ lại mang kiếm. Ngươi thừa nhận chứ?
Hàn Phương đành phải công nhận: - Đúng thế nữ nhân kia mang kiếm
nhưng không biết đánh kiếm.
Tôn Hạnh Vũ nhíu mày ngạc nhiên: - Đeo kiếm mà không biết dùng kiếm?
Hàn Phương gật đầu: - Trong giang hồ đó là chuyện thường…
Đỗ Phi Hùng chen lời: - Vậy sao nữ nhân đó có thể đâm kiếm vào hậu
tâm Liễu tứ ca được?
Hàn Phương liền phủ nhận: - Không phải cô ta. Trong hỗn chiến đao của
ta bị Liễu Cô Nguyệt chém băng mất nên ta đành dùng kiếm của cô ta.
Tôn Hạnh Vũ cười mỉa mai: - Tay phải dùng đao của ngươi bị chém đứt
thế mà tay trái dùng kiếm chỉ một nhát đã đâm Liễu Cô Nguyệt, quả là thần
diệu. Ngay cả Kim Bài Sát Thủ Lộ Vân Phi chỉ sợ rằng cũng hổ thẹn không
được bằng ngươi.
Hàn Phương ngượng lưỡi không biết trả lời làm sao.
Đỗ Phi Hùng tiếp: - Nếu hung thủ là Lộ Vân Phi tất ngươi chẳng cần bao
biện cho hắn. Ngoài ra với bản lĩnh của ngươi, nhất định không giết được tứ ca.
Mau thừa nhận ai đã xuất một kiếm đó?
Hàn Phương nghe câu đó lòng chợt nhẹ đi, hiểu rằng như vậy là Ngạo
Ngọc Sương đã tìm được Lộ Vân Phi và vị Kim Bài Sát Thủ đã bắt đầu hành

động.
Thấy thần tình của Hàn Phương, đột nhiên Tôn Hạnh Vũ liền hiểu ngay
tâm ý, liền tự hỏi: - Nữ hài kia có phải là đồng bọn của Lộ Vân Phi không? Nếu
đúng thì đó là ai?
Hắn chợt dùng mấy ngón tay bóp chặt lấy trán lùi lại ngồi lên ghế.
Bạch Tùng Phong và Đỗ Phi Hùng biết đại ca đã tìm ra được manh mối gì
đó. Mười mấy năm sống bên nhau, đương nhiên chúng hiểu rõ tính cách của
nhau. Mỗi khi Tôn Hạnh Vũ phát hiện được điều gì, hắn đều có biểu hiện đó
và rất ít khi sai lầm.
Hàn Phương thấy thế cũng sinh lo. Tuy không biết thói quen của Tôn Hạnh Vũ nhưng thấy vẻ đăm chiêu đó, Hàn Phương đoán rằng hắn đã nghi ngờ.
Một lúc sau, Tôn Hạnh Vũ chợt bỏ tay xuống đập mạnh thành ghế rồi đứng lên, nhếch mép tàn độc đến sát Hàn Phương nói: - Ngươi nghe đây, từ khi
Kim Bài Sát Thủ gây ra mấy vụ động trời, chúng ta dự định rằng nhất định rằng
sẽ có ngày đụng độ với hắn vì thế đã nắm chắc thân thế và hoạt động của Lộ
Vân Phi.
Tới đó hắn đắc ý cười.
Hàn Phương chưa hiểu hắn nói vậy có dụng ý gì?
Tôn Hạnh Vũ lại tiếp: - Người này tuy danh mãn thiên hạ nhưng bằng hữu
lại không nhiều. Trừ Hàn Tinh Kiếm Đinh Triệu Hùng và Xuyên Thành Thử
Tam Lang cùng Đường gia lão điếm còn những người khác có thể đếm trên đầu
ngón tay.
Hàn Phương vẫm chưa hiểu đưa mắt nghi hoặc nhìn đối phương.
Tôn Hạnh Vũ dừng một lúc lại tiếp: - Sau khi Liễu Cô Nguyệt chết có mấy ngày những nơi nào ngươi từng đi qua ta đều nắm rõ như lòng bàn tay. Do
hành tích các ngươi, ta có thể xác định rằng ngươi chẳng phải chạy trốn mà đi

tìm người.
Hàn Phương bấy giờ mới hiểu ra đối phương định chứng minh điều gì,
trong lòng đột nhiên lạnh đi.
Tôn Hạnh Vũ dừng lại một lúc lại tiếp: - Trên giang hồ những nhân vật có
khả năng đối địch với chúng ta chỉ lưa thưa mấy người. Thêm vào đó còn có
quan hệ với Lộ Vân Phi nữa, vì thế ta có thể chỉ đích danh…
Tôn Hạnh Vũ nhìn sâu vào mắt Hàn Phương như để xác định cân não,
cười nói tiếp: - Còn một điều nữa, người kia gần đây đã xuất hiện quanh khu vực
này, ngươi biết ai rồi chứ?
Hàn Phương buộc miệng hỏi: - Ai?
Tôn Hạnh Vũ chậm rãi rồi đáp: - Ngạo Tiêu Sơn!
Hàn Phương chẳng khác gì bị giáng một chưởng vào đầu choáng váng.
Tôn Hạnh Vũ đâu có bỏ qua chi tiết ấy.
Hắn cười tiếp giọng: - Ta biết ngươi nghĩ gì rồi nhưng chưa hết. Ta muốn
nói tường tận hơn để ngươi hết đường chối cãi. Nữ nhân dùng kiếm đâm chết
Liễu Cô Nguyệt là độc nữ của Ngạo Tiêu Sơn, Ngạo Ngọc Sương không sai
chứ?
Hàn Phương kêu lên: - Không đúng!
Tôn Hạnh Vũ cười độc địa: - Cho dù đúng hay không thì bọn ta cũng phải
bắt cho được cô ta để hỏi kỹ.
Hàn Phương cố hết sức ngồi thẳng lên nói: - Cô ta không giết người, không can hệ gì vào vụ án. Các ngươi có quyền gì mà làm như vậy?
Tôn Hạnh Vũ cười hỏi: - Nếu ngươi không muốn thế thì hãy khai hết sự
thật ra, thế nào?
Hàn Phương chợt cười to nói: - Hô hô… Ngươi đừng tưởng từ miệng ta mà
biết được ai đã giết Liễu Cô Nguyệt. Các ngươi cứ tìm bắt nữ nhi của Ngạo
Tiêu Sơn là Ngạo Ngọc Sương gì đó đi! Việc đó đối với ta hoàn toàn

không liên
quan gì cả.
Tôn Hạnh Vũ không nói gì, đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn Hàn Phương như
muốn tìm ra một chút giả tạo nào trong bộ mặt hốc hác nhợt nhạt kia, nhưng chỉ
thấy có nỗi thống khổ.
Câu nói vừa rồi của Hàn Phương khiến hắn do dự.
Bạch Tùng Phong và Đỗ Phi Hùng cũng rừng mắt nhìn thẳng vào mặt Hàn
Phương đầy uy hiếp.
Nhưng con người ấy giờ còn gì phải sợ nữa?
Hàn Phương bây giờ trong lòng có được mối an ủi là đã trả được mối ân
tình cho Ngạo Ngọc Sương.
Căn cứ vào những gì Tôn Hạnh Vũ tiết lộ, Kim Bài Sát Thủ đã bắt đầu
hành động, và Ngạo Tiêu Sơn đã xuất hiện trong khu vực quanh đây.
Có thể họ đã hợp lực với nhau.
Như vậy Ngạo Ngọc Sương sẽ không có gì đáng lo nữa.
Hàn Phương tin rằng hai vị đó sẽ trả được mối thù này cho mình.
Liền gắng sức quát lớn: - Liễu Cô Nguyệt là do Hàn Phương ta đây giết.
Đại trượng phu dám làm dám chịu. Ta chỉ còn cái thân này, muốn giết muốn mổ
gì cứ hạ thủ đi.
Tôn Hạnh Vũ chợt cười to một tràng, rùng rợn và đáng sợ như tiếng thú dữ
trước con mồi sắp bị cấu xé.
Nếu một người không thấy bản tính thâm độc tàn bạo của tên ác ma này
tất vô cùng kinh ngạc, khó tin rằng một người có dáng vóc văn phong lại có nụ
cười đáng sợ như vậy.
Giữa những tiếng cười man rợ đó, Hàn Phương rú lên thê thảm, thỉnh
thoảng còn vang lên những tràng cười khác nữa của Bạch Tùng Phong và Đỗ Phi
Hùng, cũng man rợ không kém, tiếng cười của những con ác thú khát máu.

Chúng tiến hành bức cung.
Tôn Hạnh Vũ đã có bản lĩnh giết người ba ngày ba đêm mới chết, đủ biết
sở trường tra tấn của hắn thiện nghệ đến đâu.
Hàn Phương có đủ bất khuất không?
Đối với những kẻ như Trung Châu Ngũ Tuyệt thì bắt giết một người không
đáng băn khoăn.
Thế thì tại sao hắn phải quyết bắt đối phương thú nhận? Trong khi sự suy
luận của mình đã chín phần sự thật?
Có một điều đơn giản là nữ nhân không phải nhân vật bình thường, độc nữ
của Ngạo Tiêu Sơn lừng danh thiên hạ.
Trước khi mười phần cầm chắc, kể cả Trung Châu Ngũ Tuyệt cũng không
dám khinh xuất phạm đến Ngạo Tiếâu Sơn.
Ngạo Tiếu Sơn nhất kiếm cửu hoàn danh trấn giang hồ, không phải người
dễ đối phó.
Đó là cường địch duy nhất trước khi quyết định đối đầu Tôn Hạnh Vũ thấy
cần phải tìm được bằng chứng xác đáng.
Bởi thế Hàn Phương mới phải chịu cực hình.
Tiếng rú thảm, tiếng cười điên loạn kéo dài chừng một khắc sau đó tiếng
rên của người xấu số nhỏ dần, cuối cùng tắt hẳn.
Cùng lúc đó trong phòng lặng đi, thậm chí cả Duyệt lai khách điếm cũng
yên tĩnh dị thường.
Chừng sau một khắc nữa lại vang lên tiếng rú còn thê thảm hơn nhưng rất
ngắn vừa vừa phát ra đã tắt ngay.
Tiếp đó cửa phòng mở ra.
Tôn Hạnh Vũ, Bạch Tùng Phong và Đỗ Phi Hùng bước ra khỏi phòng đi
về phía cửa sau khách điếm.
Hai tên điếm tiểu nhị đã dắt ba con tuấn mã đợi sẵn ở đó.
Ba người trên mặt không lộ biểu cảm gì lên ngựa ra khỏi cửa hậu theo

một con hẻm thông ra phố khác.
Ra tới cổng chính, ba người liền ra roi phi nước đại hướng ra ngoài trấn,
dáng vội vàng như đã buộc Hàn Phương khai ra điều mình muốn.
x X x
Chừng giữa giờ thân, một kỵ mã mình đầy phong sương dừng lại trước
Duyệt lai khách điếm.
Con tuấn mã mồ hôi ướt đẫm, vừa dừng lại đã hí vang lên một tiếng vẻ
mừng rỡ, chừng như vừa thoát khỏi một quãng đường xa phóng nước đại.
Kỵ sỹ xuống ngựa nhìn lên tấm biển hiệu với bốn chữ mạ vàng lóa mắt
rồi cúi xuống phủi bụi đất bám vào mình, sửa lại y phục và trường kiếm cho
ngay ngắn.
Đó chính là Lộ Vân Phi.
Cánh cửa chính mở rộng nhưng quanh cửa không có ai, chàng dắt ngựa đi
thẳng vào bên trong.
Trên hành lang trước đại sảnh có một tên trưởng quầy và hai điếm tiểu nhị
đang nói chuyện huyên thuyên, chừng điếm hôm nay vắng khách.
Vừa thấy Lộ Vân Phi bước vào, cả hai cùng có vẻ sửng sốt.
Chỉ chốc lát, hai tên tiểu nhị đã chạy ra nghênh đón.
Một tên ngập ngừng nói: - Khách quan…
Lộ Vân Phi ngắt lời: - Đây có phải là Duyệt lai khách điếm hay không?
Cả hai đồng thanh đáp: - Chính phải!
Lộ Vân Phi lại hỏi: - Trong toàn bộ Lạc Mã Trấn còn có Duyệt lai khách
điếm khác hay không?
- Không, chỉ có một Duyệt lai khách điếm này thôi!
Lộ Vân Phi cười nói: - Vậy thì ta tìm đúng chỗ rồi!
Rồi bảo một tên điếm tiểu nhị: - Tiểu nhị ca, buộc tạm cho ta con ngựa
dưới gốc cây, có gì cho nó ăn một chút với một chậu nước.
Tên điếm tiểu nhị nói: - Khách quan… xin tha lỗi… trong tiểu điếm đã đầy khách rồi!

- Không sao ta không trọ lại đâu?
- Vậy khách quan có việc gì?
- Ta đến tìm người hãy buộc tạm ngựa cho ta một lát.
Tên điếm tiểu nhị ngần ngại một lát nhưng cũng dắt ngựa đi.
Tên thứ hai hỏi: - Khách quan đến tìm ai vậy?
- Hàn Phương!
Tên điếm tiểu nhị ngơ ngác: - Trong bổn điếm có khách quan nào tên Hàn
Phương đâu?
Lộ Vân Phi đáp: - Đó là lão đại trong Hoảng Tây Song Nghĩa, tối qua bị
đồng bọn các ngươi bắt về đây.
Tên điếm tiểu nhị sửng sốt.
Lộ Vân Phi cứ bước thẳng về phía sảnh.
Tên điếu tiểu nhị dáng vẻ rất bối rối nhưng không biết làm thế nào đành
bước theo.
Tên trưởng quầy đã vào trong sảnh.
Tên điếm tiểu nhị chạy vào trước nói: - Trưởng quầy vị này muốn tìm một
người là Hàn Phương nào đó…
Lộ Vân Phi nói: - Ta đã nói rằng tìm lão đại của Hoảng Tây Song Nghĩa
tối qua bị đồng bọn các ngươi bắt vào đây.
Tên trưởng quầy kinh dị nói: - Khách quan… quả tình chúng tôi không
biết khách quan muốn nói gì?
Lộ Vân Phi ngưng mục nhìn tên trưởng quầy hỏi: - Chẳng phải các ngươi
không phải người của Trung Châu Ngũ Tuyệt?
Bấy giờ tên điếm tiểu nhị buộc ngựa cũng mới vào. Cả ba ngơ ngác nhìn
nhau đầy kinh ngạc.
Lộ Vân Phi tự giới thiệu: - Ta là Lộ Vân Phi!
Cả ba đều biến sắc.
Lộ Vân Phi tiếp: - Chắc các ngươi không lạ gì cái tên đó?
Dứt lời đã chộp lấy áo một tên tiểu nhị.
Tên này mặt tái mét.
Trưởng quầy vội lùi ra sau quầy kêu lên: - Xin khách quan hạ thủ lưu tình

có chuyện gì xin trước hết hãy nói rõ ra.
Lộ Vân Phi nhìn tên điếm tiểu nhị trong tay quát: - Nói!
Tên trưởng quầy vẫn léo nhéo: - Chúng tôi thật không biết Trung Châu
Ngũ Tuyệt cũng như Hoảng Tây Song Nghĩa nào cả!
Lộ Vân Phi giật mạnh ngực áo tên tiểu nhị nói: - Nói mau, Hàn Phương bị
giam giữ ở đâu?
Tên tiểu nhị sợ xanh mặt lắc đầu: - Tôi… thật không hiểu… khách quan
nói gì?
Lộ Vân Phi hàn giọng: - Hỏi ngươi một lần nữa, Hàn Phương bị giam ở
đâu?
Tên tiểu nhị chưa kịp trả lời thì Lộ Vân Phi răn đe trước: - Nếu ngươi nói
không biết lần nữa, ta sẽ chặt hai tay ngươi.
- Tôi…
Tên tiểu nhị vừa thốt ra một tiếng, đột nhiên trong tay phải đã lộ ra một
ngọn chủy đao nhanh như chớp nhắm ngực Lộ Vân Phi đâm tới.
Nhưng ngọn đao mới đâm ới giữa chừng thì tên tiểu nhị đã bị bắn lên nóc
nhà đánh bịch một cái rơi xuống đất nhưng may bám được vào thanh xà ngang.
Hắn định nhảy xuống nhưng thấy thanh xà cách mặt đất tới hai trượng nên
đành ngồi im thin thít giữa thanh xà run như cầy sấy.
Tên tiểu nhị kia cũng rút chủy đao ra nhưng thấy Lộ Vân Phi chỉ phất tay
thì tên đồng bọn đã bay lên cao ba trượng nên hoảng hốt dừng tay lại.
Hắn chưa kịp trấn tĩnh thì thấy trước mắt hoa lên, Lộ Vân Phi đã sấn đến
xuất thủ thần tốc chộp ngang nhực áo mà hắn hoàn toàn không kịp phản ứng.
Tên này cũng kêu một tiếng vung chủy thủ đao đâm tới.
Lộ Vân Phi khẽ lách người, tay vẫn giữ ngực áo đối phương.
“Phập” một tiếng, mũi chủy đao đâm ngập cột nhà.
Lộ Vân Phi đẩy mạnh một cái làm tên tiểu nhị bắn vào quầy hàng, đồ

đạc
rơi vỡ tung tóe.
Chàng lạnh giọng hỏi: - Bây giờ thì ngươi chịu nói rồi chứ?
Không ai trả lời.
Tên tiểu nhị đập vào quầy hàng mạnh quá có lẽ ngất đi.
Lộ Vân Phi quay sang tên trưởng uầy cười nói: - Không ngờ ta dúi nhẹ
một cái mà làm hắn thẳng cẳng như thế…
Tên này lùi mãi vào góc quầy mặt tái mét.
Lộ Vân Phi tiếp giọng: - Bây giờ chỉ đành hỏi ngươi vậy.
Tên trưởng quầy lấm lét nhìn quanh thấy tên trên xà run như cầy sấy, tên
dưới đất thì nằm thẳng cẳng, phía sau không còn chỗ lui, liền bái lia lịa nói: -
Xin Lộ đại hiệp tha mạng!
Lộ Vân Phi cười nói: - Trong ba đứa ngươi còn biết điều đôi chút!
- Dạ… dạ…
Lộ Vân Phi quắc mắt đanh giọng: - Hàn Phương có phải bị giam ở đây
không?
Tên trưởng quầy tỏ vẻ ngập ngừng.
Lộ Vân Phi quát: - Nói!
- Dạ! Đúng bị giam ở đây!
- Cụ thể chỗ nào?
- Dạ… Ở hậu viện!
Lộ Vân Phi hỏi tiếp: - Ai canh giữ?
- Bẩm! Cầu Hồn Tứ Quỷ và mười hai tên cung thủ!
- Trung Châu Ngũ Tuyệt tới đây không?
- Bẩm không!
Lộ Vân Phi nhíu mày nói: - Lạ thật … làm sao lại chưa tới chứ? Chẳng lẽ
các ngươi còn chưa báo tin về?
- Chúng tôi… chúng tôi…
Tên trưởng quầy ấp úng mấy tiếng rồi ngừng bặt.
Lộ Vân Phi trừng mắt quát: - Các ngươi thế nào?
- Dạ …chúng tôi đã cho thư bồ câu chuyển tin về. Chắc bây giờ đã nhận
được!
Lộ Vân Phi gật đầu lại hỏi: - Tới hậu viện như thế nào?
Tên trưởng quấy chỉ tay ra hành lang nói: - Theo hành lang này rẽ

trái qua
hết tiền viện thì gặp một cánh cửa hình bán nguyệt, qua khỏi cửa là hậu viện.
Lộ Vân Phi hỏi: - Có phải rẽ nhiều chỗ không?
Tên trưởng quầy gật đầu: - Bốn chỗ. Hai lần rẽ phải, hai lần rẽ trái…
Lộ Vân Phi ngắt lời: -Trí nhớ ta kém lắm. Tốt nhất là ngươi dẫn đường
giúp.
Tên trưởng quầy ngập ngừng nói: - Tôi…
Lộ Vân Phi trừng mắt hỏi: - Ngươi không nguyện ý?
Tên trưởng quầy vội đáp: - Không dám, xin tuân lệnh!
Lộ Vân Phi phất tay: - Nào đi!
Tên trưởng quầy ra khỏi quầy hàng đi ra cửa.
Lộ Vân Phi nhìn lên trên xà nhà phất tay.
Một luồng kinh phong cuốn tên tiểu nhị rơi uỵch xuống đất, kinh sợ kêu
lên một tiếng lồm cồm đứng dậy.
Lộ Vân Phi xuất liền mấy chỉ phong bế nguyệt đạo của hắn.
Tên trưởng quầy quay lại, thấy vậy run giọng kêu lên: - Xin… Lộ đại hiệp…. Hạ thủ lưu tình…
Lộ Vân Phi đáp: - Ta chỉ phong bế nguyệt đạo của hắn thôi, đừng làm
toán lên kẻo kinh động người khác!
Rồi cùng bước ra theo hắn ra khỏi sảnh, vừa đi vừa hỏi: - Trong điếm có
tất cả bao nhiêu người?
Tên trưởng quầy đáp: - Cả thảy ba mươi người.
Lộ Vân Phi nhìn quanh nói: - Cứ xem trong điếm có nhiều tiểu viện, đại
viện, tới mấy chục phòng ít ra phải trọ được bảy tám chục người…
Tên trưởng quầy ậm ờ không đáp.
Lộ Vân Phi hỏi: - Số còn lại đi đâu cả?
- Tất ca đều được lệnh đi dò thám tin tức về Lộ đại hiệp cả rồi.
Rồi gượng cười nói thêm: - Lẽ ra chúng ta ở đây thì hơn.
Lộ Vân Phi cười đáp: - Ngay cả ta còn không ngờ mình tới đây thì chúng
làm sao biết được mà chờ?
Tên trưởng quầy thở dài nói: - Giá như Cầu Hồn Tứ Quỷ không bắt Hàn
Phương đem về đây chỉ e hiện tại trong điếm vắng hoe chỉ còn lại

mấy người.
Lộ Vân Phi lại hỏi: - Những người trong điếm hiện tại có lẽ võ công cao
nhất là Cầu Hồn Tứ Quỷ đúng không?
Tên trưởng quầy gật đầu: - Dạ!
- Thế nào ta cũng được khai nhãn giới…
Tên trưởng quầy chợt quay sang nhìn Lộ Vân Phi nói: - Tiếc rằng trong
lúc vây bắt Hàn Phương một tên đã bị Hàn Phương giết chết.
- Thế là tốt!
Bấy giờ hai người đi hết dãy hành lang, tiếp theo là con đường rải đá dẫn
đến một cánh cửa hình bán nguyệt.
Chỉ thấy bên trong cửu tối hun hút.
Tên trưởng quầy vừa bước vào cửa thì có tiếng quát vang lên: - Ai?
Tên trưởng quầy vội đáp: - Ta đây!
Một tên hắc y nhân từ trong vòm cây bước ra nói: - Thì ra là Mã trưởng
quầy!
- Phải chính ta!
Rồi bước vào hậu viện.
Lộ Vân Phi bám sát theo sau.
Nhưng vừa được mấy bước, Mã trưởng quầy đột nhiên ngã sấp xuống lăn
đi mấy vòng thét to: - Giết hắn đi!
Biến cố xảy ra quá bất ngờ, Lộ Vân Phi vừa định chộp tới thì ngay lúc đó
tên từ hai phía bay tới rào rào.
Nguyên là khi mới bước qua cửa Mã trưởng quầy đã nháy mắt cho tên hắc
y nhân mà Lộ Vân Phi ở sau không nhìn thấy.
Hơn nữa mười hai tên cung thủ bố trí ngay trong các lùm cây rộng hai bên
cửa luôn luôn trong trạng thái sẵn sàng được lệnh là phát tên ngay.
Lộ Vân Phi vừa định chộp tới tên Mã trưởng quầy thì tên đã bay tới, chàng phản ứng rất nhanh cũng nằm xuống xoay mấy vòng vừa rút kiếm rồi
đứng lên.
Kiếm quang vừa lóe sáng, bao nhiêu tên bắn tới đều bị gạt rơi hết.
Chàng vừa rút kiếm, vừa thét to một tiếng nhảy vút lên cao tới ba

trượng
nhảy thoát ra khỏi vùng tên.
Từ trên không, Lộ Vân Phi lại thi triển thân pháp Thiên Mã hành không
lướt tới thêm ba trượng đáp xuống ngay trước mặt tên Mã trưởng quầy chỉ cách
có năm thước.
Bọn cung thủ không dám bắn tới nữa.
Mã trưởng quầy nghe tiếng gió liền quay ngoắt lại, trong tay đã xuất hiện
một đôi Nhật Nguyệt hoàn phân làm hai bên tả hữu đánh vào hai sườn Lộ Vân
Phi.
Xem ra thân thủ Mã trưởng quầy không phải hạng tầm thường.
Lộ Vân Phi xuất một kiếm đánh bạt hai chiếc vòng ra, cười nói: - Xem ra
thân thủ của ngươi không kém, thế mà làm một tên trưởng quầy thôi sao?
Mã trưởng quầy đáp: - Trưởng quầy ở đây vốn là người khác.
Vừa nói xong câu đó thì đôi Nhật Nguyệt hoàn đã tiếp tục công vào một
lúc tới hai mươi chiêu.
Lộ Vân Phi vừa đưa kiếm hóa giải vừa hỏi: - Như vậy ngươi là một trong
Cầu Hồn Tứ Quỷ?
Mã trưởng quầy tiếp tục mấy chiêu đáp: - Không sai!
Lộ Vân Phi phất kiếm hỏi: - Quí tính đại danh?
- Mã Phương Bình.
Lời chưa dứt, Nhật Nguyệt hoàn lại công tiếp mười mấy chiêu.
Lộ Vân Phi xuất ra một kiếm khóa chặt đôi vòng thép lại rồi bật mạnh khiến đôi hoàn bung ra, tiếp đó dấn vào một kiếm.
Mã Phương Bình hối hoảng nhảy lui, cúi xuống nhìn xuống ngực thì thấy
áo thủng một đường dài tới năm tấc sướt cả da.
Lộ Vân Phi lại sấn tới chỉ kiếm vào đối phương nhưng không hạ thủ.
Mã Phương Bình lùi dần, trán đổ mồ hôi.
Lộ Vân Phi lạnh giọng hỏi: - Có phải vừa rồi ngươi trả giá như vậy để cố
tình nhử ta vào đây không?
Mã Phương Bình vung Nhật Nguyệt hoàn đánh ra sáu bảy chiêu rồi

lùi
nhanh ba bước nói: - Nếu đổi người khác thì ngươi tất đã bỏ mạng vì loạn tên
rồi!
Lộ Vân Phi “hừ” một tiếng hỏi: - Cầu Hồn Tứ Quỷ chỉ có một mình ngươi
ở đây?
Mã Phương Bình trả lời lấp lửng: - Phải thì sao? Không thì sao?
- Sao không gọi chúng hiện thân hết ra, còn chờ gì nữa?
- Ta không vội, ngươi vội gì chứ?
Lộ Vân Phi nói: - Bởi vì nhiều lắm ngươi chỉ cự được 30 chiêu nữa là táng
mạng, mau gọi bọn huynh đệ ngươi ra tiếp ứng trước khi quá muộn.
Mã Phương Bình lại vung đôi vòng lên công vào mười mấy chiêu.
Lộ Vân Phi cười nhạt một tiếng, trường kiếm trấn lui binh khí đối phương
rồi nhằm yết hầu Mã Phương Bình đâm tới.
Đột nhiên có tiếng quát: - Xem chiêu!
Cùng lúc một đôi Bá vương thuẫn nhằm mũi kiếm Lộ Vân Phi ép xuống.
o O o

Vong Mệnh Thiên Nhai

Đánh máy: Tiểu Thanh Xà

Hồi 14
HÀN PHƯƠNG THOÁT NGỤC

May Lộ Vân Phi rụt tay lại kịp, vung kiếm lên chém đứt ngay lưỡi đao sát
tận cửa, sau đó giật tung cửa xông vào.
Một tên hắc y hán tử còn loay hoay rút thanh đao bị chém đứt khỏi cửa,
còn tên khác từ phía bên hữu bổ đao chém xuống vai phải Lộ Vân Phi.
Chàng liền cung kiếm gạt thanh đao đồng thời vung cước đá vào tiểu phúc
tên hán tử.
Tên này “hực” một tiếng bắn tít sang tận bức tường đối diện rũ người xuống.

Tên hán tử nhảy hai bước đến sát tường dí thanh đao đã bị chém đứt tận
gần chuôi vào cổ một người đang đứng dựa lưng vào tường.
Người kia y phục rách nát khắp người đầy máu da mặt trắng nhợt lộ ra
xen lẫn giữa những vết bầm đen, nửa ống tay áo bên phải bay phất phơ, hai chân
bị cùm còn tay trái bị xích vào tường.
Vẻ mặt người đó lộ vẻ thống khổ, hai mắt hé mở, thần trí có vẻ nửa mê
nửa tỉnh vì bị dí đao vào cổ mà không có phản ứng gì.
Hắc y hán tử hét lên: - Nếu tiến thêm một bước nữa ta sẽ đâm thủng yết
hầu tên họ Hàn ngay.
Tiếng quát run run, thanh đao cụt trong tay cũng run run, xem chừng không phải là người can đảm.
Lộ Vân Phi đành dừng lại, mắt đăm đăm nhìn tên hắc y hán tử.
Chàng thầm suy tính: - Người kia đích thị là Hàn Phương rồi. May tên này
cầm thanh đao gãy không đáng sợ, nhưng dù thế thanh đao chỉ tẳng yết hầu chỉ
cần chọc vào cũng đủ làm Hàn Phương mất mạng…
Chàng không cần quan tâm đến tên hán tử kia vì biết rằng ít nhất sau vài
khắc nữa hắn mới cử động được.
Hắc y hán tử thấy Lộ Vân Phi dừng lại quát lên: - Ra khỏi phòng ngay.
Lộ Vân Phi lạnh giọng đáp: - Đao ngươi không đấu nổi với kiếm của ta
đâu. Trước khi ngươi kịp đâm đao thì đã bị táng mạng bởi mũi kiếm này rồi.
Hắc y hán tử mặt tái xanh.
Lộ Vân Phi thấy đối phương đã nao núng tấn công tiếp: - Bỏ đao xuống!
Ta hứa sẽ tha mạng cho.
Tên hán tử ngập ngừng một lát rồi hỏi: - Cả đồng bọn của ta nữa chứ?
- Được ta tha cho cả hai.
Tên hán tử tỏ ra ranh mãnh: - Nếu vậy… ngươi hãy tra kiếm vào vỏ trước.

Lộ Vân Phi cười nói: - Đối với hai ngươi, chẳng cần đến kiếm. Nếu ta có
ý giết thì chỉ một chưởng cũng đủ lấy mạng ngươi rồi.
Tuy vậy chàng vẫn tra kiếm vào vỏ rồi lùi lại mấy bước.
Tên hắc y hán tử buông rơi thanh đao đến dìu đồng bọn lấm lét đi ra khỏi
phòng, vừa khỏi cửa đã gấp bước, chỉ lát sau đã không còn thấy hình tích đâu
nữa.
Lộ Vân Phi không cần nhìn theo, bước đến trước mặt của Hàn Phương.
Hình như tới lúc đó Hàn Phương mới hiểu ra chuyện gì, nhìn Lộ Vân Phi
miệng biểu lộ một nụ cười héo hắc.
Lộ Vân Phi thốt lên: - Thật là một bậc hảo hán.
Hàn Phương khó nhọc đáp: - Chỉ vì Hàn Phương này mà làm đại hiệp phải
vất vả…
Lộ Vân Phi hỏi: - Ngạo Ngọc Sương đã nói về tại hạ với Hàn huynh?
Hàn Phương gật đầu: - Phải!
- Trước đây Hàn huynh đã gặp tại hạ rồi hay sao?
Hàn Phương lắc đầu: - Chưa gặp. Nhưng trừ Kim Bài Sát Thủ Lộ huynh
thì còn ai dám vào đây?
- Thật tình thì cũng có một phần may mắn. Nếu không tình cờ lấy được
mảnh giấy ở Quách Tường Khê, chỉ sợ tại hạ không biết Hàn huynh bị bắt về
đây.
Mặt Hàn Phương chợt tái đi hỏi: - Quách Tường Khê thế nào?
- Hắn đã bị tại hạ giết rồi.
Hàn Phương kêu lên: - Ôi!…
Có lẽ vết thương do tra tấn mà đau nhói lên.
Lộ Vân Phi nói tiếp: - Tại hạ biết tin lập tức đến đây, phải dùng hai ngựa
mới tới được nhanh như thế. Chỉ sợ bọn Tôn Hạnh Vũ đến trước thì Hàn huynh
nguy mất…
Hàn Phương giọng đầy cảm kích: - Chỉ vì cái thân tàn của Hàn Phương

này đâu đáng được Lộ đại hiệp phải vất vả như thế?
Lộ Vân Phi đưa mắt nhìn Hàn Phương một lúc rồi nói: - Nhất định Hàn
Phương bị chúng tra khảo không ít.
Hàn Phương thở dài nói: - Chẳng đáng gì.
Lộ Vân Phi dùng chân hất thanh đao gãy lên rồi dùng tay cầm lấy bảo
Hàn Phương: - Hàn huynh hãy tì tay sát vào tường.
Hàn Phương làm theo.
Lộ Vân Phi vung đao chém một nhát làm sợi xích đứt phăng, nhưng vẫn
còn dính ở cổ tay trái Hàn Phương độ một tấc.
Hàn Phương thở hắt một hơi buông tay xuống.
Lộ Vân Phi vung đao bổ xuống hai nhát phá tan chiếc cùm chân cho Hàn
Phương rồi nói: - Trước hết hãy đi khỏi đây đã, sau đó sẽ tìm cách tháo bỏ đoạn
xích tay. Hàn Phương gật đầu rồi duỗi đôi chân bị tê cứng cho dãn gân cốt.
Lộ Vân Phi hỏi: - Hàn huynh có thể hành động được không?
Hàn Phương đi mấy bước, ban đầu loạng choạng nhưng sau ổn định dần
nói: - Không thành vấn đề!
Lộ Vân Phi nói: - Lúc vào tại hạ có để ý thấy trong chuồng ngựa có một
chiếc xe và mấy con tuấn mã. Chúng ta dùng đỡ phí sức.
- Nếu vậy thì tốt quá.
Rồi hỏi: - Lộ huynh vào đây có thấy Tôn Hạnh Vũ không?
Lộ Vân Phi ngạc nhiên hỏi: - Thế nào? Bọn chúng tới đây rồi sao?
Hàn Phương gật đầu: - Tới rồi. Cả ba tên, trừ Liễu Cô Nguyệt và Quách
Tường Khê mới bị Lộ đại hiệp giết chết.
- Tại sao Mã Phương Bình nói bọn chúng còn chưa đến?
- Chỉ e rằng chúng có mưu kế gì…
Lộ Vân Phi ngẫm nghĩ một lát rồi nói: - Tại hạ có cảm giác rằng lần này
đến cứu Hàn huynh có gì đó khác thường. Cả Đổng Thường và Mã Phương Bình
có vẻ như chưa tận lực phản kháng, điều đó rất đáng ngờ. Không biết động cơ

của chúng là gì? Nếu Trung Châu Ngũ Tuyệt đã tới đây tất phải mai phục trong
này chờ tại hạ tới chứ? Khi đó chỉ riêng chuyện thoát thân đã khó chứ đừng nói
gì đến chuyện cứu Hàn huynh…
Hàn Phương lặng đi một lúc nói: - Chỉ sợ chúng muốn Lộ huynh cứu tại hạ
ra khỏi đây mới bắt đầu hành động.
Lộ Vân Phi chỉ "à" một tiếng.
Hàn Phương tiếp: - Nếu như vậy, có tại hạ bên cạnh Lộ đại hiệp sẽ vướng
tay nên rất khó đối phó. Chỉ sợ cả ba tên đồng thời xuất thủ, Lộ đại hiệp cho dù
thân thủ cao tuyệt cũng khó thắng…
- Tại hạ thừa nhận như vậy. Thậm chí không lường được kết quả…
- Vì thế khi ra khỏi phòng này chúng ta chia tay thì hơn.
Lộ Vân Phi kêu lên: - Làm sao Hàn huynh lại nói thế?
- Lộ huynh cứu tại hạ thoát khỏi xích xiềng đã đủ cảm kích lắm rồi!
Lộ Vân Phi lắc đầu: - Cứu người thì phải cứu đến nơi đến chốn. Hơn nữa
trong điếm còn có rất nhiều cao thủ. Để Hàn huynh ở lại đây một mình thì khác
nào nhét thịt vào miệng hổ?
- Nhưng vì tại hạ mà rủi Lộ huynh gặp chuyện gì thì dù chết tại hạ cũng
không nhắm mắt được.
Lộ Vân Phi nhíu mày sẵng giọng: - Ta xem Hàn huynh cũng là một bậc
hảo hán lớn, làm sao nói giọng đàn bà vậy chứ?
Hàn Phương đành cười gượng không nói nữa.
Lộ Vân Phi tiếp: - Bọn Tôn Hạnh Vũ có thể bố trí như Hàn huynh nói, nhưng cũng có thể gặp chuyện gì cần kíp nên bỏ đi. Cho dù thế nào đi nữa cũng
không lâu nữa chúng ta sẽ có câu trả lời. Lúc đó cứ tùy cơ ứng biến cũng được.
Hàn Phương gật đầu.
Lộ Vân Phi đi trước ra khỏi phòng, chờ cho Hàn Phương theo ra đến tường
viện, vừa đưa mắt nhìn quanh để ảnh giới vừa nói: - Xung quanh Lạc Mã trấn,

ba mặt đông tây bắc đều có đường quan đạo thông đến các nơi. Làm sao chúng
đón được ta sẽ theo hướng nào?
Hàn Phương chợt nói: - Tại hạ thấy có việc này cần phải bày tỏ với Lộ
huynh.
- Xin cứ nói!
- Mới rồi Tôn Hạnh Vũ đến bức cung. Tuy tại hạ cố giấu giếm nhận về
mình nhưng chúng vẫn khẳng định rằng thủ phạm giết Liễu Cô Nguyệt không
phải là tại hạ.
Lộ Vân Phi chỉ “à” một tiếng.
Hàn Phương thở dài tiếp: - Chúng cho người theo hành tích tại hạ mấy
hôm nay và suy đoán tại hạ muốn đi tìm Ngạo Tiếu Sơn đại hiệp, và thiếu nữ
hôm đó chính là Ngạo Ngọc Sương cô nương.
Lộ Vân Phi nhíu mày nói: - Nhưng dù sao đó mới là suy đoán chứ chưa
khẳng định.
Hàn Phương lắc đầu: - Không phải thế! Có vẻ như chúng rất cầm chắc.
Lộ Vân Phi cười nói: - Cứ mặc chúng suy đoán thôi!
- Nhưng theo lời chúng thì sẽ quyết tìm đến Ngạo đại hiệp làm rõ chuyện.
Lộ Vân Phi nhíu mày rồi nghĩ ngợi.
Hàn Phương trầm ngâm một lúc rồi tiếp: - Đối phương tin tức rất linh thông. Nếu cần tìm đến Ngạo cô nương chỉ e không khó.
Đôi mày kiếm của Lộ Vân Phi lại càng nhíu chặt.
Hàn Phương lại tiếp lời: - Nếu lỡ ba tên ác ma đó tìm được Ngạo Ngọc
Sương cô nương, chỉ sợ cô ấy không thể giấu giếm sự thật.
Lộ Vân Phi gật gật đầu: - Bởi thế tại hạ thấy tốt nhất là Lộ huynh nên đến
với Ngạo cô nương.
Lộ Vân Phi lắc đầu: - Không đến nỗi phải cần như thế…
- Tại hạ tin rằng hiện Ngạo cô nương được bố trí ở một nơi hết sức bí mật.
Nhưng tai mắt của Trung Châu Ngũ Tuyệt ở đâu cũng có. Lúc chiều

chúng ở
đây ra đi vội vã như thế, biết đâu đã tìm được manh mối nào đó…
Lộ Vân Phi chấn động trong lòng liền nói: - Trước hết chúng ta rời khỏi
đây đã mọi việc tính sau.
Hai người liền vượt qua tiền viện.
Hàn Phương đề nghị: - Trước khi vượt ra phố chúng ta nên tra xét tình hình
thế nào đã…
Lộ Vân Phi thấy có lý, cùng Hàn Phương men theo chuồng ngựa xuyên
qua khu vườn rậm mọc sát tường thành tới tận góc phố trèo lên mép tường thành
có sụt mất một mảng, đưa mắt ra phố quan sát.
x X x
Phải một nửa canh giờ nữa mới tối thế mà trên đường phố khách thương
vốn náo nhiệt trở nên vắng vẻ, thậm chí không có lấy một người.
Gió chiều xáo xạc.
Chợt từ đại môn Duyệt lai khách điếm, một con tuấn mã tung vó phóng ra,
trên lưng ngựa là một hắc y đại hán ngồi cứng đơ, khăn trùm kín mặt.
Tuấn mã cất tiếng hí vang rồi lao băng băng dọc phố.
Đột nhiên từ góc phố, một nhân ảnh lao ra rồi tiếp đó hai ánh chớp tóe
lên.
Từ xa chỉ nghe “bịch bịch” hai tiếng.
Đó là hai nhát gần như tiếp nhau của một chiếc búa khai sơn cực lớn, nhát
thứ nhất chém bay đầu ngựa, nhát thứ hai phạt ngang lưng hắc y kỵ mã.
Những vòi máu tóe ra khắp nơi.
Đầu ngựa và thân trên kỵ mã bay ra hai phía, còn thân ngựa và nửa dưới
thân người vẫn dính chặt vào nhau theo đà lao tới thêm ba bốn trượng nữa mới
đâm sầm vào một bức tường mới ngã xuống.
Cảnh tượng thật hết sức kinh hoàng.
“Quỷ phủ” Bạch Tùng Phong tay cầm chiếc búa to quá khổ đứng

sừng
sững ngay giữa phố.
Chỉ sau đó một lúc, thêm một kỵ mã khác cũng từ cổng duyệt lai khách
điếm phi ra nhưng hướng đối diện với kỵ mã lúc trước.
Trên lưng ngựa vẫn hán tử bận hắc y hoàn toàn tương tự, chỉ khác là vóc
dáng chênh lệch nhau chút ít.
Kỵ mã vừa phóng đi được mười mấy trượng thì đột nhiên một đám vân vụ
từ góc phố chụp tới úp lên, chớp mắt phát ra những âm thanh rào rào…
Cả người lẫn ngựa bị mười mấy mũi tên ám khí đủ loại cắm vào thân, còn
phi thêm mấy trượng nữa mới đổ gục.
Một người dáng nho nhã văn phong từ góc phố bước ra hai tay chấp sau
lưng chính là “ám khí vô địch” Tôn Hạnh Vũ.
Lộ Vân Phi nấp ở góc tường không bỏ sót chi tiết nào thốt lên: - Quả nhiên chúng đã bắt đầu hành động.
Hàn Phương thở dài nói: - Đã thế Lộ huynh xin đừng quản đến tại hạ nữa…
Lộ Vân Phi lắc đầu giọng kiên quyết: - Không! Hàn huynh đừng lo!
Hàn Phương nói: - Với kinh ngiệm và mục quang của Trung Châu Ngũ
Tuyệt tuy có thể không nhận ra hai người này là điếm tiểu nhị nhưng không thể
thấy rõ đó không phải là chúng ta. Thế mà họ vẫn hạ độc thủ tàn bạo như thế,
đủ thấy chúng hạ quyết tâm thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, quyết không để
chúng ta thoát khỏi khách điếm này đâu!
Lộ Vân Phi cười nói: - Chúng chia nhau giữ ba yếu lộ, tuy bịt chặt mọi con
đường thông ra ngoài nhưng cũng vì thế mà lực lượng phân tán.
Hàn Phương bỗng sáng mắt lên nói: - Đúng thế!
Lộ Vân Phi lại tiếp: - Án ngữ hướng chính diện là Tôn Hạnh Vũ, hướng
đông là Bạch Tùng Phong, như vậy tất Đỗ Phi Hùng phải thủ giữ ở hướng chính

tây.
Hàn Phương gật đầu.
Lộ Vân Phi lại nói: - Tôn Hạnh Vũ ám khí rất lợi hại, xưng là vô địch thiên hạ. Còn Bạch Tùng Phong với chiếc búa khai sơn nặng trăm cân có thể
làm bạt núi. Nếu xét kỹ thì Đỗ Phi Hùng với thanh kiếm là dễ đối phó nhất.
Hàn Phương cười nói: - Lộ huynh tính toán không sai.
Lộ Vân Phi kết luận: - Như vậy chúng ta hãy lên xe phóng về hướng tây.
Quyết định xong hai người quay trở về chuồng ngựa.
Ở đó đã có sẵn một chiếc xe song mã, Lộ Vân Phi chọn hai con ngựa tốt
thắng vào rất nhanh rồi lên tiếng giục: - Hàn huynh mau lên xe đi.
Hàn Phương liền nhảy lên ngồi bên cạnh ghế xà ích.
Lộ Vân Phi giật cương ra roi, hai con ngựa lập tức tung vó đưa chiếc kiệu
phóng nhanh ra cửa khách điếm rẽ lên hướng tây.
Quỷ Phủ Bạch Tùng Phong tay vẫn cầm chiếc búa cực lớn giữa phố phía
đông, thấy vậy liền quát vang như sấm: - Chạy đi đâu?
Nghe tiếng quát Tôn Hạnh Vũ cũng từ phía bắc ập tới.
Lộ Vân Phi ra roi thúc ngựa phóng như bay.
Từ góc phố, Đỗ Phi Hùng lao ra quát to một tiếng, kiếm quang lóe lên nhằm một con ngựa chém xuống.
Nhưng kiếm mới ra chiêu được nửa chừng thì một ánh kiếm khác cũng lóe
lên.
“Coong “ một tiếng, thanh trường kiếm của Đỗ Phi Hùng bị đánh bạt đi.
Đỗ Phi Hùng không khỏi kinh tâm buộc miệng thốt lên: - Hảo! Quả nhiên
Kim Bài Sát Thủ danh bất hư truyền!
Xưa nay hắn vẫn tự ngạo kiếm thuật siêu quần, không tính hạng tầm thường, chỉ riêng cao thủ nhất lưu gục dưới kiếm Đỗ Phi Hùng ít ra cũng hai ba
chục người thế mà chưa từng buông lời thán phục trước đối thủ nào.
Chỉ là một chiêu kiếm phổ thông, vì thế lời khen không phải dành cho kiếm thuật mà đối với người – Lộ Vân Phi!
Chàng vừa chấn lui trường kiếm của Đỗ Phi Hùng, tiếp tục công xuất

ba
kiếm nữa.
Ba kiếm tới nữa chừng hóa thành hai mươi mốt kiếm.
Đỗ Phi Hùng phải dốc toàn lực đối phó với hai mươi mốt kiếm, vừa xong
thì hai chiếc xe ngựa cũng vừa phóng chạy qua.
Hắn đang định truy theo thì chợt thấy trước mặt mát lạnh, cúi đầu nhìn
xuống đã thấy ngực áo rách một lỗ, bất giác mặt tái nhợt: - Hảo!
Lại thêm một lời khen nữa, Đỗ Phi Hùng không còn lòng dạ nào đuổi theo
nữa đành lui về, nhìn lên thì Lộ Vân Phi đã lướt đi tới bảy tám trượng.
Lộ Vân Phi nhún mình nhảy thêm ba bước đã nhảy lên ngồi vào ghế xà
ích như trước, cầm lấy cương ngựa từ tay trái của Hàn Phương.
Họ đã thỏa thuận từ trước khi gặp địch nhân Lộ Vân Phi lo đối phó tạm
giao cương cho Hàn Phương điều khiển ngựa.
Hàn Phương chỉ còn tay trái lại bị Thiên môn côn đánh nát vẫn hoàn thành
nhiệm vụ của mình phải coi là kỳ tích.
Xe ngựa vẫn tiếp tục tiến lên.
Hàn Phương trao dây cương cho Lộ Vân Phi rồi hỏi: - Thế nào?
Lộ Vân Phi đáp: - Trừ trường hợp phía trước có người ngăn cản, nếu
không chúng khó lòng đuổi kịp.
Hàn Phương bấy giờ nét mặt mới tươi giãn ra, thở phào nói: - Ngoài Trung
Châu Ngũ Tuyệt có ai còn có thể ngăn cản được Lộ huynh nữa?
Lộ Vân Phi vẫn chưa hoàn toàn yên tâm: - Nhưng muốn thoát khỏi sự truy
kích của chúng cũng không phải chuyện dễ dàng!
Hàn Phương hỏi: - Bây giờ chúng ta đến thẳng chỗ của Ngạo cô nương
hay sao?
- Có lẽ buộc phải thế!
- Vì sao?
Lộ Vân Phi cắn môi nói: - Chắc rằng khi chúng truy kích chúng ta, đồng
thời cũng cho người tích cực truy lùng cô ấy. Phải đề phòng trường

hợp xấu
nhất.
Hàn Phương khẽ gật đầu.
Lộ Vân Phi tiếp: - Trước sau gì chúng ta cũng phải một lần giải quyết dứt
điểm vụ này.
Hàn Phương chợt tỏ ra lo lắng: - Nhưng chỉ sợ một mình Lộ huynh...
- Khi chúng ta đến đó chỉ sợ phụ thân của Ngạo Sương là Ngạo Tiếu Sơn
đã có ở đó rồi.
Hàn Phương bỗng trầm mặc không nói.
Lộ Vân Phi quát to một tiếng, ra roi cho đôi ngựa phóng như bay nhằm
quan lộ phía tây thẳng tiến.
x X x
Chiếc xe ngựa rong ruổi đường trường suốt hai ngày.
Chiều ngày thứ ba Lộ Vân Phi và Hàn Phương vẫn lặn lội trên đường.
Không những phải thay ngựa nhiều lần mà Lộ Vân Phi cũng thay đổi luôn
cả xe kiệu.
Bấy giờ cả Lộ Vân Phi va Hàn Phương không ai còn phải đánh xe nữa mà
đã có người xà ích riêng, đó là chủ nhân chiếc xe song mã họ mới thuê.
Hai người ngồi trong kiệu xe nghỉ ngơi.
Mặt trời sắp khuất núi, trên quan đạo giữa vùng núi non này ngoài chiếc
xe ngựa không thấy bóng hành nhân nào.
Đột nhiên phía trước có bụi đường bốc lên và không lâu đã trông rõ một
kỵ mã phóng về phía xe ngựa.
Khoảng cách song phương gần lại rất nhanh.
Lộ Vân Phi nhìn qua cửa sổ phía trước thấy kỵ sỹ là một trung niên hán tử
bận bạch y, lưng đeo trường kiếm hiển nhiên là người trong giang hồ.
Lộ Vân Phi chợt vén rèm kiệu lên kêu to: - Kim Kiệt! Kim tiêu sư!
Bạch y hán tử vội vàng ghì cương con ngựa dừng phát lại hý vang.
Hán tử cất giọng hỏi: - Ai gọi Kim Kiệt đó?

Lời chưa dứt, hán tử đã trông thấy Lộ Vân Phi thò mặt ra khỏi rèm kiệu,
mặt lộ vẻ mừng vội vã quay ngựa đi sóng đôi với chiếc xe.
Lộ Vân Phi bảo phu xe dừng lại.
Bạch y hán tử cũng ghiềm ngựa cười to nói: - Tiểu đệ đang định đi tìm Lộ
huynh, may gặp được ở đây thật tốt quá!
Lộ Vân Phi vội hỏi: - Có phải Ngạo Ngọc Sương cô nương xảy ra chuyện
gì không?
Kim Kiệt lắc đầu: - Lộ huynh đừng lo, Ngạo cô nương vẫn yên ổn trong
tiêu cục.
- Vậy Kim huynh tìm tại hạ có việc gì?
- Để báo cho Lộ huynh biết rằng trưa nay Ngạo đại hiệp và Lỗ hiệp nữ
đã tới tiêu cục!
Lộ Vân Phi cả mừng nói: - Tốt quá! Họ tới vừa đúng lúc!
Kim Kiệt gật đầu: - Vì thế tổng tiêu đầu mới sai tiểu đệ lập tức đi tìm Lộ
hynh về.
- Thật may vừa gặp được dọc đường.
- Phải, nếu tiểu đệ rẽ qua đường khác thì phiền…
Lộ Vân Phi nói thêm: - Nếu Kim huynh tới thẳng Cát Tường khách điếm
chỉ e không gặp…
Kim Kiệt ngạc nhiên hỏi: - Thế nào? Chẳng lẽ Trung Châu Ngũ Tuyệt đã
tới Đông Bình trấn hay sao?
Lộ Vân Phi gật đầu: - Đúng thế, may chỉ mình thần quyền Quách Tường
Khê thôi!
- Thần Quyền Quách Tường Khê?
- Chính thế, quyền thuật của người này phải thừa nhận đã đạt tới mức xuất
thần nhập hóa.
- Chẳng lẽ Lộ huynh đã giao thủ với hắn?
Lộ Vân Phi cười nói: - Có thế mới biết quyền thuật của Quách Tường Khê
thế nào chứ?

- Chắc rằng Quách Tường Khê đã bại vong ở Cát Tường khách điếm rồi!
- Sao Kim huynh biết?
- Tiểu đệ chỉ đoán thôi. Bởi vì nếu Quách Tường Khê thắng chỉ e Lộ huynh đã ỉu xìu đi rồi.
Lộ Vân Phi cười to nói: - Cho dù bị đánh bại nhưng thoát thân được thì có
gì mà phải ỉu xìu đâu?
Kim Kiệt lắc đầu: - Tiểu đệ không tin Quách Tường Khê có bản lĩnh đó.
Lộ Vân Phi trầm giọng: - Thật ra giết được hắn không phải là chuyện dễ
dàng…
Rồi chợt nói: - Nào Kim huynh, tại hạ sẽ giới thiệu một vị bằng hữu.
Kim Kiệt nhíu mày hỏi: - Ai vậy?
- Hàn Phương trong Hoảng Tây Song Nghĩa…
Kim Kiệt nói: - À … thế thì không cần!
- Chẳng lẽ hai vị biết nhau rồi sao?
Kim Kiệt gật đầu: - Chính thế. Ba năm trước trong một cuộc bảo tiêu. Đó
là chuyến tiêu rất quan trọng và bí mật, không ngờ tin tức tiết lộ nếu không được
hai vị Hoảng Tây Song Nghĩa cứu giúp thì tại hạ đã táng cốt ở hoang sơn từ lâu.
Kim Kiệt nói xong xuống ngựa, cao giọng gọi vào xe: - Hàn huynh, còn
nhớ tiểu đệ Kim Kiệt không?
Đột nhiên Lộ Vân Phi quát to: - Cẩn thận!
Dứt lời thân ảnh lao ra cửa sổ.
x X x
Nghe tiếng quát, Kim Kiệt mới phát hiện ra sau lưng có tiếng gió vội nhảy
tránh sang bên.
Chỉ nghe vút vút ba tiếng, Kim Kiệt bỗng cảm thấy lưng nhói lên đổ nhào
xuống đất.
Trên lưng Kim Kiệt cắm sờ sờ ba mũi tên chỉ dài độ gang tay.
Cửa sau xe kiệu bật mở, Hàn Phương nhảy xuống dùng tay trái duy nhất
dìu Kim Kiệt lên hốt hoảng lay gọi: - Kim huynh! Có sao không?

Kim Kiệt gượng dậy nhìn vào mặt Hàn Phương, chợt kêu lên thảng thốt: -
Ngươi…
Nhưng chỉ kêu được một tiếng không biết định nói gì đã xỉu đi!
Vút vút vút!
Lại một loạt tên nữa bay tới.
Ba mũi tên bay thành hình chữ phẩm tốc độ nhanh hiếm thấy.
Lộ Vân Phi đã rút kiếm khỏi bao, kiếm quang vừa hiện ba mũi tên đã bị
chém đứt đôi rơi lả tả, nhưng mũi kiếm cũng bị tên cắm trúng thành những đốm
trắng, đủ biết chứ tiềm lực kinh nhân.
Ai có khả năng phóng những mũi tên nhỏ đó?
Lộ Vân Phi phóng ánh mắt về phía xuất phát những mũi tên, lập tức nhìn
thấy Tôn Hạnh Vũ, Bạch Tùng Phong và Đỗ Phi Hùng ngoài ra còn có hai tên
Cầu Hồn Tứ Quỷ Đổng Thường và Mã Phương Bình nữa.
Cả năm người đều cưỡi ngựa đứng thành hình chữ nhất trên một đỉnh đồi.
Tôn Hạnh Vũ tay trái cầm cung, tay phải kẹp ba mũi tên.
Hắn lại giương cung lên.
Lộ Vân Phi trong lòng chấn động.
Tôn Hạnh Vũ ám khí vô địch, ngay cả việc sử dụng cung tên cũng khó có
ai đương nổi.
Ba mũi tên lại bay ra liên tiếp xuyên vun vút vào khoảng không, tiếp theo
hắn hú dài một tiếng khoát tay, cả năm con ngựa lập tức tràn xuống núi.
Lộ Vân Phi quát to: - Lên xe!
Chưa dứt lời ba mũi tên đã bay tới.
Lộ Vân Phi múa kiếm gạt, ba mũi tên lập tức bị đứt thành sáu đoạn, đồng
thời thân ảnh cũng lao vút lên trần xe.
Hàn Phương cũng ôm Kim Kiệt chạy vào kiệu.
Lộ Vân Phi ra lệnh cho phu xe: - Giục ngựa!
Phu xe lập tức giật cương ra roi, hai con ngựa hí vang rồi tung vó.
Lại ba mũi tên khác lao tới.
Lộ Vân Phi nhoài người dùng kiếm gạt được hai mũi tên, còn một

mũi bay
vút vào cửa xe còn chưa kịp đóng.
Phập!
Hình như tiếng mũi tên cắm vào thân người.
Lộ Vân Phi hốt hoảng hỏi vào xe: - Hàn huynh, có sao không?
Tiếng Hàn Phương trả lời: - Không sao…
Lộ Vân Phi lại hỏi: - Kim Kiệt thế nào?
- Kim ca bị trúng tên… đã tuyệt khí!
Lộ Vân Phi buông tiếng thở dài…
Còn biết làm gì được nữa?
Lại ba mũi tên nữa bay tới. Ba mũi, lại tiếp ba mũi nữa… lại ba mũi khác… cách nhau chỉ một quảng ngắn.
Cả thảy tới chín mũi tên.
Lộ Vân Phi kinh tâm táng mật. Cứ theo đà này thì nếu người không trúng
thương tức ngựa cũng trúng phải tên…
Chàng liền ép mình xuống xe tránh loạt tên bay qua đầu rồi nhón tay bắt
lấy một mũi tên nhằm trúng đích phóng ngược lại.
Tuy thế ném không mạnh bằng thế bắn cung nhưng ngược hướng ngựa
đang phi vun vút nên tốc độ tương đối giữa mũi tên với đoàn kỵ mã cũng kinh
nhân.
Mũi tên không nhắm vào người mà nhắm vào con ngựa đầu tiên Tôn Hạnh Vũ đang cưỡi.
Khi Tôn Hạnh Vũ phát hiện ra điều đó giục ngựa tránh thì đã không kịp
nữa.
Phập một tiếng, tên trúng ngay vào mắt trái con ngựa làm nó đau quá lồng
lên lao vào con ngựa phía sau Bạch Tùng Phong đang lao tới.
Cả hai con tuấn mã cùng ngã lăn kềnh xuống.
Đỗ Phi Hùng vội giật cương cho con ngựa mình nhảy sang bên, chỉ chút
nữa là chồm lên hai kỵ mã.
Tôn Hạnh Vũ hừ một tiếng, rút người ra khỏi yên. Còn Bạch Tùng Phong
chém một búa đứt đôi cả bộ yên rồi nhảy phắt ra.
Đổng Thường và Mã Phương Bình giật cương kịp dừng ngựa lại.

Đỗ Phi Hùng nhảy xuống ngựa lo lắng hỏi: - Đại ca và tam ca không bị
thương chứ?
Cả hai hậm hực đáp: - Không!
Tôn Hạnh Vũ mặt tái xanh, nhìn chiếc xe ngựa xa tít phía trước, ngiến
răng nói: - Kim Bài Sát Thủ Lộ Vân Phi thật lợi hại. Quả nhiên danh bất hư
truyền!
Bạch Tùng Phong hỏi: - Có đuổi theo nữa không?
Tôn Hạnh Vũ lắc đầu: - Không kịp nữa đâu, ký thực chúng ta chẳng cần
vội làm gì!
Đỗ Phi Hùng tiếp lời: - Đúng thế! Dù chúng tới đâu cũng đừng mong thoát khỏi chúng ta!
Tôn Hạnh Vũ trầm ngâm nói: - Theo ta phỏng đoán thì có lẽ chúng sắp tới
nơi rồi.
Rồi quang sang Đổng Thường: - Phía trước là nơi nào?
Tên lão đại của Cầu Hồn Tứ Quỷ đáp: - Bẩm… đi thêm bốn dặm nữa là
một tiểu trấn. Thuộc hạ không nhớ kỹ nhưng hình như gọi là Đào Hoa trấn.
Tôn Hạnh Vũ lại hỏi: - Sau Đào Hoa trấn là địa phương nào?
Đổng Thường đáp: - Tiếp theo là thành Từ Châu.
- Ở thành Từ Châu chúng ta có người không?
- Dạ có!
Tôn Hạnh Vũ ra lệnh: - Thả bồ câu truyền tin giám sát Lộ Vân Phi và Hàn Phương.
Đổng Thường cúi đầu lĩnh mệnh.
Tôn Hạnh Vũ giục: - Mau thi hành đi!
Đổng Thường vội vàng xuống ngựa cởi lồng chim buộc sau yên mới bắt ra
một con bồ câu thì Tôn Hạnh Vũ lại hỏi: - Ở Đào Hoa trấn có xe ngựa chứ?
Đổng Thường đáp: - Chắc có!
Đỗ Phi Hùng góp lời: - Cho dù không thì chúng ta cũng có thể ghép mấy
con làm một chiếc xe.
Bạch Tùng Phong lấy làm lạ hỏi: - Cưỡi ngựa không tốt hơn sao?

Tôn Hạnh Vũ đáp: - Không được! Bởi vì chúng ta đã phi ngựa mấy hôm,
lại sắp bắt đầu hành động phải có thời gian nghỉ ngơi.
Vừa lúc đó sau lưng chúng có tiếng cánh vỗ. Đổng Thường vừa thả hai
con bồ câu mang theo mật lệnh bay vút đi chốc lát đã biến vào nền trời.

Vong Mệnh Thiên Nhai

Đánh máy: Tiểu Thanh Xà

Hồi 15
LỘ MẶT GIAN PHI

Trời lất phất mưa.
Mới canh đầu, có một cỗ xe ngựa phóng nhanh đến Song Anh Tiêu Cục
đỗ xịch trước cửa. Tên phu xe đỡ người, chỉ thiếu nước ngã gục từ trên ghế
xuống.
Từ kiệu xe Lộ Vân Phi bế thi thể Kim Kiệt bước xuống, Hàn Phương cũng
xuống theo.
Lộ Vân Phi nhìn Hàn Phương nói: - Ngọc Sương ở trong này.
Hàn Phương lướt mắt nhìn quanh tiêu cục, nhận xét: - Ở đây không được
bí mật lắm…
Lộ Vân Phi cười nói: - Trong thiên hạ không có chỗ nào tuyệt đối bí mật
cả.
Hàn Phương hỏi: - Vì sao Lộ huynh yên tâm để Ngạo cô nương ở lại đây?
- Đơn giản là chủ nhân của Song Anh Tiêu Cục là bằng hữu của tại hạ
đồng thời là người rất khí khái. Tuyệt đối không bán rẻ Ngọc Sương.
Hàn Phương vẫn hồ nghi: - Còn thủ hạ…
Lộ Vân Phi khẳng định: - Tất cả đều như thế!
Hàn Phương cười ngượng nghịu: - Chẳng trách…
Lộ Vân Phi chợt hỏi: - Hàn huynh chưa nghe nói tới Song Anh Tiêu Cục

hay sao?
Hàn Phương hỏi lại: - Có phải Song Anh là Đoạt Hồn Kiếm Tiêu Bán Hồ
và Tuyệt Mệnh Phiến Đào Nhất Sơn không?
Lộ Vân Phi gật đầu: - Chính phải!
Hàn Phương nói: - Tại hạ nghe danh đã lâu!
- Lúc nữa tại hạ sẽ giới thiệu các vị, chắc rằng hai người sẽ rất cao hứng
được quen biết Hàn huynh.
Hàn Phương cười.
Lộ Vân Phi nói xong cử bước đi tới cửa, Hàn Phương cũng theo sau.
Trên cổng treo hai ngọn hồng đăng hắt ánh sáng ảm đạm xuống mặt đường.
Sắc mặt Hàn Phương trắng bạch, bước đi có vẻ nặng nề.
Hai cánh cổng gỗ lớn mở rộng ra, hai tên tiêu sư đứng canh bên cổng vừa
thấy chiếc xe ngựa đã thò đầu ra nhìn từ trước, một tên tiêu sư thấy Lộ Vân Phi
đã vào trong bẩm báo, chỉ còn lại có một người.
Tên này chỉ tay nói: - Mời Lộ đại hiệp vào!
Vừa vào tới giữa tiền viện, cả Tiêu Bán Hồ và Đào Nhất Sơn cùng ra nghênh đón.
Tiêu Bán Hồ tuổi trạc tứ tuần, để râu ngũ chòm, trang phục theo kiểu văn
sĩ lưng đeo trường kiếm, chuôi kiếm đính bảy quả chuông vàng hình chữ Nhất,
mỗi bước đi kêu lên tiếng kêu leng keng rất vui.
Đào Nhất Sơn trẻ hơn vài tuổi, cũng trang phục giống văn sĩ, lưng đeo một
chiếc thiết cốt phiến rất dài.
Từ xa, Đoạt Mệnh Kiếm Tiêu Bán Hồ đã vui vẻ cất tiếng chào: - Lộ huynh về rồi ư?
Đào Nhất Sơn tiếp lời: - Sao gặp được Kim Kiệt nhanh thế?
Cả hai người vừa hỏi xong chợt thấy Lộ Vân Phi bế Kim Kiệt trên tay, run
giọng hỏi: - Kim Kiệt… làm sao thế?
Lộ Vân Phi buồn bã đáp: - Tối qua vào lúc hoàng hôn khi vừa gặp tiểu đệ
thì vừa lúc Tôn Hạnh Vũ, Bạch Tùng Phong và Đỗ Phi Hùng bất ngờ tấn công.

Tôn Hạnh Vũ lén bắn ra ba mũi tên. Kim huynh không đề phòng trúng luôn cả
ba mũi tên mà chết!
Tiêu bán Hồ tức giận nói: - Trung Châu Ngũ Tuyệt chẳng gì cũng có danh tiếng rất lớn trên giang hồ, không ngờ dùng lại thủ đoạn ti tiện như thế!
Đào Nhất Sơn hừ một tiếng nói: - Tiêu huynh đừng quên bọn chúng vốn
hành nghề sát thủ hạ lưu ti tiện mà!
Tiêu Bán Hồ mắt hiện hung quang nói: - Huynh đệ chúng ta tất phải đòi
lại món nợ này!
Đào Nhất Sơn gật đầu: - Đương nhiên!
Tiêu Bán Hồ nhìn Lộ Vân Phi hỏi: - Bốn người chúng nó…
Lộ Vân Phi ngắt lời: - Chỉ có ba thôi.
- Lộ huynh không nói tới tên Quách Trường Khê. Vậy tên này đi đâu?
Lộ Vân Phi đáp: - Trong cuộc giao thủ ở Đông Bình Trấn năm hôm trước
đã bị chết dưới kiếm tiểu đệ rồi.
Tiêu Bán Hồ mắt sáng lên cười nói: - Giết được hắn là tốt quá!
Đào Nhất Sơn tiếp lời: - Như vậy là Trung Châu Ngũ Tuyệt bây giờ chỉ
còn lại có ba tên.
Lộ Vân Phi gật đầu: - Đúng thế!
Tiêu Bán Hồ hỏi: - Chúng đều đuổi theo Lộ huynh tới đây sao?
- Tối qua sau khi thoát được khỏi sự truy kích, dọc đường không thấy ba
tên đó đâu nữa. Nhưng theo tiểu đệ thì bọn này tin tức rất linh thông, chắc sắp
kéo đến đây.
Đào Nhất Sơn nói: - Chính là cơ hội tốt cho chúng ta tiêu diệt!
Tiêu Bán Hồ tỏ ra thận trọng hơn: - Chẳng dễ thế đâu!
Rồi quay sang Lộ Vân Phi hỏi: - Theo Lộ huynh thì ba tên này công lực
thế nào?
Lộ Vân Phi trầm ngâm đáp: - Liễu Cô Nguyệt thì tiểu đệ không biết, còn
trong bốn người kia. Đỗ Phi Hùng có công lực kém nhất, còn Bạch Tùng Phong
với một búa khai sơn nặng cả trăm cân, khi triển khai thì uy thế

không kém gì
thần quyền Quách Trường Khê. Tuy nhiên so với hai người này thì Tôn Hạnh
Vũ còn cao hơn một bậc.
Đào Nhất Sơn thốt hỏi: - Chẳng lẽ năm tên đó bài danh dựa vào công lực?
- Rất có khả năng!
Tiêu Bán Hồ hỏi: - Nhưng rốt cuộc võ công của Tôn Hạnh Vũ đạt tới trình
độ nào?
Lộ vân Phi đáp: - Nhân vật này thành danh về ám khí, xuất thủ thần tốc
và chính xác, lực cánh tay phải rất kinh nhân…
Rồi chợt lật thi thể của Kim Kiệt nói: - Hai vị xem đây!
Ba mũi tên đầu tiêu vẫn còn cắm sau lưng Kim Kiệt.
Tiêu Bán Hồ quan sát một lúc rồi nói: - Loại tên này không có gì đặc biệt
Lộ Vân Phi cười giải thích: - Tuy chỉ là cung tên bình thường, nhưng đặc
biệt ở chỗ hắn bắn ra đồng thời ba mũi tên không phát nào trật đích!
Cả Tiêu Bán Hồ và Đào Nhất Sơn cùng trố mắt, đồng thanh hỏi: - Tôn
Hạnh Vũ có thể bắn ra một lúc đồng thời ba mũi tên hay sao?
Lộ Vân Phi gật đầu: - Không sai! Hơn nữa lúc đó ở cự ly giữa song phương tới gần hai mươi trượng.
Cả Tiêu, Đào nhị vị nghe thế cùng biến sắc.
Lộ Vân Phi tiếp: - Ba mũi tên cùng phát ra với cự ly gần hai mươi trượng
mà khi cách mục tiêu vẫn không hề tán lạc chút nào, chỉ chừng đó đủ biết công
lực thế nào rồi!
Tiêu, Đào nhị vị cùng gật đầu.
Lộ Vân Phi lại nói: - Một khi Tôn Hạnh Vũ liên thủ với Bạch Tøùng Phong
và Đỗ Phi Hùng, thủ thuật ám khí của hắn lại càng lợi hại bội phần. Tiểu đệ
còn chưa nghĩ ra ai có thể đối phó nổi với tên này…
Tiêu Bán Hồ hỏi: - Ngay cả Lộ huynh…
Lộ Vân Phi lắc đầu: - Cũng không ngọai lệ!
Đôi mày rậm của Tiêu Bán Hồ nhíu chặt lại nhưng phút chốc đã giãn

ra,
cười nói: - Còn may là thực lực của chúng ta ở đây cũng không kém!
Lộ vân Phi hỏi: - Ngạo huynh đã tới đây rồi ư?
Tiêu Bán Hồ gật đầu: - Đến rồi! Còn có Lỗ nữ hiệp, lại thêm thực lực của chúng ta ở đây nữa, đủ để cùng chúng tranh một trận thắng phụ.
Đào Nhất Sơn tiếp lời: - Xem lại chúng ta còn chiếm ưu thế!
Lộ Vân Phi thở dài nói: - Cuộc chiến là không tránh khỏi. Nhung trận này
cho dù ai thắng ai bại tất cũng phải trả một giá tương đương thôi!
Tiêu Bán Hồ ngữa mặt cười to nói: - Chỉ cần giết được ba tên ác tặc đó,
dù phải liều tính mạng nào có ngại gì?
Lộ Vân Phi cảm phục nhìn Tiêu Bán Hồ, cười nói: - Không sai! Đại trượng phu có những cái phải làm dù biết phải chết, có những việc không thể
làm tuy biết trước là mang lợi cho thân!
Hàn Phương bỗng chen lời: - Xin các vị đừng quên ta!
Tiêu Bán Hồ chợt nhìn Hàn Phương hỏi: - Các hạ chẳng lẽ là Hàn Phương
đại hiệp trong Hoảng Sơn Song Nghĩa?
Hàn Phương gật đầu: - Chính phải!
Tiêu Bán Hồ liền bước lên vỗ vai Hàn Phương cười to nói: - Xứng là hảo
hán! Tiêu mỗ xin giao kết bằng hữu anh hùng với Hàn huynh!
Hàn Phương hơi giật mình nhún nhường nói: - Hàn mỗ bây giờ thân đã tàn
khuyết, đâu dám…
Tiêu bán Hồ gạt đi: - Hàn huynh bây giờ tuy chỉ còn một tay, nhưng so với
chúng ta có đủ chân tay còn đáng mặt anh hùng hơn nhiều!
Đào Nhất Sơn tiếp lời: - Trên giang hồ, người dám đối địch với Trung Châu Ngũ Tuyệt được mấy người. Nếu như thế chưa đủ kết giao làm bằng hữu
thì còn giao kết với ai nữa?
Cả bốn cùng cười vang. Bây giờ họ đã vào tới đại sảnh.
Tiêu bán Hồ chỉ vào bộ bàn bát tiên giữa sảnh nói: - Mời ngồi! Bây giờ
coi là người nhà cả, xin đừng khách sáo!
Đào Nhất Sơn hướng ra cửa gọi to: - Người đâu! Sao còn chưa mau dọn

trà rượu lên?
Vừa dứt tiếng thì đã thấy ngườu hầu bê vào hai mâm lớn.
Trong sảnh tuy không tráng lệ lắm nhưng khang trang rộng rãi, đèn đuốc
sáng choang.
Chợt có âm thanh sang sảng vang vào: - Có phải Tiểu Lộ đang luyện võ
trong sảnh không?
Lộ Vân Phi quay đầu cười đáp: - Chính phải!
Từ sảnh môn một người bước vào.
Đó là một đại hán tuổi trên dưới tứ tuần, vóc người tráng kiện, lưng đeo
một thanh trường kiếm, bên kia chín vòng phi hoàn, đó là nhân vật khét tiếng
giang hồ với Nhất Kiếm Cửu Hoàn Phi Ngạo Tiếu Sơn.
Tiếp đó là Ngạo Ngọc sương đẹp như tiên nữ, mình bận lam y, mắt chăm
chú nhìn Lộ Vân Phi. Sau cùng còn một vị nữ tử chừng ba mươi tuổi, lưng đeo
một đôi Uyên Ương Đao.
Trừ Hàn Phương, mọi người trong phòng đều biết nữ tử là Lỗ Tam Nương.
Với đôi Uyên Ương Đao này, Lỗ Tam Nương sử dụng hết sức tinh diệu đến độ
xuất thần nhập hóa, danh tiếng không phải là nhỏ.
Lỗ Tam Nương vốn là biểu muội của Ngạo Tiếu Sơn. Sau khi ông góa vợ,
Lỗ Tam nương về chiếu cố cho hai cha con họ, xem Ngạo Ngọc Sương chẳng
khác gì con đẻ của mình.
Vị nữ tử này là người của Lỗ gia, Võ Lâm Công Tử Lỗ Nguyên Khánh gọi
bằng Tam Cô nhưng nàng rất ít khi về Lỗ gia.
Ngạo Tiếu Sơn vốn rất cảm kích Lỗ Tam Nương nhưng không có chút tư
tình, nhưng gần đây đã bắt đầu quan tâm đến nàng về phương diện bạn đời trăm
năm thay cho thê tử tạ thế từ lâu. Đó là do chủ ý của Ngạo Ngọc Sương.
x X x

Ngạo Tiếu Sơn đến bên Lộ Vân Phi đập mạnh vào vai chàng cười to nói: -
Tiểu Lộ! Nay thấy lão đệ đây, ta mới thật yên lòng!
Lộ Vân phi cười hỏi: - Đại ca lo gì chứ?
- Chẳng lẽ lão đệ ngươi hoàn toàn không coi bọn Tôn Hạnh Vũ vào đâu?
Lộ Vân Phi lắc đầu: - Không phải thế…
Ngạo Tiếu Sơn cười hô hố nói: - Lão đệ giỏi! Chận quan tài của Liễu Cô
Nguyệt khắc danh hiệu mình lên để thách thức Tôn Hạnh Vũ, quả thật thu hút
sự chú ý của chúng…
Lộ Vân Phi đáp: - Tuy chúng biết rõ người giết Liễu Cô Nguyệt không phải là tiểu đệ, nhưng việc chận quan tài lưu danh lan ra giang hồ làm mất uy
danh của Trung Châu Ngũ Tuyệt nên buộc phải tìm tiểu đệ mà thôi…
- Đương nhiên lão đệ ngươi trước khi hành động đã tính kỹ, đúng không?
Lộ Vân Phi gật đầu: - Quả là có như thế.
Ngạo Tiếu Sơn hỏi: - Người ta bảo rằng Trung Châu Ngũ Tuyệt tin tức rất
linh thông, vậy mà sao mấy hôm rồi chúng không tìm được lão đệ ngươi?
Lộ Vân Phi đáp: - Có gặp đấy chứ! Trước sau tiểu đệ gặp bốn tên đó tới
ba lần.
Ngạo Tiếu Sơn đưa mắt nhìn Lộ Vân Phi. Từ trên xuống, lại từ dưới lên
trên rồi trừng mắt hỏi: - Thế nào? Ta xem lão đệ ngươi không có chút gì suy
suyễn…
Lộ Vân Phi cười đáp: - Bởi vì tiểu đệ thấy chúng người đông thế mạnh
nên vừa gặp đã cao chạy xa bay rồi thì làm sao bị tổn hại?
Ngạo Tiếu Sơn lại cười vang nói: - Ngươi từ bao giờ lại biến thành người
thông minh như thế chứ?
- Thì tiểu đệ xưa nay vốn là người thông minh mà. Đại ca thấy đấy, gặp
bao nhiêu chuyện hiểm nghèo mà vẫn sống nhăn răng! Tẩu vi

thượng sách, tiểu
đệ nhớ môn đó kỹ lắm!
Mọi người cùng phá lên cười.
Chờ tiếng cười dứt, Ngạo Tiếu Sơn chợt hỏi: - Kim Kiệt đâu không thấy?
Lộ Vân Phi rầu giọng đáp: - Tối qua lúc sẫm tối thì Kim huynh tìm gặp tiểu đệ dọc đường, vừa nói được mấy câu thì đột nhiên Tôn Hạnh Vũ đứng cách
đó mười mấy trượng ám toán, bắn ra ba mũi tên làm Kim huynh không kịp tránh,
khí tuyệt đương trường.
Ngạo Tiếu Sơn trầm mặc hỏi: - Chúng nó mất Liễu Cô Nguyệt, chúng ta
cũng mất Kim Kiệt. Song phương thế là cân bằng!
Tiệu Bán Hồ nói: - Chúng ta đâu thể để chúng tiện nghi như vậy được?
Ngạo Tiếu Sơ nhướng mi hỏi: - Nghĩa là sao?
Đào Nhất Sơn chen lời: - Chúng còn có thêm Quách Tường Khê chết bởi
kiếm của Lộ huynh nữa.
Ngạo Tiếu Sơn thốt lên thán phục: - Tiểu Lộ ngươi bản lĩnh thật cao cường!
Lộ Vân Phi lắc đầu: - Nay chúng tuy chỉ còn ba tên nhưng không dễ đối
phó đâu, nhất là Tôn Hạnh Vũ.
Lộ Vân Phi hỏi: - Về phương diện ám khí, đại ca rất cao minh. Vậy xin
hỏi với khoảng cách hai mươi trượng, bắn một phát cung nhất loạt ba mũi tên
đều trúng đích, hơn nữa vẫn tạo thành hình chữ Phẩm nằm trong lòng bàn tay,
đại ca thấy thế nào?
Ngạo Tiếu Sơn biến sắc hỏi: - Ba mũi tên phát cùng một lúc ư?
Lộ Vân Phi gật đầu: - Chính thế!
Ngạo Tiếu Sơn trầm ngâm không đáp.
Thừa dịp, Ngạo Ngọc Sương bước lại gần Lộ Vân Phi cười nói: - Lộ đại
ca!
Lộ Vân Phi nhìn nàng hỏi: - Ngọc Sương muội ở đây tốt chứ?
Ngạo Ngọc Sương lắc đầu: - Không tốt! Suốt ngày chỉ quanh quẩn

trong
phòng, buồn chết được!
Lộ Vân Phi cười nói: - Nếu không thì làm sao giấu được tai mắt của Trung
Châu Ngũ Tuyệt?
Ngạo Ngọc Sương giẫu môi: - Muội không cần! Việc này xong, đại ca phải đưa muội đi chơi ba tháng mới được!
Ngạo Tiếu Sơn quát: - Ngọc Sương, không được lộn xộn!
Chừng như trong lòng vẫn băn khoăn, ông nhìn Lộ Vân Phi trầm giọng
nói: - Nếu đúng là như lão đệ nói…
- Đại ca không tin thì cứ vào sau bình phong xem đi. Tử thi Kim huynh
còn để trong đó.
Ngạo Tiếu Sơn cùng huynh đệ Tiêu Bán Hồ ra sau bình phong xem một
lúc rồi quay ra, vẻ mặt ngưng trọng nói: - Với khoảng cách mười mấy trượng mà
làm được như thế, chứng tỏ tiểu tử đó công lực thật kinh nhân!
Lộ Vân Phi gật đầu.
Ngạo Tiếu Sơn lại tiếp: - Ba mũi tên bắn từ xa mà chụm lại trong vài tấc,
chứng tỏ đã đạt tới thượng thừa cạnh giới, chỉ tiếc là lực đạt còn chưa đều.
Lộ Vân Phi hỏi: - Làm sao thấy được?
Ngạo Tiếu Sơn đáp: - Căn cứ vào độ sâu cạn khác nhau có hai chiếc sâu
nửa tấc, nhưng mũi khác lại hơn một tấc. Ta thấy ở đây có vấn đề…
Lộ Vân Phi ngạc nhiên hỏi: - Vấn đề gì?
Ngạo Tiếu Sơn giảng giải: - Ngươi cũng biết rằng ba mũi tên phát từ một
cung, bay cùng tốc độ, chạm cùng mục tiêu, như vậy lực phải hoàn toàn như
nhau, nghĩa là độ sâu bằng nhau mới đúng…
Lộ Vân Phi chợt hiểu, gật đầu: - Không sai!
Ngạo Tiếu Sơn tiếp: - Vì thế không thể có mũi cắm sâu hơn được!
Lộ Vân Phi chợt trở nên quan tâm hỏi: - Đại ca thấy thế nào?
- Ta cho rằng với ba mũi tên này Kim Kiệt không thể chết!
Lộ Vân Phi run giọng kêu lên: - Cái gì?
Vừa lúc đó Ngạo Ngọc Sương vừa tới bên Lộ Vân Phi hỏi: - Lộ đại

ca sao
thế?
Bấy giờ hình như Hàn Phương bị một cơn đau hành hạ, cúi mặt xuống thật
thấp.
Lộ Vân Phi không để ý đến Ngạo Ngọc Sương, thấy Hàn Phương ngồi bên
mình gục xuống như thế, tin rằng vết thương lại bị bộc phát quan hoài hỏi: - Hàn
huynh…
Ngạo Ngọc Sương nghe hai tiếng đó, lại thấy bộ y phục và ống tay áo cụt
lủn của Hàn Phương, nàng mới hiểu rằng Lộ đại ca của mình vừa cứu Hàn
Phương về đây.
Vốn là thiếu nữ thiện lương và biết trọng tình nghĩa, Ngạo Ngọc Sương
không quên ơn Hoảng Tây Song Nghĩa đã vì mình mà đối đầu với Liễu Cô
Nguyệt để đến nỗi một người chết, một người bị thương.
Nàng liền đến bên ân cần hỏi: - Hàn đại hiệp…
Hàn Phương chợt ngẩng phắt lên.
Vừa trông thấy mặt Hàn Phương, Ngạo Ngọc Sương sửng sốt đứng ngây
ra, buột miệng kêu lên: - Ngươi…
Vừa thốt ra được một tiếng chợt thấy một mũi chủy đao sáng loáng dí
thẳng vào cổ họng. Hàn Phương nhân lúc Ngạo Ngọc Sương còn ngơ ngác liền
lao tới rất nhanh, tả thủ đã chuẩn bị sẵn mũi dao dí ngay vào cổ.
Ngạo Ngọc Sương võ công tuy không kém nhưng thiếu kinh nghiệm đối
địch nên phản ứng chậm, lại bất ngờ, thậm chí quên cả chuyện kháng cự hoặc
tránh đi.
Hàn Phương vừa dí dao vào yết hầu Ngạo Ngọc Sương, nhân lúc mọi
người còn bàng hoàng liền bức Ngạo Ngọc Sương lùi lại hai bước, mũi chủy đao
vẫn áp vào yết hầu nàng không dịch một phân.

Bộ mặt hắn lập tức thay đổi, nhìn vô cùng tàn độc.
Chúng nhân bấy giờ đã hiểu ra chuyện gì, đều nhất loạt đứng cả dậy. Lộ
Vân Phi tay cầm chuôi kiếm, mắt trừng trừng nhìn Hàn Phương.
Ngạo Tiếu Sơn mặt tái mét rồi đỏ lựng. Một tay sờ chuôi kiếm, một tay
cầm chiếc kim hoàn. Tiêu Bán Hồ cũng đặt tay vào đốc kiếm.
Đào Nhất Sơn rút phắt chiếc cốt phiến sau lưng. Còn Lỗ Tam Nương hai
tay cầm hai cán đao, bước lên hai bước.
Hàn Phương quát lớn: - Tất cả đứng yên!
Mọi người bất giác đứng yên nguyên chỗ. Cả Lỗ Tam Nương cũng dừng
lại không dám tiến lên nữa.
Hàn Phương đanh giọng: - Nếu ai dám bước lên một bước, ta lập tức đâm
ngập lưỡi dao vào họng cô ta ngay!
Trong sảnh đường im phăng phắc, thậm chí không ai dám thở mạnh.
o O o

Vong Mệnh Thiên Nhai

Đánh máy: Tiểu Thanh Xà

Hồi 16
ÁC GIẢ ÁC BÁO

Hàn Phương quét mắt nhìn quần hùng, cười hắc hắc hai tiếng rồi nói: - Ta
tự lượng sức không thắng nổi bất cứ người nào trong các vị, nhưng có thể khẳng
định rằng trước khi ngã xuống ta đủ sức đâm mũi dao này vào sâu một tấc.
Hắn dừng giây lát, nói thêm: - Chỉ cần một tấc là đủ!
Lỗ Tam Nương run giọng kêu lên: - Hạ thể lưu tình!
Hàn Phương lại cười hắc hắc hai tiếng nữa: - Cái đó còm xem thái độ của
chư vị!
Ngạo Tiếu Sơn nghiến răng quát: - Nếu ngươi làm hại đến tiểu nữ dù chỉ
một sợi tóc, ta sẽ băm vằm ngươi làm vạn mảnh.

Hàn Phương cười nhạt đáp: - Không phải một sợi tóc mà là cả một tính
mạng! Tuy nhiên… hắc hắc… nếu chưa cần thiết thì quả thật ta sẽ chẳng hại
một sợi tóc của cô ta đâu. Bởi vì ta cũng muốn sống!
Ngạo Tiếu Sơn mắt đỏ ngầu rít lên: - Ngươi nhớ kỹ lời ta đó!
Hàn Phương đáp lại: - Và những gì ta vừa nói cho ngươi cũng nên nhớ lấy!
Ta có thể nhắc lại lần nữa rằng nếu bắt buộc ta đâm mũi đao này vào một tấc,
ngươi dù có băm ta làm vạn mảnh cũng không sao làm sống được nhi nữ của
mình đâu!
Lộ Vân Phi tiếp giọng hỏi: - Ngươi là ai?
Đào Nhất Sơn tiếp giọng: - Ngươi nhất định không phải là Hàn Phương
rồi!
- Ta vốn không phải là Hàn Phương mà!
Lộ Vân Phi hắc lại câu hỏi: - Vậy ngươi là ai?
- Hà Xung!
Tiêu Bán Hồ tiếp: - Ngươi là Hà Xung, lão tứ trong Câu Hồn Tứ Quỷ?
Hà Xung đáp: - Chính phải!
Lộ Vân Phi hỏi tiếp: - Vậy Hàn Phương hiện ở đâu?
Hà Xung đáp: - Hắn đã bị chết bởi tay Tôn đại gia rồi. Tử thi vứt xuống
Hóa Cốt Đàm sau hậu viện.
Lộ Vân Phi nghiến răng nói: - Tên thất phu họ Tôn quả thật là một con
rắn độc!
Hà Xung nói: - Tôn đại gia từng có ý định dùng Hàn Phương để khống chế
hành động của ngươi, cuối cùng chăng lưới bắt gọn.
Lộ Vân Phi giật mình nghĩ thầm: - Nếu hắn làm thế thì hậu quả cực kỳ
nghiêm trọng, nhất định sẽ thực hiện được ý đồ. Nhưng sao lại không áp dụng?
Liền hỏi: - Phải thừa nhận đó là biện pháp rất tốt đối phó với ta, nhưng vì
sao hắn không làm?
Hà Xung đáp: - Vì Hàn Phương giết mất vị huynh đệ của chúng ta

mà lão
tam Mã Phương Bình trong lúc nổi giận đã thiếu thận trọng làm đứt gân trên
chân phải của hắn. Hàn Phương không thể đứng được nữa nên kế hoạch hủy bỏ.
Lộ Vân Phi hỏi thêm: - Như vậy có ảnh hưởng gì đến kế hoạch của Tôn
Hạnh Vũ đâu?
- Ảnh hưởng chứ! Hàn Phương là một hán tử bất khuất, đến lúc thấy mình
vô dụng, nhất định thà chết chứ không để liên lụy đến ngươi. Và quả thật hắn
đã chết một cách oanh liệt.
- Vì thế Tôn Hạnh Vũ giết Hàn Phương xong bảo ngươi đóng giả?
- Phải!
- Bố trí để ngươi cứu ta ra đưa về đây, nắm chắc tin tức kẻ đã sát hại Liễu
tứ gia.
Lộ Vân Phi bấy giờ mới nghĩ ra nói: - Ta lúc đó thật sự sơ xuất không phát
hiện sơ hở…
Hà Xung gật đầu: - Đúng thế! Lúc đầu ngươi đã phát hiện được lão đại
và lão tam chúng ta không quyết tâm quyết chiến, ta đã sợ bị lộ nên mới nói
mấy câu…
- Không những thế mà hai tên hắc y hán tử trong phòng đã dễ dàng tạo cơ
hội để ta cứu ngươi ra… Sau đó Tôn Hạnh Vũ, Bạch Tùng Phong và Đỗ Phi
Hùng cũng để ta đưa ngươi chạy thoát khỏi Duyệt Lai Khách Điếm.
Hà Xung trầm giọng: - Chỉ hận tên phế vật Hàn Phương ương bướng quá
để chúng ta phải chịu phiền phức như thế này… Tuy biết Tôn đại gia không tin,
vẫn quyết không chịu khai, khăng khăng nhận mình là hung thủ sát hại Liễu tứ
gia để chết thảm.
Ngạo Ngạo Sương nghe nói vô cùng thương cảm không ngăn được nước

mắt.
Ngạo Tiếu Sơn thở dài nói: - Thật là một con người sắt thép. Tiếc rằng
lúc còn sống ta vô duyên không gặp được một lần.
Lộ Vân Phi mặt cũng đầy vẻ bi thương.
Tiêu Bán Hồ than: - So với Hàn dũng sĩ, Kim Kiệt còn may mắn hơn nhiều!
Đào Nhất Sơn tiếp: - Kim lão đệ đã thành bằng hữu của Hàn Phương từ ba
năm trước…
Lộ Vân Phi bỗng nhìn xoáy vào Hà Xung nói: - Thì ra Tôn Hạnh Vũ nghe
thấy Kim Kiệt gọi ngươi, sợ bị nhận diện nên Tôn Hạnh Vũ đành lộ diện giết
Kim huynh chứ gì?
Hà Xung gật đầu: - Không sai!
Lộ Vân Phi sắc mặt sạm lại hỏi tiếp: - Tôn Hạnh Vũ với khoảng cách mười mấy trượng, tên chỉ cắm nửa tấc vào lưng nên không thể chết…
Hà Xung cười đắc ý: - Ta lại dùng một mũi tên ở trọng huyệt hậu tâm đâm sâu vào thêm tấc nữa thì làm gì mà không chết?
Lộ Vân Phi nghiến răng nói: - Ngươi thật là tàn độc!
Hà Xung nhởn nhơ dương dương tự đắc nói tiếp: - Kim Kiệt bấy giờ chỉ vì
đau quá mà ngất đi thôi. Nếu hắn tỉnh lại, chẳng những kế hoạch của Tôn đại
gia đổ sông đổ biển mà sinh mệnh của ta cũng là một vấn đề.
Lộ Vân Phi hỏi tiếp: - Căn cứ vào đâu mà Tôn Hạnh Vũ tin rằng ta không
biết Hàn Phương?
- Tôn đại gia chỉ làm cầu may thôi, không hề khẳng định!
Lộ Vân Phi kêu lên: - Hắn quả là mạo hiểm! Ngươi càng mạo hiểm hơn!
Hà Xung thản nhiên đáp: - Mạo hiểm một chút, nhưng được trọng thưởng
thì tăng thêm dũng khí…
- Tôn Hạnh Vũ thưởng cho ngươi bao nhiêu?
- Một vạn lượng vàng!
Mọi người trố mắt.
Quả là số tiền không nhỏ.

Hà Xung cười nói: - Nếu không có món thưởng lớn như thế, ta đâu dễ chặt
cánh tay phải của mình?
Lộ Vân Phi ngẩn cả người. Mọi người trong đại sảnh ai cũng bất ngờ trước sự việc đó.
Ngạo Tiếu Sơn hừ một tiếng, nói: - Vì tiền mà ngươi có thể bán cả mạng
sống của mình…
Hà Xung thản nhiên trả lời: - Một vạn lạng vàng đủ làm cho người ta sống
sung sướng suốt đời. Ta vốn nửa đời vong mạng nay liều thêm lần nữa, nếu
sống thì được sống yên vui chẳng hơn sao?
Ngạo Tiếu Sơn lại hỏi: - Ngươi không sợ Lộ vân Phi và Hàn Phương quen
nhau từ trước hay sao?
Hà Xung cười đáp: - Sao không sợ? Lúc đó ta đã coi mình như tử tội đến
pháp trường chờ một lưỡi dao cắm phập vào cổ.
Lộ Vân Phi cười nhạt.
Hà Xung nói tiếp: - Tuy nhiên đến bây giờ cuộc đánh bạc đó đã chấm dứt.
Ta rất mừng vì số phận đã mỉm cười với mình, và có thể an tâm tận hưởng số
tiền thưởng một vạn lượng hoàng kim mà không cần vong mạng như trước nữa.
Tiêu bán Hồ chen lời hỏi: - Ngươi bây giờ muốn gì?
Hà Xung lắc đầu: - Ta không biết mình muốn gì?
Ngạo Tiếu Sơn nổi giận quát: - Đâu có lý nào như vậy?
Hà Xung bình tĩnh đáp: - Muốn gì nữa chứ? Ta đã làm xong phận sự. Tôn
đại gia không cần một người tàn phế này nữa, và tình nghĩa như vậy là đủ. Ta
giúp Tôn đại gia và nhận tiền thưởng hậu hĩnh của ông ta. Thế là sòng phẳng.
Các ngươi nhất định sẽ đáp ứng không giết ta. Có chăng thì xin cho ta một con
ngựa rời khỏi đây để khỏi lo bị các ngươi bắt lại… Nếu không ta cứ giữ cô
nương này như vậy chờ Tôn đại gia đến mà thôi

Lộ Vân Phi hỏi: - Tôn Hạnh Vũ bảo ngươi thế nào?
- Tôn đại gia sớm đã tính toán trước cả rồi. Khi gặp hung thủ giết Liễu tứ
gia thân phận của ta tất bị bại lộ. Lúc đó ta phải tìm cơ hội khống chế hung thủ.
- Nếu không thì sao?
Hà Xung đáp: - Tôn đại gia cho phép ta thúc thủ chịu trói đợi họ đến.
- Hắn không nghĩ đến chuyện chúng ta sẽ giết ngươi sao?
Hà Xung lắc đầu: - Không! Tôn đại gia tin rằng vì các ngươi là hiệp khách cả, nên không giết một người đã thúc thủ chịu trói. Nhưng bây giờ mới
biết Tôn đại gia đã tính quá xa, vì bây giờ ta đã đắc thủ, trong tay có con tin, ta
hành động theo ý mình!
Mọi người lặng đi.
Ngạo Ngọc Sương bỗng kêu lên: - Hừ! Ngươi chớ vội đắc ý!
Hà Xung liền đâm sâu mũi đao vào cổ Ngạo Sương một chút làm máu
chảy ra, hỏi: - Vì sao?
Ngạo Ngọc Sương thấy vậy giật thót mình còn Lỗ Tam Nương mặt tái mét
đi.
Ngạo Ngọc Sương nén đau trả lời: - Vì ta sẽ không phải là con tin của
ngươi nữa!
Hà Xung hỏi giọng đe dọa: - Ngươi muốn chết?
- Phải!
- Chẳng lẽ…
Mọi người nghe thấy mấy câu đối thoại đó cùng lặng cả đi.
Ngạo Ngọc Sương bình tĩnh nói: - Bị ngươi bắt đi, thế nào Tôn Hạnh Vũ
cũng giết ta. Dù sao ta cũng phải chết, vì thế chết ngay ở đây có lợi hơn.
- Như vậy cô nương cam nguyện cùng chết với ta?
- Ta chết mà giết một kẻ đê tiện độc ác vô liêm sỉ như ngươi thì ta cũng
không ân hận!
Hà Xung càng dí sát mũi dao vào cổ Ngạo Ngọc Sương, cười hô hố nói: -
Được một mỹ nhân như cô nương bầu bạn cùng xuống địa ngục, đó

là phúc khí
cho Hà Xung này rồi! Tiếc rằng cô nương nếu chết đi tất lệnh tôn thương tâm
không nỡ…
Ngạo Ngọc Sương nói: - Sớm muộn gì rồi cũng một lần thương tâm, bây
giờ là hơn.
Nói xong quay người sang bên.
Mũi dao lập tức cắm sâu vào thêm một chút!
Lộ Vân Phi vội quát lên: - Ngọc Sương! Không được vọng động!
Ngạo ngọc Sương cười thảm nói: - Nếu Tôn Hạnh Vũ tới đây, hắn tất sẽ
lấy mạng tôi để uy hiếp mọi người. Như vậy mọi người sẽ không dám quyết
đấu với hắn, hậu quả sẽ vô cùng bi thảm…
Lộ Vân Phi ngắt lời: - Hiện giờ Tôn Hạnh Vũ chưa đến, không cần phải lo
sớm!
Ngạo Ngọc Sương kêu lên: - Lộ đại ca…
Lộ Vân Phi ngắt lời: - Cứ để hắn đến rồi quyết định!
Rồi đưa mắt nhìn Hà Xung, đanh giọng cảnh cáo: - Từ bây giờ trở đi ngươi
hãy cẩn thận!
Ánh mắt chàng như mũi kiếm làm Hà Xung chợt thấy ớn lạnh xương sống.
Lộ Vân Phi lại lên tiếng: - Chỉ cần ngươi vọng động, kiếm này sẽ chọc
thủng cổ họng ngươi ngay!
Hà Xung nói: - Nếu ngươi dám…
Lộ Vân Phi ngắt lời: - Khi chưa cần, chắc ta sẽ không vọng động. Chỉ cần
động là ngươi táng mạng ngay. Cả Quách Tường Khê cũng chưa tránh nổi một
kiếm của ta, ngươi tránh được không?
Hà Xung trán toát mồ hôi.
Lộ Vân Phi chú mục nhìn tay hắn, tay cầm kiếm hằn lên những đường gân
xanh.
Tuy kiếm còn chưa xuất vỏ nhưng kiếm khí vẫn toát ra!
Hà Xung hít vào một hơi rồi gục gặc đầu cho rơi bớt mồ hôi, nói: - Cô

nương, ta ra ngoài sảnh chờ tốt hơn!
Ngạo Ngọc Sương không nhúch nhích!
Hà Xung quát lên: - Đi!
Mũi dao lại dí vào.
Lỗ Tam Nương kêu lên: - Ngọc Sương! Theo lệnh hắn đi!
Lộ Vân Phi cũng nói: - Cô hãy theo hắn đi!
Ngạo Ngọc Sương không biết làm gì hơn đành cất bước.
Hà Xung lại ra lệnh: - Cứ từ từ từng bước một!
Ngạo Ngọc Sương cười nhạt một tiếng.
Lộ Vân Phi cũng đi bước theo, nhưng mới cất lên, Hà Xung đã quát lớn: -
Tất cả những người khác đứng tại chỗ, không được bước theo.
Lộ Vân Phi đành đặt chân về chỗ cũ.
Hà Xung đưa mắt lấm lét nhìn quanh tay giữ chặt con dao không rời một
ly, lùi từng bước một ra hành lang.
Hắn chỉ có hai mắt, lại lo giám sát cử động của Ngạo Ngọc Sương và năm
người trong sảnh, vì thế chỉ có dùng tai nghe ngóng tiếng động phía sau chứ mắt
không thấy được.
Bấy giờ có một người đang nấp sau một cái cột ngay bên ngoài cửa.
Người đó là vị tiêu sư trước đây đã đưa Lộ Vân Phi vào sảnh.
Lộ Vân Phi đã phát hiện ra vị tiêu sư đó, vì thế mới án binh bất động.
Cả Ngạo Tiếu Sơn cũng trông thấy nên từ từ buông thanh kiếm chuyển
sang thắt lưng bên trái, ở đó có chín chiếc kim hoàn.
Hai người vẫn chậm chạp bước ra cửa.
Bảy bước… tám bước… chín bước…
Hà Xung đã lùi tới gần cột trụ trước cửa.
Lòng bàn tay vị tiêu sư ướt đẫm mồ hôi. Y đã có chuẩn bị, chỉ cần Hà Xung lùi thêm hai bước là lập tức từ sau cột lao ra xô ngã hắn.
Thậm chí vị tiêu sư còn tính trước mình sẽ bị đâm một dao.
Hà Xung chỉ còn một tay trái, vết thương tự đoạn cánh tay phải nhất định
vẫn chưa lành. Nếu xô hằn ngã, cho dù có phản thủ đâm lại một dao cũng chưa
đến nổi nguy hiểm đến tính mạng.
Ngoài ra Lộ Vân Phi và Ngạo Tiếu Sơn tất không để cho hắn có cơ hội.

Mười bước… mười một bước…
Vị tiêu sư nhún mình xông ra…
Bỗng nhiên…
Vút vút vút!
Ba tiếng réo xé không gian bay tới, ba mũi tên cắm phập vào người vị tiêu
sư.
Một tiếng la thảm và ba tia máu phọt ra…
Người này vừa nhún mình lao lên thì bị ba mũi tên cắm bật trở lại ghim
thân hình vị tiêu sư vào cột hiên.
Ba mũi tên được bắn đi với tốc độ kinh nhân và rất chính xác. Những người trong sảnh chưa cần thấy người xuất hiện cũng biết rằng Tôn Hạnh Vũ đã
đến.
Tiếng rít của tên và tiếp liền là tiếng rú thảm quá đột ngột làm cho những
người trong sảnh choáng người.
Cả Hà Xung cũng thất kinh biến sắc.
Hắn suýt nữa đã đâm ngập lưỡi dao vào cổ Ngạo Ngọc Sương, nhưng còn
may là chỉ phút chốc hắn đã hiểu ra nguyên cớ.
Hà Xung cười hô hô mấy tiếng rồi nói oang lên: - Đến thật khéo!
Trong lúc kinh hãi, mũi dao đã đi khỏi vị trí cốt tử một tấc.
Sau đó khoái chí cười lên một tràng, mũi dao lại lỏng ra thêm hai ba tấc
nữa.
Vừa lúc đó chợt nghe vút.
Một vòng kim koại từ nội sảnh bay đến trúng ngay vào lưỡi chủy đao.
Đó là Ngạo Tiếu Sơn đã chọn đúng thời cơ xuất thủ giải cứu nữ nhi.
Thủ pháp vô cùng chuẩn xác và thần tốc. Hà Xung chỉ thấy bàn tay tê đi,
con dao bị đánh bật khỏi tay.
Nhưng hắn phản ứng rất nhanh, vội vàng nhoài người tới đưa tay hất được
chủy dao nhằm Ngạo Ngọc Sương đâm tới.
Nhưng mũi dao mới đâm chưa được nửa đường thì tay Hà Xung cứng đơ
lại. Không những thế, mọi hoạt động đều bị đình chỉ.
Một mũi kiếm xuyên từ cổ bên trái suốt qua bên phải.

Hà Xung cổ bị cứng đơ, nhưng tròng mắt chưa dại đi vẫn đảo sang bên
trái, cất giọng khò khè hỏi: - Là ngươi… Lộ Vân Phi!
- Không sai!
Lộ Vân Phi đáp rồi thong thả rút kiếm. Chàng cũng chọn thời cơ rất chính
xác, chỉ một kiếm đã kết liễu số phận Hà Xung.
Hai vòi máu phun ra đến hết dãy thạch cấp, bên trong vào tới giữa sảnh
đường…
Thân thể Hà Xung ngã ngữa xuống, khí đã tuyệt nhưng mắt vẫn mở trừng
trừng.
Hắn chết mà không nhắm được mắt, chẳng hay vì quá tin vào vận khí hay
căm tức vì không hưởng thụ được một vạn lượng hoàng kim tiền thưởng?
Ngay lúc ấy lại có ba tiếng rít gió rợn người và ba mũi tên bay tới. Lần
này ba mũi tên nhằm vào Ngạo Ngọc Sương!
Nàng vừa kinh hồn lạc phách trước mấy biến cố chết người còn chưa kịp
trấn định, mắt nhìn ba mũi tên lao thẳng tới như tia chớp chỉ biết ngây người
nhìn như con dê tế thần đứng nhìn đồ tể.
Trong lúc tính mạng Ngạo Ngọc Sương như nghìn cân treo sợi tóc, chợt
thấy ba vòng kim hoàn lóng lánh bay tới, mỗi vòng nhằm đúng ngay một mũi
tên!
Bị kim hoàn kích trúng, ba mũi tên đứt phăng rơi xuống.
Từ bên ngoài có tiếng quát vang vào sảnh: - Ngạo Tiếu Sơn ư?
- Không sai!
Lời vừa dứt, người đã đáp xuống trước mặt Ngạo Ngọc Sương.
Tiếp đó Lỗ Tam Nương, Tiêu Bán Hồ và Đào nhất Sơn cùng lao ra hành
lang. Lỗ Tam Nương một tay ôm lấy Ngạo Ngọc Sương, dùng thân mình chắn
trước thân thể nàng.
Lúc này cho dù bao nhiêu tên bắn tới, nếu Ngạo Tiếu Sơn không

ngăn hết
thì có Lỗ Tam Nương chặn lại.
Nữ nhân này có ngã thì Ngạo Ngọc Sương mới bị hại. Nói vậy nhưng cung tên của Tôn Hạnh Vũ có thần thông bao nhiêu, qua được cửa ải Ngạo Tiếu
Sơn đâu phải chuyện dễ dàng?
Huống chi lại còn thêm Lộ Vân Phi ở đó?
Giọng Tôn Hạnh Vũ như hổ lang từ ngoài cửa vọng vào: - Kim hoàn quả
nhiên lợi hại! Hãy tiếp thêm ba tên nữa được chứ?
Ngạo Tiếu Sơn chưa trả lời thì ba mũi tên khác lại bắn vào, vừa định xuất
kim hoàn đối phó đã thấy kiếm quang lóe sáng, chỉ chớp ba mũi tên bị chém đứt
rơi lả tả.
Lộ Vân Phi hoành kiếm đứng trước Ngạo Tiếu Sơn.
Giọng hổ lang đã mang vẻ tức giận: - Ta muốn tăng chút kiến thức về thủ
pháp dụng kim hoàn của Ngạo Tiếu Sơn chứ đâu cần thanh trường kiếm của Lộ
Vân Phi ngươi?
Lộ Vân Phi cười to đáp: - Muốn thế thì trước hết ngươi đánh ngã ta rồi
nói!
- Ra đây!
Lộ Vân Phi tung người lao ra tiền viện.
Ngạo Tiếu Sơn dặn Lỗ Tam Nương: - Hãy chăm sóc Ngọc Sương!
Rồi cũng phóng mình đáp xuống tiền viện.
Tiêu Bán Hồ, Đào Nhất Sơn đâu chịu kém người? Lập tức cùng nhảy ra
với Lộ Vân Phi và Ngạo Tiếu Sơn dàn thành hình chữ nhất ngoảnh mặt ra đại
môn.
x X x
Mưa vẫn bay lất phất, gió đông mang hơi lạnh thổi tới rát mặt.
Ở đại môn trước sảnh đường luyện võ của Song Anh Tiêu Cục, ngay trên
mái che cửa có năm người đứng đỉnh lập.
Gió đông thổi vào y phục phần phật, mưa thấm ướt vào da thịt nhưng năm

người đó không chút lưu tâm.
Vì gió mưa không thể thương nhân, càng không thể sát nhân. Tôn Hạnh
Vũ đứng giữa, tay cầm cung, lưng đeo ống tên, bây giờ chẳng giống một vị
phong lưu công tử hay văn nhã thư sinh chút nào.
Bạch Tùng Phong thì chưa bao giờ gồng cả, vì trên tay lúc nào cũng cầm
khư khư chiếc búa khai sơn cực lớn. Hắn giống đao phủ hơn.
Đỗ Phi Hùng kiếm cũng đã xuất khỏi vỏ.
Ngoài ba tên sống sót trong Trung Châu Ngũ Tuyệt còn có hai tên trong
Câu Hồn Tứ Quỷ đứng hai bên.
Lão đại Đổng Thường tay vẫn cầm đôi Bá Vương Thuẫn, một chiếc che
trước ngực, một chiếc ép vào sườn. Còn Mã Phương Bình tay cầm đôi Nhật
Nguyệt Hoàn.
Hai người này đưa mắt căm hận nhìn Lộ Vân Phi vì chàng mới đâm xuyên
cổ họng người huynh đệ của chúng.
Ống tên của Tôn Hạnh Vũ còn lại sáu chiếc.
Hắn giương cung lắp tên, nhanh như chớp bắn ra ba mũi tên, rồi tiếp theo
ba mũi nữa. Ba mũi trước nhằm vào Tiêu Bán Hồ, ba mũi sao bắn vào Đào
Nhất Sơn.
Hai chùm tên lao đi như vệt sao băng, tiếng xé gió nghe thật rùng rợn.
Tiêu Bán Hồ múa thanh trường kiếm chấn lạc cả ba mũi tên, đồng thời
trên sống kiếm cũng bay mất ba chiếc kim chuông. Như vậy cả hàng bảy chiếc
kim chuông nay chỉ còn bốn cái.
Tên rơi rụng, kim chuông cũng rơi rụng.
Tiêu Bán Hồ lộ vẻ mặt kinh hãi.
Tuy đã dùng kiếm chấn rơi ba mũi tên nhưng y cảm thấy cánh tay tê đi.
Còn Đào Nhất Sơn không dám tiếp. Y lao vút mình sang, tên cắm vào

thạch cấp trước sảnh. Nhưng còn lại một mũi tên, thân ảûnh vừa chững lại thì đã
thấy bắn tới trước ngực.
Tránh không kịp nữa, Đào Nhất Sơn liền vung Thiết Cốt Phiến để đối phó.
Choang!
Mũi tên trúng vào một nan sắt của chiết phiến, tuy mũi tên bị chấn lạc nhưng nan sắt cũng bị gãy ngang.
Tôn Hạnh Vũ thất vậy cười hô hô nói: - Đoạt Hồn Kiếm! Tuyệt Mệnh Phiến cũng chỉ thế là cùng!
Bạch Tùng Phong chiếu tia mắt ác độc vào Ngạo Tiếu Sơn.
Riêng Đỗ Phi Hùng không cười, không hận, chỉ hơi nhíu mày.
Cuộc chiến này Tôn Hạnh Vũ sớm đã tính liệu cân nhắc cẩn thận.
Hắn dự trù mình cùng Đỗ Phi Hùng liên thủ đấu với Lộ Vân Phi, Bạch Tùng Phong đơn đấu với Ngạo Tiếu Sơn, còn Đổàng Thường, Mã Phương Bình và
Hà Xung sẽ hợp lực đối phó với Tiêu Bán Hồ, Đào Nhất Sơn và vài tiêu sư
trong tiêu cục.
Nhưng nay trông lại, Đoạt Hồn Kiếm Tiêu Bán Hồ và Tuyệt Mệnh Phiến
Đào Nhất Sơn thân thủ không tầm thường, nếu đơn đả độc đấu thì Đổng Thường
và Mã Phương Bình chưa chắc đã đối phó nổi.
Lại một khó khăn là nay Hà Xung đã chết.
Huống chi đối phương còn có Lỗ Tam Nương, Ngạo Ngọc Sương và một
số tiêu sư trong tiêu cục?
Giang hồ truyền ngôn rằng Lỗ Tam Nương sử dụng Uyên Ương Đao đã
luyện đến xuất thần nhập hoá.
Còn Ngạo Ngọc Sương chỉ một kiếm đã đâm chết Liễu Cô Nguyệt, chuyện đó không phải tầm thường. Mặc dù lúc đó Ngạo Ngọc Sương đâm kiếm
từ sau lưng, nhưng hạng cao thủ tuyệt đỉnh như Liễu Cô Nguyệt mà phóng kiếm
đâm chết được đâu phải chuyện vừa?
Phải lấy Đổng Thường và Mã Phương Bình đấu với hai tên tiêu đầu Tiêu
Bán Hồ và Đào Nhất Sơn, lại còn thêm hai nữ tử Lỗ Tam Nương và

Ngạo Ngọc
Sương, phần thắng xem ra hết sức mong manh, gần như là tuyệt vọng.
Nhưng nay đã ở thế cưỡi hổ, lùi cũng không được nữa.
Nếu hắn cùng Đỗ Phi Hùng may khống chế được Lộ Vân Phi thì may ra
giảu quyết được cuộc chiến.
Nếu trái lại?
Tôn Hạnh Vũ không dám nghĩ tiếp nữa.
Dù thành hay bại cũng chỉ trong một cuộc chiến này…
o O o

Vong Mệnh Thiên Nhai

Đánh máy: Tiểu Thanh Xà

Hồi 17
NGŨ TUYỆT TRỪ DANH

“ Bốp” một tiếng, ống tên rơi kích vỡ mấy viên ngói vang lên.
Mọi người chẳng ai phân tâm đi xem nó, cứ mặc cho đám ngói rơi xuống
lả tả.
Ống tên rơi xuống, tiếp liền cây cung cũng rơi xuống, Tôn Hạnh Vũ vỗ hai
tay vào nhau, mắt ngưng động nhìn bọn Tiêu Bán Hồ, Đào Nhất Sơn nói: -
Chuyện này không liên can gì đến các ngươi, nhanh rời khỏi đây xem như ta tha
mạng cho các ngươi lần này!
Đào Nhất Sơn ngửng mặt cười dài.
Tiêu Bán Hồ thốt nhiên cất tiếng hỏi: - Kim Kiệt, Giang Vân chết dưới tên của người nào?
Giang Vân chính là gã tiêu sư vừa bị trúng tên mà chết.
Tôn Hạnh Vũ cười lãnh đạm nói: - Đây chỉ là hai mạng cỏn con không
đáng tiền, Song Anh Tiêu Cục từ trên xuống dưới còn có cả một trăm hai mươi
bảy người!
Bạch Tùng Phong tiếp lời: - Các ngươi nếu như còn không nhanh ngoan

ngoãn rời khỏi đây, chốc nữa thì chớ trách ta tâm thủ hiểm độc giết sạch các
ngươi, kê khuyển chẳng thừa!
Tiêu Bán Hồ cứ cười vang chẳng hề tỏ ra một chút hoảng sợ nói: - Nếu
không có Lộ đại hiệp thì Song Anh Tiêu Cục ba năm về trước đã bị Bàn Long
Sơn Trang san thành bình địa rồi!
Đào Nhất Sơn cũng tự cười nói: - Nghe nói con người Tôn Hạnh Vũ ngươi
thường ngày nói giết là giết, xưa nay chưa từng nói thêm nửa câu, vậy mà sao
hôm nay tự nhiên lải nhải lắm lời đến thế? Hừ … chẳng lẽ có thêm bọn chúng
ta, các ngươi thấy không địch nổi chăng?
Tôn Hạnh Vũ lạnh giọng nói: - Các ngươi nếu như đã cố chấp mê không
tỉnh ngộ, chúng ta đành tận sát các ngươi!
Trung Châu Ngũ Tuyệt thì ra cũng có sát cơ, Tiêu Bán Hồ và Đại Nhất
Sơn bất giác cất tiếng cười ngất lên.
Tôn Hạnh Vũ chẳng để ý đến bọn họ, nhìn Lộ Vân Phi nói: - Kẻ giết Liễu
Cô Nguyệt chẳng phải là ngươi chứ.
Lộ Vân Phi lãnh đạm đáp lại: - Nhưng giết Quách Tường Khê thì là ta.
Tôn Hạnh Vũ nói: - Tên này làm hỏng đại sự của ta, tự tìm cái chết, hắn
chết như vậy là còn may!
Ngừng lại một chút, chuyển giọng nói tiếp: - Vậy tóm lại, kẻ nào đã giết
Liễu Cô Nguyệt?
Ngạo Tiếu Sơn vừa nghe liền cất tiếng cười nói: - Là con gái của ta…
Ngạo Ngọc Sương?
“Á” Tôn Hạnh Vũ thốt lên một tiếng vẻ kinh ngạc, thét hỏi: - Người ấy đâu?
Ngạo Ngọc Sương lúc này ở bên kia đã nhích chân di chuyển nửa bộ, cất
tiếng ngạo nghễ nói: - Ta ở đây!

Tôn Hạnh vốn đã biết nữ tử đứng bên kia chính là Ngạo Ngọc Sương, lúc
này nghe tiếng mới từ từ quay người đưa mắt nhìn nói: - Người còn đẹp hơn tên,
thảo nào mà Liễu Cô Nguyệt lại chết dưới kiếm của ngươi…
Chữ "ngươi" cuối câu vừa thốt ra nửa miệng thì tay vung lên, hai ánh hào
quang loáng lên kèm theo tiếng xé gió bay ra nhằm vào ngực Ngạo Ngọc
Sương.
Ngạo Ngọc Sương kiếm còn chưa kịp động thì Lỗ Tam Nương đã vung đôi
Uyên Ương đao nhảy cản ngay trước mặt cô ta.
Chỉ thấy ánh đao loáng lên ngời ngời, hào quang biến mất, hai ngọn ám
khí bị đánh bay xuống đất.
Lỗ Tam Nương thi diễn một màn đao này cực nhanh mà rất điêu luyện,
khiến quần hùng nhìn không khỏi thầm cảm phục đao pháp của thị.
Tôn hạnh Vũ trừng mắt thét lên: - Vị này phải chăng là Lỗ Tam Nương võ
lâm thế gia?
Lỗ Tam Nương ngừng đao hoành ngang ngực hiên ngang đáp: - Chính là
ta!
Tôn Hạnh Vũ lại hỏi: - Xem ra muốn giết Ngạo Ngọc Sương thì trước tiên
phải giết ngươi?
- Không sai!
Tôn Hạnh Vũ liếc nhanh Ngạo Tiếu Sơn giọng mỉa mai nói: - Ngươi muốn
lấy Ngạo Tiếu Sơn đến phát cuồng chăng nữa thì cũng không cần phải bán
mạng như thế này.
Lỗ Tam Nương nghe một câu này bất giác hai má đỏ lên, trong lòng phát
nộ định xông tới thì Ngạo Tiếu Sơn ở bên cạnh đã quát lớn: - Họ Tôn kia, ngươi
đến đây đấu khẩu hay đến để làm gì?
Tôn Hạnh Vũ ánh mắt sắc lạnh quét nhìn một vòng buông rõ từng

tiếng: -
Ta đến giết người!
Ngạo Tiếu Sơn nói: - Nếu thế thì làm gì phải nhiều lời chứ?
Tôn Hạnh Vũ cất tiếng cười “hắc hắc” rồi phất mạnh tay hiệu.
Năm người lập tức đồng loạt tung người nhảy xuống.
Tiêu Bàn Hồ ánh mắt giảo hoạt, chỉ chờ có thế lập tức vỗ tay “Bốp” một
tiếng thật lớn.
Những lùm cây hai bên Luyện Võ Sảnh đột nhiên bị hất tung lên, lập tức
xuất hiện hai mươi tay đại hán thân vận đồng phục màu xanh đen, thì ra bọn họ
mai phục đây từ đầu ngay dưới những hố nằm dưới gốc cây, nên thoạt nhìn
chẳng ai dễ gì nhìn ra được.
Đám võ sĩ xuất hiện, trong tay tên nào cũng nắm sẵn tung nỏ, nghe hô
một tiếng lập tức nhất tề bắn ra những tiếng “ viu viu ” rít lên xé tan không gian
nghe rợn người.
Đám loạn tiễn nhằm bọn Trung Châu Ngũ Tuyệt bay tới như cám vãi …
Tôn Hạnh Vũ thân hình lơ lững trên không, khi nhận ra có biến, biết là đã
bị phục kích, đợi đến khi đám cung thủ bắn tên ra rít lên thì chấn động mạnh.
Nên biết lão ta thành danh nhờ ám khí, từng xưng vô địch, về sở trường
ám khí thì có thể nói khó ai có thể qua mặt được.
Chỉ cần nghe tiếng gió phi tiễn bay rít lên như thế là lão ta nhận ra ngay
đối phương thi triển chính là Gia Cát liên hoàn tiễn.
Gia Cát liên hoàn tiễn nghe nói chính do Gia Cát Khổng Minh xưa kia sáng chế ra, bắn một lần mười hai mũi tên vừa nhanh vừa mạnh, bá đạo vô
cùng, thường người trong giang hồ nghe đến loại liên hoàn tiễn này thì đều biến
sắc.
Giờ đây hai mươi tay cung thủ cùng thi triển Gia Cát liên hoàn tiễn một

lúc hơn hai mươi mũi tên bay ra ào ạt như một làn mưa, người đứng trên đất còn
khó tránh huống chi bọn Trung Châu Ngũ Tuyệt năm người đều lơ lửng trên
không.
May mà Tôn Hạnh Vũ bản lĩnh phi thường, khinh công cũng có thể nói
thuộc hàng thượng thừa, chỉ thấy chân trái đạp mạnh lên lưng chân phải đề khí
tung ngược người lên không cao thêm tầm trượng, vừa khéo tránh được đám
loạn tiễn bay rào rào ngay dưới chân.
Bạch Tùng Phong cũng chấn động vô cùng khi nhận ra mình bị mai phục
thì tên đã đến trước người, cây búa "Khai sơn cự phủ" trong tay nặng trăm cân
khiến thân lão rơi xuống nhanh hơn ai cả, chân lúc này đã chạm đất.
Trong cơn nguy cấp lão vẫn giữ được trầm tĩnh, cây "Khai sơn cự phủ"
trong tay Bạch Tùng Phong giờ đây tợ hồ như một chiếc thuẫn che kín cả người.
Chỉ nghe thấy những tiếng "kong keng…" vang lên, đám loạn tiễn chạm
vào những nhát búa rơi loảng xoảng.
Lại nói, lúc này Đỗ Phi Hùng kiếm cũng ra liên miên bất tuyệt, chém bay
đám tên nhằm thẳng vào người mình.
Nên biết đám tên bắn vào người hắn cũng chẳng ít chút nào, trong Trung
Châu Ngũ Tuyệt thì võ công hắn là yếu nhất, thế nhưng đầu óc hắn thì lại rất
thông minh linh hoạt, thường ngày gặp chuyện ứng biến mau lẹ chính xác, tuyệt
không hề thua kém gì Tôn Hạnh Vũ.
Khi vừa nhìn thấy có động từ những đám cây rậm thì hắn đã biết có biến,
đến khi nghe tiếng tên bay rít lên thì nhanh như chớp lách người sang một bên,
rơi xuống vừa đúng ngay sau người Bạch Tùng Phong.
Chính vì thế mà Bạch Tùng Phong trở thành tấm chắn trước mặt,

giảm đi
phân nửa đám phi tiễn bay vào người hắn.
Vì thế mà đám phi tiễn còn lại hắn chẳng khó khăn gì để đối phó, tự cứu
được người hắn thoát hiểm.
Ngược lại bọn Đổng Thường và Mã Phương Bình chẳng có được bản lĩnh
như Tôn Hạnh Vũ hay Bạch Tùng Phong, mà cũng không có trí tinh khôn như
Đỗ Phi Hùng, lúc này đám tên bay vào bọn họ cũng chẳng ít hơn so với ba người
kia.
Đổng Thường còn khá hơn một chút, vì trong tay sử dụng đôi "Bá Vương
thuẫn" vốn là loại binh khí chuyên ngăn chặn tên nỏ ám khí, người hắn còn trên
không thì hai chân co rụt lại, cả người gần như thu kín trong đôi thuẫn…
"Kong! Kong…"
Tiếng tên chạm vào thuẫn vang lên, đồng thời cả người và thuẫn rơi xuống đất.
Đổng Thường nhảy người đứng lên tuy hai tấm thuẫn che kín người, thế
nhưng chân vẫn loạng choạng, thì ra đùi trái vẫn bị trúng hai mũi tên khiến hắn
nhăn nhó mặt mày.
Mã Phương Bình trong tay thi triển đôi Nhật Nguyệt Hoàn đương nhiên
trong tình thế này chẳng hữu dụng như cặp Bá Vương Thuẫn của Đổng Thường,
cặp vòng múa tít lên cũng chỉ che được nửa người trên tránh hiểm, nhưng chẳng
che được nửa người dưới, hai chân trúng liền ba bốn mũi tên …
Hắn đau đớn rú lên thống thiết, thân hình lảo đảo chạy loạn, lập tức trở
thành cái đích cho đám loạn tiễn, phút chốc cả người hắn gần như biến thành
người máu nhìn thật thê thảm.
Nói thì chậm lúc ấy mọi chuyên diễn ra cực nhanh, từ khi bọn Trung Châu

Ngũ Tuyệt phóng người phi xuống cho đến khi đám loạn tiễn bắn ra rồi chấm
dứt chỉ diễn ra trong tích tắc.
Tôn Hạnh Vũ thân hình tung lên rơi xuống thì vừa lúc tên ngừng bắn, Tôn
Hạnh Vũ mắt đầy nộ khí nhìn Tiêu Bán Hồ nói: - Chủ ý của ai?
Tiêu Bán Hồ cười lớn nói: - Ta!
Tôn Hạnh Vũ phẫn nộ thét lớn: - Ngươi hành động thế này còn ra một
nhân vật anh hùng hảo hán chăng?
Tiêu Bán Hồ nhún vai cười nhạt nói: - Đối phó với hạng người như các
ngươi, bổn nhân chẳng kể thủ đoạn!
"Được!" Tôn Hạnh Vũ tức giận gầm lên một tiếng.
Đột nhiên vung tay phất mạnh, lập tức mười mấy vệt hàn tinh bay ra cực
nhanh nhằm thẳng vào người Tiêu Bán Hồ.
Đám ám khí sáng lạnh bay ra cực nhanh, đến nỗi bản thân Tiêu Bán Hồ
cũng không kịp nhìn rõ là ám khí gì, thanh Kim Linh Kiếm trong tay chẳng dám
chút chậm trễ vung lên chém ào ào …
"leng keng …"
Tiêu Bán Hồ cũng biết lợi hại, nên kiếm ra một hơi thập bát kiếm, thế nhưng chỉ đánh rơi được mười ba ngọn ám khí, vẫn trúng hai ngọn trên bả vai
phải.
Lúc này nhìn kỹ mới có thể thấy được hai ngọn ám khí hình thù kỳ lạ, nhỏ mỏng như lưỡi Liễu Diệp Phi Đao.
Tiêu Bán Hồ vai phải trúng ám khí đau rú lên một tiếng, đồng thời thanh
Kim Linh Kiếm trong tay cũng không thể giữ nổi để nó lăn lóc trên mặt đất.
Tôn Hạnh Vũ trong chớp mắt lại tiếp tục phất tay lên, mười lăm ánh tinh
quang khác lại từ trong tay áo lão ta bay ra…
Toàn trường thì thoạt nhìn lần này Tiêu Bán Hồ khó toàn mạng, Đào Nhất
Sơn thấy thế, gấp xông lên ứng cứu cho Tiêu Bán Hồ. Nhưng thân hình lão ta

chưa kịp động đậy thì đột nhiên thấy Lộ Vân Phi lướt nhanh tới như làn khói
xám…
Chỉ nghe “kong kong kong…” đám tinh quang biến mất, mười mấy ngọn
ám khí rơi vung vãi như cám.
Tôn Hạnh Vũ tròn mắt nhìn Lộ Vân Phi dừng người đỉnh lập bất động, lão
nộ khí la lên: - Lộ Vân Phi!
Lộ Vân Phi lãnh đạm nói: - Ta đến gặp ngươi!
Tôn Hạnh Vũ nói: - Qua bên này!
Nói rồi, lão tự động nhún người thoái chếch về sau hai trượng. Lộ Vân
Phi ứng thanh đáp một tiếng, rồi liền nhảy ngay bên cạnh. Đỗ Phi Hùng thấy Lộ
Vân Phi vừa đến nơi liền phất tay ra hiệu: - Lên!
Tiếp theo tiếng hô, thân hình bổ thẳng vào người Lộ Vân Phi tấn công
ngay, chỉ thấy quanh người hắn sắc xanh ánh lên như ngân tinh.
Lộ Vân Phi vừa xuất kiếm thì Đào Nhất Sơn liền thoái lui, vì lão thừa biết
đã không cần đến mình xuất thủ, lão quay lại đỡ người Tiêu Bán Hồ.
Tiêu Bán Hồ ngược lại tức giận thét lên: - Cứ mặc ta, trước tiên giết chúng!
Đào Nhất Sơn cũng nhận ra thương thế của Tiêu Bán Hồ không nguy ngại
gì lắm, liền gấp thiết phiến lại xuất chiêu chỉ lực đểm vào ngực Đổng Thường.
Đổng Thường vừa thấy, cặp Bá Vương Thuẫn trong tay liền hợp lại với
nhau rồi tách ra, chẳng những hoá giải được chiêu chỉ của đối phương, mà những
răng cưa bên ngoài mép thuẫn còn cứa vào tay Đào Nhất Sơn.
Bá Vương Thuẫn đã nặng, mà lực của Đổng Thường lại mạnh, khiến Đào
Nhất Sơn thất thủ.
Đào Nhất Sơn biết lợi hại nên không dám trực tiếp nghênh chiêu, vội thâu
thiết phiến nhảy lùi về sau bảy tám xích.
Đổng Thường nắm song thuẫn truy kích, nhưng vừa động mạnh thì

hai vết
thương trúng tên trên chân đau nhói lên, khiến cho thân hình hắn chậm lại.
Đào Nhất Sơn nhận ra nhược điểm của Đổng Thường lúc này, lập tức đề
ra chiến thuật “du đấu”, thi triển thân pháp thật nhanh như hồ điệp vờn hoa, khi
tả khi hữu, thấy đối phương hở là công.
Đổng Thường quả nhiên hai chân trúng thương xoay sở khó khăn, chỉ còn
cách giơ song thuẫn kên mà che chắn quanh người. Hai người võ công vốn đã
có khoảng cách, giờ đây Đổng Thường chỉ chống đở, còn Đào Nhất Sơn thì ra
sức tấn công, hoàn toàn chiếm thế thượng phong.
Chỉ qua một lúc đã công đến chín chín tám mươi mốt chiêu thiết phiến.
May mà hai chiếc Bá Vương Thuẫn khá rộng, Đổng Thường tuy chân thụ
thương chuyển động khó khăn, nhưng tay thì vẫn linh hoạt, nên mặc cho Đào
Nhất Sơn tấn công thế nào vẫn chưa làm nổi lão ta.
Đổng Thường nếu như chỉ thủ không công, Đào Nhất Sơn trừ phi phải có
tuyệt chiêu sát thủ có thể bức phá vào vòng tường thuẫn pháp che kín người đối
phương, nếu không tấn công dù năm trăm chiêu thì vẫn không sao đắc thủ được.
Đào Nhất Sơn gần như đã xuất tận lực mà đánh, nhất thời vẫn chưa nghĩ
ra được tuyệt chiêu phá tường thuẫn, cho nên cứ như thế thì trong vòng năm
trăm chiếu Đổng Thường vẫn có thể bảo được tính mạng của mình.
Đáng tiếc, Đổng Thường cũng không có được khả năng đó, tay thi triển
hai tấm thuẫn nặng trịch chẳng đơn giản chút nào, bình thường động đấu hắn bao
giờ cũng là người thường chủ động tấn công, nên lúc này càng đánh càng để lộ
sơ hở.

Đào Nhất Sơn nhận ra điều này thì mừng khấp khởi trong lòng, nghĩ nhanh
"Ngươi chết đến nơi …"
Vừa lúc này, quả nhiên nhận ra song thuẫn tách ra tả hữu để hở chính
diện, Đào Nhất Sơn chẳng bỏ lỡ cơ hội, nhanh như chớp trở tay hoá chiêu phóng
thiết phiến điểm thẳng vào ngực Đổng Thường.
Đổng Thường tay thuẫn vừa tách ra còn đà, nên nhận thấy nguy hiểm vẫn
không kịp khép thuẫn lại phòng thủ…
"Phụp" một tiếng, máu tuôn thành vòi, Đổng Thường như thú trúng thương
thét dài một tiếng, song thuẫn từ ngoài vòng vào cực mạnh.
"Kong"
Đào Nhất Sơn tuy nhanh nhưng vẫn không kịp thâu thiết phiến về, bị song
thuẫn kẹp chặt vào giữa.
Đổng Thường nghiến răng chịu đau, tay trái lướt nhanh chiếc thuẫn tới
trước theo thân thiết phiến, những lưỡi nguyệt nha đao ngoài mép thuẫn chém
thẳng vào ngực Đào Nhất Sơn.
Đào Nhất Sơn đang bị thiết phiến kẹp chặt, thuẫn theo thân thiết phiến
lướt tới cực hiểm, trong tình thế này duy nhất một cách bảo mạng là chấp nhận
bỏ thiết phiến nhảy lùi lấy người.
Đào Nhất Sơn lão luyện giang hồ tự nhiên cũng hiểu ra điều này, thế nhưng không thấy hắn bỏ thiết phiến mà tay vẫn giữ chặt thiết phiến, thân hình
tì lại thoái lùi sau một bước dài.
Kỳ lạ, thiết phiến vốn dài hai xích giờ biến thành bốn xích, thì ra bên trong cốt thiết phiến còn có thêm một tầng nữa, chỉ thấy hắn rút thiết phiến về
rung mạnh tay …
Từ trong mười hai chiếc nang tạo thành thiết phiến bay ra mười hai lưỡi
đao nhỏ sắùc nhọn, Đổng Thường giờ đây toàn thân lộ hẳn ra ngoài, có trở tay

thuẫn che người cũng không còn kịp.
Nói thì chậm, lúc ấy mọi chuyện xảy ra cực nhanh, từ khi Đào Nhất Sơn
rút người lui, xuất tầng thứ hai thiết phiến rung tay phóng phi đao chỉ trong chớp
mắt.
Chỉ nghe thấy tiếng rú dài thoát ra cửa miệng Đổng Thường, trước người
nhận đủ mười hai lưỡi phi đao không thiếu lưỡi nào, thân hình ngã về sau rơi
trên đất.
Đào Nhất Sơn nhìn thấy Đổng Thường đổ vật người xuống, khi ấy thâu
thiết phiến lại thở phào nhẹ nhỏm.
Lại nói, Bạch Tùng Phong thấy cung tiễn đã ngừng lại, liền thét lớn bổ
nhào về phía Ngạo Tiếu Sơn, ngọn Khai Sơn Phủ trong tay múa lên như mưa sa
bão táp.
Nhưng phóng tới nửa đường, Bạch Tùng Phong thay đổi ý định quay bổ về
hướng đám cung thủ.
Đám cung thủ lúc này đã bỏ cung rút dao lăm lăm trong tay, vừa nhìn thấy
Bạch Tùng Phong nhảy tới liền đồng thanh hét lên, tay vung đao chém tới tấn
công.
Ngạo Tiếu Sơn thấy thế liền la lên: - Thoái lui!
Trong tiếng thét, cả người đã phóng bổ tới hướng Bạch Tùng Phong. Đám
cung thủ đang hăng tiết chẳng hề thoái lui, thế đao vung lên mãnh liệt có thâu
cũng khó.
Bạch Tùng Phong cười dài một tiếng, Khai Sơn Phủ trong tay vung lên như
lôi đình sấm sét, ánh búa rợp trời, máu tanh bắn lên…
Chỉ nghe thấy những tiếng rú thảm vang lên, liền một lúc năm tay cung
thủ, người bị Khai sơn phủ chém đứt làm hai đoạn rơi ngổn ngang trên đất, máu

lênh láng trông thật khủng khiếp.
Đúng là một cuộc đại khai sát giới!
- Hắc hắc hắc …
Bạch Tùng Phong cười lên rờn rợn, Khai Sơn Phủ trong tay lần nữa lại
vung lên chém xuống, hắn xông vào bọn cung thủ cứ như vào chỗ không người,
lại thêm hai tay cung thủ đổ xuống trong tiếng kêu thảm, máu bắn tung toé dính
đầy áo Bạch Tùng Phong.
Bạch Tùng Phong như say máu, chiếc búa tầm sét trong tay hắn cứ vung
lên hạ xuống là có thân người ngã nhào.
Đám cung thủ còn lại thực chưa từng thấy cuộc đại sát như thế này, bấy
giờ thấy bóng Bạch Tùng Phong với chiếc Khai Sơn Phủ trong tay chẳng khác gì
Thiên Lôi, cắm đầu la hét chạy toán loạn.
- Hắc … chạy đi đâu!
Bạch Tùng Phong thấy ra búa là hạ đối phương, càng táo tợn thét lên định
truy sát tận tuyệt, nhưng đúng lúc ấy “vút” một tiếng xé gió phóng tới …
Chính là Ngạo Tiếu Sơn thấy bọn cung thủ chết thảm quá nhiều, chẳng
suy nghĩ gì nữa, cả người lẫn kiếm lao thẳng vào người Bạch Tùng Phong bằng
một chiêu chí mạng.
Ngạo Tiếu Sơn thân hình còn lơ lửng trên không, một kiếm đã hóa thành
bảy kiếm, kiếm ảnh trùm lên đầu Bạch Tùng Phong.
Bạch Tùng Phong thấy biến liền đứng lại, quay người giơ Khai Sơn Phủ
lên chống đỡ, như thế bảy chiêu kiếm của Ngạo Tiếu Sơn bổ xuống búa của
Bạch Tùng Phong.
Bạch Tùng Phong dụng búa thành danh, búa gần người thì che kín như một
tấm thuẫn, mà búa ra xa thì lại là một lưỡi tầm sét lấy mạng người như chơi.

Bạch Tùng Phong vung búa lên múa tít hoá giải liền mười bảy kiếm của
Ngạo Tiếu Sơn, búa hoá chiêu chỉ nghe “ào” một tiếng, thế búa cực mãnh liệt
nhằm thẳng vào kiếm của Ngạo Tiếu Sơn.
Ngạo Tiếu Sơn trường kiếm há chống trả lại một thế búa cuồng mãnh của
đối phương.
Chỉ nghe “Kong” một tiếng vang dài, Ngạo Tiếu Sơn thân hình vẫn còn
trên không, một kiếm trúng búa đối phương chấn động mạnh trở lại, liền nương
thế tung ngược người lên cao hơn có đến hai trượng, nhìn thực kinh người.
Bạch Tùng Phong ngửng đầu nhìn búa trong tay vẫn múa tít quay vòng
trên đầu, chớp mắt chỉ còn nhìn thấy trên đầu lão một vòng sáng xanh trông thật
kỳ lạ.
Ngạo Tiếu Sơn thân hình từ từ rơi xuống, khi chạm đất thì cũng vừa lúc
vòng sáng xanh trên đầu Bạch Tùng Phong biến mất, chính là thế búa vừa chấm
dứt. Ngạo Tiếu Sơn chẳng bỏ lỡ cơ hội liền tung người lướt tới, kiếm trong tay
lại phát chiêu đâm vào chỗ đối phương để hở.
Thế kiếm vừa nhanh vừa mạnh, Bạch Tùng Phong trong tình thế hạ phong,
ứng phó xem ra chậm chạp hơn đối phương rất nhiều.
Nói thì chậm, lúc ấy mọi chuyện chỉ diễn ra trong chớp mắt, Bạch Tùng
Phong chưa kịp nghĩ gì thì thế kiếm đã đến ngay trước mặt nhằm thẳng vào
huyệt Mi Tâm của hắn.
Trong tình thế này, Bạch Tùng Phong chỉ còn một cách là nhảy người
thoái lùi đến ba trượng tránh nguy.
Ngạo Tiếu Sơn chẳng khi nào chịu buông, liền tung người truy theo, khoảng cách ba trượng đối với bọn họ chỉ là một cái nhảy mà thôi.
Ngạo Tiếu Sơn phóng người đuổi theo, kiếm trong tay lại xuất chiêu

đâm
tới tấn công.
Cứ nhìn lão ta xuất thủ thần tốc thực không thua kém gì Lộ Vân Phi.
Bạch Tùng Phong đã hoàn toàn thất cơ, búa trong tay giờ đây muốn thi
triển bán đấu cũng không còn được, đã lùi đành lùi tiếp.
Nhưng thoái lùi thêm ba trượng nữa thì đã đến sát chân bức tường cao, giờ
muốn thoái nữa cũng không còn được, Bạch Tùng Phong đột nhiên trở búa vung
mạnh giáng vào tường…
Người chưa đến thì búa đã đến, chỉ nghe "ầm" một tiếng, gạch đá bay
tung tóe, bức tường trúng một búa vỡ toát ra một lỗ hổng lớn, Bạch Tùng Phong
như thú đường cùng lao mạnh cả người chui qua lỗ hổng…
Nhưng hắn không chạy ngay, là một nhân vật lão luyện giang hồ Bạch
Tùng Phong thừa hiểu Ngạo Tiếu Sơn sẽ truy theo đến cùng, cho nên người vừa
thoát qua lỗ hổng thì búa trở giáng lui chém mạnh một đường. Với đường búa
hiểm hóc này, nếu như Ngạo Tiếu Sơn chui qua tường truy đổi nhất định không
thoát khỏi một búa này!
Thế nhưng, Ngạo Tiếu Sơn cũng là tay lão luyện giang hồ, thầm hiểu câu
"địch cùng chớ truy" lão đã không trúng kế đối phương chui qua tường mà tung
người nhảy nhanh lên đầu tường…
Bây giờ, Bạch Tùng Phong qua được tường tung người định chạy, thì đã
nghe tiếng Ngạo Tiếu Sơn thét lên: - Bạch Tùng Phong, ngươi chạy đâu cho
thoát …
Tiếp theo tiếng quát, lão vung mạnh tay lập tức hai vòng sáng xanh bay
nhanh tới, chính là hai chiếc kim hoàn, lại phát ra thêm hai chiếc kim hoàn nữa.
Hai chiếc phát sau lại đến trước, chính vừa khéo kích mạnh vào hai

chiếc
kim hoàn phía trước “kong kong” vang lên hai tiếng, bốn chiếc kim hoàn bấy giờ
mới thay nhau bay tới phân thành bốn bộ vị, một chiếc kích vào mặt, một chiếc
vào ngực, còn hai chiếc phân ra kích vào đôi tay nắm búa của hắn.
Thủ pháp phóng kim hoàn này của Ngạo Tiếu Sơn có thể nói là độc nhất
vô nhị, xưa nay ít thấy.
Bạch Tùng Phong nắm búa trong tay thấy tình thế này trở tay chẳng kịp,
hắn vốn định tương kế tựu kế xuất kì bất ý thắng đối phương, chẳng ngờ Ngạo
Tiếu Sơn đã không mắc bẫy, mà còn truy theo hướng khác phản kích cực nhanh,
khiến hắn có phòng cũng không được.
Bấy giờ trong tình thế nguy cấp, hắn cúi đầu vung búa định đánh bạt kim
hoàn…
“Keng keng…”
“Ái…”
Bạch Tùng Phong tuy đánh bạt được hai chiếc kim hoàn, đồng thời người
hơi nghiêng nên né tránh được chiếc thứ ba, nhưng chiếc thứ tư thì đã không còn
cách nào tránh kịp, may mà không trúng vào chỗ yếu hiểm mà trúng vào hai tay
nắm búa của hắn.
Máu chảy lênh láng, tay phải gãy hai ngón, tay trái đứt ba ngón, hai tay
hắn chẳng chịu nổi buông thỏng để ngọn búa Khai Sơn Phủ rơi lăn lóc trên đất
vang lên lảng xoảng.
Bạch Tùng Phong đã kinh lại càng phẫn nộ, hắn chẳng cần né tránh, gầm
lên một tiếng như mãnh thú trúng thương, hai tay hợp vào nhau vừa khéo kẹp
lưỡi kiếm của Ngạo Tiếu Sơn vừa phóng tới tiếp.
Máu chảy càng nhiều, nhưng chừng như giờ đây hắn không còn biết đau

đớn là gì, dụng lực vào hai tay bẻ mạnh một cái.
“Kong”
Thanh kiếm trong tay Ngạo Tiếu Sơn chẳng chịu nổi thần lực của Bạch
Tùng Phong gãy ngang thành hai đoạn.
Ngạo Tiếu Sơn giật mình cả kinh, đoạn kiếm gãy còn lại nhanh như chớp
phóng thẳng vào yết hầu Bạch Tùng Phong.
Bạch Tùng Phong đã có ý trí mạng gần như đồng thời cùng lúc đấm mạnh
hai tay vào ngực Ngạo Tiếu Sơn, khiến cả người Ngạo Tiếu Sơn cùng nửa đoạn
kiếm gãy bay ngược về phía sau.
Phía sau nguyên là tường thành, nếu như Ngạo Tiếu Sơn va mạnh người
vào tường thế tất bị thương nhưng khéo là tường thành lúc nãy bị Bạch Tùng
Phong đánh vỡ hoác ra một lỗ, cả người Ngạo Tiếu Sơn vì thế lọt qua tường
thành vào bên trong.
Cũng vừa lúc này nghe “ọc” một tiếng, máu tuôn ra từ cổ họng Bạch Tùng
Phong, thân hình to lớn kềnh càng của hắn đổ ập xuống trên đất chết tốt.
Lại nói, Ngạo Tiếu Sơn thân hình lọt qua tường thành, lão trở người mới
ngồi trên đất không đến nỗi ngã xuống, nghe thấy tiếng người la lên, mấy người
khác vội vàng chạy tới đỡ người lão dậy.
Người đầu tiên chính là Lộ Vân Phi rồi Lỗ Tam Nương, Đào Nhất Sơn và
Ngạo Ngọc Sương.
Ngạo Tiếu Sơn nhìn thấy Lộ Vân Phi cười khổ nói: - Tên Bạch Tùng Phong này thực lợi hại!
Lộ Vân Phi quan tâm hỏi: - Đại ca bị thương ở đâu chăng?
Ngạo Tiếu Sơn nói: - Một quyền vào vai, một quyền vào ngực, may mà
lúc hắn đánh tới thì kiếm của ta cũng kịp đâm vào họng hắn…
Nhưng lão vừa nói đến đó thì “ộc” một tiếng, mồm hộc ra một vũùng máu

tươi.
Ngạo Ngọc Sương thất thanh la lên: - Cha…
Lộ Vân Phi vội nói: - Ngọc Sương, không nên kinh hoảng, hộc được máu ứ
ra thế này là tốt!
Ngạo Tiếu Sơn nhăn mặt nói: - Bọn Trung Châu Ngũ Tuyệt này vốn không phải hạng tầm thường.
Ngạo Tiếu Sơn ánh mắt đảo nhanh chợt hỏi: - Tôn Hạnh Vũ thế nào rồi?
Lộ Vân Phi nghiêng đầu nhìn về sau nói: - Cũng bị giết chết rồi.
Ngạo Tiếu Sơn nhìn theo ánh mắt lộ Vân Phi, lúc này đã nhận ra thi thể
Tôn Hạnh Vũ nằm trên đất, bấy giờ lão mới thật sự yên tâm, thở phào nhẹ nhỏm
lại hỏi: - Đỗ Phi Hùng đâu?
Lộ Vân Phi nói: - Khi Tôn Hạnh Vũ nhảy vào hướng tại hạ, thì Đỗ Phi Hùng nhân cơ hội tháo chạy…
Ngạo Tiếu Sơn chép miệng nói: - À… nhổ cỏ không tận gốc e hoạ căn lại
khởi…
Lộ Vân Phi kiên nghị nói: - Tìm hắn không khó.
Ngạo Tiếu Sơn ngạc nhiên hỏi: - Ngươi tự tin vậy sao?
Lộ Vân Phi đáp: - Kim Bài Sát Thủ chưa từng làm chuyện gì không tin
chắc!
Nói rồi, chàng ngửa cổ cất tiếng cười dài.
Ngạo Tiếu Sơn, Tiêu Bán Hồ và Đào Nhất Sơn cũng cất tiếng cười theo.
Lộ Vân Phi nói câu này có nghĩa là chàng đã nhận trách nhiệm truy tìm
Tiên Kiếm Đỗ Phi Hùng.
o O o

Vong Mệnh Thiên Nhai

Đánh máy: Tiểu Thanh Xà
Hồi 18
QUÁI KHÁCH VÔ DANH

Trấn ngoại hoang vu, một ngôi cổ miếu nằm yên tĩnh dưới ánh trăng đêm
lặng lẽ, cảnh sắc thanh nhã tuyệt đẹp, thế nhưng không ai biết được chuyện gì
đang ẩn tàng đằng sau cảnh đẹp kia.
Tây phòng sau miếu, ánh trăng chiếu sáng vào cửa sổ hắt lên chiếc bàn
bát tiên, có thể nhìn thấy một bóng người thần mật ngồi im lặng bên bàn.
Bỗng một ánh đèn cháy sáng, một lão già tay nắm ngọn nến bước vào
phòng đi thẳng tới bàn, đặt nến xuống bàn lão cất giọng trầm đục nói:
- Công tử,
nến đây, còn có thêm ba cây để dùng…
- Đa tạ!
Người kia đón mấy ngọn nến đặt lên bàn, lão già chẳng nói thêm tiếng
nào lặng lẽ bước ra.
Trong phòng giờ có ánh nến cháy sáng, đã có thể nhìn rõ cảnh vật, người
ngồi bên bàn vận thanh y, khuôn mặt phù thủng vàng bệt như nghệ, nhìn kỹ
chừng hai lăm hai sáu.
Nhưng kỳ lạ nhất là trên khuôn mặt bệnh hoạn ấy lại lộ đôi mắt tinh anh
sáng ngời hữu thần, nhìn quả nhiên hai điều này hoàn toàn không phù hợp với
nhau.
Sau lưng người này là một chiếc giường, trên giường lúc này đang có một
thiếu nữ nằm nhắm mắt như ngủ say hoặc là đang mê man bất tỉnh nhưng khuôn
mặt nét hoa vẫn tươi tắn xinh đẹp như một đoá quỳnh đêm.
Vị thanh y nhân này đương nhiên không ai khác ngoài nhân vật thành
danh giang hồ Kim Bài Sát Thủ Lộ Vân Phi, người hành cước giang hồ chỉ để trả
thù cho nghĩa phụ của mình, từng đầu nhập Đường gia lão điếm để làm tiêu sư.
Lộ Vân Phi đương nhiên không hề có bệnh, mà khuôn mặt tái xanh

của
chàng chỉ là chiếc mặt nạ da người che giấu bản lai chân diện của chàng mà
thôi.
Lộ Vân Phi trên mặt không những chỉ đeo mặt nạ mà trên đầu chàng luôn
luôn là chiếc nón trúc rộng vành che hết nửa mặt.
Vì sao phải như thế? Chàng vì sao phải che giấu bản lai diện mục của
mình?
Đương nhiên không ngoài mục đích tiện để truy theo dấu vết của một nhân vật, cũng là để tiện hành động mà thôi.
Chàng truy đuổi theo một con cá lọt lưới, lão ngũ trong Trung Châu Ngũ
Tuyệt – Tiên Kiếm Đỗ Phi Hùng, nghe nói hắn đã đầu thân vào Tu La Cung.
Chuyện mà chàng muốn làm chính là phục thù cho người ngộ nạn trong
cuộc Huyết yến, mà điều cần nhất là phải tìm cho ra một bức thiếp mời Diêm
Vương Yến.
Lộ Vân Phi quay người bước đến gần giường, đôi mày kiếm hơi chau lại,
ngưng mắt nhìn thiếu nữ nằm ngủ trên giường, qua một lúc mới quay người trở
lại bàn ngồi xuống đối diện với cửa sổ.
Thiếu nữ nằm trên giường kia là ai?
Đột nhiên tiếng giường cót két vang lên chừng như thiếu nữ trở mình, Lộ
Vân Phi vội vàng chộp lấy chiếc nón trúc đội lên đầu.
Thiếu nữ mở bừng mắt ra, ánh mắt di chuyển nhìn quanh, khi bắt gặp Lộ
Vân Phi đứng bên bàn quay lưng về hướng mình thì giật mình vội ngồi dậy, thất
thanh la lên: - A!… đây là nơi nào?
Lộ Vân Phi chẳng hề quay người lại, chậm rãi đáp: - Nguyệt Lão từ.
- Nguyệt Lão từ ?… Ta… ta làm sao lại đến đây?
Thiếu nữ đầy kinh gạc thốt lên hỏi.
- Ta không thể mang cô nương đến nghỉ trọ trong khách điếm.
Giọng chàng lạnh lùng không mang một chút cảm tình, lại nói tiếp: -

Cô
nương đã ngủ thiếp đi một ngày hai đêm…
- Một ngày hai đêm?
Thiếu nữ thất thanh la lên, chừng như là tính mẫn cảm vốn có của một nữ
nhân, cô ta liền kiểm tra lại trong người mình xem có gì dị trạng không, tim thì
cứ đập thình thịch, cô ta định nhảy xuống giường nhưng lập tức đầu óc bị choáng
váng lại ngã người xuống giường.
Thiếu nữ thở dốc cố nghĩ lại rồi nói: - Ta nhớ ra rồi, ta bị bọn Hồng Hoa
võ sĩ của Tu La Cung truy sát, ta thụ thương rồi… rồi được ngươi cứu, ngươi
ôm… ôm ta rời khỏi nơi đó chạy đến đây…
"Ừm" Lộ Vân Phi chỉ đáp ậm ừ một tiếng trong miệng.
Thiếu nữ giọng trở nên xúc động: - Ngươi là ân nhân của ta, ta có thể…
thỉnh giáo tính danh chứ?
Lộ Vân Phi giọng hết sức lãnh đạm nói: - Thiên Nhai Lãng Tử… chẳng
đáng nhắc tới!
Thiếu nữ chớp mắt nghiêng đầu nhìn chàng lại hỏi: - Trong phòng mà
ngươi cũng đội nón?
- Đã quen!
- Vì sao ngươi lại cứu ta?
- Hứng nhất thời.
Thiếu nữ ướm mắt nhìn chàng chàng vẻ hồ nghi nói: - Ngươi vì cứu ta mà
đắc tội với Tu La Cung, hậu quả thế nào…
Lộ Vân Phi lạnh lùng cắt ngang lời cô ta: - Tại hạ chẳng có nhiều thì giờ
nghĩ nhiều như thế.
- Ngươi… ngươi là một quái nhân!
- Ừm.
Thiếu nữ im lặng một lúc, cắn môi nói tiếp: - Ngươi không muốn nói cho
ta biết đại danh, nhưng ta có thể nói tên ta cho ngươi…
- Bất tất, tại hạ đã biết.

Thiếu nữ giọng kinh ngạc: - Hả? Ngươi đã biết tên ta?
- Đúng, tại hạ biết cô nương gọi là Vô Danh Hoa, vì cô nương quá đẹp
đến nổi không có loài hoa nào sánh được, cho nên bọn hiếu sự tán xưng cô
nương là Vô Danh Hoa…
Giọng thiếu nữ trở nên sầu muộn: - Với ta thì đây là điều thống khổ, đến
đâu cũng bị người chú ý, bị truy lùng.
Lộ Vân Phi lạnh giọng đáp: - Chẳng phải là một điều kiêu hãnh chăng?
- Ài!… Ngươi là một nhân vật chính nhân quân tử…
- Làm sao biết được?
Thiếu nữ hơi ửng má phấn, thấp giọng nói: - Hai đêm một ngày, nam nữ
thọ thọ… thế mà ngươi… không hề đả động gì đến ta.
- Ha ha ha… ha ha ha ha…
Lộ vân Phi cất tiếng cười dài, cười một trang rất dài rồi mới ngừng lại,
giọng hết sức lạnh lùng nói: - Cô nương lầm rồi, tại hạ chẳng phải là kẻ chính
nhân quân tử như cô nương nghĩ.
- Nói thế nghĩa là sao, chẳng lẽ ngươi… Không, ngươi là bậc quân tử,
ngươi không giống như đám đàn ông khác, ta đã từng trải nên nhìn quyết không
nhầm được, ta nên xưng hô ngươi thế nào đây?
Lộ Vân Phi nhún vai đáp: - Tuỳ ý!
Thiếu nữ tròn mắt nhìn chàng ngạc nhiên nói: - Xưng hô làm sao có thể
tùy ý được? Ít ra… xin ngươi hãy nói ra tính danh đi?
- Không cần thiết!
- Ồ, thế thì ta gọi ngươi họ Khách, được chứ?
Chẳng hiểu thiếu nữ nghĩ thế nào lại xưng chàng họ Khách, nhưng Lộ Vân
Phi chẳng để tâm đến điều đó, lãnh đạm nói: - Tuỳ cô nương!
Chàng hơi ngừng lại giây lát rồi hỏi: - Vì sao người của Tu La Cung lại
truy sát cô nương?
- Điều này… ta…

Lộ Vân Phi thấy cô ta ngập ngừng liền nói: - Bất tất nói ra, tại hạ chỉ thuận miệng hỏi mà thôi, không nhất thiết phải biết.
Thiếu nữ lắc đầu nói: - Không, ngươi là ân nhân cứu mạng của ta, ta cần
phải nói cho ngươi biết…
Cô ta chỉ nói đến đó, đúng lúc ấy bên ngoài cửa sổ xuất hiện một bóng
người, chính là lão già lụ khụ lúc nãy mang nến vào.
Lão nhìn vào trong thấp giọng nói: - Công tử, bên ngoài có khách đến.
Lộ Vân Phi "A" lên một tiếng hỏi: - Khách nào thế?
- Một người có tên trong danh sách dự yến.
- Tốt!
Lộ Vân Phi đáp rồi liền đứng lên, thổi tắt ngọn nến.
Vô Danh Hoa ngược lại ngồi xuống hỏi: - Lão già kia là ai?
- Người giữ Từ đường này, họ Giang, gọi là Giang lão đầu.
Đương nhiên không nói cũng biết Giang lão đầu này chính là Vô Tình Lão
Nhân Lam Ngọc Điền, chẳng ngờ lão ta lại trí thân trong ngôi cổ từ Nguyệt lão
từ này, đúng là một chuyện thần diệu.
Thiếu nữ chau mày hỏi lại giọng tỏ ra hoài nghi: - Quản từ ư?
- Cô nương nên nằm nghỉ cho khỏe, tại hạ ra ngoài tiếp khách.
Chàng chẳng đáp lời thiếu nữ, chộp lấy thanh kiếm đặt trên bàn, nhẹ nhàng lách ra ngoài cửa miếu, đến bên cửa còn ngoái đầu nhìn lại căn dặn: - Cô
nương là người thụ thương, tốt nhất chờ nên vọng động, Giang lão đầu sẽ chăm
sóc cô nương!
Nói rồi, thân hình lách nhẹ đã biến mất trong màn đêm.
x X x
Ngay giữa khoảng sân trống trước từ đường có ba bóng người, dưới ánh
trăng tỏ có thể nhìn rõ ràng từng người, hai người tuổi còn rất trẻ thân vận kình
trang bó sát người, trên ngực dắt một đoá hoa hồng, không nói ai cũng biết
chúng là Hồng Hoa võ sĩ của Tu La Cung.
Người thứ ba là một lão già gầy ốm, thân vận kình trang màu đen hơi ngắn so với thân hình lều nghều của lão. Thoạt trông không khác gì

một khúc
củi khô, duy nhất đôi mắt thâm trầm sắc lạnh hữu thần khiến người ta nhìn phải
chấn động khiếp phục.
Lúc này thấy lão già phất tay cất giọng khàn khàn nói: - Vào bên trong
lùng sục cẩn thận, tên tiểu tử đội nón trúc khuất mặt và con nha đầu Vô Danh
Hoa quyết chẳng bay lên trời được!
- Dạ!…
Hai tên Hồng Hoa võ sĩ ứng thanh đáp lớn một tiếng, phi thân vọt vào trong từ đường.
Lão già còn lại một mình lẩm nhẩm trong miệng: - Thực chẳng thể ngờ
còn có người dám công nhiên đối đầu với bổn Cung. Hừ, đúng là hắn chán
sống!
Rồi ngước mắt nhìn trăng cứ như rất thư nhàn ngắm cảnh nhàn tản vô sự.
Đột nhiên, một giọng nữ nhân lạnh lùng cất lên từ trong bóng tối: - Con
khỉ tinh, ngươi còn chưa chết?
Lão già thân hình hơi chấn động, thế nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi
vầng trăng sáng, trầm giọng quát hỏi: - Người nào?
Thái độ lão rõ ràng chẳng coi thiên hạ vào đâu, tự cao tự đại vô cùng.
Lập tức một bóng người lướt ra dưới bóng trăng, rồi chậm rãi đi dến gần,
giờ thì đã nhìn thấy rõ một lão bà ăn vận như quê mùa, trong tay cặp một chiếc
lẳng tre chẳng biết chứa gì bên trong.
Lão già đến lúc này mới từ từ chuyển ánh mắt nhìn lão bà, ánh mắt lão
trở nên sắc lạnh như đao khiến người yếu vía nhìn phải phát khiếp.
Bất giác nghe lão già buộc miệng la lên: - Thì ra là ngươi… Chiêu Hồn
Nữ…
Lão bà cất tiếng cười khùng khục trong miệng nói: - Âu Thiếu Bạch, lão

nương tìm ngươi cả mười năm nay, ngươi náu mình kín thật!
Lão già được xưng là Âu Thiếu Bạch chếch mép cười nhạt nói: - Nực cười, lão phu náu thân tránh ngươi chăng!
- Chẳng phải sao! Hừ, giờ chạm mặt rồi, ngươi có muốn né tránh cũng
không còn được!
- Lâm Tam Cô, ngươi muốn gì?
Chiêu Hồn Nữ Lâm Tam Cô ánh mắt trở nên lạnh như đao, rít giọng nói: -
Chiêu hồn Hầu Tinh Âu Thiếu Bạch ngươi?
Thì ra lão già này là Hầu Tinh Âu Thiếu Bạch, một nhân vật thành danh
không nhỏ trong làng hắc đạo năm xưa, chẳng ngờ lão ta giờ đây đã đầu thân
trong Tu La Cung. Thảo nào mà vừa rồi khi chưa xuất hiện, Lâm Tam Cô đã
gọi lão ta là "con khỉ tinh"!
"Hắc hắc hắc…"
Âu Thiếu Bạch cất tiếng cười dài một tràng quái dị.
Lâm Tam Cô "Hừ" một tiếng: - Cứ cười đi! Để chốc nữa về chầu Diêm
Vương khỏi phải buồn khổ!
- Lâm Tam Cô, Diêm Vương chẳng bao giờ chiêu hồn " khỉ", ngược lại
ngươi… đã già muốn xuống lỗ mà còn chưa chịu yên thân sống, cớ gì không
chịu an phận sống hưởng tuổi già, chẳng lẽ chán sống rồi chăng?
- Âu Thiếu Bạch, mười năm trước ngươi chỉ cần nghe danh lão thân thì run
lẩy bẩy như chó gặp hùm, giờ đây dám buông lời ngông trước mặt lão thân. Hừ!
Chớ nên nghĩ ngươi đã đầu thân vào Tu La Cung làm tay sai rồi, lão thân không
dám lấy mạng khỉ ngươi!
Âu Thiếu bạch đảo nhanh đôi nhãn châu, ánh mắt hiện ét gian sảo nói
nhanh: - Lâm Tam Cô, năm xưa cái chết của phu quân ngươi, chẳng phải là tội
của lão phu…
"Toẹt" Lâm Tam Cô nhổ toẹt một cái tỏ ra khinh bỉ, thét lên: - Câm

mồm!
Năm xưa mọi người nghị kế lợp lực tiêu diệt tên ma đầu Bạch Nhãn Lang, ngươi
đã cố tình kéo lão thân theo đường khác, ngầm hại chồng ta chết dưới Lang trảo,
sau chuyện này ta mới điều tra được thì ra ngươi có quan hệ môn sư thân tình với
Bạch Nhãn Lang…
Âu Thiếu Bạch chừng như thấy nội tình đã bị đối phương vạch toạt ra, liền
gầm lên: - Phế ngôn, chẳng cần nói nhiều ngươi muốn thanh toán nợ xưa cho
xong chăng?
Lâm Tam Cô nghiến răng trèo trẹo rít lên: - Lão thân muốn nghiền nát
người ngươi ra như tương!
- Hắc hắc… chỉ cần ngươi có đủ bản lĩnh!
Vừa lúc này hai tên Hồng Hoa võ sĩ từ trong từ đường chạy ra, vừa nhìn
thấy Chiêu Hồn Nữ chúng liền đưa mắt nhìn nhau, rồi lập tức phân hai bên
chiếm lấy vị trí vây Chiêu Hồn Nữ vào giữa.
Âu Thiếu Bạch ánh mắt quắc lên hỏi: - Có tìm thấy gì không?
Lão ta hỏi hai tên thủ hạ của mình.
Một trong hai tên võ sĩ lên tiếng đáp: - Bẩm Hương chủ, trong từ đường
ngoài lão thủ từ ngủ nằm trên giường ngáy như chết ra, chẳng còn thấy người
nào.
Âu Thiếu bạch gật nhẹ đầu nói: - Nếu như tin tức đưa chính xác thì tên
tiểu tử và con nha đầu kia chỉ ẩn thân lẩn khuất gần đâu đây, hai ngươi cứ đi lục
tìm xem!
Một tên võ sĩ khác liếc mắt nhìn Chiêu Hồn Nữ nói: - Hương chủ, lão bà
này…
Âu Thiếu Bạch cắt ngang lời hắn nói: - Bổn toạ tự ứng phó, đi nhanh!
Hai tên Hồng Hoa võ sĩ còn nhìn Chiêu Hồn Nữ lần nữa rồi mới quay người phóng đi.

Chiêu Hồn Nữ Lâm Tam Cô cười nhạt nói: - Âu Thiếu Bạch, ngươi rất
thông minh, biết đuổi hai tên tiểu cẩu kia đi thật là khôn. Ngươi sợ lão thân nói
toạt ra chân tướng của ngươi, nếu như chủ nhân của ngươi biết tỏng ngươi là mật
thám của tên đại ma vương quan ngoại Bốc Đại Khánh, thì chắc hắn sẽ lột da
róc xương ngươi chứ chẳng sai!
Âu Thiếu Bạch toàn thân rung lên thét lớn: - Lâm Tam Cô, chớ nhiều lời
tối mồm, chuẩn bị lên đường!
"Soạt" một tiếng, nói rồi lão ta liền rút phắt trường kiếm phát ra một thế
khởi thức hết sức kì quái, hai tay vòng cung ôm tạo thành thế Triêu Thiên Nhất
Trụ Hương.
Chiêu Hồn Nữ vừ nhìn thấy thất thanh la lên: - Tu La Kiếm Pháp!
Âu Thiếu Bạch chừng như đắc ý cất tiếng cười nhạt nói: - Lâm Tam Cô,
ngươi cũng không đến nỗi lú lẩn lắm, còn nhìn ra được, thực khá lắm!
Chiêu Hồn Nữ "Hừ" một tiếng thét lên: - Cho dù ngươi thi triển kiếm nào
đi nữa thì ngày này sang năm cũng sẽ là ngày giỗ đầu của ngươi!
- Hắc! Cứ thử xem!
Chiêu Hồn Nữ ánh mắt quắc lên lộ sát cơ, tay phải chộp nhanh vào trong
lẳng trúc…
Thân hình di động, ánh kiếm lập tức loáng lên, Âu Thiếu Bạch nhanh như
chớp quyết ra chiêu trước chiếm trên cơ, kiếm trong tay vừa ra chiêu đã thi triển
ngay tuyệt chiêu sát thủ trong Tu La Kiếm pháp. Thì ra lão ta giảo hoạt, biết
không nhanh thâu thập tính mạng kẻ thù đáng sợ nhất mà lâu nay lão nơm nớp
trong lòng thì lão chẳng bao giờ sống yên được, vì vậy nên vừa ra kiếm là đã
xuất chiêu hiểm độc vô cùng.

Nên biết, Tu La Kiếm pháp chẳng phải như những pho kiếm bình thường,
kiếm chiêu huyền ảo, biến hoá dị thường, nhất chiêu bách thức, khiến người ta
nhìn cứ như mười thanh kiếm một lúc. Nếu như đối phương không phải là tay
cao thủ thượng thưa, thì mắt hoa lên cứ như bất cứ bộ vị nào trên người cũng bị
kiếm đâm vào, đừng nói là phản kích, mà đến phòng thủ cũng không biết phòng
thủ từ đâu!
Đương nhiên, Chiêu Hồn Nữ Lâm Tam Cô bản lĩnh năm xưa còn cao cường hơn Âu Thiếu bạch nhiều, vốn chẳng coi lão ta vào đâu, thế nhưng lúc
này thì tình hình đã khác. Khi nhìn thấy Âu Thiếu Bạch khởi thức chính là Tu La
Kiếm pháp thì ý khinh địch biến mất, lúc này vừa nhìn thấy biến thì gần như
cùng lúc Âu Thiếu Bạch ra kiếm, tay bà ta đặt trong lẳng trúc vung mạnh, nhưng
chẳng hề kịp nhìn thấy gì đồng thời thân hình nhảy thoái nhanh về sau…
Nói thì chậm lúc ấy mọi chuyện diễn ra cực nhanh, song phương tiến rồi
thoái ra chiêu biến thức chỉ là cái chớp mắt mà thôi!
“Ái…”
“Á…”
Hai tiếng rú thống khổ vang lên, hai thân hình văng lùi ra sau, rơi trên đất.
Dưới ánh trăng sáng đã có thể nhìn thấy rõ máu tuôn như mưa, bấy giờ
mới nhận ra một cánh tay rơi lăn lóc trên đất, chính là của Chiêu Hồn Nữ.
Ngược lại Âu Thiếu Bạch khuôn mặt dài nhỏ như khỉ giờ đây càng kéo
dài ra nhăn nhó, chứng tỏ lão cũng rất đau đớn.
Một chiêu đầu tiên mà cũng chừng như là chiêu trí mạng, song phương
quyết một chiêu thế Lưỡng bại câu thương, chỉ cần một người nào còn có thể

gắng gượng được thì xem như có thể lấy mạng đối phương.
Chiêu Hồn Nữ buông nhanh chiếc lẳng trúc trong tay, trước tiên nhanh
chóng xuất chỉ điểm huyệt cầm máu lên yếu huyệt trên cánh tay đã lìa đoạn đến
khuỷu, sau đó sờ tay vào trong lẳng trúc nắm một nắm gì, rồi đứng lên rít qua kẻ
răng:
- Họ Âu kia, lão thân sẽ cho ngươi cốt nhục chẳng còn!
Âu Thiếu Bạch cũng loạng choạng chống kiếm đứng lên, nghiến răng trèo
trẹo nói: - Chiêu Hồn Nữ, Vô Hình Truy Hồn độc của ngươi tuy bá đạo, nhưng
lão thân vẫn còn đứng lên được, hừ… còn đủ thời gian phân thây ngươi ra trăm
mảnh!
Chiêu Hồn Nữ di chuyển thân hình đến gần, chừng như cự ly xuất thủ này
còn quá xa, nhân vì vừa rồi sau chiêu đầu tiên song phương đã bị đẩy lùi ra sau
khiến cách nhau hơn một trượng.
Âu Thiếu Bạch tuy nói rất hùng hổ, nhưng ở khoảng cách này thì cũng
không thể xuất kiếm được nhất là trong người lão lúc này đã thụ độc. Thế mà
với Chiêu Hồn Nữ chỉ cần tiến thêm chừng một hai bước nữa là có thể ra tay.
Thực tế mà nói thì Âu Thíêu Bạch đã rơi vào tình thế bất lợi.
Đột nhiên, lão giơ tay trái lên ập nhanh vào mồm chừng như cho gì vào
trong miệng, cả thân hình ngã về sau.
Chiêu Hồn Nữ tay trái vung mạnh lên…
Chính vào lúc này hai thân hình tự như u linh từ trong bóng tối lướt ra,
kiếm quang loáng lên nhằm thẳng vào người Chiêu Hồn Nữ.
Sự tình diễn ra hết sức đột ngột, mà Chiêu Hồn Nữ gần như tập trung chú
ý vào chuyện lấy mạng Âu Thiếu Bạch cho nên chung quy không trở tay kịp.
Chỉ nghe thấy một tiếng rú dài vang lên xé tan không gian rồi mất hút

vào
bóng đêm, lúc này mới nhìn thấy rõ hai người vừa phóng ra chính là hai tên
Hồng Hoa võ sĩ vừa rồi bị Âu Thiếu Bạch phái một đi truy lùng Lộ Vân Phi và
Vô Danh Hoa, một tên kiếm trong tay xuyên suốt ngực Chiêu Hồn Nữ.
Tuy thế, Chiêu Hồn Nữ cũng kịp trở tay vung mạnh vào hai tên võ sĩ…
Tiếng rú thảm tiếp liền vang lên, tên Hồng Hoa võ sĩ đổ người xuống đất
lăn lóc, thanh kiếm của hắn vẫn còn cắm thẳng trên ngực Chiêu Hồn Nữ.
Chiêu Hồn Nữ thân hình co quắp lại, mồm phun ra một vòi máu.
- Sát!
Tên võ sĩ còn lại thấy thế thét lớn một tiếng, kiếm vung lên chém mạnh
một nhát, Chiêu Hồn Nữ không còn kịp rên lên thêm một tiếng nào, thân hình
gần như đứt làm đôi rơi "bịch" trên đất như thân chối đổ.
Âu Thiếu Bạch lúc này mới gắng gượng chống kiếm đứng dậy, tên võ sĩ
còn lại vội vàng chạy đến bên lão đõ người lão khỏi ngã.
Âu Thiếu Bạch giọng khàn đục nghe chẳng rõ ràng nói: - Hai ngươi… quay lại… khéo lắm…
Tên Hồng Hoa võ sĩ lạnh lùng nói: - Chúng ta vốn chẳng hề rời khỏi đây
vì sợ Hương chủ một mình đối phó không ổn cho nên chỉ đi vòng một vòng rồi
trở lại…
Âu Thiếu Bạch vừa nghe thế thân hình run lên nhè nhẹ.
Tên võ sĩ lại nói: - Âu hương chủ, chẳng ngờ ngươi lại là mật thám tay
chân của tên đại ma vương quan ngoại Bốc Đại Khánh, trà trộn vào bổn Cung
tất có âm mưu đen tối. Được, xin lỗi, ta phải áp giải ngươi về Cung thụ mệnh…
Nói rồi, nhún mình phóng tới, kiếm hoa lên một đường…
Âu Thiếu Bạch miệng há rộng chẳng nhìn thấy rõ phún ra vật gì.
Nhưng chỉ nghe "Hự" một tiếng, gã võ sĩ thân hình khựng lại lảo đảo

muốn ngã, rõ ràng hắn vừa trúng ám khí phun ra từ trong mồm của Âu Thiếu
Bạch. Chỉ thấy vai phải hắn trễ xuống, chứng tỏ hắn bị thương ở vai, nhưng xem
chừng thương thế không nặng lắm.
Âu Thiếu Bạch rít lên: - Ngươi… ngươi dám xuất thủ với Bổn hương chủ
ư?
Tên Hồng Hoa võ sĩ nghiến răng thét lên: - Họ Âu kia, ngươi là địch nhân
của bổn Cung…
- Hắc! Ngươi định làm gì bổn hương chủ chứ?
- Áp giải ngươi hồi Cung chờ Cung chủ phát lạc.
“Hắc hắc…” Âu Thiếu Bạch tuy nhăn mặt nhưng vẫn cất tiếng cười lạnh
lùng nói: - Ngươi chưa rời khỏi đây được nửa dặm tất có người lấy mạng ngươi
ngay!
Tên Hồng Hoa võ sĩ nghiến răng ken két thét lên: - Được, nếu thế thì ta
mang đầu ngươi về vậy!
- Dù thế nào thì ngươi cũng không rời đây được nửa dặm…
Lão ta chưa nói hết câu, đột nhiên một bóng người như u linh quỷ sứ xuất
hiện chẳng hề gây tiếng động nhỏ dù là tiếng áo lướt gió, bóng người đến ngay
sau lưng tên võ sĩ kiếm xuất lẫn vỏ điểm thẳng vào yếu huyệt lưng hắn…
“Hự”
Tên võ sĩ rên lên một tiếng, thân hình đổ xuống đất.
Hắn tuyệt khí chết tốt mà còn chưa hay biết nguyên do tại sao.
Âu Thiếu Bạch đương nhiên đã nhận thấy người này xuất hiện vì lão ta
đứng đối diện với tên Hồng Hoa võ sĩ.
Bấy giờ có thể nhìn rõ người này thân vận kình trang, đầu đội nón trúc
rộng vành che kín nửa mặt.
- Ngươi… là ngươi…
Đúng, không nói cũng biết người vừa xuất hiện chính là Kim Bài Sát Thủ

Lộ Vân Phi.
Âu Thiếu Bạch lắp bắp mấy tiếng nói chẳng thành câu, thân hình thoái
liền mấy bước theo bản năng, rồi như vấp phải vật gì ngã người rơi phịch ngồi
trên đất, khuôn mặt khỉ gầy guộc dài ngoằn của lão ta co rúm lại trông như mặt
quỷ vừa gớm ghiết vừa thảm hại. Ánh mắt cứ lung linh chừng như độc trong
người đã phát tác.
Lộ Vân Phi ánh mắt như hàn tinh chỉ liếc nhìn lão ta một cái chẳng chút
biểu hiện rồi quay người bước đến trước thi thể Chiêu Hồn Nữ, trước tiên lục
chiếc lẳng trúc rồi mới lục trong người bà ta, cuối cùng tìm ra được một chiếc
bình sành trắng nhỏ.
Thì ra chàng tìm giải dược, nắm chiếc bình trong tay mở nắp bình dốc ra
một viên thuốc trắng đục, cất lọ thuốc vào người xong đoạn mới quay người
bước về phía Âu Thiếu Bạch, lạnh lùng hỏi: - Ngươi trúng Chiêu hồn kịch độc?
Âu Thiếu Bạch gật đầu.
Lộ Vân Phi lại nói: - Đây có phải là thuốc giải hay không, chẳng thể khẳng định được, nhưng đằng nào cũng là một hy vọng trong đường cùng ngươi
nhanh thử vận khí của ngươi!
Âu Thiếu Bạch ánh mắt lờ lờ nhưng vẫn còn đủ tỉnh táo nhận biết, lão gật
nhẹ đầu.
Lộ Vân Phi nói rồi liền nhét viên thuốc vào mồm cho lão ta, đoạn thoái
lùi hai bước đứng chờ xem kết quả thế nào.
Thông thường mà nói, người dụng độc thì bao giờ cũng có thuốc giải độc
trong người, bình thuốc mà Lộ Vân Phi tìm được trong người Chiêu Hồn Nữ xem
ra không thể sai được.
Quả nhiên thuốc đúng chứng, lại thêm Âu Thiếu Bạch công lực thâm

hậu,
chỉ sau một hồi lão điều hoà chân khí trợ dược lực đẩy độc ra ngoài, thần sắc đã
dần dần hồi phục lại bình thường.
Âu Thiếu Bạch thở phào một hơi nhẹ nhỏm, nhưng khi ngưng mắt nhìn Lộ
Vân Phi thì lại chau mày mơ hồ không hiểu hỏi: - Vì sao ngươi lại cứu lão phu?
Lộ Vân Phi lạnh lùng đáp: - Ngươi không nghĩ cứu người là một hành động tốt sao?
- Lão phu không hiểu nổi!
- Không hiểu điều gì?
Âu Thiếu bạch ánh mắt ngờ vực nhìn Lộ Vân Phi hỏi: - Ngươi cũng biết
ngươi đã trở thành đối tượng bị bổn Cung truy lùng?
- Đương nhiên!
- Lão phu lần này chính là phụng mệnh hành sự truy đuổi theo ngươi, vì
sao ngươi lại muốn cứu địch nhân?
Lộ Vân Phi vẫn giọng lạnh lùng nói: - Bị truy đuổi là một chuyện, mà cứu
người lại là một chuyện.
Âu Thiếu Bạch lắc đầu nói: - Chuyện này bình sinh lão phu chưa từng
nghe thấy, giờ mới tận mắt chứng kiến, lão phu nghĩ ngươi làm thế này tất có
mục đích khác?
Chỉ mấy lời này cũng đủ thấy lão ta giảo hoạt tinh khôn như một con hồ
ly, lão không hề trước tiên đa tạ ân cứu mạng của đối phương, mà ngược lại truy
cứu động cơ nào khiến đối phương cứu mạng mình.
Ngừng lại một chút, lão tiếp thêm một câu: - Đây là chuyện đúng tình đúng lý!
Đến lúc này thì Lộ Vân Phi đành nói, nhưng vẫn giữ giọng lạnh như tiền: -
Đương nhiên là có mục đích…
- Mục đích gì?
Âu Thiếu Bạch hỏi rồi liền trở người đứng lên.
- Ngươi muốn ta nói ra sao?

- Tất nhiên!
- Thứ nhất, biểu thị tại hạ không hề có ý thù địch với các hạ. Thứ hai, tại
hạ bình sinh rất ghét dùng thủ đoạn mờ ám đả thương người đối phương, Chiêu
Hồn Nữ chuyên dụng độc giết người, thực rất đáng chết!
Âu Thiếu Bạch ánh mắt dò xét nhìn Lộ Vân Phi từ đầu đến chân.
- Thì ra ngươi đã có mặt hiện trường từ đầu đến chân.
Một câu này tất có ý sâu xa hơn đúng là "tác tặc lâm hư" chẳng sai chút
nào!
- Vừa đến!
- Lão phu…
Lão vốn định nói điều gì, nhưng rồi lại thôi, thay đổi ngôn ngữ khách khí
nói tiếp: - Ân cứu mạng rất lớn lao, lão phu sau này sẽ báo đáp.
Lộ vân Phi nhún vai nói: - Điều này thì bất tất, tại hạ cũng thường giết người!
Âu Thiếu Bạch im lặng một lúc, trong đầu nghĩ gì chợt nói: - Có thể lộ ra
chân diện của ngươi chứ?
- Xin lỗi, điều này thì không thể…
- Vậy tôn tính đại danh huynh đệ ngươi?
- Vô danh tiểu tốt, đáng gì mà đại danh với đại tính!
- Ít ra cũng có danh hiệu để xưng hô chứ?
- Tuỳ các hạ xưng hô thế nào cũng được.
Âu Thiếu Bạch nín lặng, đối với con người trước mặt này lão cảm thấy có
gì thần mật kì quái cao thâm mạc trắc, lão thành danh vì tâm cơ giảo hoạt, thế
mà cũng khó nhận ra được chân tướng đối phương, điều này tự nhiên khiến lão
thêm bất an.
Bởi vì Chiêu Hồn Nữ trước khi chết chính đã vạch lộ chân tướng của lão,
nhưng liệu có thể tin chắc rằng điều này không bị lộ ra ngoài hay đến được tai
Cung chủ hay không?
"Diệt khẩu!" Hốt nhiên trong đầu lão lóe lên một ý niệm hiểm độc, nhưng lão không dám vội vọng động, nhân vì lão còn chưa biết một

mảy may gì
về "quái khách" này. Đã không nắm chắc thì chớ manh động vội, đó là lập luận
tôn chỉ hành động của lão, không may thì hỏng đại sự.
Nên biết, thần mật kín đáo là một vũ khí lợi hại, nếu như nói là một người
võ công cao cường thì đó là thái độ thường thấy, nhưng nếu chỉ là một người võ
công tầm thường thì lại là một tấm chắn hộ thân. Vì đối phương chưa hiểu thấu
gì về mình, thì quyết không bao giờ dám ra tay.
Lộ Vân Phi thấy Âu Thiếu Bạch im lặng, từ từ quay người định bỏ đi.
- Xin chậm chân!
Thốt nhiên Âu Thiếu Bạch lên tiếng gọi lại.
- Các hạ còn có gì muốn nói?
- Lão phu muốn biết quan hệ giữa huynh đệ ngươi với Vô Danh Hoa?
Lộ Vân Phi chẳng những không đáp mà còn hỏi ngược lại một câu: - Tại
hạ cũng rất muốn biết nguyên nhân tại sao Tu La Cung muốn truy sát Vô Danh
Hoa?
Lộ Vân Phi chân không di chuyển, mà người cũng không hề quay lại, đứng lưng hướng về phía Âu Thiếu Bạch.
Âu Thiếu Bạch nói: - A… lẽ ra ngươi biết rồi mới phải!
- Tại hạ chưa hề biết.
- Nói thế, huynh đệ ngươi với cô ta không hề có quan hệ gì đặc biệt?
- Vốn là không quan hệ, nhưng cứu cô ta với cứu các hạ chẳng lẽ không
giống nhau?
- Thế thì tốt, ngươi đừng hỏi thì hơn, không biết chỉ càng tốt vậy!
Lộ Vân Phi quả nhiên không hỏi gì thêm, cất bước ung dung rời khỏi ngôi
cổ từ.
Thường tình mà nói, ân cứu mạng thì chẳng khác gì phụ mẫu trùng sinh.
Với người giang hồ mà nói thì mang ân tất báo. Thế nhưng, với con người gian
xảo như Âu Thiếu Bạch, cảm kích thì ít mà hoài nghi thì nhiều, thậm chí trong

đầu lão còn xuất hiện một ý niệm hiểm ác " giết người diệt khẩu" lấy oán báo
ân!
Lúc này nhìn theo bóng Lộ Vân Phi cứ nhạt dần trong màn đêm, lão thầm
nghĩ trong lòng: - Hắn vì sao muốn cứu ta chứ? Hắn có mục đích gì?
Nhưng mặc cho lão vắt nát óc suy nghĩ bao nhiêu đi nữa, thì cũng không
dễ dàng biết được nhân vật quái khách bí ẩn này lai lịch như thế nào được!
o O o

Vong Mệnh Thiên Nhai

Đánh máy: Tiểu Thanh Xà

Hồi 19
TAM THANH ÁC ĐẠO

Lộ Vân Phi thả bộ đi được một khoảng khá xa, đột nhiên thân hình vọt
nhanh sang trái rồi thi triển kinh công thân pháp cực nhanh quay vòng trở lại
ngôi từ đường.
Trong ngôi nhà gỗ tối om không hề có ánh đèn, Lộ Vân Phi đã vào đến
ngồi xuống nói chuyện với lão thủ từ Giang lão đầu.
- Công tử, sao không giết hắn mà còn cứu mạng hắn chứ?
- Tất nhiên là có lý do…
- Lý do gì?
- Tên trên danh sách Huyết yến cần phải sửa lại, tôi đã tìm ra được chính
khách, tên mà liệt kê trên danh sách kia giờ chỉ là thứ khách mà thôi!
Chàng nói rất nhỏ, chỉ có người đối diện thì mới nghe được.
"A" Giang lão đầu thốt lên một tiếng chừng như ngạc nhiên trước tin này.
Hai người im lặng một lúc, Lộ Vân Phi bỗng cao giọng nói tiếp: - Cho nên
cái giá tôi thu lại được khi cứu Âu Thiếu Bạch chẳng thể nào tính hết được!
- Thì ra là thế! Tốt lắm, tử thi bên ngoài cửa miếu nên xử trí như thế

nào?
Lộ Vân Phi có chút do dự nói: - Đó là chuyện của Âu Thiếu Bạch, hắn không thể không tự mình xử trí. Hơn nữa, trước cái chết của hai tên Hồng Hoa
võ sĩ, hắn phải có cách ăn nói với Tu La Lệnh chủ.
Giang lão đầu ngước mắt nhìn chàng hỏi: - Tiếp một bước, công tử định
làm gì?
- Tôi phải theo sát gót con khỉ tinh Âu Thiếu Bạch này!
Nói đến đó, chàng hơi chau mày suy nghĩ nhanh rồi nói thêm: -Vừa rồi hai
tên Hồng Hoa võ sĩ vào lùng sục, làm sao lão nhân lại khiến chúng bỏ đi được?
Giang lão đầu nheo mắt cười "hi hi" nói: - Sau khi sắp đặt cho vị cô nương
kia xong, ta lên giường nằm vờ ngủ say, chúng vài hỏi han, ta chỉ ậm ừ vài câu,
chúng thấy không có gì đáng ngờ nên bỏ đi.
- Hay lắm!
Bấy giờ hai người theo nhau bước ra bên ngoài ngôi nhà gỗ, Lộ Vân Phi
ngước mắt nhìn sắc trời, bất giác tự thở dài một tiếng.
Giang lão đầu ngưng mắt nhìn chàng dò hỏi: - Công tử, sao lại thở dài não
ruột thế?
- Lão không hiểu.
- Giang lão đầu ta không hiểu nên mới hỏi…
Lộ Vân Phi lắc đầu hỏi: -Thôi đi, Lam lão gia. Cô ta bị thương đã hai hôm, nay có lẽ đã hồi phục, liều thuốc cuối cùng chờ trời sáng rồi cho uống, tôi
cần phải đi làm chuyện của tôi, lão gia nên chăm sóc cô ta!
Bọn họ một câu này đã hồi phục lại thân phận của mình.
Giang lão đầu giờ là Vô Tình Lão Nhân Lam Ngọc Điền, lão chau mày
nhìn chàng hỏi: - Sao? Tiểu tử ngươi định đi ư?
- Ừm!
- Không muốn gặp Lãnh cô nương ư?
Lộ vân Phi nghe một câu này thì ngạc nhiên nhìn lão hỏi lại: - Cô ta… họ
Lãnh?

- Đúng, cô ta đã nói với ta, tên là Lãnh Thanh Nga, nhưng yêu cầu ta giữ
kín…
- Ồ! Lãnh… Thanh… Nga!
Lộ Vân Phi ngạc nhiên thốt lên mấy tiếng tên của thiếu nữ.
Vô Tình Lão Nhân gật gù nói: - Một cái tên rất hay, đúng chứ?
Lộ Vân Phi chẳng nói thêm điều gì, quay người nói nhanh: - Tôi đi đây?
- Tiểu tử. Ngươi đi như thế này, cô ấy rất đau buồn.
- Cứ để cho cô ta buồn, không nên để cô ta…
- Sao chứ?
- Lam lão gia, lão gia đã quá biết, tôi…
Chàng chẳng nói được hết câu, liền tung người phóng nhanh khuất vào
màn đêm.
x X x
Nơi này là một ngôi nhà tranh cũ kỹ nằm ẩn mình trong khu vườn nhỏ
cuối đường tiểu trấn, trong ngôi nhà tranh này chỉ duy nhất một quả phụ sinh
sống. Quả phụ tuổi trung niên nhưng rất xinh đẹp đầy mị lực hấp dẫn nam nhân,
trên chẳng vướng phụ mẫu, dưới không bận bịu con cái, đúng là một quả phụ
đơn thân độc chiếc.
Quả phụ họ Chu, thường ngày hành nghề bán rau cải, trong cả trấn này
lớn nhỏ không ai không biết đến quả phụ với cái danh gọi thành quen “Chu rau
cải”.
Có thể nói bà ta là người buôn may bán đắt nhất trấn này, hoặc có thể do
người trong trấn cảm thương hoàn cảnh cô quả của bà ta mà thường mua hàng
của bà ta, cho nên mỗi sáng gánh rau ra chợ bán chưa đầy một canh giờ là đã
hết nhẵn.
Quả phụ đơn thân gối chiếc, mà là có nhan sắc thì đúng là một cái đích
cho bao kẻ dòm ngó và khi hiếp.

Thế nhưng, với quả phụ này thì hoàn toàn khác, trước giờ chưa từng thấy
một tên lưu manh vô lại nào dám bén mãng mò vào nhà, nguyên do vì sao thì
chẳng một ai hay biết!
Có người cho rằng bà ta biết quyền cước công phu, có người thì kháo rằng
bà ta sau lưng có chỗ dựa thế lực, là một nhân vật trong giang hồ. Mặc cho
thiên hạ nghị luận thế nào, nhưng chung quy chỉ biết ngôi nhà tranh nhỏ với một
người đàn bà sống đơn độc này, trước giờ chưa từng bị một kẻ nào vào ức hiếp.
Lúc này trời vừa sáng tỏ, như thường lệ "Chu rau cải" lại quẳng gánh rau
lên vai đi ra khỏi nhà, đến cửa cũng không hề khoá. Chẳng hiểu vì trong nhà
không có vật gì đáng giá hay là bà ta tự tin phường lưu manh trộm cướp không
dám viếng thăm?
"Chu rau cải" vừa đi khuất, ngoài cửa lập tức thấy có một lão già thân gầy, mặt dài như một con khỉ đi tới, lão dừng chân nhìn quanh một vòng rồi bước
nhanh vào trong nhà, chẳng bao lâu từ trong nhà bước trở ra rồi đi mất.
Lão già đi chưa được bao lâu, lại một người khác đi tới, trên đầu đội chiếc
nón trúc rộng vành che kín nửa mặt, nhìn quanh một vòng rồi cũng bước nhanh
vào trong nhà.
Không nói cũng biết, người này chính là Lộ Vân Phi. Lão già gầy ốm như
khỉ kia chính là Hầu Tinh Âu Thiếu Bạch, Hương chủ của Tu La Cung.
Lộ Vân Phi đã theo dõi hắn rất lâu, chẳng ngờ Âu Thiếu Bạch lại vào nhà
quả phụ này, đúng là một điều hoàn toàn bất ngờ với Lộ Vân Phi. Chàng nôn
nóng muốn biết xem hư thực giữa bọn họ có quan hệ gì với nhau?
Vào đến trong nhà, chàng liếc mắt nhìn quanh một vòng, ngôi nhà

tuy
nhỏ, nhưng lại xinh xắn sạch sẽ.
Một mối hoài nghi hiện lên trong đầu Lộ Vân Phi, chẳng lẽ quả phụ này
là tình nhân của Âu Thiếu Bạch? Âu Thiếu Bạch tướng mạo như một con khỉ
già gầy ốm tong teo, Chu quả phụ chẳng lẽ hết người để chọn lựa rồi hay sao
mà để mắt đến lão ta chứ?
Lộ Vân Phi định quay người bước ra truy theo Âu Thiếu Bạch, nhưng bỗng
nhiên trong đuôi mắt chàng nhìn thấy dưới chân đèn trên bàn một mảnh giấy
nhỏ, chàng liền bước tới, đưa tay nắm lên xem, chỉ thấy vẻn vẹn một câu:
Tam Mị, đêm nay đầu canh đến Tam Thanh Quán tiếp quý khách
Mặt sau viết ngoặc một chữ "Hầu", Lộ Vân Phi đọc xong nghĩ nhanh đến
nhất định là "Hầu Vương" Âu Thiếu Bạch để giấy lại cho bà ta.
Đồng thời chàng còn hiểu ra một vấn đề, bất giác cười nhạt lẩm nhẩm
trong miệng: - Hừ! Thì ra "Chu rau cải" này chính là nhân vật nổi danh giang hồ
mười mấy năm về trước Mẫu Lang Chu Tam Mị. Có lẽ cũng là một nhân vật có
tên trong danh sách khách dự Huyết yến, rất tốt!
Lộ Vân Phi dằn mẫu giấy lại nguyên vị trí, rỗi khẽ bước ra cửa.
x X x
Tam Thanh Quán nguy nga bề thế, nằm lặng mình dưới ánh trăng vằng
vặc.
Trong tây lầu hậu viên một bàn tiệc bày ra, dưới ánh đèn sáng rực, một
lão đạo trưởng mặt hồng nhuận như một đứa trẻ ngồi chễm chệ trên ghế thái sư,
trong lòng lão còn có một thiếu phụ xinh đẹp tràn đầy sức sống, chính là Chu
Tam Mị.
Tây lầu không lớn, mỹ nhân trong lòng cùng nhau đối ẩm, thực chẳng

khác gì bồng lai tiên cảnh!
Chẳng biết do uống nhiều rượu hay là do một nguyên nhân nào khác mà
hai má phấn của Chu Tam Mị cũng đỏ phừng phừng, ánh mắt thì cứ cười cợt
lẳng lơ.
Lão đạo trưởng hai mắt đỏ ngầu, thỉnh thoảng cất tiếng cười sàm sỡ, thốt
nhiên lão vớ hồ rượu tợp đầy một ngụm, một tay đỡ lấy cằm Chu Tam Mị,
miệng đâu lấy miệng phún rượu sang, tay còn lại lão luồn vào trong ngực áo ả
ta.
“Phụp”
Chu Tam Mị phun cả ngụm rượu vào mặt lão, rồi cất tiếng cười lên ngặt
nghẽo.
Lão đạo trưởng không giận mà cũng cười phá lên quái dị, hai tay chẳng bỏ
lỡ cơ hội vừa ghì lấy người ả vừa quờ quạng khắp nơi…
Đúng lúc ấy, đột nhiên một tên thanh y đạo sĩ bước đến cửa, cúi đầu cung
kính nói lớn: - Bẩm quán chủ, có một cỗ xe ngựa cách bổn Quán không xa.
Gã đạo sĩ mắt nhìn cảnh này mà mặt không hề đổi sắc, chừng như cảnh
tượng này đã quá quen với hắn.
Lão đạo trưởng vẫn ôm ghì lấy người Chu Tam Mị trong hai tay, gật đầu
nói vọng ra: - Biết rồi, bảo bọn chúng canh gác chung quanh cẩn thận là được,
lui đi!
- Tuân mệnh!
Gã đạo sĩ ứng thanh đáp lớn một tiếng, rồi quay người lui ngay.
Chu Tam Mị lúc này mới vùng ra khỏi người lão đạo sĩ, cài lại cúc áo bị
hở, sửa lại mái tóc sổ tung rồi ngồi xuống bên cạnh lão ta.
Lão đạo trưởng ngữa người tựa về sau, nheo mắt nhìn Chu Tam Mị chép
miệng nói: - Tam Mị, nếu không có nàng, ta thực chẳng sao sống

được.
Chu Tam Mị uốn éo thân hình la lên: - Lão sắc lang!
“Hắc hắc…” Lão đạo trưởng cười ngất đáp lại: - Thế chẳng phải xứng với
“Mẫu Lang” hay sao?
- Ái da! Nói không biết thẹn, đường đường một “Vũ Soái” tự nhiên biến
thành lão đạo trưởng “Ngọc Hư Chân Nhân” …
- Tam Mị, nói năng giữ mồm chứ!
“A”! Chu Tam Mị giật mình thốt lên một tiếng, chừng như biết bị lỡ lời nên liền nín bặt.
Vừa lúc này Âu Thiếu Bạch từ bên ngoài bước vào, Chu Tam Mị chẳng
đợi lão ta ngồi xuống liền hỏi: - Âu nhị ca, nhị ca để lại mảnh giấy bảo tôi đến
đây tiếp quý khách, thực ra là khách nào chứ?
Âu Thiếu Bạch ôm quyền thi lễ lão đạo trưởng, cười cười nói: - Thực chẳng đơn giản chút nào, ta phải phí nhiều tâm cơ mới mang hắn đến đây được,
chút nữa thì hỏng chuyện…
Chu Tam Mị chẳng để ý đến nửa câu sau, liền chau mày hỏi: - Thực ra
hắn là ai?
Âu Thiếu Bạch ánh mắt sáng lên đáp: - Nội vụ tổng quản Uông Vĩnh Thọ.
Lão đạo trưởng vừa nghe mặt hơi đổi sắc nói: - Âu lão nhị, ngươi làm ăn
khá lắm!
Âu Thiếu Bạch chợt nhớ ra một điều liền nói: - Quán chủ, có một chuyện… tiểu đệ rất đau đầu, nghĩ đi nghĩ lại thấy trước tiên nên nói cho Quán
chủ nghe…
Một câu này khiến lão đạo trưởng chú ý chau mày hỏi: - Chuyện gì thế?
- Có người biết thân thế của tiểu đệ.
“A” Lão đạo trưởng thốt lên một tiếng, nhíu mày chừng như rất bất ngờ.
Chu Tam Mị chen ngang hỏi: - Nhị ca, ai biết được lai lịch của nhị ca chứ?
Âu Thiếu Bạch nói: - Một quái khách lai lịch chẳng rõ.

Chu Tam Mị đảo nhanh nhãn châu nói: - Nhị ca xưa nay thông minh tuyệt
đỉnh, làm sao … Ài, già rồi ư?
Âu Thiếu Bạch lắc đầu nói: - Chuyện là thế này, ta phụng mệnh truy đuổi
theo tên quái khách kia và Vô Danh Hoa, đến một ngôi cổ từ thì chạm phải kẻ
thù xưa là Chiêu Hồn Nữ Lâm Tam Cô. Thị nói toạc ra lai lịch của ta, sau đó thì
động thủ, kết quả tuy Lâm Tam Cô bỏ mạng, hai tên Hồng Hoa võ sĩ cũng
chẳng còn mở miệng được nữa, thế nhưng ta trong người trúng phải Chiêu hồn
kịch độc, tính mạng khó toàn…
Lão hơi ngừng lời lại giây lát mới kể tiếp: - Vừa lúc này thì tên quái khách kia xuất hiện, nguyên là hắn ẩn nấp gần đó, đương nhiên những lời của
Chiêu Hồn Nữ hắn đã nghe hết, nhưng hắn bỗng nhiên ra tay cứu ta. Đến giờ
nghĩ lại ta vẫn không hiểu nổi vì sao hắn lại cứu ta?
Chu Tam Mị đôi mày liễu cong lên the thé giọng: - Nhị ca vẫn không lần
ra được lai lịch của hắn ư?
- Ừm!
Âu Thiếu Bạch im lặng lắc đầu.
- Thế thì chuyện không ổn rồi…
Chu Tam Mị cất tiếng nói, rồi nhìn lão đạo trưởng hỏi: - Quán chủ thấy
chuyện này nên xử trí thế nào mới tốt?
Lão đạo trưởng suy nghĩ một lúc rồi mới trầm ngâm giọng nói: - Trước tiên
tìm cách lần cho ra lai lịch tên quái khách kia, nếu cần thiết thì buộc hắn vĩnh
viễn im miệng. À… đúng rồi, Âu lão nhị, võ công hắn như thế nào?
Âu Thiếu Bạch nghe hỏi ngước mắt nói: - Cũng là một điều bí mật.
Lão đạo trưởng phất tay ra hiệu chấm dứt mọi chuyện, nói: - Thôi, trước
tiên nói chuyện chúng ta…
Âu Thiếu Bạch nghe liền vỗ tay ba cái, lập tức hai gã thanh y đạo sĩ khiêng một người hôn mê bất tỉnh đi vào, người này vận thân nho y

chính là
Uông Vĩnh Thọ, vị nội vụ tổng quản của Tu La Cung.
Lão đạo trưởng liếc mắt nhìn Uông Vĩnh Thọ trong tình trạng bất tỉnh nhân sự, rồi nói: - Vẫn dùng chiêu cũ chứ?
Âu Thiếu Bạch đáp: - Vâng, tiểu đệ gia thêm Thần Tiên Đảo mê dược!
Lão đạo trưởng nghiêng đầu ra lệnh: - Mang đến An Lạc Thất!
- Dạ!
Hai tên thanh y đạo sĩ ứng thanh đáp lớn một tiếng rồi khiêng Uông Vĩnh
Thọ ra khỏi phòng.
x X x
"An Lạc thất" thực chất là một hình đường nằm dưới lòng đất rất bí mật.
Trong gian thạch thất chứa đầy những dụng cụ hành hình, trên hình cụ cho đến
tường đá nơi nào cũng thấy vết máu khô cứng thâm đen, một mùi máu tanh tưởi
khiến người yếu bóng vía bước vào đây thôi cũng đủ chết khiếp.
Uông Vĩnh Thọ bị treo trên giá hành hình, hai tay cho đến cổ đều bị còng
bởi những chiếc vòng sắc đen lạnh, lúc này ông ta đã tỉnh lại, ánh mắt đầy phẫn
nộ nhìn Âu Thiếu Bạch chăm chăm.
Âu Thiếu Bạch đứng một bên khoanh tay trước ngực vẻ rất du nhàn.
Lão đạo trưởng và Chu Tam Mị ngồi bên cạnh nhau trên hai chiếc ghế xa
xa, cứ như hai kẻ đang phán quyết hành hình tội nhân. Ngoài ra còn có hai tên
thanh y đạo sĩ xắn tay áo lên cao chực hai bên người Uông Vĩnh Thọ, cứ như sẵn
sàng ra tay hành quyết Uông Vĩnh Thọ một khi có lệnh.
Uông Vĩnh Thọ trừng mắt nghiến răng trèo trẹo thét lên: - Âu Thiếu Bạch, ngươi làm vậy nghĩa là sao?
Âu Thiếu Bạch kênh kiệu hỏi lại: - Ngươi thử nghĩ xem!
Uông Vĩnh Thọ đảo mắt nhìn quanh một vòng thét hỏi: - Đây là nơi đâu?
- An Lạc thất!
Uông Vĩnh Thọ lại nói: - Môn phái nào?
Âu Thiếu Bạch cười nhạt nói: - Điều này bất tất phải biết, chớ hỏi

nhiều
lời, nghĩ tình ngươi và ta làm việc với nhau nhiều năm, nên ta không nhẫn tâm
nhìn thấy ngươi thịt nát xương tan, nếu như…
Nói đến đó, Âu Thiếu Bạch cố tình kéo dài giọng rồi dừng lại.
Uông Vĩnh Thọ thét hỏi: - Thế nào chứ?
- Nếu như ngươi có thể chấp nhận một vấn đề…
Uông Vĩnh Thọ chẳng đợi Âu Thiếu Bạch nói hết câu đã nhổ toẹt một bãi
nước bọt, thét lên đầy tức giận: - Âu Thiếu Bạch, chẳng ngờ ngươi là gian tế
xâm nhập bổn Cung, ngươi đã lường trước hậu quả rồi chứ?
“Hắc hắc” Âu Thiếu Bạch cười lên mấy tiếng gian xảo nói: - Đó là chuyện sau này, chúng ta chỉ nói chuyện hiện tại. Nghe đây, nếu như ngươi có
thể vẽ rõ ra hình thế bố trí trong tổng đàn Tu La Cung, chúng ta sẽ là người một
nhà…
- Ha ha ha… ha ha ha ha…
Âu Thiếu Bạch gằn giọng: -Có gì đáng cười chứ?
- Rất đáng cười, cười các ngươi nằm mộng giữa ban ngày đấy!
Uông Vĩnh Thọ lạnh giọng nói: - Họ Âu kia, bổn nhân không may rơi vào
tay lũ cuồng đồ các ngươi, đành chấp nhận số phận nhưng các ngươi cứ mở to
mắt mà xem!
Chu Tam Mị đưa mắt nhìn lão đạo trưởng, nhận được cái gật đầu thị ý của
lão.
Bấy giờ Chu Tam Mị mới nhìn Uông Vĩnh Thọ bằng ánh mắt cười cợt nói:
- Uông tổng quản, nếu như ngươi không chịu hợp tác thì ngươi sẽ nếm được
hương vị lạc thú đấy, nhưng phải nói trước nó chẳng dễ chịu lắm đâu!
Một câu ả này nói ra không chút ngại ngùng, bản chất dâm tà của ả cũûng
đủ lộ rõ rồi.
Uông Vĩnh Thọ hai mắt ngầu đỏ thét lên: - A, ta nhớ ra rồi …
Chu Tam Mị cười “ hi hi” nói: - Nhớ điều gì chứ?

Uông Vĩnh Thọ nói: - Ngươi… thì ra chính là ả quả phụ bán rau trong trấn.
Chu Tam Mị đôi nhãn châu đảo nhanh nhìn người Uông Vĩnh Thọ từ đầu
đến chân, lại cất tiếng cười lẳng lơ nói: - Uông đại tổng quản, chúng ta không
thể là người chung một nhà hay sao?
Uông Vĩnh Thọ nghiên răng ken két, im lặng chẳng nói. Cứ nhìn thần thái
căm phẫn nộ khí xung thiên của lão ta, chừng như muốn nghiền nát Chu Tam Mị
mới hả hận.
Lão đạo trưởng lạnh lùng nói: - Họ Uông kia, chỉ có một câu, ngươi không
chịu uống rượu mời mà đòi uống rượu phạt chăng?
Uông Vĩnh Thọ gầm lên: - Có thủ đoạn nào tàn độc nhất các ngươi cứ thi
triển ra đi, Uông Vĩnh Thọ ta có chết cũng không chau mày. Đã là người trong
giang hồ, không giết người tất bị người giết, ông ngươi chẳng để tâm!
Một câu đầy ngạo nghễ khí phách, mà cũng đầy bản sắc anh hùng.
“Hắc hắc hắc…”! Lão đạo trưởng ngữa mặt cười dài một tràng, giơ lên
ngón tay cái nói: - Hảo hán, đúng là hảo hán. Khá lắm, nhưng bổn đạo gia xưa
nay chẳng tin điều gì chưa tận mắt nhìn thấy, giờ thử nghiệm xem sao!
Nói rồi, lão đạo hất nhẹ đầu ra hiệu.
Âu Thiếu Bạch vung tay phải ra năm ngón cong cong như vuốt chim ưng,
dứ dứ trước mặt Uông Vĩnh Thọ nói: - Bằng hữu, ngoan cố như thế thì xin lỗi
nhé!
Tiếng cuối cùng vừa dứt, tay trảo nhanh như chớp chộp vào ngực phải
Uông Vĩnh Thọ.
“Phập” một tiếng khô khốc, cả năm ngón tay cắm sâu trong ngực Uông
Vĩnh Thọ.

Chỉ nghe một tiếng rú thảm thiết vang lên, Âu Thiếu Bạch ngược lại cất
tiếng cười đắc chí hỏi: - Sao chứ? Lão phu chỉ cần giật tay về thì chí ít ngươi
cũng mất nửa cân thịt!
Uông Vĩnh Thọ khuôn mặt méo mó biến dạng, nhưng vẫn cắn răng rít lên:
- Lão cẩu tặc, các ngươi sẽ phải trả giá gấp trăm lần, ngươi … Ái…
Lại một tiếng rú xé ruột vang lên.
Âu Thiếu Bạch giật mạnh tay về, quả nhiên trong năm ngón tay nắm một
cục thịt bầy nhầy.
Uông Vĩnh Thọ mặt xanh trắng như tàu lá, cả ngực phải bị xé ra máu đầm
đìa, vì lão vùng mạnh khiến những chiếc vòng khoá tay chân cọ xát mạnh khiến
máu tuôn dài thêm.
Lão đạo trưởng và Chu Tam Mị vẫn ngồi nhìn bình thản như không, đủ
thấy cả hai gần như không còn nhân tính.
Âu Thiếu Bạch lại chộp lấy đầu tóc Uông Vĩnh Thọ giật mạnh về sau, rít
qua kẻ răng: - Lục phủ ngũ tạng và tứ chi ngươi vẫn còn lành lặn, ngươi còn cơ
hội, có chịu hợp tác với chúng ta hay không?
“Phụp”
Uông Vĩnh Thọ nhổ toẹt một búng máu thẳng vào người Âu Thiếu Bạch.
May mà Âu Thiếu Bạch nhanh tay buông lão ta ra nhảy lùi về phía sau, tức giận
thét lên: - Được, ngươi xem!
Rồi đưa mắt ra hiệu cho hai gã thanh y đạo sĩ. Một gã đạo sĩ bước tới,
bằng một động tác thành thục chộp một chiếc bàn chải sắt lên nhằm thẳng vào
vết thương trên ngực Uông Vĩnh Thọ chà mạnh.
Uông Vĩnh Thọ rú lên một tiếng rồi gục đầu ngất đi, quả là thủ đoạn hành
hình này thì đến tiên thánh cũng không làm sao chịu nổi.
Gã thanh y đạo sĩ thứ hai đã chuẩn bị sẵn một xô nước lạnh, lập tức

múc
một gáo nước dội mạnh vào mặt Uông Vĩnh Thọ.
Uông Vĩnh Thọ bị gáo nước lạnh làm hồi tỉnh lại, đầu tóc rũ rượi, áo quần
tả tơi, trong chốc lát nhìn lại đã chẳng còn thành một con người.
Âu Thiếu Bạch giọng âm trầm nham hiểm hỏi: - Có chấp nhận hay không
hử?
Uông Vĩnh Thọ cố ngẩng cao đầu gào lên với giọng khản đục: - Không…
bao giờ…
Âu Thiếu Bạch nói: - Giờ tiếp theo lão phu sẽ móc mắt ngươi ra!
Uông Vĩnh Thọ cố lắc mạnh thân hình gào lên: - Ra tay đi! Đằng nào…
cũng là chết…
Âu Thiếu Bạch cười “hắc hắc” nói: - Ngươi nhầm, trước khi ngươi còn
chưa chịu phép thì ngươi tuyệt không bao giờ được chết!
Lão đạo trưởng bồi thêm một câu: - Mỗi ngày cắt ngươi một miếng thịt,
cho ngươi nếm mùi tận cùng đau đớn! Hắc…
Đúng lúc ấy, đột nhiên một gã thanh y đạo sĩ khác từ ngoài chạy vào cúi
người nói: - Bẩm Quán chủ…
Lão đạo trưởng chẳng nhìn lại, cất tiếng hỏi: - Chuyện gì?
Gã thanh y đạo sĩ vừa vào nói: - Bẩm Quán chủ, sáu trạm gác của chúng
ta bị hủy…
- Sao?
Lão đạo trưởng và Chu Tam Mị đều đứng bật dậy như phỏng lửa, Âu Thiếu Bạch nghe một câu này mặt mày cũng thất sắc.
Gã đạo sĩ tâu lại lần nữa cho rõ ràng: - Sáu trạm gác bọ hủy, ngoài quán
bốn, trong quán hai.
Lão đạo trưởng hét lên: - Nhân vật nào dám công nhiên đến đây?
- Không phát hiện ra động tĩnh nào cả, chỉ phát hiện các trạm của bổn
Quán bị huỷ.
- Nói như vậy địch nhân đã nhập quán là một cao thủ!
Âu Thiếu Bạch không giữ được bình tĩnh rung nói: - Chẳng lẽ là

người của
Tu La Cung…
Uông Vĩnh Thọ lúc này chừng như tinh thần phấn chấn hẳn lên, gắng thét
lớn: - Tốt lắm, bổn nhân chết… cũng nhắm mắt!
Lại một tên đạo sĩ khác hớt hãi chạy vào, mặt mày tái mét thở hổn hển la
lên: - Hậu điện bị cháy.
Lão đạo trưởng ánh mắt quắc dữ dội thét hỏi: - Có phát hiện ra địch nhân
không?
Gã đạo sĩ nói: - Không thấy bóng địch nhân…
Lão đạo trưởng nghiến răng nói: - Các ngươi tạm thời ở trong này đừng lộ
diện, bổn toà ra ứng phó.
Nói rồi lách nhanh người ra ngoài…
o O o

Vong Mệnh Thiên Nhai

Đánh máy: Tiểu Thanh Xà

Hồi 20
ĐẠO QUÁN TÀN CANH

Sau Tam Thanh Quán lửa cháy rực trời, cả đạo quán rộn lên như ong vỡ
tổ, đám đạo sĩ hô hoán nhau chữa lửa náo loạn cả trời đêm.
Nhưng chúng vẫn không sao thấy được địch nhân, đây mới là điều đáng
sợ.
Lão đạo trưởng là nhân vật chẳng tầm thường, lão đã có chủ định trong
đầu phải tìm cho ra địch nhân. Cho nên đối với chuyện hậu điện bị cháy lão
chẳng để tâm đến, chỉ nhẹ nhàng tung người lên mái ngói chánh điện ẩn mình
phóng mắt quan sát chung quanh.
Từ đây, nơi cao nhất trong toàn đạo quán, lão có thể quan sát bao quát
khắp nơi, chỉ cần một chút dị trạng cũng không qua nổi cặp mắt tinh

đời kinh
nghiệm của lão.
Lão đạo trưởng phục mình trên mái ngói đã một hồi vẫn chưa thấy gì khả
nghi, nhưng lão vẫn kiên trì chờ đợi bằng kinh nghiệm lão tin chắc đối phương
vẫn chưa chịu thôi khi mục đích chính chưa đạt được. Lão tuy không biết mục
đích chính của địch nhân là gì, nhưng quyết không phải chỉ là chuyện lén đốt
hậu điện…
"Á" Lão đạo trưởng bất ngờ thầm thốt lên một tiếng trong miệng, chính
vừa lúc ấy trong tầm mắt lão phát hiện ra một bóng đen lướt nhanh về phía rừng
tùng sau đạo quán, bất giác trong đầu căng thẳng liền tung người phóng đuổi
theo.
Trong khu rừng tùng sau đạo quán có một tịnh thất, đây chính là cấm địa,
nơi đây tịnh tu của Quán chủ. Ngoại trừ bọn đạo đồng hầu thị quán chủ và bọn
thủ hạ tâm phúc hộ vệ ra, bất cứ người nào không được phép của Quán chủ cũng
không được phép bén mảng đặt chân vào nửa bước.
Lão đạo trưởng lách người lướt vào rừng tùng theo cánh trái, trấn định tinh
thần lại, ngưng mắt nhìn xuyên trong màn đêm nhờ nhợ một lúc, cuối cùng bước
chân đến gần tịnh thất.
Tung nhẹ người vượt qua bờ tường thấp rồi lẩn người khuất nhanh vào
trong một khóm hoa.
Lão vừa định thần nhìn lại thì chấn động cả người, nguyên là trên con
đường rải sỏi vào tịnh thất tám xác chết nằm la liệt trên đất, chỉ nhìn lão cũng
nhận ra ngay là bọn Bát thị vệ tâm phúc nhất của mình. Quả là một điều lão
không thể tin nổi nếu như không phải tận mắt chứng kiến.

Nhìn hiện trường không hề có dấu tích một cuộc đả đấu, nên biết bọn Bát
thị vệ đều là cao thủ tinh tuyển tâm đắc nhất của lão, quyết chẳng phải là hạng
võ sĩ tầm thường, thế mà bị hạ sát một lượt không hề có chút gì kháng cự
Nhân vật nào ra tay mà đáng sợ đến thế chứ?
Chỉ nghĩ vậy, con người thịnh danh giang hồ như lão lúc này cũng phải
rùng mình ớn lạnh.
Tĩnh lặng một hồi vẫn không nghe thấy động tịnh gì, lão đạo trưởng thận
trọng từng bước rời khỏi khóm hoa, toàn thân cảnh giới nhảy vào trong gian giữa
tịnh thất. Đèn vẫn còn cháy sáng, hai tên đạo đồng gục người trên hai chiếc ghế
như đang ngủ say.
Tình hình rất kỳ lạ, tám tay vệ sĩ chết lăn bên ngoài, hai gã đạo đồng chẳng hề nào nằm ngủ được.
Lão đạo trưởng hít sâu một hơi, bước đến gần đưa tay định lay đạo đồng
dậy, nhưng lập tức nhận ra người tên đạo đồng lạnh ngắt, thì ra đoạn khí từ lâu.
Lão đạo trưởng chết điếng cả người, một cảm giác khiếp đảm nhen trong
tâm khiến lão la lên như để trấn giữ tinh thần: - Cao nhân phương nào, có thể
xuất hiện chứ?
- Ngươi chớ vọng động, chúng ta trước tiên nói chuyện
Một giọng nói lạnh lùng vang lên từ gian trong.
Lão đạo trưởng rút nhanh thanh kiếm treo trên tường lăm lăm trong tay,
định nhảy xông vào, nhưng chợt nghĩ điều gì nên dừng người lại, rồi thoái dần
về sau đến chạm tường. Đương nhiên lão ta biết khôn, tính dựa vào tường như
thế giảm bớt đi áp lực lo lắng từ phía sau.
Lão đạo trưởng cất tiếng hỏi lớn: - Bằng hữu là ai?
- Trước tiên chớ hỏi, ngươi là vị chủ trì trong đạo quán này Ngọc Hư Chân

Nhân?
- Không sai!
Giọng người bên trong lại hỏi ra: - Cũng chính là một trong những thủ hạ
đắc lực của Quan Ngoại Ma Vương Bốc Đại Khánh, ngoại hiệu là Vũ Soái Túc
Vỹ Đình?
- Ngươi… thực sự ngươi là ai?
Lão đạo trưởng mặt thất sắc, quả nhiên một câu của đối phương khiến lão
chấn động kinh hồn, lão nằm mộng cũng không thể ngờ có người một hơi nói
toạt ra được lai lịch chân tướng của lão.
- Ngươi không thừa nhận ư?
-Bổn tòa không phủ nhận!
Ánh mắt lão đạo trưởng long lên sòng sọc nhìn vào trong gian tối, linh tính
báo cho lão biết hôm nay chạm phải tay kình địch khó đối đầu.
- Thế thì tốt, giờ ta nói cho ngươi biết, ta chính là truyền nhân của một
người bị hại trong Huyết Yến năm xưa.
- Ngươi … A, ngươi là truyền nhân của Ma Âm Kiếm La Chí Viễn?
- Hoàn toàn chính xác.
Giờ không nói cũng biết, nhân vật bí ẩn trong gian tối kia chẳng ai khác
ngoài Kim Bài Sát Thủ Lộ Vân Phi.
Lão đạo trưởng run giọng lên hỏi: - Ngươi… định làm gì?
- Túc Vỹ Đình, đến cái lý thường tình “thiếu nợ trả tiền” mà ngươi cũng
không hiểu chăng?
- Ngươi đến đòi nợ?
- Không sai!
Túc Vỹ Đình thét lên: - Được ra đi.
Lộ Vân Phi lạnh giọng nói: - Hãy chậm còn chưa nói hết chuyện.
- Ngươi…
- Bốc Đại Khánh phái ngươi vào Trung Nguyên tiềm phục mục đích muốn
chiếm lấy địa vị của Tu La Cung, sau đó sẽ xưng vương võ lâm đúng chứ?
Lộ Vân Phi nói bằng một giọng hết sức lạnh lùng.

Túc Vỹ Đình ánh mắt gian trầm giảo hoạt đáp: - Bổn toà không cần phủ
nhận.
- Thế Bốc Đại Khánh đâu?
- Điều này thì ngươi không cần phải biết, giờ thì ngươi có thể xuất hiện
được rồi chứ?
Túc Vỹ Đình nắm thanh kiếm trong tay rất chắc, trên trán hắn hiện những
đường gân xanh, chứng tỏ đang ngầm vận công lực chờ đợi
Bấy giờ liền thấy một bóng người lướt nhanh từ trong tịnh thất ra ngoài,
trên đầu đội chiếc nón trúc che nửa mặt, chính là Quái khách vô danh – Kim Bài
Sát Thủ Lộ Vân Phi
Dáng vẻ thần mật thiệt khiến cho người ta luôn có một cảm giác bất an.
Lão đạo năm xưa từng là một nhân vật thành danh quan ngoại, từng chẳng
coi thiên hạ vào đâu, thế nhưng giờ đây đứng đối mặt với truyền nhân của nhân
vật Kiếm Thần đệ nhất cao thủ Trung Nguyên thì không dám một chút khinh thị
sơ hốt.
Lão đạo đảo ánh mắt sắc lạnh nhìn Lộ Vân Phi từ đầu đến chân, lạnh
giọng: - Ngươi đúng là truyền nhân của La Chí Viễn?
- Có thể giả được sao?
- Tốt chỉ sợ ngươi giấu đầu lòi đuôi mà thôi!
- Ha ha ha…
Lộ Vân Phi cất tiếng cười dài rồi từ từ giở chiếc nón lật về sau, để lộ một
khuôn mặt vàng ệch bệnh hoạn.
- Ha ha ha…
Giờ thì đến lượt lão đạo cất tiếng cười, quả thật mọi chuyện như nằm
ngoài suy nghĩ của lão, lão chẳng thể ngờ nhân vật “quái khách” khiến cho Âu
Thiếu Bạch phát sợ chỉ là một thiếu niên mặt vàng như nghệ, trông không khác

gì một gã bệnh hoạn sắp chết. Thử hỏi không khiến lão ta cười ngất lên sao
được?
- Bổn toà cứ ngỡ là nhân vật ba đầu sáu tay nào, thì ra là một tiểu cẩu
bệnh hoạn, quả là ngươi có mắt không tròng…
Nhưng lão chỉ nói được đến đó thì bỗng nhiên nín bặt, nụ cười trên mặt
cũng lập tức biến mất.
Thì ra, lão tuy nhìn thấy đối phương chỉ là một kẻ bệnh hoạn, thế nhưng
trong ánh mắt thiếu niên phát ra hai tia hàn quang sắt lạnh cực nhỏ, mà chỉ nhìn
cũng đủ khiến lão rùng mình ớn lạnh.
Lộ Vân Phi bước hẳn ra khỏi cửa, từ từ rút trường kiếm nắm trong tay.
- Họ Túc kia, bản nhân liệt khai những nhân vật có tên trong Huyết Yến,
ngươi là một trong những kẻ đứng đầu danh đơn.
Túc Vỹ Đình cố giữ bình tĩnh thét lên: - Ngươi dám báo tính danh ra chứ?
- Đương nhiên, bởi vì ngươi chỉ có thể nghe lọt vào tai mà vĩnh viễn không
bao giờ thốt ra khỏi miệng được nữa!
Một câu hết sức lạnh lùng tàn khốc, Túc Vỹ Đình cố trấn tĩnh cười nhạt
nói: - Ngươi tin chắc vậy sao?
- Mười phần!
- Được, vậy báo tính danh ra đi.
- Lộ Vân Phi!
- Kim Bài Sát Thủ… là ngươi…
Túc Vỹ Đình giọng run lên, lão không còn giữ nổi bình tĩnh khi nghe đến
mấy tiếng Lộ Vân Phi, nhân vật thịnh danh giang hồ gần đây đã làm nhiều
người thất điên bát đảo.
Túc Vỹ Đình đanh mắt nhìn Lộ Vân Phi rít lên: - Đêm nay ngươi chỉ đến
một mình thôi sao?
Lộ Vân Phi lạnh lùng đáp: - Không sai!

- Ngươi và La Chí Viễn quan hệ gì với nhau?
- Có thể xem là bằng hữu, cũng có thể xem là sư đồ. Ông ấy truyền cho
ta võ công, ta nhận lại một sứ mệnh của ông ấy.
- Tốt lắm, hôm nay ngươi đã tự dẫn xác đến đây, chỉ cần ngươi mãi mãi
không rời khỏi nơi này, thì xem như trừ công hậu hoạn…
Lộ Vân Phi đáp một cách lạnh lùng: - Không sai, nếu như ngươi có đủ bản
lĩnh làm được điều đó.
Túc Vỹ Đình đảo nhanh ánh mắt gian xảo lại hỏi: - Một câu cuối cùng,
làm sao ngươi biết được lai lịch thân thế của ta mà tìm đến đây?
- Hừ! Trong thiên hạ không có chuyện gì kín đáo bí mật mà lâu ngày
không lộ ra ánh sáng!
Lão đạo đôi nhãn châu chuyển động rất nhanh, đối mặt với một thiếu niên
nhìn chẳng ra gì, thế nhưng lại là một nhân vật thần mật đáng sợ, điều này tự
nhiên khiến lão cảm thấy khó ứng phó.
Lúc này mà nghĩ chuyện truyền tin ra bên ngoài là điều không thể, càng
không may hơn nữa tịnh thất này là nơi cấm địa không ai dám đặt chân vào đây
khi chưa có lệnh của lão.
Bát vệ sĩ thì đã chết, đến hai tên đạo đồng phục thị bên người cũng không
còn, giờ lão mới thấy sai lầm của mình đã không tính đến tình huống này.
Nhưng hối hận thì cũng chẳng được ích gì, lão cần phải bình tĩnh đối phó với sự
thực trước mắt.
Lộ Vân Phi trầm tĩnh bước tới một bước, gian ngoài này cũng không lấy gì
làm lớn, chỉ thêm một bước này vừa khéo cự ly xuất thủ.
Lão đạo liền hoành kiếm ra thế đợi phát chiêu.
Song phương đều manh tâm lấy mạng đối phương, ai cũng không thể để
địch nhân sống sót, vì có sẽ trở thành một mối hiểm hoạ rất lớn cho mình.

Lộ Vân Phi không chết, thì sẽ ảnh hưởng đến kế bá vương trung nguyên
của Bốc Đại Khánh. Lão đạo nếu như không chết thì ngược lại mọi hành động
của Lộ Vân Phi sau này sẽ gặp trở ngại rất lớn.
Song phương đối lập tĩnh lặng như hai pho tượng đá, ánh đèn hắt ngược trở
lại từ hai thân kiếm tạo thành ánh hào quang xanh rờn rợn.
Một sự im lặng đầy chết chóc đáng sợ, thời gian như ngừng trôi, không
gian như ngưng kết lại đến ngột ngạt khó thở…
Chỉ cần một cử động nhỏ là lập tức phân sinh tử, chính lúc này ý, khí, thần
như dung hợp vào kiếm. Bất cứ là một cử động nào cũng đều cho kết cục, sinh
tử lập đoạn ngay trong một kiếm này.
Sau một lúc tĩnh cực sinh động, chỉ nghe một tiếng thét dài chừng như phát
ra từ cả song phương, ánh thép ngời lên cực nhanh rồi vụt tắt ngấm, quả là một
kiếm nhanh không thể nào tưởng nổi.
Chỉ thấy Lộ Vân Phi thân hình chừng như không hề di chuyển, duy nhất
kiếm hơi chếch tà xuống dưới, nhưng rồi đầu mũi kiếm có thể nhận ra dính máu,
từng giọt từng giọt nhỏ xuống đất.
Nhìn lại lão đạo cả người chết lặng, hai mắt tròn chừng như điều vừa xảy
ra còn khiến lão hết sức bất ngờ đến khó tin, tay từ từ thỏng xuống rồi buông
kiếm rơi lăn lóc trên đất, một đường kiếm sắc ngọt kéo từ vai trái của lão chếch
xuống đến hông phải, đạo bào bắt đầu thấm đầy máu.
Lộ Vân Phi trở kiếm, kéo chiếc nón lá lên đầu quay nhanh người bước đi
ra ngoài, chẳn ghề nhìn lấy lão đạo một lần nào nữa.
“Phịch” một tiếng, có thể biết ngay thân hình lão đạo đổ xuống trên đất
như một thân chuối.
x X x

“Mẫu lang” đúng là lạnh như thực, có thể hình dung ra được con người của
quả phụ Chu Tam Mị là như thế.
Trong An Lạc thất, Chu Tam Mị đã giở thủ đoạn hạ lưu tàn bạo nhất của
mình để tra tấn Uông Vĩnh Thọ, có lẽ chỉ có hạng nữ nhân vô nhân tính như thị
mới có thể chọn dùng những thủ đoạn bá đạo thế này.
Tu La Cung nội vụ tổng quản Uông Vĩnh Thọ lúc này quần bị xé toạt khiến cả nữa ngươi dưới hầu như lõa lồ, một cái trâm cài tóc cắm sâu vào quy
đầu của lão, bên dưới còn có một ngọn đèn dầu cháy rực, mùi khai lẫn da thịt
cháy khét xông lên nghe tanh lợm.
Uông Vĩnh Thọ toàn thân giờ đây co rúm lại, chẳng một tiếng ư hử, chừng
như lão đã chịu đến tận cùng của sự đau đớn, cho nên cơ thể lão giờ không còn
thêm một cảm giác nào ghê gớm hơn nữa.
Chu Tam Mị mặt đỏ gay vì tức giận thét lên: - Uông Vĩnh Thọ, đáo để ngươi có chịu vẽ ra bố trí trong Tu La Cung hay không?
Uông Vĩnh Thọ hai mắt trợn trừng trừng gần như muốn lòi hẳn ra ngoài,
khoé mắt rỉ máu, cơn căm phẫn trong lòng lão ngút trời.
Âu Thiếu Bạch thấy thế lên tiếng nói: - Tam Mị, thêm một chút nữa có lẽ
hắn không toàn mạng…
Chu Tam Mị tức giận lườm lão ta thét lên: - Bố trí trong Tu La Cung rất ít
người biết được, Nhị ca đương chức Hương chủ đến ba năm nay mà không biết
được mảy may nào.
Âu Thiếu Bạch hơi đỏ mặt nói: - Cho nên ta nói không nên để hắn chết.
- Mệnh lệnh của chủ nhân, chúng ta không thể chờ đợi thêm được nữa.
Âu Thiếu Bạch chép miệng nói: - Biết thế, nhưng… cần giữ hắn sống,
chúng ta nghĩ cách khác…
- Nhị ca còn biện pháp gì chứ?

Vừa nói thị vừa gật đầu cho tên thanh y đạo sĩ, hắn liền lấy bát đèn ra
ngoài.
- Có rồi!
Âu Thiếu Bạch bỗng nhiên vỗ tay reo lên .
Chu Tam Mị ngưng mắt nhìn lão ta nói: - Gì chứ?
Âu Thiếu Bạch liếc nhìn Uông Vĩnh Thọ cười nham hiểm nói: - Hắn còn
một đứa con gái năm tuổi, tìm cách mang nó về đây…
Chu Tam Mị sáng mắt lên ác độc, cười khùng khục gật đầu đáp: - Ừm!
Cũng không tồi, thế nhưng…
- Thế nhưng gì chứ?
- Bên ngoài tình hình như thế nào còn chưa biết được, Quán chủ đi nãy giờ
không thấy quay lại. Nếu như đúng là bọn người Tu La Cung đến đây quấy rối,
nhị ca thân thế xem như bại lộ, há còn có thể lộ diện sao?
Âu Thiếu Bạch khuôn mặt co rụt lại trông càng nhỏ hơn bình thường, đích
thực đây là một điều khiến lão thấy lo lắng bất an.
Chu Tam Mị chau mày liễu suy nghĩ một lúc, chợt nói: - Vấn đề cũng dễ
giải quyết…
- Dễ giải quyết ư?
- Uông Vĩnh Thọ có một tên thủ hạ là Tống Đại Sơn, hắn là một tên sắc
quỷ từng có ý tòm tèm tiểu muội, hắc…chỉ cần cho hắn nhìn thấy nửa đôi đào
tiên, thì bảo gì hắn chẳng nghe theo?
Một câu đầy tà tâm ma mãnh mà thị buông ra chẳng chút ngượng miệng,
quả là một ả ác phụ lợi hại vô cùng
Âu Thiếu Bạch nhăn trán cười hềnh hệch nói: - Tuyệt! Tam Mị, có nhiều
chuyện đàn bà làm dễ thành công hơn đàn ông! Hắc hắc….
Đột nhiên đúng lúc ấy một gã thanh y đạo nhân từ ngoài xồng xộc chạy
vào hớt hơ hớt hãi la lên: - Biệt viện bốc cháy!
Âu Thiếu Bạch và Chu Tam Mị vừa nghe thì chấn động cả người,

biệt
viện chẳng phải là cấm địa tịnh tu của Quán chủ hay sao!
Cả hai chẳng ai bảo ai, cũng không còn nghĩ gì nữa liền tuôn chạy nhanh
ra ngoài…
Từ xa đã có thể nhìn thấy tịnh thất biệt viện bốc cháy rừng rực, có cứu
cũng không còn cứu được nữa.
Âu Thiếu Bạch và Chu Tam Mị không dám lộ diện, cho nên tìm một nơi
tối theo dõi từ xa. Nhìn thấy đám cháy từ biệt viện khiến cả hai phát ngây
người, đương nhiên điều mà chúng phát cấp trong lòng chẳng phải là ngôi biệt
viện quý giá mà chính là lo cho lão đạo trưởng vì đến nay vẫn chưa nhìn thấy
bóng dáng lão đạo đâu cả.
Đây là biến cố đột khởi khiến bọn chúng không biết đâu mà lần được.
Trong làn khói đen bốc lên có thể ngửi thấy mùi thịt cháy khét lẹt, đủ biết
đã có người bị chết trong đám cháy kia, điều này càng khiến cho bọn Âu Thiếu
Bạch cả hai thêm phần lo lắng.
Kẻ nào đã phóng hỏa đốt cháy biệt viện?
Vì sao không thấy bóng địch nhân?
Âu Thiếu Bạch là một lão cáo già, con người nham hiểm giảo hoạt, nhưng
lúc này cũng thấy ớn lạnh cả sống lưng, lúc này lão không thể có được chủ ý
nào khả thi ngoài đứng nhìn đám cháy. Nhưng trong thâm tâm lão tin tưởng rằng
chuyện này quyết không phải do người của Tu La Cung làm.
Bởi vì, người của Tu La Cung xưa nay làm chuyện gì cũng rất minh bạch,
nhưng ngoài Tu La Cung ra thì còn kẻ thù nào tìm đến đây thanh toán.
Bấy giờ từ góc tối xa hơn có một cặp mắt đang dõi theo bọn chúng mà
chúng không mảy may hay biết.

Chu Tam Mị chừng như không còn kiên nhẫn được nữa liền đánh tiếng
nói: - Nhị ca, tôi thấy chuyện không ổn rồi, sao đến giờ mà vẫn chưa thấy bóng
dáng Quán chủ đâu chứ?
- Có lẽ Quán chủ truy đuổi theo địch nhân chăng?
Âu Thiếu Bạch nói ra một khả năng có thể làm cho chúng yên lòng, nhưng trong giọng lão vẫn hàm chút lo lắng bất an.
- Chúng ta giờ nên làm gì đây?
- Không thể lộ mặt ra ngoài được, đành chờ đợi xem…
Chu Tam Mị chau mày nói: - Khuya lắm rồi, tôi không thể lưu lại đây lâu
hơn được nữa. Trước khi tình hình còn chưa rõ ràng, huynh phải hết sức thận
trọng, tôi sẽ tìm cách thăm dò tình hình Tu La Cung xem thế nào.
Âu Thiếu Bạch ngẫm nghĩ rồi gật đầu nói: - Được, thế thì đi về đi!
Chu Tam Mị chợt nhớ ra một chuyện liền nói: - Nhị ca, tên họ Uông kia
ngoan cố cứng đầu hay là giết phức hắn đi! Nếu như để bọn người Tu La Cung
tìm được hắn, thì xem như công chúng ta khổ cực mười năm nay đổ biển…
- Í! Phải khó khăn lắm mới nắm được hắn trong tay…
- Chúng ta không thể tiếp tục mạo hiểm thêm, phải tìm cách khác thôi.
- Để ta suy nghĩ lại xem.
Chu Tam Mị dáo dát nhìn quanh lần nữa thốt lên: - Kỳ quái… Quán chủ
có chuyện gì chứ, với công lực bản lĩnh Quán chủ thì phải không xảy ra chyện gì
mới phải.
Âu Thiếu Bạch thúc giục: - Tam Mị đi đi, chuyện ở đây có ta lo liệu.
Chu Tam Mị ngập ngừng thêm một lúc nữa, rồi cuối cùng cũng nhanh
chóng rời khỏi Tam Thanh Quán bằng một con đường bí mật…

Vong Mệnh Thiên Nhai

Đánh máy: Tiểu Thanh Xà

Hồi 21
LẦN VẾT TẦM HUNG

Hoàng hôn đổ xuống, trong trấn nhà nhà đã lên đèn.
Trong căn nhà nhỏ của Chu Tam Mị.
Một ngọn đền cháy sáng trên bàn, cây đèn đồn đánh bóng đến phát quang, Chu Tam Mị một mình ngồi trên bàn, vận một chiếc áo hồng mỏng dính
không che dấu nổi các đường nét đầy mị lực trên thân thể đầy sức sống của thị.
Thị đang chờ một người đây là miếng mồi thị dành cho kẻ hiếu sắc.
Đương nhiên, bản tính thị tuy lẳng lơ, nhưng mọi hành động của thị đều có
ý đồ mục đích, thị bất chấp thủ đoạn để trợ giúp cho chủ nhân của mình hoàn
thành dã tâm hùng bá võ lâm Trung Nguyên.
Cửa phòng chỉ khép hờ, không hề khóa lại.
Thị cố tình ngồi nghiêng người quay lưng ra ngoài, cánh cửa hé mở, một
gã trung niên hán tử lách nhanh vào trong.
Chu Tam Mị quay đầu, há miệng chừng như định la lên, gã hán tử bằng
một động tác nhanh như chớp giơ tay bịt lấy mồm thị, tay còn lại vòng ngang
người thị ghì vào long.
Chu Tam Mị gắng sức vùng vẫy, thị cố ý làm như mình là một quả phụ
yếu nhược không sao thoát ra được cánh tay rắn chắc của hán tử, miệng cứ ú
ớ…
Gã hán tử cúi thấp đầu thì thầm bên tai thị: - Mị nương bảo bối à, nàng
đừng la thì ta mới buông tay ra!
Chu Tam Mị gật đầu.
Gã hán tử buông tay bịt mồm Chu Tam Mị ra, nhưng ngược lại vòng tay
ghì chặt hơn thân hình mềm mại nóng bỏng của Chu Tam Mị vào người mình.
Gã hán tử này không ai khác chính là Tống Đại Sơn.

Chu Tam Mị vẫn còn vùng vẫy như cố bức ra khỏi vòng tay của gã hán tư.
Tống Đại Sơn một tay vuốt nhẹ lên ngực Chu Tam Mị, cất tiếng bằng một
giọng hết sức khác lạ: - Nương tử xinh đẹp, chúng ta vui với nhau một đêm đi
nhất định sẽ khiến cho nàng… hi hi…
Nói chưa hết câu hắn đã buông mấy tiếng cười sàm sỡ, rồi cuối thấp đầu
hôn nhẹ lên cổ vai trắng ngần của Chu Tam Mị.
- Ngươi… ngươi là ai?
- Í! Nương tử quên mất rồi sao, ta đã nói chuyện với nàng mấy lần rồi mà, ta chính là Tống Đại Sơn đây mà!
- Tống gia…, à… nhớ rồi, nhưng… thiếp thân thủ quả, xin Tống gia thương tình… chớ nên làm hoại danh tiết của tôi.
- Nương tử à, danh tiết đáng mấy trinh chứ? Thôi đi, đêm lạnh co ro đơn
chăn gối chiếc chịu nổi sao, hi hi… ta chính mang ánh hồng ấm áp đến cho nàng
đêm nay.
Chu Tam Mị cố vùng ra la lên: - Không, tôi… không thể…không thể như
thế.
Tống Đại Sơn bỉu môi nói: - Nương tử, thế thì tại sao sáng nay lúc gặp
ngoài trấn nàng cười duyên cười dáng với ta?
- Sao? Tôi… cười duyên với Tống gia?
- Bất luận nàng hữu tình hay vô ý, đằng nào thì đêm nay… hai chúng ta
cũng kết duyên với nhau rồi.
Nói đến đó thì gã ghì mạnh tay, khiến Chu Tam Mị “úi da” la lên một tiếng, uốn éo thân hình càng thêm mê lực nói: - Chớ ôm người ta chặt như thế,
tôi… muốn nghẹt thở… chết mất…
“Hì hì”!
Tống Đại Sơn đắc ý cười ngất, đồng thời tay nới lỏng gật đầu nói: - Được,
được, Tống đại gia xưa nay rất biết lễ với nữ nhân. Ờ! Nàng… thân thể mới
mơn mởn thơm ngon làm sao, ta chỉ muốn nhai tươi nuốt sống nàng

mới thỏa
thích, tiểu nương tử của ta… Ừm!…
Chu Tam Mị vừa đẩy vừa ghì, chung quy đã không còn vùng mạnh như
ban đầu.
- Tống gia, tôi… giữ trinh tiết đã mười mấy năm nay…
- Ài, hãy quên nói đi, nàng làm như thế chẳng thấy tiếc xuân xanh phơi
phới đấy sao!
"Ầm" nói cuối câu gã đã ẫm ngang người Chu Tam Mị rồi ngã nhào ngay
lên giường, thân hình thô tháp của gã đè lên trên người Chu Tam Mị.
- Í! Tống gia.. là người có luyện võ…
- Ừm! Cũng tàm tạm đáng gọi là cao thủ.
- Cao thủ là gì chứ?
- Xem, đến cao thủ cũng không biết, cao thủ là người có bản lĩnh cao cường.
Chu Tam Mị cố vùng khỏi người Tống Đại Sơn ngồi dậy liếc mắt nói: -
Tống gia… bản lĩnh lớn lắm sao?
- Đương nhiên, sao chứ?
- Vậy mà lâu nay tôi phải mất công tìm người có bản lĩnh cao cường, chẳng ngờ Tống gia.. nếu thế tôi nhờ Tống gia một chuyện…
Tống Đại Sơn cũng ngồi dậy, tay choàng qua vai Chu Tam Mị ghì nhẹ đầu
ả kề sát mặt mình cười nói: - Nói đi, nương tử của ta, đừng nói là một chuyện
mà đến một trăm chuyện ta cũng làm cho nàng.
Chu Tam Mị làm mặt buồn buồn lo lắng nói: - Tôi có người huynh đệ làm
đạo sĩ, hiện đang tu tập trong Tam Thanh Quán, nghe nói hồi đêm đạo quán bị
cháy trụi chết rất nhiều người, tôi… thân gái yếu đuối, không dám lên núi xem
thế nào, Tống gia có thể giúp đến đó hỏi thăm giúp?
Tống Đại Sơn cười nói: - Chỉ là chuyện nhỏ, sáng mai sẽ có tin tức, người
của ta chính cũng đang điều tra chuyện này.
- Ồ, Tam Thanh Quán bị cháy, các người… điều tra gì thế?
- Nghe nói Quán chủ Ngọc Hư Chân Nhân bị thất tích, có người cố ý

giết
người phóng hỏa, điều này chẳng khác gì khiêu chiến với chúng ta, huống gì
chúng ta còn có người… Ài, chung quy nàng chẳng hiểu, đây là chuyện giang
hồ ân oán. Nói tóm lại một câu, có kẻ muốn tranh địa bàn, có ý định chiếm cứ
Tam Thanh Quán làm sào huyệt.
Chu Tam Mị vờ rụt cổ nói: - Ghê thật là người thế nào?
- Trước mắt còn chưa biết được, cho nên mới điều tra.
Chu Tam Mị im lăng một lúc, chừng như còn nhớ ra điều gì thốt lên: - Đúng rồi, Tống gia, hôm trước tôi vào một khu vườn hoang cách đây chừng năm
dặm hái rau thì gặp một chuyện kinh người…
- Chuyện gì?
- Hai người đàn ông và một nữ nhân đều nói giọng phương nam vây đánh
một lão già cao gầy lều nghều như khỉ, tôi… thấy mà chết khiếp…
- Thật có chuyện này sao?
Tống Đại Sơn như chạm phải lửa bật người đứng dậy gặng hỏi.
Chu Tam Mị hốt hoảng la lên: - Tống gia, làm sao…
- Ta có chuyện cần làm…
-Đi Tam Thanh Quán sao?
- Không, đến khu vườn hoang kia. Nương tử, nàng chờ nhé, ta quay lại
ngay.
Nói rồi hắn sửa sang lại áo quần đoạn vội vội vàng vàng đi nhanh ra cửa.
Chu Tam Mị trên ngưng mắt nhìn theo bóng Tống Đại Sơn, trên khóe môi
hiện một nụ cười hiểm độc.
Chẳng mấy chốc, cửa lại hé mở, một lão già gầy đét cao nghiều lách nhanh vào, chính là Âu Thiếu Bạch.
Chu Tam Mị ánh mắt rạng lên nói ngay: - Nhị ca, chuyện ổn cả rồi…
“Soạt” một tiếng, đột nhiên Âu Thiếu Bạch chẳng nói tiếng nào mà rút phắt trường kiếm…
Chu Tam Mị kinh ngạc, lùi về sau tường theo bản năng tự vệ, miệng la
lên: - Nhị ca, làm gì thế?
Chẳng ngờ, Aâu Thiếu Bạch trở kiếm trao tới trước mặt Chu Tam Mị

nói: -
Tam Mị, ta phải trở lại Tu La Cung, không thể không làm một việc gì cho tên
Tống Đại Sơn kia xem, có thế chúng mới không sinh nghi. Cô nắm kiếm đâm
một lỗ trên lưng ta cứ như ta bị trúng ám khí tập kích.
Chu Tam Mị hiểu ra vấn đề nắm lấy kiếm.
Âu Thiếu Bạch quay người lại đưa lưng về phía Chu Tam Mị.
- Nhị ca, khổ nhục kế quả không dễ chịu chút nào, huống gì… người huynh cả xương, tôi không nỡ…
- Chớ lôi thôi nhiều lời, nhanh lên không còn kế sách nào để lựa chọn!
- Đâm vào nơi nào đây?
- Trên bả vai phải… phía dưới huyệt Giáp cốt.
Chu Tam Mị chẳng cần phải ngắm phóng kiếm đâm trúng đích vào bả vai
của Tống Đại Sơn, lão ta nghiến răng chẳng ư hử tiếng nào, máu chảy ra đẩm
áo.
Chu Tam Mị nhanh chóng xuất chỉ lực điểm vào huyệt cầm máu, sau đó
mới lấy thuốc trị thương cho Tống Đại Sơn uống.
Xong chuyện, Tống Đại Sơn thâu kiếm lại nói: - Tam Mị, ta vẫn còn lo lắng tên quái khách đội nón lá kia, trong lòng thực…
Chu Tam Mị ngưng mắt nhìn lão ta cắt ngang nói: - Tôi sẽ tìm cách thanh
toán hắn cho huynh.
- Đêm qua trong Tam Thanh Quán vẫn chưa biết được địch nhân là ai, đến
Quán chủ bây giờ vẫn chưa có tin tức gì chính xác, tin này phải nhanh chóng
truyền về chủ nhân…
Chu Tam Mị gật đầu nói: - Yên tâm chuyện này tôi sẽ làm.
- Thế thì tốt, ta phải đi đây!
- Ừm! Tìm cách để Tống Đại Sơn tối nay chẳng đến đây nữa, tôi sẽ đi
làm những chuyện đó.
Âu Thiếu Bạch gật đầu rồi bước nhanh vào trong màn đêm.
Chu Tam Mị thấy nọi chuyện đã xong, bấy giờ mới dùng một dải lụa vấn

tóc lên cao, thổi tắt đèn rồi cùng lách nhanh ra bên ngoài theo lối cửa sau.
Vừa lên đến đường, một bóng người lập tức xuất hiện nhẹ nhàng thần mật
như quỷ mị theo chân thị, nhưng Chu Tam Mị không một mảy may hay biết.
Không nói cũng đoán ra được, bóng người bám theo chân Chu Tam Mị
chính là Lộ Vân Phi, chàng giờ đây đã hoàn toàn nắm được hành động của kẻ
thù nhưng chàng còn chưa chính thức ra mặt vì còn muốn nắm thêm nhiều manh
mối hơn, lợi dụng một tên để biết thêm một tên, cứ thế mà thanh toán từng tên
một.
Dưới ánh trăng vằng vặc, Chu Tam Mị thân hình lướt nhanh như làn khói
xám, khinh công thân pháp của thị quả nhiên không tầm thường chút nào.
Nhưng với nhân vật bản lĩnh cao cường có thể nói xuất chúng như Lộ Vân
Phi thì chuyện bám theo chân thị chẳng chút khó khăn nào.
Cứ thế, hai bóng người một trước một sau truy đuổi theo nhau có đến cả
một canh giờ, hành trình bọn họ chạy qua có đến hai mươi dặm.
Trước mắt xuất hiện một con lộ lớn, con đường này dẫn đến cửa thành,
chính là con đường thôn đạo bắc nam, lúc này đã vào canh ba rồi mà trên đường
vẫn còn thấy người qua lại.
Chu Tam Mị thấy đã đến ngoài thành thì thả bộ, chứ không dám khinh
công sợ kinh động người khác, đến ngoài cửa một đại khách điếm thì dừng chân
lại. Dưới ánh đèn lồng có thể nhìn thấy trên tấm bảng hoành ngang cửa đề hai
chữ lớn “Nghênh Tân”, Chu Tam Mị đảo mắt nhìn nhanh mọt vòng rồi lách
người lẫn nhanh vào một con hẻm nhỏ ngay bên hông khách điếm.
Lộ Vân Phi cũng nhanh như chớp theo chân thị khuất nhanh vào

trong hẻm
nhỏ.
Khác với bên ngoài sáng tỏ, trong hẻm tối mịt đến giơ tay trước mặt cũng
không thấy rõ năm ngón, là vì hai bên hẻm hai bức tường cao ngất nghệu che
lấp hết ánh sáng bên ngoài.
Con hẻm vừa hẹp vừa dài chạy hút sâu vào bên trong chẳng biết dẫn đến
tận đâu, nhưng Lộ Vân Phi vẫn định thần ngưng mục nhẹ chân tiến sâu vào
trong.
Đến cuối hẻm là một con hẻm khác cắt ngang tạo thành một ngã ba, nhưng ngay bức tường chắn ngang còn có một cánh cửa gỗ nhỏ, Chu Tam Mị
chẳng người rẽ theo hướng nào mà giơ tay lên gõ nhẹ vào cửa liền năm tiếng.
“ Cốc cốc cốc cốc cốc”!
Trong màn đêm yên tĩnh, con hẻm nhỏ bít bùng bởi những bức tường cao,
mấy tiếng gõ cửa tuy rất nhỏ, nhưng cũng đủ dội lại khiến người đầu ngỏ có thể
nghe thấy.
Cánh cửa gỗ lập tức mở ra, Chu Tam Mị lách người khuất nhanh vào bên
trong, cánh cửa gỗ lập tức khép chặt lại như cũ.
Lộ Vân Phi tiến nhanh đến ngoài cánh cửa gỗ, nhìn nhanh một vòng rồi
tung nhẹ người vọt tường mà vào bên trong.
x X x
Giữa gian phòng cuối cùng hậu viện, một lão già tuổi chưa đến ngũ tuần,
thân hình tráng kiện ngồi trên ghế, tay nắm thành ghế nét mặt ngưng trọng.
Chu Tam Mị thì đứng một bên bàn ngưng mắt nhìn lão.
Lão già này họ Mạc, chính là chưởng quầy “Nghênh Tân” khách điếm,
thường ngày rất ít giao du qua lại với người ngoài cho nên chẳng mấy ai biết gì
về con người lão.

Hai người sau một lúc im lặng, lão già lên tiếng hỏi: - Tam Mị, cô chắc
chắn là không bị người khách bám theo đó chứ?
-Vâng.
-Chuyện trong Tam Thanh Quán đã truyền ra ngoài, nghe nói biệt viện bị
thiêu trụi mà trong đó có đến mười một xác chết. Theo lý mà nói thì trong đó có
hai tên đạo đồng, tám tên võ sĩ hộ vệ và… một xác còn lại mười phần hết chín
là Túc Vỹ Đình.
Chu Tam Mị vừa nghe một câu này thì phấn diện trắng bệch ra, giọng
không giữ nổi bình tĩnh run run nói: - Thật… thật là Túc Quán chủ sao?
Lão già ánh mắt quắt lên nói: - Ngoài hắn ra không còn khả năng ai khác,
nếu nói cái xác kia là của kẻ địch, vậy vì sao đến giờ này còn chưa thấy bóng
dáng hắn đâu?
- Thế nhưng… thân thủ của Túc Quán chủ…
- Hừ! Kẻ địch nếu như không nắm chắc trong tay, há dám manh động vào
tận biệt viện Tam Thanh Quán…
Chu Tam Mị chau mày nói: - Ai có đủ bản lĩnh này chứ? Ngoại trừ…
- Ngoại trừ gì chứ?
- Phải chăng là người Tu La Cung…
Mạc hưởng quầy đầu nói: - Không thể là người của Tu La Cung, nếu như
chúng biết được chuyện tên nội vụ tổng quản bị bắt giữ thì chúng chẳng cần phải
lén lút tập kích như thế, mà dốc toàn lực đến san bằng Tam Thanh Quán rồi!
Chu Tam Mị chau mày nói: - Đốt sạch biệt viện Tam Thanh Quán mà không hề nhìn thấy địch nhân quả là đáng sợ.
- Chuyện này ta đã phi báo thỉnh thị, mọi hành động của chúng ta tạm thời
đình chỉ, trước tiên tìm cho ra kẻ này là ai, nếu không chẳng biết phục mệnh hồi
báo thế nào với chủ nhân.

- Thế nhưng…
- Gì nữa chứ?
- Địch nhân nếu như không có hàng động gì nữa, thì dù hắn có đứng trước
mặt chúng ta cũng không biết, căn bản không biết điều tra ra hắn bằng cách nào.
“Binh” Mạc chưởng quầy tức giận đấm mạnh xuống mặt bàn một cái, hai
ánh mắt lộ hàn quang rít lên: - Các ngươi hành động bí mật mười mấy năm nay,
từng làm không biết bao nhiêu chuyện, thế mà chuyện này không có được một
chút kinh nghiệm.
Chu Tam Mị chỉ cúi đầu im lặng không dám thở mạnh, xem ra thị rất sợ
uy lực của Mạc chưởng quầy.
Mạc chưởng quầy giọng vẫn hàm tức giận nói: - Nghĩ lại xem, gần đây
nhất có chạm phải nhân vật trác thủ nào không hoặc là gặp một chuyện gì khác
thường chẳng hạn?
Chu Tam Mị nghe nhắc một câu này mới chợt nhớ ra một chuyện, ngước
mắt lên nhìn Mạc chưởng quầy nói: - Có một người rất đáng nghi…
- Ai?
Mạc chưởng quầy vừa nghe liền tròn mắt hỏi.
- Một quái khách lai lịch bất minh, vốn là đối tượng bị người Tu La Cung
truy đuổi…
Rồi thị đem chuyện Âu Thiếu Bạch vì truy theo quái khách sau đó chạm
mặt Chiêu Hồn Nữ, cuối cùng trúng độc lại được quái khách cứu như thế nào,
nhất nhất kể lại cho Mạc chưởng quầy nghe.
Mạc chưởng quầy nghe rồi trầm mặc suy nghĩ, một hồi lâu vẫn chưa thấy
lên tiếng, chừng như lão đang đem chuyện này ra phân tích trong đầu.
Không khí trong phòng trở nên căng thẳng nặng nề.
Sau một hồi lâu suy nghĩ, cuối cùng Mạc chưởng quầy cũng lên tiếng

phá
tan im lặng: - Giả như quái khách thần bí kia là địch nhân đối đầu chúng ta, Tam
Thanh Quán chẳng phải là bang phái trong giang hồ, nếu thế nhất định hắn đã
biết được lai lịch của chúng ta. Nếu đúng là thế, thì chuyện hắn cứu Âu Thiếu
Bạch là có ý đồ, chuyện này rất hệ trọng…
Nói đến đó lão ngưng mắt nhìn Chu Tam Mị hỏi: - Có thể tìm ra người này
không?
Chu Tam Mị hơi bất ngờ, ấp úng đáp: - Nếu như, chúng ta bố trí nhiều tai
mắt, thì có thể tìm được hắn.
- Tu La Cung cũng đang tìm hắn?
- Vâng, hắn còn có thêm một đồng lộ gọi là Vô Danh Hoa.
- Vô Danh Hoa ư?
Chu Tam Mị gật đầu nói thêm: - Là một người vừa xuất hiện giang hồ,
một thiếu nữ rất đẹp bị nhiều người chú ý…
Mạc chưởng quầy "a" lên một tiếng hỏi: - Tu La Cung tìm chúng vì lý do
gì?
-Tu La Cung nguyên chỉ truy sát Vô Danh Hoa, nhưng vì quái khách kia ra
tay cứu cô ta, cho nên mới liên đới vào chuyện này. Còn nguyên nhân thực tế ra
sao thì đến Âu Thiếu Bạch cũng không hề biết, đây là một chuyện cực kỳ cơ
mật trong Tu La Cung mà chỉ có một vài người thân phận tối cao mới biết được.
Mạc chưởng quầy lại im lặng trầm tư.
Chu Tam Mị chừng như đứng quá lâu mỏi chân, cho nên thân hình tựa bàn
ghé mông đặt nhẹ lên ghế, nhưng vẫn chưa dám ngồi hẳng xuống.
Mạc chưởng quầy thốt nhiên ngước mắt hỏi lại: - Đôi nam nữ này tính
danh chẳng rõ mà lai lịch cũng không biết mảy may nào?
- Vâng!
- Thân thủ chúng cao thấp thế nào cũng không biết?

- Vâng!
- Ừm! Ta có một phán đoán, đôi nam nữ này khả năng là cao thủ cực bí
mật của Tu La Cung mà chỉ có những người thân phận tối cao mới biết, cho nên
đến Hương chủ trở xuống chẳng biết được. Đây chỉ là một màn kịch chúng phô
diễn, cuộc truy đuổi chỉ là kế Chướng nhãn pháp. Một mặt khác, thân phận của
Âu Thiếu Bạch rất khả năng đã bại lộ, đối phương cứ làm như không hề hay
biết, lợi dụng Âu Thiếu Bạch để lần tận gốc chúng ta…
Một câu phán đoán này khiến Chu Tam Mị tái mặt, thất thanh thốt lên: -
Nói vậy… tình hình trở nên nghiêm trọng?
Mạc chưởng quầy ánh mắt tinh mãnh đảo nhanh, nhẹ gật đầu nói: - Chuyện này bắt đầu ở Nguyệt Lão từ chứ?
- Vâng.
- Trong từ đường có kẻ nào đáng chú ý không?
- Nghe Âu Thiếu Bạch kể lại thì chỉ có một lão già thủ từ, người phụ cận
không ai biết lão ta, nhưng nghe nói đến đống giữ từ đường đó đã nhiều năm.
- À… thế thì ta đã có cách điều tra.
Nói rồi, lão vỗ tay liền ba cái.
Một trung niên hán tử nét mặt thâm trầm ứng thanh bước nhanh vào, thi lễ
Mạc chưởng quầy cúi đầu cung kính hỏi: - Chưởng quầy có gì sai bảo?
Mạc chưởng quầy nhìn trung niên hán tử nói: - Lão Thất, mang theo hai
người đi làm chuyện này, trước khi trời sáng, quạ chưa rời tổ, phải chớp lấy thời
cơ.
- Thỉnh thị chưởng quầy.
- Vào đây.
- Dạ.
Mạc chưởng quầy chuyển ánh mắt nhìn Chu Tam Mị nói: - Tam Mị, ngươi
nhanh về đi, mọi chuyện chờ sau khi Hồng lão thất điều tra ra chân

tướng nội
tình rồi nói, tạm thời vẫn cứ tiếp tục hàng ngày bán rau cho khéo!
Chu Tam Mị cúi đầu ứng thanh đáp lớn một tiếng, rồi quay gót bước nhanh ra cửa…
Trung niên hán tử được gọi là Hồng lão thất bấy giờ thấy Chu Tam Mị đi
rồi, mới bước đến gần người Mạc chưởng quầy.
Mạc chưởng quầy rỉ tai ra lệnh hắn mấy câu, Hồng lão thất cúi đầu nhận
mệnh rồi cũng nhanh chóng ra đi.
x X x
Canh tư vừa tàn, Lộ Vân Phi trở lại ngôi cổ từ Nguyệt Lão từ, chàng đi
thẳng vào trong gian phòng của Giang lão đầu.
Giang lão đầu ngủ rất tỉnh, Lộ Vân Phi vừa đặt chân vào phòng thì lão đã
ngồi thẳng dậy, hắng giọng nói ngay: - Công tử sao lại đến giờ này?
Lộ Vân Phi nói: - Có chuyện.
- Ồ!
- Lãnh cô nương đâu?
- Đi rồi, cô ta… muốn đi tìm công tử.
Lộ Vân Phi đầu mày hơi chau lại hỏi: - Thương thế cô ta đã hoàn toàn hồi
phục rồi chứ?
Giang lão đầu gật đầu đáp: - Vâng, công tử trở lại là vì cô ta đấy sao?
- Không, có một chuyện khác, tôi đã tìm ra được nhân vật liệt danh thứ nhì
trong danh đơn Huyết yến, nhưng Kiếm Tiên Đỗ Phi Hùng vẫn chưa xuất hiện.
Giang lão đầu ánh mắt sáng lên nói: - Công tử muốn nói đến Ngột Ưng
Mạc Vũ, tên huynh đệ thân tín của Bốc Đại Khánh ư?
Lộ Vân Phi gật đầu nói: - Không sai chút nào, hắn hiện tại chính là chưởng quầy ở Tân Lai khách điếm.
- A… thực chẳng ngờ, hắn che đậy lai lịch của hắn thực khéo, chúng định
lần ra chân tướng của chúng ta…
- Ừm.
Lộ Vân Phi cùng Giang lão đầu bấy giờ định nhanh kế hoạch đối phó

với
người của Mạc Vũ…
x X x
Canh năm.
Vầng trăng tròn vành vạch giờ đã ngát chếch đầu non tây, chẳng mấy
chốc lẩn khuất hẳn trong những tán cây…
Bên ngoài đại môn Nguyệt Lão từ năm bóng người xuất hiện, trong đó
một người thân vận trường bào xám, tay nắm lẳng trúc như đựng hoa quả, bốn
người còn lại đều vận kình trang ngắn.
Năm người ai cũng mang binh khí theo bên người, trường bào hán tử chỉ
tay chung quanh chỉ thị xong, bốn hán tử vận võ phục liền phân tán ra bốn hướng
vây quanh ngôi từ đường.
Trường bào hán tử mình mới đi thẳng vào trong từ đường.
Đi thẳng một mạch từ trước ra sau, nhưng chẳng thấy bóng người nào,
trường bào hán tử vòng trở lại trước chánh điện cất tiếng gọi lớn: - Trong từ có
ai không, khách đến dâng hương lễ vật!
Từ đường im lắng không nghe tiếng người đáp lại.
Trường bào hán tử gọi đến lần thứ ba mới thấy một lão già lụ khụ từ phía
sau hậu đường vừa bước ra vừa dụi mắt ngáp dài như vẫn còn chưa tỉnh hẳn: -
Trời còn chưa sáng, khách nào đến sớm…
Giang lão đầu giọng rề rà nói.
Trường bào hán tử cất tiếng hỏi ngay: - Lão là người thủ từ đường này
sao?
- Ừm! Khách gia là…
- À… ta chuẩn bị cử hàng hôn lễ cho trưởng tử của ta, đến dâng hương cầu
Nguyệt Lão chứng giám ban phúc duyên khéo hợp cho đôi trẻ.
Nói rồi lão chìa lẳng hương hoa trong tay mình.
Giang lão đầu “a” lên một tiềng, như hiểu ra chuyện liền nói: - Thế thì đốt

đèn thắp nhang mà cúng!
Giang lão đầu nói xong, tiếp lấy chiếc lẳng trong tay Trường bào hán tử,
đốt đèn trong chính điện lên, tiếp liền đơm hoa quả một cách hết sức thành thục,
cuối cùng mới đốt ba nén nhang trao cho khách nói: - Khách gia, nên tự mình
khấn vái cho linh! Miếu Nguyệt Lão này có tiếng linh lắm đó, đảm bảo tâm
thành sự viên mãn!
Trường bào hán tử tiếp lấy mấy nén nhang, ướm mắt nhìn quanh như vô
tình hỏi: - Trong từ đường này chỉ một mình lão thôi sao?
- Ừm! Khổ thân già đơn độc côi quả ở đây ngày đêm hương khói sống
nhờ vào lòng từ của khách thập phương.
Trường bào hán tử chấp tay khấn vái một hồi vẻ rất thành tâm .
Đúng vào lúc này một gã hán tử tay lăm lăm trường kiếm vọt nhanh vào
đến bên hai người, Giang lão đầu nhìn thấy thì chấn động thất thanh la lên “Ái”
một tiếng người thoát nhanh về sau.
Trường bào hán tử đang quỳ cũng giật mình đứng lên, thân hình run lẩy
bẩy để rơi mấy nén nhang trong tay.
Giang lão đầu run giọng ú a ú ớ nói: - Đại gia….ngài…ngài… xin nhón
tay làm phước, lão hán cô quả thân không một vật dính người…
Trường bào hán tử chính định mở miệng thì gã hán tử vung kiếm lên, ánh
mắt dữ dằn nhìn trường bào hán tử khiến lão thất kinh run người thoái về một
góc điện.
Gã hán tử chỉa thẳng mũi kiếm vào người Giang lão đầu gằn giọng: - Ông
có một biểu muội bị kẻ khác dụ đi mất, nghe nói hắn mang biểu muội ta đến
giấu trong miếu này. Nói! Cô ta ở đâu, nếu không ông bửa hai người ngươi ra!
Giang lão đầu thân hình run sốt rét, hai tay cứ vái dài thốt lên: - Đại

gia,
không…..không hề có chuyện này…
- Ngươi không chịu nói ư?
Gã ta vừa thét, tay kiếm chỉa thẳng vào ngực Giang lão đầu chạm đến áo.
Giang lão đầu hai gối mềm nhủn đứng không vững, quỳ bệt xuống trên
đất, há hốc miệng mồm chẳng nói được tiếng nào.
Gã hán tử lại thét: - Nói thử đi, có chuyện này hay không?
Giang lão đầu lắc đầu nguầy nguậy nói: - Không…không hề có, lão hán
xin thề…
Gã hán tử gằn giọng: - Bốn hôm trước có người nhìn thấy biểu muội ta bị
một tên tiểu tử đầu đội nón trúc mang vào đây, ngươi còn dám nói không có hử?
Giang lão đầu nói gần như khóc: - Thực không hề có, đại gia…. Xin thương hại kẻ già nua cô quả…
Gã hán tử thét lên: - Được, ông xét xem. Nếu có ngươi chẳng sống qua
được đêm nay.
Giang lão đầu gật đầu lia lịa nói: - Vâng… xin đại gia lục soát đi !
Gã hán tử huyết dài một tiếng, ba gã hán tử còn lại liền nhảy vào, gã hán
tử đầu tiên phất tay hô lên: - Huynh đệ, lục soát trong ngoài không chừa một chỗ
nào.
Ba gã kia liền phân đầu chạy vào trong lục soát.
Trường bào hán tử nãy giờ đứng một góc điện thân hình run lên, đến thở
cũng không dám thở mạnh.
Gã đại hán quay đầu nhìn trường bào hán tử hất hàm hỏi: - Ê! Tên dâng
hương kia, nói cho thực lòng, ngươi vào đây có nhìn thấy gì không?
Trường bào hán tử ấp a ấp úng thốt lên: - Tôi… tôi vừa vào đây dâng hương chẳng nhìn thấy gì cả!
Chẳng bao lâu, ba gã hán tử kia quay trở ra cứ nhìn thần thái của chúng
cũng biết là không tìm thấy gì.
Gã hán tử đầu tiên thâu kiếm lại giọng lạnh băng băng: - Xem như

mạng
ngươi còn lớn!
Rồi quay nhìn huynh đệ hắn và tiếp: - Chúng ta đi tìm nơi khác xem.
Bốn tên lập tức theo nhau bỏ đi.
Trường bào hán tử lúc này mới bước tới kéo vạt áo lên lau mồ hôi lạnh
trên trán nói: - Chết khiếp được! Tôi phải đi thôi ở đây có một trăm quan tiền,
xin lão từ giữ lại thay tôi mua hương dâng cúng Nguyệt Lão.
Nói rồi móc ra một xâu tiền nằng nặng trao cho Giang lão đầu, rồi vội vội
vàng vàng rời nhanh khỏi ngôi từ đường.
x X x
Bên ngoài đại môn, năm tên tụ đầu lại với nhau, Trường bào hán tử ánh
mắt giảo hoạt liếc nhìn nhanh vào bên trong điện nói: - Xem bộ dạng lão thủ từ
chừng như không nói dối, các ngươi nhanh chia nhau vào trong trấn hỏi thăm
xem. Nhớ là không được sơ hốt đả thảo động xà, ta về trước thỉnh thị chưởng
quầy mới hành động tiếp được
Bốn gã đại hán ứng thanh đáp, rồi lập tức kéo nhau đi ngay.
Trường bào hán tử còn đứng thêm một lúc như tính toán gì trong đầu,
chính lúc vừa quay người định bước chân đi, đột nhiên một vật gì rất nhọn chạm
vào lưng hắn khiến hắn giật thót cả người.
Trường bào hán tử cố trấn tĩnh hỏi: - Bằng hữu là ai?
- Kẻ dụ mang biểu muội các ngươi đi.
- Bằng hữu…
- Ngươi nhận mệnh chưởng quầy để tìm ta đúng không?
Trường bào hán tử chấn động, nhưng nhanh chóng trấn tĩnh vờ kêu lên: -
Chưởng quầy gì, ta đến dâng hương…
- Bất tất nhiều lời, vốn không đáng để giết ngươi, nhưng nếu như không
cho Mạc Vũ một bài học thì hắn chẳng chịu ở yên, ngươi đành chấp nhận số
phận kẻ làm tay sai đi.

- Bằng hữu!… Á!…
Một tiếng rú dài vang lên kinh động đêm khuya, thân hình Trường bào
hán tử đổ xuống, hắn bị điểm vào tử nguyệt chết tốt.
Cho đến lúc này hắn chết trợn mắt mà vẫn chưa kịp biết được đối phương
là nhân vật nào.
Giang lão đầu bên trong bước ra nói: - Công tử kết liễu hắn à?
- Ừm!
Không nói cũng biết người vừa ra tay hạ thủ Trường bào hán tử chính là
Kim Bài Sát Thủ Lộ Vân Phi.
- Xử lý xác hắn thế nào đây?
Lộ Vân Phi quay lại nhìn Giang lão đầu nói: - Đưa về!
- Đưa trở về Tân Lai khách điếm?
- Không, người của chúng sẽ tự đến đưa về. Giang lão gia, mọi chyện
phải hết sức cẩn trọng, trời sắp sáng rồi, tôi phải nhân trời chưa sáng làm cho
xong chuyện này.
Nói rồi, chàng vác xác Trường bào hán tử lên vai tung người chạy đi.
o O o

Vong Mệnh Thiên Nhai

Đánh máy: Tiểu Thanh Xà

Hồi 22
ĐẠI KHAI HỌA KIẾP

Sắc trời bàng bạc, tiếng gà gáy sáng dồn vang.
Trong ngôi nhà nhỏ của Chu quả phụ cửa chỉ khép hờ.
Trong phòng ngủ, hai người nằm trên giường, chăn đắp kín người đến trán,
chỉ lộ hai đầu tóc ra ngoài.
Một bóng người lách nhanh vào trong nhà, tiện tay khóa kín cửa lại, rồi
bước thẳng vào trong phòng ngủ.
- Cục cưng của ta, ta trở lại rồi đây nàng còn để cửa chờ thật là… hi hi…
đáng yêu làm sao?

Chẳng có tiếng người đáp lại.
- Nương tử ạ, trời vẫn còn chưa sáng chúng ta đủ thời gian đưa nhau vào
cực lạc… hi hi…
Bóng người bước nhanh đến bên giường lại nói tiếp: - Hại nàng chờ suốt
đêm, ta thật có lỗi, khó chịu lắm nhỉ?
Thò tay vào trong chăn sờ soạng miệng lại cười lên sàm sỡ: - Hi hi…úi da,
đến áo quần cũng không cởi bỏ ra sao!
Vẫn không hề thấy một động tĩnh nào.
Hắn liền nắm chăn giở mạnh ra xem bất giác chấn động thất sắc, người
không tự chủ thoái dài mấy bước la lên tru tréo: - Hay gớm nhỉ! Vờ làm cao giá
thủ trinh tiết, thì ra… Hừ! Cũng là thứ đàn bà méo mả gà đồng, chớ giả vờ ngủ
nữa dậy đi nói chuyện!
Không nói cũng biết, người vừa vào này chính là tay chân bộ hạ của Uông
Vĩnh Thọ – tên đầu mục Tống Đại Sơn.
Bấy giờ hắn đã nhận ra Chu Tam Mị nằm trên giường với một kẻ khác thì
tức giận vô cùng, nhưng lúc này cả hai vẫn không thấy nhúc nhích. Hắn rút
kiếm bước tới kề ngang cổ gã đàn ông thét lên: - Ngươi cứ sung sướng đi ta cho
ngươi tiêu diêu cực lạc…
Tống Đại Sơn dùng lực định xuống kiếm, nhưng đúng lúc này hắn nhận ra
có điều gì khác thường liền ngưng tay lại, tay trái sờ lên người đối phương, bất
giác thất thanh la lên: - Người chết?
Đột nhiên chính lúc ấy hắn cũng nhận ra một mũi kiếm chỉa ngay sau lưng
hắn, toàn thân hắn như co rút lại, hơi thở đột nhiên cũng dồn dập khác thường.
Tống Đại Sơn cố trấn tĩnh hỏi: - Bằng hữu… cao nhân phương nào?
- Nói ra ngươi cũng không biết!
- Bằng hữu… định làm gì?

- Tống Đại Sơn, vận khí ngươi không may rồi, chuẩn bị lên đường đi.
Tống Đại Sơn vẫn chưa biết đối phương là ai, nhưng nghe giọng hắn thì
chừng như hắn biết rõ chuyện mình đến đây.
Quả thực, Tống Đại Sơn chỉ vì háo sắc mới quay lại đây, hắn nguyên nghe
theo lời bịa của Chu Tam Mị mà đến khu vườn hoang ngoài trấn năm dặm tìm
tung tích Âu Thiếu Bạch, chẳng ngờ lại bị Âu Thiếu Bạch dẫn tìm cách giữ chân
hắn cho đến gần sáng. Tống Đại Sơn thấy không tìm được Âu Thiếu Bạch, nhớ
đến miếng ăn thơm ngon mà Chu Tam Mị dọn sẵn cho hắn, mới quay trở về đây.
Bấy giờ Tống Đại Sơn nghe chưa hiểu gì liền hỏi lại: - Lời của bằng hữu… thực ra có ý gì?
- Ngươi lưu lại đây làm bạn với hai kẻ trên giường kia.
Tống Đại Sơn thân thủ chẳng tầm thường, nhưng một khi đã bị đối phương
chỉa kiếm khống chế từ phía sau thì vô sách khả thi. Cho dù thân thủ hắn cao
cường nhanh đến đây nữa, thì cũng không nhanh hơn mũi kiếm đã nằm ngay sau
lưng hắn được, với một nhân vật từng trải giang hồ thì hắn thừa hiểu điều lợi hại.
Huống gì đối phương vừa mở miệng đã gọi đích danh hắn, thế mà hắn thì
chẳng mảy may biết đối phương là ai. Biết tên hắn lập tức biết lai lịch của hắn,
biết lai lịch của hắn mà còn dám ra mặt đối đầu với Tu La Cung thì quyết không
phải đơn giản.
Tống Đại Sơn cố trấn tĩnh lại nói: - Chẳng lẽ bằng hữu định lấy mạng Tống mỗ?
- Khả năng là thế!
- Tại sao?
- Kẻ mọn vừa nói rồi, ngươi vận khí không may mới tự tìm đến đây.
Tống Đại Sơn nén hơi thở lạnh trong lòng, nói: - Giữa chúng ta có thù oán
gì chăng?

Người kia giọng hết sức lạnh lùng nói: - Tu La Cung trước giờ tác oai tác
phúc, khi hiếp đồn đạo, xem tướng ngươi háo sắc thì đủ biết từng làm nhiều
chuyện hay hớm, chết cũng chẳng oan lắm đâu.
Tống Đại Sơn cũng là một tay gian hùng, ban đầu còn sợ, nhưng lúc này
thấy cái chết lâm đầu thì cũng không còn thấy sợ nữa, hắn biết mình đã rơi vào
đường cùng, có chết cũng phải chết can trường chứ không khi nào chịu làm dê tế
trên điện.
“Quay lại phản kích, kế duy nhất khả thi mưu cầu một cơ hội sống trong tử
lộ!” Ý niệm này khởi nhanh trong đầu hắn, Tống Đại Sơn chẳng chút do dự liền
rút kiếm quay người…
Hai động tác gần như cùng lúc mà cực nhanh, nhưng…
Hắn vẫn không sao nhanh bằng tay kiếm sau lưng hắn, chính khi hắn vừa
quay được người một nữa thì một đường kiếm sắc lạnh chém ngang người hắn,
hông bụng hắn vỡ toát ra ruột đổ lòng thòng…
Tống Đại Sơn vẫn chưa đổ người xuống, tay kiếm của hắn giương nửa vời
thì khựng lại, đến lúc này hắn mới tròn mắt kinh ngạc. Hắn nằm mộng cũng
không ngờ đối phương lại chính là nhân vật bí ẩn đội nón trúc mà hắn phụng
mệnh truy lùng.
Tống Đại Sơn há miệng ra như định kêu lên, nhưng máu trong mồm hộc ra
cắt ngang lời hắn….
Hai mắt đứng tròng dần dần mất thần rồi trắng dã như một con cá chết…
“Bình” một tiếng, thân hình hắn đổ xuống trên vũng máu.
Lộ Vân Phi lau sạch máu trên kiếm rồi quay người bỏ đi đến nhìn cũng
không nhìn Tống Đại Sơn lấy một lần.
Chẳng mấy chốc bên ngoài trời sáng hẳn…

- Tam Mị!
Tiếng người gọi khẽ bên ngoài, Âu Thiếu Bạch lách người nhanh vào trong nhà, ánh mắt quét nhìn quanh một vòng, bất giác “oái” lên một tiếng, mặt
khỉ của lão co rút lại trông thảm hại.
Lão ta vừa nhìn đã nhận ra thi thể Tống Đại Sơn nằm đổ ruột gan trên
vũng máu còn chưa kịp khô cứng, vì sao hắn bị giết?
Âu Thiếu Bạch lại nhìn thấy trên giường còn có một người đàn ông nằm
đắp chăn, chẳng thấy bóng Chu Tam Mị, chuyện gì đã xảy ra?
Âu Thiếu Bạch đầy kinh nghiệm giang hồ, vừa nhìn lão đã nhận ra ngay
người sống hay chết. Bước đến bên giường cúi mắt nhìn kỹ, bất giác “á” một
tiếng tròn mắt kinh ngạc, thì ra người nằm chết trên giường chính là người của
hắn – Hồng lão thất.
Hồng lão thất bên ngoài là nhị chưởng quầy của Lai Tân khách điếm, nhưng thực hắn là một phó thủ đắc lực nhất của Mạc chưởng quầy, làm sao lại
nằm chết trên giường của Chu Tam Mị?
Âu Thiếu Bạch nghĩ nát óc chẳng ra vì lão còn chưa hay chuyện Chu Tam
Mị nữa đêm đến tìm Mạc Vũ.
Bấy giờ Âu Thiếu Bạch kiểm tra thi thể Hồng lão thất thấy không có một
dấu vết gì, quần áo thì chỉnh tề, nắm chết trên giường mà vẫn đắp chăn.
Tống Đại Sơn chết thảm ngay trước giường, thực là một chuyện bất khả tư
nghị.
Cứ nhìn vũng máu còn chưa đông kết lại thì biết được Tống Đại Sơn chết
còn chưa lâu, hung thủ là ai?
Âu Thiếu Bạch lặng người chìm trong suy nghĩ, lão cố vắt óc nghĩ cho ra
một đáp án…
Đầu tiên, lão biết Tống Đại Sơn lần mò đến đây là để tìm lạc thú với Chu

Tam Mị.
Chu Tam Mị ngược lại là tình nhân của nhân vật hóa thân thành Quán chủ
Tam Thanh Quán – Vũ Soái Túc Vỹ Đình. Người ngoài thì không nói, nhưng
người trong bang phái thì chẳng ai dám dòm ngó đến Chu Tam Mị, đó là quy
luật chủ nhân trong phái định ra.
Giả thiết Hồng lão vì dục vọng khởi lên mà bất chấp bang quy, mò đến
tòm tèm với Chu Tam Mị, chạm mặt với Tống Đại Sơn mà bị giết, thì ai là người
ra tay với Tống Đại Sơn?
Cứ nhìn Tống Đại Sơn chết cũng biết hắn chết dưới một thanh kiếm cực
sắc bén khả năng hắn chết dưới một thủ pháp đặc biệt, mà trong tay Tống Đại
Sơn vẫn còn nắm kiếm, chứng tỏ Hồng lão thất không phải chết bởi kiếm của
hắn.
Hồng lão thất là người dùng kiếm, mà kiếm của hắn thì giờ không thấy,
có một giả định khác là Chu Tam Mị chỉ vì có mặt Hồng lão thất mà ra tay giết
Tống Đại Sơn. Nhưng rồi lại sợ chuyện lộ ra phạm môn quy tất khó tránh khỏi
tội, cho nên có ý giết Hồng lão thất bịt miệng, nhân lúc Hồng lão thất sơ ý mà ra
tay điểm vào tử huyệt của hắn, cho nên trên thi thể Hồng lão thất mới không
thấy dấu vết nào.
Nhưng Chu Tam Mị đâu?
Hay là… chính đích thân Võ Soái Mạc Vũ ra tay, sau đó mang Chu Tam
Mị đi, cũng là một giả thiết có khả năng.
Âu Thiếu Bạch càng nghĩ bao nhiêu thì đầu óc càng mơ hồ bấy nhiêu, bất
cứ một giả thiết nào cũng đều có chỗ bất ổn, đương nhiên có nằm mơ lão ta
cũng không thể ngờ được tất cả đều là kiệt tác của quáikhách vô

danh!
Âu Thiếu Bạch vẫn còn tần ngần trong ngôi nhà của Chu Tam Mị chưa đi,
lão với giả định Chu Tam Mị đi bán từ sớm hơn thì cũng sẽ trở về, phải ở lại đây
chờ đợi xem sao.
Cuối cùng lắm vẫn không thấy Chu Tam Mị, thì đành đến trực tiếp gặp
Mạc chưởng quầy thỉnh thị.
x X x
Trời vừa sáng tỏ, trên lộ trấn đã thấy khách bộ hành qua lại.
Lộ Vân Phi rảo bước hòa trong đám hành nhân, đầu không hề đội nón,
chàng biết hiện tại có rất nhiều người đang muốn tìm kiếm mình, điều đó chỉ
tăng thêm mục tiêu của kẻ khác.
Khuôn mặt vàng bệch phù thủng này chỉ có Giang lão đầu mới là người
nhận ra được.
Chiếc áo ngoài bọc lấy thanh kiếm và chiếc nón thành một chiếc túi vải
mang bên vai, trên người chàng còn lại chiếc áo ngắn tay bình thường, mang
thêm khuôn mặt bệnh hoạn này, thực chẳng một ai thèm để ý đến chàng. Mà
cho dù có người nhìn chàng chăng nữa, đảm bảo chẳng thèm nhìn đến cái thứ
hai.
Bỗng tiếng rao bán rau vang lên: - Cải xanh, hành, tỏi, rau ớt tươi đây…
Lộ Vân Phi hơi ngước mắt nhìn đã nhận ra ngay chính là Chu Tam Mị, thị
đi ngược trở lại ghánh đôi quang ghánh trên vai đầy rau cải, đi ngang qua người
Lộ Vân Phi mà vẫn không nhận ra chàng là ai.
Đến lúc sắp ngang qua, thị ngước mắt nhìn thiếu niên đi ngược với mình,
thấy khuôn mặt vàng bủng khiến thị chau mày nhăn mặt, rồi rẽ nhanh vào một
con hẻm.

Lộ Vân Phi quay đầu nhìn bóng thị khuất trong con hẻm, trên khóe môi
hiện một nụ cười nhạt.
Chính vừa lúc này từ trong hẻm một thiếu nữ thân vận thanh y cúi thấp
đầu đi nhanh ra, trong tay thiếu nữ ôm một tay nải cứ như đi làm việc buổi sáng,
dáng vẻ vội vã đi lướt ngang qua người Lộ Vân Phi.
Lộ Vân Phi đưa mắt nhìn cô ta một cách tự nhiên, nhưng chính cái nhìn đó
khiến chàng chấn động cả người, chút nữa thì buộc miệng la toáng lên.
Thì ra, thiếu nữ này chính là Vô Danh Hoa Lãnh Thanh Nga.
Lãnh Thanh Nga đi thẳng ra hướng ngoài trấn, Lộ Vân Phi chẳng chút suy
nghĩ gì liền cất bước đi theo cô ta.
Ra khỏi trấn là quan lộ lớn, đi được một lúc thì Lãnh Thanh Nga rẽ vào
một con đường nhỏ.
Lộ Vân Phi dừng chân lại do dự một lúc đầu con đường nhỏ, cuối cùng
chàng cũng bước theo cô ta.
Vừa rẽ vào đường nhỏ đi chưa được mấy bước, đột nhiên tiếng vó ngựa
vang lên trên quan lộ, tiếp liền mấy con tuấn mã ohi nhanh qua, chỉ nghe tiếng
một người la lên: - Chạy chưa xa đâu, nhanh đuổi theo, chớ để nó chạy…
Lộ Vân Phi trong lòng thoáng động quay đầu lại nhìn thì mấy con tuấn mã
đã phóng đi xa rồi, chỉ để lại phía sau một đám bui bay mờ mịt.
Đi thêm một hồi nữa, Lộ Vân Phi trong lòng bất giác tự vấn: - Ta làm gì
đây chứ? Vì sao lại đi theo cô ta? Ta đâu phải là hạng thấy sắc mê tâm, huống
gì…
Chỉ nghĩ thế tự nhiên bước chân chàng chậm lại.
Thật lạ, đúng lúc này thì Lãnh Thanh Nga cũng vừa dừng chân lại, đứng
ngay giữa con lộ nhỏ bất động.

Lộ Vân Phi hơi lúng túng, chẳng biết nên tiếp tục đi hay quay trở lại? Trong lòng do dự, nhưng chân vẫn bước, chưa có chủ ý thì chàng đã đến sau
người Lãnh Thanh Nga chỉ cách chừng một trượng.
- Vì sao ngươi bám theo ta?
Lãnh Thanh Nga cất giọng hỏi lạnh lùng, đầu không hề quay lại.
Lộ Vân Phi trống ngực thình thịch vang lên nghe rõ, cả người ngớ ra khựng chân đứng lại.
- Ngươi là ai?
Lãnh Thanh Nga lần nữa cất tiếng lạnh lùng hỏi.
- Chỉ là người đi đường.
Lộ Vân Phi đáp giọng không được tự nhiên.
- Chỉ e không phải thế
- Vậy thì… phải nói sao đây?
Lãnh Thanh Nga " hừ" một tiếng nói: - Nói đi, ngươi theo ta từ trong trấn
cho đến đây, có ý đồ gì?
- Tại hạ là người chân chính giữa thanh thiên bạch nhật thế này thì có ý
đồ gì chứ?
- Ha ha… người chân chính ư? Ngươi bước đi không nghe tiếng động, đủ
thấy ngươi là người có công lực chẳng tầm thường, thế nhưng… nếu như ngươi
dám động đến bổn cô nương thì ngươi đã tính nhầm, xem như có mắt không
tròng đấy.
Lộ Vân Phi thực tình không muốn đấu khẩu với cô ta, tuy chàng đã cố ý
đổi giọng, nhưng nói nhiều có lúc đã bại lộ, nếu như để cô ta nhận ra thì chẳng
hay chút nào.
Nghĩ thế, chàng liền quay đầu bước đi không nói thêm một tiếng nào.
Nhưng bóng người loáng lên, Lãnh Thanh Nga đã ở ngay trước mặt chàng
chặn đường, chàng hơi thở cứ như nghẽn lại trong lồng ngực.
Lãnh Thanh Nga hoa dung cũng biến sắc, thì ra lúc này cô ta mới nhìn rõ
mặt đối phương, vàng bệt phù thủng, nhìn chẳng ra người ngợm khiến cổ họng

cô ta dợn nôn.
Lộ Vân Phi im lặng không nói, khuôn mặt vàng thủng cũng không lộ một
chút biểu hiện nào, duy nhất trong đôi mắt sáng lên uy hiếp nhân tâm ấy có nét
gì rất khác thường.
Đương nhiên đôi mắt ấy mà ở trên khuôn mặt ấy thực chẳng hợp chút nào,
nếu như ở trên một khuôn mặt tú mĩ thì càng tăng thêm phần mụi lực hấp dẫn
người khác phái.
- Ngươi là ai?
Cuối cùng Lãnh Thanh Nga cất tiếng hỏi sau một lúc lặng người vì kinh
ngạc.
- Kẻ qua đường!
- Mục đích vì sao theo chân ta?
- Người thiên hạ đi đường thiên hạ cớ nào mà cô nương bảo tại hạ theo
chân cô nương?
Lãnh Thanh Nga ré giọng lên: - Á… thực chẳng ngờ ngươi cũng ngạo khí
đến thế!
- Không xứng sao?
- Ngươi rõ ràng là người trong giang hồ, không cần phải che dấu nhiều,
nếu như ngươi không chịu nói ra lai lịch…
Lộ Vân Phi lãnh đạm hỏi: - Thì sao?
Lãnh Thanh Nga lạnh giọng nói: - Ngươi sẽ hối hận.
- Chẳng lẽ cô nương giết người?
Lãnh Thanh Nga ánh mắt sắc lạnh quét nhìn đối phương, trong lòng thầm
nghĩ: - Hắn thuộc loại người nào chứ? Hắn đang có ý đồ gì? Cứ nhìn tướng mạo
hắn thì hẳn chẳng phải là phường lương thiện, hắn theo chân ra có mục đích gì
chứ?
Nghĩ rồi cô ta cất tiếng nói: - Giờ thì có thể nói ra mục đích của ngươi được rồi đó!
Lộ Vân Phi im lặng đứng yên không nói tiếng nào.

Lãnh Thanh Nga lại hỏi: - Vì sao ngươi không nói?
Lộ Vân Phi đột nhiên cất tiếng nói một câu vô ý thức: - Ta muốn giết cô
nương!
Lãnh Thanh Nga ngớ người kêu lên: - Ngươi muốn giết ta?
Lộ Vân Phi gật đầu nặng nề đáp: - Không sai!
Lãnh Thanh Nga nói: - Vì sao?
Lộ Vân Phi vốn chẳng nghĩ gì mà nói ra một câu như thế, lúc này muốn
uôn lưỡi bẻ lời lại cũng không uốn được, đành cất giọng lạnh lùng nói: - Chẳng
vì sao cả, chỉ thích giết người!
- Hừ! Ngươi làm được sao?
Lộ Vân Phi giọng đầy ngạo khí: - Bổn nhân trước giờ chưa từng gặp chuyện gì không làm được.
- Ha… thế thì hiện tại ngươi sẽ gặp, ta dám đánh cuộc ngươi không giết
nổi ta.
- Muốn thử chăng?
Lãnh Thanh Nga "hừ" một tiếng thét lên: - Muốn giết người thì cứ giết,
người ta chỉ chết một lần, có ai chết hai lần mà thử với không thử…
Nói đến đó, bỗng nhiên cô ta đổi giọng la lên: - A, ta biết rồi…
- Cô nương biết gì?
- Ngươi là tay sai của Tu La Cung.
Lộ Vân Phi còn chưa kịp nói, thì đúng lúc ấy tiếng vó câu vàng lên dồn
dập, chuyển đầu nhìn đã nhận ra bốn con tuấn mã phóng tới như bay…
Từ xa có thể nhìn thấy bọn người ngồi trên ngựa, trên ngực đều có giắt
một đóa hoa hồng đỏ tươi, Lộ Vân Phi chau mày thầm nghĩ nhanh: - Lại là bọn
Hồng Hoa võ sĩ của Tu La Cung, chuyện gì nữa đây?
Khi chàng quay đầu lại nhìn thì đã không còn nhìn thấy bóng dáng Lãnh
Thanh Nga đâu nữa. Trước mặt trống không, chỉ duy nhất bên tráimột gò đất
nhỏ có nhiều bụi rậm kín đáo, Lộ Vân Phi nhìn nhanh nhất định Lãnh Thanh

Nga nhảy nấp người trong đó.
Lúc này bốn con tuấn mã đã phi đến ngay sau lưng chàng, chúng tản ra rồi
phóng lướt qua.
Bọn chúng đưa mắt nhìn chàng rồi lại nhìn nhau, một tên trong bọn lên
tiếng: - Một tên bệnh mặt thủng… cách nhà lão lão không xa, nhanh thôi.
Lộ Vân Phi vẫn nhịn không lên tiếng.
Một tên võ sĩ khác nói: - Không đúng, vừa rồi rõ ràng nhìn thấy hai bóng
người, mà người phía trước hình như là nữ nhân…
Tên ban đầu nói: - Hỏi tên bệnh quỷ này xem.
Lộ Vân Phi ánh mắt quắt lên sắc lạnh như đao quét nhìn bọn chúng.
Cả bọn lúc này vòng ngựa lại, cả bốn tên lập tức nhảy xuống ngựa vây
quanh Lộ Vân Phi, tên đầu tiên lên tiếng chừng như là thủ lĩnh liền hất hàm hỏi:
- Ê! Bằng hữu, ngươi đi đâu?
Lộ Vân Phi lãnh đạm đáp: - Đi đến con đường này.
Gã đầu lĩnh lạnh giọng nói: - Ngươi ăn nói cẩn thận, vừa rồi có phải có
một nha đầu ôm tay nải đi cùng ngươi hay không?
- Chẳng sai.
- Nó đâu?
Lộ Vân Phi thờ ơ hỏi lại: - Các người vì sao muốn tìm cô ta?
- Nó là tặc…
- Ha ha ha…. Ha ha ha…
Gã đầu lĩnh thấy chàng buông tiếng cười dài tức giận thét lên: - Chớ cười,
có gì đáng cười chớ?
Lộ Vân Phi nín bặt tiếng cười, lạnh giọng hỏi lại: - Cô ta trộm vật gì trong
Tu La Cung của các ngươi chăng?
- Chính đúng như thế. Nói đi nó đi đâu rồi?
- Muốn tìm cô ta không khó, nhưng trước tiên qua cửa ải của ta.
Gã đầu lĩnh cất tiếng cười hềnh hệch nói: - Tiểu tử, thú ị thật đấy, các ngươi cùng bọn với nhau?
- Không sai chút nào!
Bốn tên Hồng Hoa võ sĩ căn bản không xem vào đâu một gã thiếu

niên
bệnh hoạn như thế này.
Gã đầu lĩnh nghe một câu này liền quét mắt nhìn quanh một vòng, mấy
bụi cây rậm bên đường khiến hắn chú ý, lập tức nói: - Các ngươi nhanh vào lục
soát bên đường xem, tên tiểu tử này cứ để ta giải quyết.
Ba tên võ sĩ nghe lời liền phân nhau chạy vào các bụi cây lùng sục.
Lộ Vân Phi thát lên: - Không được động!
Tiếng thét của chàng đột ngột vang lên như sấm dậy bên tai nhức cả màng
nhỉ, đủ thấy công lực chàng thâm hậu đến trình độ nào rồi.
Ba tên võ sĩ nghe tiếng thét bất giác đều chấn động khựng người đứng lại.
Gã đầu lĩnh "hừ" một tiếng hỏi: - Tiểu tử, ngươi thét gì thế?
Lộ Vân Phi giọng lạnh như băng: - Ta đã nói phải thông qua cửa ải của ta.
- A, ngươi nhất định muốn chết?
- Cứ cho là thế.
- Rất tốt, ông cho ngươi hoàn thành sứ mệnh của một tên bệnh quỷ muốn
làm hộ hoa sứ giả.
Lộ Vân Phi rít lên: - Chỉ một câu ăn nói vô trạng này cũng đủ để ngươi là
tên đầu tiên gục xuống ngay đấy.
Gã đầu lĩnh cười lên "hắc hắc" mấy tiếng nói: - Tiểu tử, khẩu khí ngươi
chẳng nhỏ chút nào.
Lộ Vân Phi trong ánh mắt lộ rõ sát cơ, lấy thanh kiếm trong gói áo ra, rút
kiếm lăm lăm trong tay nói: - Động thủ đi, nếu không ngươi chẳng bao giờ còn
có cơ hội.
Hồng Hoa võ sĩ kiếm thuật tinh thông mà lại kỳ dị khác người, trong giang
hồ ai chạm phải bọn này cũng phải nể sợ đề phòng, chung quy người trong võ
lâm chẳng ai dám khinh thị kiếm thuật của bọn Hồng Hoa võ sĩ.
Một người cuồng ngạo như Lộ Vân Phi quả thật bọn Hồng Hoa võ sĩ trước

giờ ít gặp. Huống gì chàng là một kẻ chưa có tên tuổi, nói sao vẫn chưa đáng để
chúng coi vào đâu.
Gã đầu lĩnh khinh thị “hừ” một tiếng từ từ rút kiếm ra lạnh giọng nói: - Mau báo ra tính danh, bổn nhân xưa nay chưa từng lấy mạng kẻ vô danh.
Lộ Vân Phi nói: - Bất tất, kẻ chết chẳng còn nhớ tên người sống làm gì,
ngươi đã nắm chắc cái chết rồi đó.
Tên đầu lĩnh nghe thì tức giận hỏa khai tam trượng thở phì phì, “hừ” một
tiếng xuất kiếm đâm tới, có thể nói đây là tuyệt chiêu sát thủ của hắn.
Nhưng với Lộ Vân Phi mà nói thì hạng nhị lưu kiếm sĩ này căn bản không
xứng là đối thủ của chàng.
Chỉ thấy chàng nhếch mép cười nhạt một tiếng, ánh kiếm loáng nhanh lên
rồi vụt tắt như một vệt sao băng.
Nhanh! Tuyệt nhanh!
Đến đám võ sĩ bên ngoài cũng không kịp nhìn thấy chàng ra tay như thế
nào, mà chỉ thấy ánh kiếm loáng lên rồi biến mất kèm theo tiếng rú thảm của
tên đồng bọn.
Gã đầu lĩnh kiếm ra nửa chừng thì khựng lại, hai mắt trợn tròn như lọt ra
ngoài hố mắt, chân thoái về sau ba bước theo bản năng rồi cả thân hình đổ
xuống như một thây chuối, cho đến chết hắn vẫn còn chưa biết chết thế nào.
Đúng như Lộ Vân Phi nói, hắn là yên đầu tiên ra đi.
Ba tên võ sĩ còn lại trong lòng chấn động vô cùng, nhưng cơn phẫn hận thì
càng cao hơn, đồng loạt rút kiếm ra liên thủ nhảy vào tấn công Lộ Vân Phi.
Có thể nói với bọn Hồng Hoa võ sĩ chuyện liên thủ công địch là chuyện ít
thấy xảy ra, huống gì đối phương chỉ là một tên thiếu niên bệnh hoạn nhìn
không xứng mắt?

Lộ Vân Phi thân hình bất động kiếm tà chếch xuống, máu của tên đầu
tiên dính trên lưỡi kiếm còn chưa kịp khô, thần thái chàng lãnh mạn đến khiếp
người.
Địch không động, ta không động, địch vừa động ta phải nhanh hơn, đó là
yết quyết tiên xuất thủ vi cường.
- Sát!
Trong tiếng thét dài, ba thanh kiếm đồng loạt chém thẳng vào người Lộ
Vân Phi.
Kiếm ảnh trùng trùng lớp lớp như một cơn cuồng phong bạo vũ, nhưng
màn kiếm ảnh nhanh chóng kết thúc bằng những tiếng rú thảm thiết, kiếm rơi
loảng xoảng, thân người đổ thình thịch, cả ba tên Hồng Hoa võ sĩ không kịp ra
hết chiêu kiếm.
Quả thực không sao nhìn thấy Lộ Vân Phi ra kiếm như thế nào, chung quy
chỉ nhận thấy thân hình chàng hơi di động nhẹ, và kiếm trong tay loáng lên cực
nhanh, rồi tất cả trở lại nguyên vị ban đầu.
Lộ Vân Phi đứng lặng người kiếm vẫn tà chếch như chưa hề động tới,
nhưng kỳ thực là một chiêu tuyệt sát nữa vừa được chàng thi triển.
Qua đi một lúc, khi tại trường không còn bất kỳ tiếng động nào nữa, Lộ
Vân Phi mới từ từ thâu kiếm lại, gói vào trong bao áo như củ.
Chàng mang xác từng tên võ sĩ đặt vắt ngang từng con ngựa rồi vỗ mạnh
vào mông chúng cho chúng chạy đi. Chàng làm việc này hết sức bình thản, cứ
như là một chuyện rất quen thuộc với chàng.
Hành động này ngược lại là một hành động đầy kinh nghiệm, đối phương
sẽ nhận được xác của đồng bọn mà không biết được hiện trường xảy ra án mạng
nơi nào.

Lãnh Thanh Nga đã xuất hiện trở lại lúc này bước đến gần chàng, ánh
mắt cô tự nhiên lộ thu ba cứ nhìn chăm chăm vào mặt Lộ Vân Phi, ánh mắt đầy
mê lực ấy đủ làm chấn động nhân tâm.
- Ngươi… xưng hô thế nào?
Lộ Vân Phi giọng lãnh ngạo đáp: - Không cần biết!
- Kiếm thuật của ngươi mới thật là kinh người…
- Khéo nói!
Lãnh Thanh Nga mắt chớp nhanh như cười hỏi: - Vừa rồi ngươi muốn giết
ta, vì sao lại ra tay trợ giúp ta?
Lộ Vân Phi giọng lạnh băng băng nói: - Thế thì cô nương nhầm rồi.
- Sao chứ…?
- Tại hạ chỉ làm chuyện tại hạ thích làm, chẳng hề trợ thủ cho cô nương.
- Ồ, tại vì sao ngươi không thừa nhận? Ngươi… theo chân ta vì mục đích
gì, không chịu nói thẳng ra sao?
Lộ Vân Phi chẳng đáp mà ngược lại nói: - Bọn chúng gọi cô nương là tặc?
Lãnh Thanh Nga giọng trở nên lãnh đạm: - Ta không phủ nhận.
Lộ Vân Phi trừng mắt nhìn chăm chăm Lãnh Thanh Nga thốt lên: - Cô…
nương đúng là tặc ư?
- Đối với ngươi ta không muốn nói dối.
- Ồ cô nương xinh đẹp thế này, sao lại đi làm tặc?
- Bởi vì ta nguyên lai đã là tặc.
Một câu này khiến Lộ Vân Phi không còn hứng để hỏi dồn, bấy giờ nhớ
lại một chyện liền nói: - Bọn chúng truy đuổi theo cô nương vì cô nương trộm
vật gì của chúng?
- Không sai!
Lãnh Thanh Nga đáp một cách thẳng thắn.
- Một tặc nhân xinh đẹp tuyệt trần như cô nương, vật đánh cắp hẳn nhất
định chẳng phải tầm thường đúng chứ?
- Là một món đồ cổ vô cùng quý giá.
Lộ Vân Phi bất ngờ “a” lên một tiếng, gật nẹ đầu nói: - Giờ thì tại hạ

đã
biết, lần trước cũng chính là cô nương đi trộm…
Chàng nói đến đó chợt nhận ra lời không ổn, nên lập tức ngừng lại, nhưng
một nửa câu đầu đã thốt ra cũng không cách nào thâu lại được
Lãnh Thanh Nga hoa dung biến sắc, thoái liền mấy bước dài, hai mắt tròn
xoe ngưng nhìn Lộ Vân Phi không chớp. Qua một hồi lâu, cô ta mới thốt lên: -
Thì ra ngươi… ngươi là quái khách lần trước cứu mạng ta mang đến Nguyệt Lão
từ?
Lộ Vân Phi quanh nhanh người đi nơi khác, chẳng lên tiếng đáp lại.
Lãnh Thanh Nga nói: - Ta cuối cùng cũng đã nhìn thấy bản lai chân diện
của ngươi…
- Cô nương rất thất vọng đúng chứ?
- Thất vọng? Là thế nào?
- Trong tưởng tượng của cô nương tại hạ hẳn phải là một võ sĩ anh nhi
tuấn tú thế mà tại hạ lại là… ha ha ha ha…
Lộ Vân Phi buông tiếng cười dài, trong tiếng cười của chàng có thể nhận
ra được lòng chàng đang xao động mạnh.
Lãnh Thanh Nga ngưng mắt nhìn chàng vẻ kỳ lạ, một lúc nói: - Ta không
phủ nhận điểm này, đó là thường tình của con người, thế nhưng…
- Thế nhưng gì?
Lãnh Thanh Nga nét hoa lập tức ủ dột… giọng buồn buồn nói: - Ngươi
cứu mạng ta, thân thể của ta từng… bị ngươi ôm…
Lộ Vân Phi day mặt lại gấp giọng hỏi: - Thì sao chứ?
Lãnh Thanh Nga cắn môi im lặng, qua một lúc chừng như lấy hết cam
đảm mới nói: - Ngươi trước tiên có thể nói cho ta biết được ngươi mắc quái bệnh
gì chứ?
- Tại hạ mắc một quái chứng mà thần tiên cũng không cứu nổi…
Chàng thấy tình hình dễ bại lộ, nên nói chưa hết câu thì thân hình đả tung

lên không trung phóng chạy đi rất nhanh.
Lãnh Thanh Nga quá bất ngờ sững người một chút, rồi mới cất tiếng gọi
lên: - Ê, quái khách, ngươi…. Đừng đi!
Miệng gọi chân đã chạy theo hướng Lộ Vân Phi vừa chạy, nhưng chỉ được
một đoạn thì bóng Lộ Vân Phi đã không còn nhìn thấy đâu nữa.
Lãnh Thanh Nga đành dừng chân lại, làu bàu trong miệng: - Có phải ta
nói lỡ lời làm tổn thương lòng hắn? Hắn… có võ công cao cường như thế làm
sao lại mang trong người một quái chứng bất trị? À… nhất định bên trong có gì
rồi đây. Đúng rồi, sao ta không quay lại Nguyệt Lão từ tìm Giang lão đầu, lão
nhất định nói rõ cho ta biết.
Nói rồi Lãnh Thanh Nga liền cất bước đi.
o O o

Vong Mệnh Thiên Nhai

Đánh máy: Tiểu Thanh Xà

Hồi 23
TU LA CUNG

Mặt trời lên gần đến đỉnh đầu.
Trước mặt là một khu hoang mộ lớn, giữa khu mộ một ngôi miếu Địa Tạng Vương nổi lên, nơi này cả năm ngoài những ngày vía Địa Tạng Vương và
tháng lập xuân mới thấy khách đến cúng bái tảo mộ, ngoài ra bình thường chẳng
mấy khi có người đặt chân vào.
Bấy giờ, dưới ánh nắng chói chang, một thiếu nữ xinh đẹp đang đi trên
đường ngang qua khu hoang mộ mắt nhìn thấy ngôi miếu Địa Tạng, bất giác
nghĩ điều gì trong đầu đứng lại lẩm nhẩm một mình: - Ta đi làm chuyện này mà
mang theo bảo vật trong người thật không tiện chút nào, hay là tạm thời dấu nó

trong ngôi miếu này, chẳng có ai biết được…
Thì ra thiếu nữ này chính là Vô Danh Hoa Lãnh Thanh Nga, bấy giờ chủ ý
đã định liền quay người đi nhanh vào trong miếu.
Bên ngoài trời nắng nóng, nhưng ngược lại trong miếu lại râm mát tối tăm, ngôi miếu thâm ước tịch tĩnh nằm lặng người những táng cổ thụ, ánh nắng
mặt trời gần như không lọ vào trong ngôi miếu được.
Lãnh Thanh Nga chân đã đến gần cửa miếu, miếu lặng ngắt như tờ, nhưng
có thật là không có người?
Thực có nhiều chuyện ngẫu nhiên đến bất ngờ, chính lúc này bên trong
miếu Lộ Vân Phi cũng đang nghĩ chân tại đây, chàng ngồi bên bậc điện thờ lặng
im như một pho tượng.
Nhưng khi bước chân bên ngoài lọt qua được. Lộ Vân Phi chau mày nghĩ
ai lại vào miếu giờ này, hay cũng là khách đi đường vào nghĩ mát?
Tuy nghĩ vậy nhưng chàng vẫn cẩn thận, trước tiên nhìn ra ngoài theo khe
ô cửa thông gió, vừa nhìn bất giác khiến chàng chấn động cả người, thốt lên
trong lòng: - Cô ta truy chân ta đến đây sao?
Lãnh Thanh Nga chân đã đặt lên tam cấp…
“Không thể để cô ta bắt gặp ta…”
Lộ Vân Phi tính nhanh trong đầu rồi nhảy phóc người lui sau bệ thờ ẩn
người thật nhanh.
Lãnh Thanh Nga bước vào trong miếu đến thẳng trước bệ thờ, hai tay chấp
lại mắt nhìn tượng Địa Tạng Vương lâm râm khấn niệm: - Địa Tạng Vương Bồ
Tát, tín nữ Lãnh Thanh Nga mạo mụi đem một vật thác nhờ trong này, xin Bồ
Tát không trách tội.
Khấn xong, hai tay vái thêm một cái nữa mới đứng lên.
Lộ Vân Phi nấp sau bệ thờ trong lòng khẩn trương lên thầm nghĩ: - Cô ta
đúng là tặc, trộm đồ rồi mang đến am Bồ Tát mà cất giấu, nhưng cô

ta trộm vật
gì chứ? Một mỹ nhân xinh đẹp như tiên lại đi trộm cắp thì quả là một chuyện
bất khả tư nghị.
Khám thờ có khe hở, cho nên có thể nhìn qua khe hở thấy được bên ngoài.
Lãnh Thanh Nga chính đang đưa mắt nhìn quanh tìm chỗ cất giấu đồ vật,
rồi đột nhiên cô ta nhún mình nhảy lên cao, một tay chộp lấy rường điện…
Thân pháp quả cao cường, đến Lộ Vân Phi nhìn thấy cũng phải thầm khen
trong lòng.
Lãnh Thanh Nga treo người lơ lững một hồi, chừng như không tìm thấy
chỗ nào thích hợp, liền buông tay thả người xuống đất nhẹ nhàng không hề gây
ra một tiếng động nhỏ.
Do dự một lúc cuối cùng Lãnh Thanh Nga bước đến bệ phật.
Lộ Vân Phi trống ngực đập thình thịch, nếu như để cô ta phát hiện trong
tình hình này thì ngượng ngập khó xử vô cùng, vậy mà phía sau thì không có cửu
hậu. May mà trong điện tối mờ mờ, chàng ngồi yên đến thở cũng không dám
thở mạnh.
Lãnh Thanh Nga bước lên bệ thờ trong miệng chợt “à” lên một tiếng, chừng như đã tìm ra được chỗ dấu đồ vật thích hợp.
Chỉ thấy cô ta hai tay lật nghiêng pho tượng, bên trong tượng quả nhiên
trống rỗng, nơi này dấu đồ thì thực kím đáo. Lãnh Thanh Nga cho chiếc tay nải
vào bên trong rồi hạ pho tượng trở lại vị trí cũ.
- Hiện tại thì ta có thể yên tâm và rãnh tay hành động bước thứ hai.
Lãnh Thanh Nga phủi tay, miệng thốt lên, rồi quay người bước nhanh ra
khỏi miếu. Đương nhiên cô ta nằm mộng cũng không thể ngờ lúc này Lộ Vân
Phi đang có mặt tại hiện trường
Qua thêm một hồi, Lộ Vân Phi xác định Lãnh Thanh Nga không quay

lại
rồi mới nhảy ra, nhìn pho tượng mà trong đầu chàng loạn lên hai dòng suy nghĩ
mâu thuẫn nhau. Chàng rất muốn giở pho tượng lên xem vật Lãnh Thanh Nga
cất giấu kia thực ra là vật gì, thế nhưng chàng nghĩ lại thân mình là võ sĩ chân
chính, lén lút xem vật riêng của người khác là một hành động không quang minh
chính trực.
Chàng đứng trước bệ thờ mà tần ngần mãi chưa quyết…
Nhưng rồi, sự tò mò cần biết bí mật sau pho tượng kia là vật gì dâng lên
càng lúc càng mãnh liệt trong lòng chàng, mấy lần chàng định hành động, cuối
cùng thì suy nghĩ chấm dứt ngay điều này.
Thực tế thì vật này ăn trộm mà có, đừng nói là xem, mà nếu có lấy đi thì
cũng không phải là quá lắm.
x X x
Chu Tam Mị quảy đôi ghánh không trở về nhà.
Thị vào nhà khoá trái cửa lại, vứt quang ghánh một bên, đi thẳng lui nhà
sau rửa mặt rồi quay trở lại phòng ngủ.
Âu Thiếu Bạch đứng ngay cửa phòng khuôn mặt khỉ của lão chừng như
càng dài ra, ánh mắt thất thần trông thật thảm hại.
Chu Tam Mị cất tiếng nói: - Nhị ca, sao thế?
Âu Thiếu Bạch giọng lạt đi: - Ta đợi ngươi suốt cả một buổi sáng.
- Tôi mới bán xong rau, có chuyện gì thế?
- Tam Mị cô quá hoang đường.
Một câu này khiến Chu Tam Mị tròn mắt kinh ngạc la lên: - Hoang đường,
nghĩa là sao?
- Trong phòng ngủ hai cái xác nằm hai đống, thế mà ngươi có thể yên tâm
đi bán rau. Nếu như bị người khác nhìn thấy, báo lên quan thì ngươi nghĩ xem
hậu quả…
Chu Tam Mị thất sắc la lên: - Gì? Hai xác chết?

Âu Thiếu Bạch nghiêng người tránh đường cho Chu Tam Mị bước vào
trong.
“A” Chu Tam Mị kinh hồn la lên một tiếng, hai mắt trợn tròng trắng dã, thân hình thị run lên bần bật.
Chu Tam Mị vừa nhìn thấy thì nhận ra ngay xác chết nằm trên nền nhà
đầy máu chính là con quỷ háo sắc bị thị dụ là Tống Đại Sơn, bụng bị chém toát
lộ ra ruột gan chết thật thê thảm. Nhưng càng kinh hồn hơn chính là khi thị nhận
ra người nằm chết trên giường thị lại chính là đồng bọn của mình – Hồng lão
that.
Chu Tam Mị run người chết lặng một lúc mới thốt lên: - Nhị ca, chuyện…
này là thế nào?
Âu Thiếu Bạch đảo nhanh ánh mắt lạnh lùng nói lại: - Chính ta đang muốn hỏi ngươi
- Tôi… quả thực không hay biết gì…
- Nói thế… chẳng phải ngươi giết người?
- Tôi vì sao phải giết người chứ?
Âu Thiếu Bạch cảm thấy kinh ngạc nói: - Thế thì quái lạ ban đầu ta cứ
ngỡ…
- Cứ ngỡ thế nào?
- Cứ ngỡ Hồng lão thất không thủ môn quy, cùng ngươi làm chuyện mờ
ám bày ra trò này…
- Nói bậy.
Chu Tam Mị tái mặt thét lên, quả là một điều mà đến thị nghe cũng thất
sắc, một câu này nếu như lọt vào tay thượng cấp thì dù có hay không đối với thị
cũng là điều bất lợi.
Âu Thiếu Bạch cắt ngang câu chuyện nói: - Không nói chuyện này nữa,
hiện tại cần nhất là lo thu xếp hậu sự, ta lập tức gặp Mạc chưởng quầy báo lại
mọi chuyện, ngươi cứ giữ ở đây đừng đi đâu nhé, đề phòng có

người đến.
- Nhị ca…
- Có chuyện gì nữa?
Chu Tam Mị nhăn mặt nhìn Âu Thiếu Bạch nói: - Theo tôi thấy, chuyện
này… làm sao lại phát sinh tại đây?
Âu Thiếu Bạch liếc nhìn xác Tống Đại Sơn nói: - Tống Đại Sơn là một
tên sắc quỷ hắn đến tìm ngươi định giở trò quyết chẳng sai, nhưng còn Hồng lão
thất vì sao lại có mặt tại đây, song phương thực ra ai giết ai, hoặc là có người thứ
ba giấu mặt trong chuyện này, đều là những ẩn số chưa thể đoán định được.
Chu Tam Mị ánh mắt sáng lên giọng hoài nghi nói: - Phải chăng là người
của Tu La Cung?
Âu Thiếu Bạch lắc đầu chép miệng đáp: - Khó nói.
- Cứ theo những chuyện liên tiếp phát sinh mấy hôm nay mà nói, nếu như
không phải là Tu La Cung biết được chân tướng của chúng ta mà ra tay hành
động khủng bố, thì nhất định là một kẻ thù cực kỳ đáng sợ của chúng ta.
ÂThiếu Bạch ngẫn nghĩ rồi gật đầu nói: - Rất có khả năng.
- Nhị ca, huynh hành động cẩn thận một chút, bất cứ phương diện nào
cũng bất lợi cho nhị ca.
- Ta biết…
Âu Thiếu Bạch vô thức rùng mình một cái, chừng như một góc tối nào đó
đang có một đôi mắt sắc lạnh nhìn lão, mà lão thì không sao nhìn thấy đôi mắt
ấy được.
Địch nhân hữu hình thì dễ ứng phó nhưng địch nhân vô hình thì cực kỳ
đáng sợ. Âu Thiếu Bạch bất giác giơ tay lên sờ quanh cổ mình, nếu như người
Tu La Cung đã biết được chân tướng của lão thì đúng là đại hoạ lâm đầu.

Những ý nghĩ xấu lướt nhanh trong đầu, bất giác lão thốt lên: - Theo như
Tống Đại Sơn noí, thì Tu La Cung chừng như hoàn toàn không nghi ngờ gì về
ta…
Chu Tam Mị chau đôi mày liễu nói: - Ai biết được, không chừng bọn chúng cố ý làm như chưa hay biết gì, giăng một mẻ lưới khiến nhị ca muốn chạy
cũng chạy không kịp.
Âu Thiếu Bạch trong ánh mắt lộ hàn quang, nghiến răng rít lên: - Tam Mị,
ngươi nói rất có lý, rất có khả năng, ta… sẽ lập tức tự đến phi báo cho Mạc
chưởng quầy.
Nói rồi lão quay người chạy nhanh ra cửa.
Chu Tam Mị đưa mắt nhìn hai xác chết bất giác hơi run trong lòng, thị linh
cảm chuyện càng lúc càng nghiêm trọng.
Âu Thiếu Bạch vội vội vàng vàng chạy nhanh đến Tân Lai khách điếm
tìm gặp Mạc chưởng quầy.
Suốt dọc đường lão luôn thận trọng đề phòng xảy ra chuyện bất trắc, mắt
dáo dát nhìn trước nhìn sau, tai thì nghe ngóng chung quanh bất kỳ một khách bộ
hành nào cũng có thể là kẻ thù của lão. Chỉ cần có một ánh mắt nhìn lão hơi
đáng ngờ, là lão lập tức chuẩn bị ứng phó.
Ra khỏi trấn tập chạy được một quãng đường, chợt nghe tiếng vó ngựa
dồn dập, từ xa mà nhìn theo lão phán đoán thì nhất định là bọn võ sĩ của Tu La
Cung
Trước khi tình hình còn chưa sáng tỏ, Aâu Thiếu Bạch chẳng dám tiếp xúc
với chúng, để tránh phiền phức lão liền rẽ sang một con đường mòn, thà đi xa
một chút hơn là phải gặp bọn chúng.
Đi theo đường mòn một hồi thì đến một khu mộ hoang, lão nhìn thấy một

ngôi miếu nhỏ chính là miếu Địa Tạng Vương. Đến nơi thấy dấu chân ngựa
dẫm nát, lão thầm hiểu nơi này vừa bị lục soát, lão thở phào nhẹ nhõm đi thẳng
đến miếu.
Trong miếu ám tối tịch mịch, lão là người đầy kinh nghiệm giang hồ, chưa
vội vào ngay mà dừng chân lại trước miếu nghe ngóng một lúc.
Khi thấy không có gì khả nghi, lão bước chân vào trong miếu, nhưng vẫn
đưa mắt nhìn quanh một vòng lượng tình thế bất trắc nhất cũng có đường tiến
thoái, cuối cùng mới yên tâm ngồi xuống trước bệ thờ mà nghỉ. Từ đây nhìn ra,
chỉ cần có người đặt chân thì lão có thể phát hiện ra ngay.
Nhưng lão còn chưa ngồi nóng chỗ thì một giọng nói lạnh lùng từ trong
góc tối điện nội vang lên: - Âu hương chủ hạnh ngộ.
Âu Thiếu Bạch giật nãy cả mình nhưng lão cố trấn tĩnh định thần, cố làm
như không hề có gì xảy ra trầm giọng nói: - Vị bằng hữu nào vậy?
Miệng nói, nhưng người cũng đã đứng lên từ từ quay người lại, vừa nhìn
bất giác khiến lão chấn động cả người trống ngực đập thình thịch .
Nguyên là trước mắt lão chính là quái khách thần mật từng cứu tính mạng
lão một lần trong Nguyệt lão từ, vẫn chiếc nón trúc trên đâu che hết nửa mặt,
khó có thể nhìn ra được diện mạo thế nào.
- A… thì ra…thì ra là các hạ…
Âu Thiếu Bạch cố gắng giữ giọng hết sức bình hòa, nhưng lưỡi cứ như
cứng lại không nghe theo ý lão, ánh mắt cứ liếc nhìn nhanh dáo dát.
- Âu hương chủ vì sao lại đến nơi này?
- Ồ! Lão phu chỉ đi đường mệt, nên ghé vào đây nghĩ chân một lúc.
- Thế thì khéo thật!
- Khéo à?
Âu Thiếu Bạch trong lòng phập phồng la lên hỏi: - Khéo thế nào chứ?
- Khéo là vì khi tại hạ nghĩ chúng ta nên gặp nhau, thì quả nhiên các hạ

đến đây…
- Gặp nhau? Có chuyện gì xin chỉ giáo chăng?
Lộ Vân Phi lãnh đạm nói: - Chỉ giáo thì không dám, chỉ là có chuyện nhỏ.
- Xin hỏi…
- Tại hạ có một bảng danh đơn khách dự yến, Âu hương chủ là một trong
danh sách đó. Lần trước cứu các hạ chỉ là vì sợ khó mời những vị khách khác,
hiện tại đã lần ra đầu mối rồi, cho nên đặc biệt mời các hạ nhập tiệc trước.
- Ngươi… ngươi nói thế… có ý gì?
Âu Thiếu Bạch mặt biến sắc, không tự chủ được thoái liền ba bước dài.
- Đã nói quá rõ rồi, mời ngươi nhập tiệc, thường lệ phải có qua có lại, ăn
của người ta há không trả? Ha ha ha ha…
Lộ Vân Phi nói cuối câu ngã mặt lên cười dài, trong tiếng cười chứa đầy
sát cơ bức Âu Thiếu Bạch thoái liền thêm mấy bước nữa.
Âu Thiếu Bạch mặt xám lại như gan lợn, một hồi lâu mới nói được: - Ngươi… thực ra ngươi là ai?
Lộ Vân Phi lành lạnh giọng đáp: - Là bằng hữu vong niên của khách mời
chính trong Huyết yến năm xưa.
Âu Thiếu Bạch vừa nghe một câu này giật thót người buộc miệng la lên
không còn giữ được bình tĩnh: - Ngươi…ngươi là bằng hữu vong niên của Ma
Âm Kiếm Thần?
- Không sai. Ta chính là Lộ Vân Phi, giờ thì có thể cho ngươi biết.
Âu Thiếu Bạch toàn thân run lên, chân cứ thoái dần về sau đến góc điện
thì không còn thoái được nữa.
- Thì ra ngươi là Kim Bài Sát Thủ Lộ Vân Phi, ngươi muốn gì?
- Túc Vỹ Đình đã ra đi rồi giờ đến lượt ngươi lên đường thôi.
Âu Thiếu Bạch chấn động cả người không thể nào tả nỗi, chẳng thể ngờ
được nổi lão đạo trưởng Túc quán chủ Tam Thanh quán chính bị chết dưới tay

Kim Bài Sát Thủ.
Âu Thiếu Bạch lắp bắp thốât lên: - Túc… Túc quán chủ… là do ngươi giết
người… đốt đạo quán?
- Không sai chút nào!
Âu Thiếu Bạch kinh hoảng không tưởng nổi, lão ta đương nhiên đã nghe
tiếng nhân vật thịnh danh giang hồ gần đây Kim Bài Sát Thủ Lộ Vân Phi kiếm
thuật cao cường, xem ra lời truyền ngôn giang hồ không sai chú nào. Nhân vật
hiện đang đứng ngay trước mặt lão mới đáng sợ làm sao.
Với công lực như Vũ Soái Túc Vỹ Đình còn cao hơn Âu Thiếu Bạch một
bực, vậy mà còn bỏ mạng trong tay Kim Bài Sát Thủ, thử hỏi bản thân hắn đáng
nói vào đâu?
Nhưng đã là người trong giang hồ, vô luận thế nào, tuyệt không bao giờ
chịu túc thủ chờ chết. Bấy giờ hắn liền ngầm vận công lực chuẩn bị trí mạng
một phen, hy vọng còn tìm được một sinh lộ trong đường cùng.
“Dá…!”
Âu Thiếu Bạch chẳng chờ đợi, liền xuất thủ chủ động tấn công trước định
mở đường máu thoát chạy.
- Lui!
Lộ Vân Phi nhanh như chớp cả kiếm lẫn vỏ quét một đường phong bế tất
cả lối ra.
“Á”! Âu Thiếu Bạch thất thanh la lên một tiếng đau đớn, tay trái chộp
nhanh tay phải vừa trúng một kiếm, nhảy lùi lại nguyên vị, mặt khỉ của lão giờ
co rúm lại trông càng thảm hại. May mà vừa rồi kiếm của Lộ Vân Phi còn chưa
xuất vỏ, nếu không thì cả cánh tay phải có lẽ đã phế bỏ chứ chẳng nghi.
Âu Thiếu Bạch ánh mắt run run lấm lét nhìn Lộ Vân Phi không chớp, tia
hy vọng thoát tân vừa nhen nhúm trong lòng hắn tắt ngấm, một bóng

đen ghê
rợn bao tùm lấy trên đầu hắn.
- Họ Âu kia, chủ nhân của ngươi Bốc Đại Khánh đáo để rút thân chỗ nào?
Âu Thiếu Bạch cố trấn tĩnh hỏi: - Ngươi…muốn biết?
- Đương nhiên, chiếu theo danh đơn khách yến thì hắn là một trong những
quý khách!
- Ngươi nghĩ ta có thể nói cho ngươi biết sao?
- Tốt nhất ngươi nên nói ra.
- Hừ! Ngươi nằm mộng.
Lộ Vân Phi giọng trở nên lạnh lùng: - Âu Thiếu Bạch, ngươi tiềm phục
trong Tu La Cung, sát hại Hồng Hoa võ sĩ, dùng quỷ kế bắt nội vụ tổng quản
Uông Vĩnh Thọ, mà chủ nhân các ngươi còn có oán cừu với Tu La Cung. Nếu
như ta mang ngươi giao nộp cho Tu La Cung, vạch trần chân tướng của ngươi,
ngươi thử tưởng tượng xem thế nào?
Âu Thiếu Bạch khuôn mặt co rúm lại nhỏ đến nỗi không còn có thể nhỏ
hơn nữa, toàn thân cơ nhục xương cốt cũng rút lại, khí lạnh chạy xuyên thấu
sống long.
Chết, chung quy cũng chỉ chết một lần, với nhân vật trong giang hồ mà nói
thì chỉ là chuyện thường tình không đáng kinh khủng. Nhưng điều khiến lão kinh
khủng nhất là bao nhiêu năm nay lão che đậy lai lịch thân thế, đồng thời xây
dựng một cơ sở vững chắc cho mình, vậy thì làm sao mà nhân vật thần bí đáng
sợ này lại biết được chân tướng của lão chứ?
Âu Thiếu Bạch càng nghĩ càng thấy hận hơn là sợ, nghiến răng rít lên: -
Họ Lộ kia, ngươi… biết hết bí mật của bổn môn sao?
Lộ Vân Phi giọng lạnh ngạo: - Đương nhiên rất rõ!
- Làm sao ngươi biết được?
- Hỏi điều này đối với ngươi chẳng ích gì, đừng hỏi thì hơn. Xem ra

ngươi
đến chết cũng không chịu nói ra nơi ẩn thân của chủ nhân các ngươi?
Nói câu này, ánh mắt chàng sắc lạnh như đao chiếu thẳng vào mặt Âu
Thiếu Bạch.
- Ta có thể nói ra ư? Ha ha ha…
Âu Thiếu Bạch cất tiếng cười dài, thế nhưng không nói cũng biết trong
lòng hắn thì lại đang run.
- Âu Thiếu Bạch, chớ cười, ngươi không nói thì cũng có kẻ khác nói. Ta
giết ngươi, ngươi nên cảm kích ta mới phải, ta cho ngươi một cái chết nhanh
chóng nhẹ nhàng. Bên ngoài người Tu La Cung rất nhiều, nếu như ta mang
ngươi giao cho chúng thì ngươi muốn chết cũng không chết được.
Một câu tuy tàn khốc nhưng đó lại là sự thật.
Âu Thiếu Bạch ánh mắt rung động mạnh, chẳng hiểu lúc này lão nghĩ gì
trong đầu.
Nhưng Lộ Vân Phi tinh mắt, vừa nhìn đã nhìn ra tâm ý của Aâu Thiếu Bạch, lạnh lùng nói: - Âu Thiếu Bạch, ngươi chớ nên tính sai chủ ý, hôm nay
ngươi đã cầm chắc cái chết…
Lộ Vân Phi nói chưa hết câu, Âu thiếu bạch đã thò nhanh hai tay vào trong túi…
“Phập”
“Hự…!”
Máu tuôn thành vòi, tay Âu Thiếu Bạch còn chưa rút ra khỏi túi thì lưỡi
kiếm trong tay Lộ Vân Phi đã lướt nhanh như vệt sao băng cắm phập vào ngực
hắn xuyên thấu sau long.
Rút kiếm, xuất thủ nhnh không tưởng đến nghĩ cũng không kịp nghĩ.
Âu Thiếu Bạch hai tay thò vào trong túi định rút ám khí phóng ra, nhưng
hắn vĩnh viễn không bao giờ có cơ hội rút ra được nữa.
Âu Thiếu Bạch hai mắt trợn tròn ngưng nhìn chăm chăm Lộ Vân Phi, chừng như đến chết hắn vẫn không còn tin nổi trong thiên hạ lại có

người thi thố
kiếm pháp thần tốc đến như thế.
Đương nhiên, nếu hắn hiểu rằng kiếm pháp Lộ Vân Phi thi triển chính là
Ma Âm kiếm thì hắn có lẽ không còn ngạc nhiên.
Lộ Vân Phi thâu kiếm lại, thân hình Âu Thiếu Bạch cũng đổ xuống, máu
túa ra thành vòi lan cả ra sàn điện.
Lộ Vân Phi đưa ánh mắt trầm lãnh nhìn xác Âu Thiếu Bạch, cất tiếng lạnh lùng nói: - Thiếu nợ trả tiền, hành ác đền tội quy luật xưa tay. Ngươi là tên
thứ hai lên đường, tên thứ ba là ai còn chờ xem cơ hội.
Vừa lúc này bên ngoài nghe tiếng chân người đạp mạnh trên đá lao xao,
Lộ Vân Phi quay đầu nhìn nhanh phát hiện bốn năm người đang xông thẳng vào
miếu, chỉ bằng một cái tung người điêu luyện, cả thân hình chàng nhẹ nhàng ẩn
khuất ngay sau án thờ.
Đám người kia nhanh chóng vào trong miếu, chỉ nhìn cũng nhận ra ngay là
người của Tu La Cung, đi đầu chính là Ngoại vụ tổng quản Cung Thiên Tức,
theo sau là bốn tay Hồng Hoa võ sĩ.
Một tên võ sĩ đầu tiên nhận ra các xác chết Âu Thiếu Bạch nằm trên vũng
máu liền la lên: - Oái! Là Âu hương chủ…
Năm người lập tức vây quanh thi thể Âu Thiếu Bạch, Cung Thiên Tước
xem xét nhanh rồi nói: - Máu còn chảy, hung thủ chạy chưa xa, truyền lệnh ra
ngoài toàn nhân mã lục soát một vùng quanh đây, phải bắt cho được hung thủ.
Một tên võ sĩ ứng thanh đáp lớn một tiếng nhận lệnh, quay gót chạy đi
ngay.
Cung Thiên Tức giọng đầy kích động quay lại nói: - Bổn cung từ khai sáng
đến nay chưa từng có nhân vật nào trong giang hồ dám công nhiên đối địch, tên

này dám ra tay làm những chuyện này đủ thấy gan to bằng trời, hắn là nhân vật
nào chứ?
Một tên võ sĩ lên tiếng góp lời: - Tổng quản, Vô Danh Hoa nhất định phải
là đồng bọn với tên này.
Cung Thiên Tước gật đầu nói: - Đây là điều không còn hoài nghi Vô Danh
Hoa chỉ là một thiếu nữ, công nhiên hai lần nhập bổn Cung, lần thứ hai nó đắc
thủ trộm mất bảo vật. Nếu như không tìm lại được vật bị mất, thì có lẽ bổn cung
từ nay trừ danh trên giang hồ.
Nghe một câu đầy nghiêm trọng thế này, cũng biết được vật mà Lãnh Thanh Nga trộm của Tu La Cung phải là một vật vô cùng quan trọng, nhưng thực
ra là vật gì chứ?
Một tên võ sĩ khác nói: - Còn có thêm một tên quái khách đội nón trúc…
Cung Thiên Tước nói: - Đương nhiên chính là người đồng bọn với nó,
chúng ta giờ nhanh lùng sục khắp miếu này xem.
- Dạ!
Ứng thanh đáp lớn, rồi cả bọn liền phân bổ nhanh chạy khắp nơi tìm kiếm.
o O o

Vong Mệnh Thiên Nhai

Đánh máy: Tiểu Thanh Xà

Hồi 24
NGHI TÌNH PHÂN GIẢI

Trời sập tối.
Lãnh Thanh Nga đến ngoài Nguyệt lão từ, nàng định trong lòng trở lại đây
tìm gặp Giang lão đầu hỏi cho ra lai lịch của Lộ Vân Phi. Nói thế nào thì nàng
cũng không che giấu được trái tim nàng đã rung động bởi Lộ Vân Phi, một con

người với khuôn mặt bệnh hoạn, nhưng rất thần bí đầy mê lực.
Bấy giờ nàng bước chân thẳng vào trong phòng Giang lão đầu, nàng thấy
lão đang lúi húi bên bàn liền cất tiếng chào: - Lão gia!
Giang lão đầu quay lại nhìn thoáng chút ngạc nhiên nhìn nàng thốt lên: -
Ồ! Là Lãnh cô nương, sao lại quay lại đây.
- Anh ta trở lại đây chứ?
Nàng hỏi chính là Lộ Vân Phi.
Giang lão đầu cũng hiểu liền đáp: - Không thấy công tử quay trở lại.
Lãnh Thanh Nga nói: - Nửa đường tôi gặp anh ta, đã nhìn thấy tận mặt
anh ta …
- A, cô nương nhìn thấy chân diện công tử sao?
- Không sai!
- Sau đó thế nào?
Lãnh Thanh Nga nhún vai nói: - Sau đó anh ta bỏ đi.
Giang lão đầu quan tâm hỏi: - Cô nương đuổi theo chứ?
- Đúng, lão gia, nói cho tôi biết, anh ta bị chứng quái bệnh gì mà mặt bủng
da vàng quái dị thế kia?
Giang lão đầu cười thầm trong lòng nhưng bên ngoài giữ vẻ thản nhiên
nói: - Không bệnh hoạn gì cả?
Lãnh Thanh Nga hoa dung hơi đổi sắc nhìn Giang lão đầu vớ ánh mắt
không hiểu. Trong đầu nàng thì quái khách của nàng có khuôn mặt vàng thủng,
tự thừa nhận mắc tuyệt chứng nan y, thế mà giờ Giang lão đầu bảo không bệnh
hoạn gì là sao?
Cô ngạc nhiên nhìn Giang lão đầu một lúc mới nói: - Lão gia nói, anh ta…
không bệnh gì ư?
Giang lão đầu gật đầu đáp: - Chính thế.
- Làm sao lại như thế được?
Giang lão đầu cười mấy tiếng nói: - Lãnh cô nương, trong thiên hạ có rất
nhiều chuyện mà dùng lẽ thường tình không xét được.
Lãnh Thanh Nga chau mày mài vắt óc suy nghĩ: - Rõ ràng chính quái

khách thừa nhận trong người mắc quái chứng bất trị, hơn nữa khuôn mặt vàng
bệt như nghệ thế kia ai nhìn cũng thấy được, Giang lão đầu tại sao khẳng định
quái khách không hề mắc bệnh?
Nhưng nàng nhớ lại đôi mắt đầy thần lực của quái khách thì đúng không
thể là đôi mắt của người có bệnh, thậm chí phải là một người ngoại thể cường
tráng, nội thể đầy tinh lực mới đúng, vậy thì phải giải thích như thế nào đây?
“À … chuyện này bên trong nội tình nhất định có vấn đề rồi, chẳng lẽ …”
Lãnh Thanh Nga lại nghĩ, nhưng dòng suy nghĩ bao giờ cũng không có kết thúc.
Trong đầu nàng khi ấy chuyển nhanh một ý niệm liền nói: - Lão gia, chỉ
xin lão gia nói cho biết anh ta tánh danh là gì?
- Điều này … cô nương hỏi tánh danh công tử làm chi?
- Tôi …
Lãnh Thanh Nga khó đáp, tự nhiên hai má ửng đỏ: - Tôi biết rồi!
Giang lão đầu cất tiếng cười khà khà nói tiếp: - Công tử họ Lộ tên là Vân
Phi
“Hả?”
Lãnh Thanh Nga vừa nghe cất tiếng thốt lên đầy kinh ngạc: - Kim Bài Sát
Thủ lộ Vân Phi?
- Chính là người này!
- Tốt! Đa tạ lão gia.
Giang lão đầu xua tay nói: - Không cần tạ lão hủ, chỉ có điều…
- Gì chứ?
Giang lão đầu ướm mắt nhìn Lãnh Thanh Nga nói: - Công tử đã có lời ước
với Đường đại lão lão …
Lãnh Thanh Nga gật đầu nói ngay: - Tôi có biết chính là duyên sự với đại
tiểu thư Đường Du Bình, tân chủ nhân Đường gia lão điếm …
Đột nhiên đúng lúc này bên ngoài có bóng người thoáng qua, tuy ngoài

trời đã tối nhưng vì bên torng không thắp đèn, nên từ trong nhìn ra có thể nhìn rõ
tất cả. Giang lão đầu thấp giọng thốt lên: - Có người…
Lãnh Thanh Nga hành động tương đối nhanh nhẹn, thân hình mỏng mai
lách nhanh ra cửa phòng tới nép người bên một khóm hoa, ngưng mắt nhìn ra
trước sân, nhưng trong sân trống không chẳng thấy bóng ma nào.
Nàng chau mày thầm nghĩ: - Chẳng lẽ mắt Giang lão đầu nhìn nhầm, hay
là lão ta không muốn nói thẳng vấn đề nên tìm cách cắt ngang câu chuyện?
Nhưng chỉ vừa nghĩ thế, ngay sau lưng nàng hốt nhiên một giọng nói quen
quen lành lạnh vang lên: - Nhanh trở về phòng, Giang lão đầu sẽ bảo vệ cô
nương an toàn.
Lãnh Thanh Nga chấn động lẫn vui mừng, nang nhận ra chính là giọng nói
khó quên của quái khách bí ẩn.
- A …là Lộ đại hiệp …
- Nhanh trở về phòng.
Lộ Vân Phi chỉ nói một câu như mệnh lệnh.
- Vì sao?
- Bọn người sắp đến đây đều là nhưng nhân vật đáng sợ.
- Tôi …mặc kệ …
- Cô không thể mặt kệ được.
Lãnh Thanh Nga quay người lại nhưng không thấy gì cả, mặc dù nàng rõ
ràng nghe giọng Lộ Vân Phi y như đang đứng ngay sau lưng mình. Sau lưng
nàng đã là tường thành, chàng ẩn thân ở đâu mà nói chứ?
Kỳ thực thì Lộ Vân Phi ẩn thân ngay sau tường, tường có một vết nứt nhỏ,
nhưng chừng ấy cũng đủ cho một người như chàng lợi dụng nhìn thấy phía bên
kia, và có thể truyền âm theo đó.
- Lộ đại hiệp …ở đâu thế?
“Suỵt”!
Chỉ nghe tiếng mà không thấy người.

Nữ nhân, có lúc ngoan ngoãn mềm mỏng, nhưng có lúc bướng bỉnh chẳng
kể gì. Lúc này Lãnh Thanh Nga chừng như chẳng thèm nghe lời cảnh cáo của
Lộ Vân Phi vào đâu, vẫn cất tiếng nói: - Tôi biết đại hiệp ẩn thân ở đây, cho
nên trở lại đây tìm đại hiệp …
Không nghe tiếng Lộ Vân Phi đáp.
- Lộ đại hiệp, không nên trốn tôi nữa, tôi chỉ muốn hỏi đại hiệp một câu.
Vẫn im lặng.
Lãnh Thanh Nga chẳng hề nản lòng tiếp tục nói: - Lộ đại hiệp đồng ý làm
bằng hữu với tôi chứ?
- Đương nhiên đồng ý cầu cũng chẳng được.
Có tiếng người cất lên đáp lại, nhưng chẳng phải là giọng Lộ Vân Phi, mà
là một thiếu niên tuổi chưa đầy hai mươi, xuất hiện ngay trước mặt Lãnh Thanh
Nga.
Dưới ánh trăng hạ tuần có thể nhận ra thiếu niên này tướng mạo chẳng tệ,
thậm chí có thể gọi là nam mỹ nhân, trên người vận cẩm y, lưng đeo trường
kiếm, thoạt nhìn khí chất thiện long.
Lãnh Thanh Nga thoái lùi nửa bước theo bản năng, cất tiếng hỏi: - Ngươi
là ai?
- Vu Tử Mẫn.
- Ngươi muốn gì?
- Tìm cô nương … đoá hoa Vô Danh.
“Ào ào!…”
Lại nghe tiếng áo lướt gió, bốn tay Hồng Hoa võ sĩ theo nhau phi nhanh
vào trong khuôn viên từ đường, một tên đầu bọn liền nói: - Thiếu chủ, nha đầu
này chính là Vô Danh Hoa, lần trước lẻn vào trong Cung đánh cắp …
Vu Tử Mẫn gật nhẹ đầu nói: - Ta biết!
Thì ra thiếu niên áo gấm Vu Tử Mẫn chính là thiếu chủ Tu La Cung, nhất

thân hoài tuyệt học, tư chất cũng thông minh, tên tuổi chẳng phải chưa nghe
trong võ lâm.
Lãnh Thanh Nga cũng hơi bất ngờ vì biết được điều này, hai má phấn bất
giác ửng lên, hơi nghiêng người nói: - Vu thiếu chủ, thất kính!
- Khéo thay một vị nguyệt hạ giai nhân.
Chẳng biết câu này khen thật hay mỉa mai, hoặc là cả hai đều có?
- Thiếu chủ tìm ta có gì chăng?
- Mời cô nương theo ta về Cung.
- Nếu như ta nói không?
- Thế thì chẳng hay ho chút nào, đành phải đường đột đắc tội với giai nhân.
Lãnh Thanh Nga chau mày hỏi: - Theo ngươi về cung làm gì?
Vu Tử Mẫn “A” lên một tiếng nói: - Chẳng phải vừa rồi cô nương nói muốn đánh bạn cùng ta sao?
Lãnh Thanh Nga tức giận “hừ” mạnh một tiếng không nói. - Không phải
vừa rồi cô nương nói chuyện với ta, thế thì nói chuyện với ai?
- Ngươi không xen vào được.
Vu Tử Mẫn nhún vai cười nói: - Không tranh cải nữa chút ta nhanh lên
đường.
- Ngươi nghĩ đơn giản chỉ một câu này của ngươi mà có thể mang ta đi
được?
Vu Tử Mẫn giọng nhã nhặn nói: - Tại hạ dùng chữ “ mời:” được chứ?
Lúc này bốn tay Hồng Hoa võ sĩ đã án ngự các đường rút lui của Lãnh
Thanh Nga. Cứ nhìn thì bọn họ có thể bắt Lãnh Thanh Nga bất cứ lúc nào.
Vừa lúc này, bỗng nhiên lại xuất hiện thêm một bóng người cao lớn từ
ngoài đi nhanh vào, chí là vị ngoại vụ tổng quản Tu La Cung – Cung Thiên
Tước.
Cung thiên Tước cúi đầu chào Vu Tử Mẫn rồi trầm giọng nói: - Thiếu chủ,
nữ nhân này rất giảo hoạt, tìm được nó quả không dễ chút nào, tuyệt đối không

để nó thoát thân, phải bắt nó về cung phục tội.
Lộ Vân Phi ở bên ngoài tường nhìn qua khe hở có thể nhìn rõ tất cả, mà
những lời đối thoại của bọn họ cũng vào tai chàng không sót nửa câu.
Chàng bực mình tức giận Lãnh Thanh Nga không nghe theo lời mình, hiện
thời muốn cứu nàng tất phải phí không ít tâm lực, chàng phán đoán nguyệt lão từ
nhất định đã bị người Tu La Cung vây kín.
Lãnh Thanh Nga ngược lại cứ như không có chuyện gì xảy ra, giọng kiêu
ngạo nói: - Chớ nên nhiều mồm nhiều miệng phí hơi sức, muốn động đến bổn cô
nương quyết chẳng dễ chút nào.
Cung Thiên Tước chẳng klể thiếu chủ phản ứng như thế nào liền nói: - Vô
Danh Hoa, ngươi nghĩ thoát khỏi đây thì còn khó hơn lên trời đấy.
Tiếng cuối cùng thoát ra cửa miệng thì tay nhanh như chớp vung chộp tới.
Lộ Vân Phi nấp bên trong tim thắt lại, một trảo củahọ Cung thật là nguy
kỳ vô tỷ, nhanh mà hư, bên trong chứa nhiều biến hóa, thoạt trông Lãnh Thanh
Nga khó lòng thoát khỏi.
Nhưng sự tình hoàn toàn bất ngờ, chỉ thấy Lãnh Thanh Nga lách nhẹ người, bóng nàng như làn khói vuột thoát ra ngoài trảo ảnh của Cung Thiên
Tước, bộ pháp khinh diệu điêu luyện khiến đám người đứng ngoài nhìn phải
thầm tán thán.
Lộ Vân Phi hai mắt tròn xoe, điều này đối với chàng hơi bất ngờ, quả thực
đây là lần đầu tiên chàng nhìn thấy Lãnh Thanh Nga thi triển thân thủ.
Thảo nào mà cô ta dám vào nội cung Tu La Cung hành sự, nơi mà đến
người trong võ lâm nhìn không dám nhìn thẳng.
Vu Tử Mẫn bên ngoàn không nén nổi thốt lên: - Tuyệt, thân pháp thật tuyệt!

Cung Thiên Tước một trảo không thành thì thẹn trong lòng, thân là một
ngoại vụ tổng quản Tu La Cung, thế mà thất thủ trước một thiếu nữ trẻ tuổi,
huống gì lại ngay trước đám thuộc hạ của mình.
Thẹn hóa nộ "soạt" một tiếng rút phát trường kiếm lăm lăm trong tay, lạnh giọng thét lên: - Vô Danh Hoa, ngươi nếu như không ngoan ngoãn thúc thủ
chịu hồi cung thì chớ trách bổn tòa một kiếm đưa ngươi về chầu diêm vương.
Lộ Vân Phi nhìn đến đây thì đầu óc căng lên, trống ngực thình thịch, biết
là Lãnh Thanh Nga dù thân pháp có cao siêu đến đâu cũng chẳng sao thoát khỏi
được bọn người Tu La Cung vây trong kiếm trận.
Nên biết, Cung Thiên Tước ngoài đương chức Ngoại vụ tổng quản thì còn
là một giáo đầu dạy võ công cho bọn Hồng Hoa võ sĩ trong Tu La Cung. Tu La
Cung thành danh giang hồ chính là nhờ vào pho Tu La kiếm pháp tuyệt luân, thử
hỏi một người như Lãnh Thanh Nga há có thể thoát nổi kiếm pháp của vị giáo
đầu Tu La Cung?
Thế mà chàng lúc này lại cách một bức tường, không thể phá tường qua
được, còn nếu đi vòng trở ra ngoài thì e muộn mất …
Vu Tử Mẫn đột nhiên lên tiếng: - Cung tổng quản, chúng ta cần bắt sống
mới có thể lấy lại được vật bị mất.
Một câu này nhắc nhở Cung Thiên Tước là đúng lý, nhưng bên trong nghe
cũng hiểu ít nhiều có ý thương hoa tiếc ngọc.
Cung Thiên Tước đáp: - Điều này ty chức hiểu!
Vu Tử Mẫn cùng bốn tay Hồng Hoa võ sĩ từ từ thoái về sau, mở rộng khoảng không phía trước cho Cung Thiên Tước dễ dàng xuất kiếm.
Cung Thiên Tước nhìn chăm chăm Lãnh Thanh Nga thốt lên: - Vô Danh
Hoa, chịu trói …
Nhưng lão còn chưa kịp ra tay thì đột nhiên một bóng người từ trên

không
đáp nhanh xuống án ngay sau người Lãnh Thanh Nga.
“Á!”
Bọn Vu Tử Mẫn đều cả kinh thất sắc.
Lãnh Thanh Nga trong đầu tin chắc là Lộ Vân Phi xuất hiện cứu mình, cho
nên đến nhìn cũng không nhìn lại, hai mắt cứ chăm chăm nhìn Cung Thiên Tước
trước mặt mình chuẩn bị ứng phó. Nhưng đến lúc nàng nhận ra tình hình khác
thường thì đã cảm nhận được một mũi kiếm chỉa thẳng vào ngay hậu chẩm, bất
giác chấn động cả người.
Lãnh Thanh Nga tuy không nhìn thấy, nhưng bọn Vu Tử Mẫn, Cung Thiên
Tước thì đều nhận ra rõ người vừa mới xuất hiện chỉa kiếm khốn chế Lãnh
Thanh Nga là một lão già vận nho sinh, lưỡng quyền nhô cao, hai ánh mắt sáng
lên trong đêm như hai đốm hỏa tinh, chỉ nhìn thì cũng biết là người có nội lực
tinh thâm.
Cung Thiên Tước giọng không giữ được bình tĩnh la lên hỏi: - Bằng hữu là
cao nhân phương nào?
Nho bào lão nhân cất tiếng oang oang như sấm chấn động màng nhĩ: - Bất
tất hỏi danh hiệu lão phu!
Cung Thiên Tước thấy miếng mồi sắp tóm được trong tay thì tự nhiên đâu
lại xuất hiện một lão nhân nhiều chuyện liền tức giận hỏi: - Bằng hữu có ý gì?
Nho bào lão nhân nói: - Nha đầu này chính là người lão phu đang muốn
có được!
Vu Tử Mẫn bên cạnh lạnh giọng nói: - Cô ta là yếu phạm của bổn cung .
“Ha ha ha…” Nho bào lão nhân cất tiếng cười tràng dài rồi nói: - Vu thiếu
chủ, người thì chỉ có một, chúng ta không thể cắt ra làm đôi một

người một nửa.
Biết làm thế nào đây?
Vu Tử Mẫn trong ánh mắt lóe lên tia sáng xanh dữ dội nói: - Các hạ tìm
cô ta với mục đích gì?
Nho bào lão nhân liếc mắt nhìn nhanh Lãnh Thanh Nga một cái ướm giọng nói: - Tìm cô ta để truy cho ra người đứng sau lưng là ai, báo thù cho
những huynh đệ đã bị giết hại. Còn quí cung vì sao lại truy bắt cô ta?
Cung Thiên Tước đáp liền: - Truy tặc!
Nho bào lão nhân "A" lên một tiếng nói: - Cô ta mà lại là tặc ư?
Vu Tử Mẫn chẳng đáp liền hỏi: - Thôi được, các hạ giờ có thể hỏi cô ta đi,
hỏi xong thì giao người cho chúng ta mang đi.
Nho bào lão nhân lắc đầu nói: - Không được, lão phu phải hỏi cô ta nơi bí
mật.
Vu Tử Mẫn quắt mắt gằn trầm giọng nói: - Các hạ không định đối địch với
bổn cung đấy chứ?
Nho bào lão nhân thản nhiên nói: - Ai có chuyện nấy, ai có mưu nấy, lão
phu chẳng cần biết đối địch hay không?
Cung Thiên Tước chen vào nói: - Xem ra chúng ta phải hành động mới
được…
Nho bào lão nhân cười lên ha hả nói: - Cung tổng quản, ngôi từ đường này
hiện tại trong ngoài đều là người của quý cung, lão phu chỉ đơn thân độc mã vào
đây đương nhiên yếu thế đã rõ, nhưng không vì thế mà nao núng. Nếu như quý
cung nhất định đòi mang người đi, thì chỉ còn cách mang một cái xác chết không
hồn mà thôi, nếu không …
Cung Thiên Tước hỏi: - Thế nào chứ?
Nho bào lão nhân nói: - Nếu không thì còn có một biện pháp khả thi.
Cung Thiên Tước chau mày hỏi: - Cái gì mà biện pháp khả thi?
- Lão phu giờ mang người đi, sau khi hỏi xong sẽ giao người lại, được chứ?

- Không được! – Cung Thiên Tước đáp một cách dứt khoát.
Nho bào lão nhân giọng lành lạnh nói: - Thế thì thôi!
Vu Tử Mẫn lên tiếng nói: - Các hạ nếu như giết cô ta thì đừng nghĩ đến
rời được khỏi đây.
Nho bào lão nhân nhếch mép cười nhạt khinh mạn nói: - Lão phu có thể
qua được bao nhiêu trạm gác vòng ngoài vòng trong vào tận đây đương nhiên
chuyệt đột vây thoát thân cũng chẳng khó khăn gì.
Một câu này quả không sai, lão ta có thể vào tận đây mà bọn Hồng Hoa
võ sĩ Tu La Cung bên ngoài không hay biết, đủ chứng tỏ bản lĩnh của lão ta
không tầm thường chút nào. Nói một câu này lão ta rất tự tin.
Cung Thiên Tước vắt óc suy nghĩ xem lão già này lai lịch như thế nào, từ
khẩu âm đến phục trang cho đến thái độ đềâu khó nhận ra được điều gì, nhưng
đột nhiên Cung Thiên Tước cất tiếng lên cười kha khả …
Tiếng cười đột ngột mà có gì khác thường.
Trong tình thế này ma Cung Thiên Tước cất tiếng cười to rõ sự đắc ý, đối
địch căng thẳng tự nhiên lại cười biểu thị đã có nhận biết rõ về đối phương chứ
chẳng nghi.
Nho bào lão nhân nghe tiếng cười Cung Thiên Tước, tâm lý bị ảnh hưởng
không ít, bất giác buộc miệng hỏi: - Cung tổng quản có gì vui ay sao mà cười?
Cung Thiên Tước gật gù nói: - Thì ra là người quen cũ lâu năm gặp lại
nhau, chẳng đáng vui để cười ư?
Nho bào lão nhân giật mình chau mày nói: - Người quen cũ nghĩa là sao?
Cung Thiên Tước còn cười ha hả thêm mấy tiếng nói: - Năm xưa người và
ta lúc ấy đều còn trẻ từng có duyên gặp nhau một lần, nếu như Cung mỗ trí nhớ
không nhầm thì các hạ chính là một thủ hạ đắc lực của Bốc Đại

Khánh – Văn
Thừa Vạn Hữu Thông.
Nho bào lão nhân không khỏi giật mình, nhưng gật đầu thừa nhận nói: -
Khen ngươi trí nhớ tốt, xem như nói không sai, nhưng thì sao chứ?
Cung Thiên Tước thấy mình nói đúng thì cao hứng, nhưng lão không ngờ
tay chân của Bốc Đại Khánh đã hành tẩu trong Trung Nguyên, mà sự xuất hiện
của Văn Thừa Vạn Hữu Thông ở đây quyết chẳng phải đơn giản. Hắn muốn bắt
Vô Danh Hoa bức hỏi người nào chứ?
Bấy giờ nghĩ nhanh trong đầu rồi nói: - Gát qua chuyện năm xưa Bốc Đại
Khánh gây thù kết oán với tiên lệnh chủ không nói đến, nhưng hôm nay Văn
Thừa Vạn Hữu Thông ngươi không thể không chịu thiệt một chút, như thế may
ra còn an thân rời khỏi đây
Không hề nghe Cung Thiên Tước lên tiếng đáp.
Lại nói, chẳng ai biết được Lộ Vân Phi nấp bên trong khí huyết trong người đã sôi lên đến chừng nào.
Khi chàng nghe Cung Thiên Tước nói ra đích danh hiệu lão già vận nho
phục này chính là Văn Thừa Vạn Hữu Thông thì lửa giận bốc lên. Thì ra hắn là
một nhân vật đứng sau Bốc Đại Khánh trong danh sách Huyết yến, thực khéo
chừng như không còn gì khéo hơn.
Lãnh Thanh Nga nãy giờ bị mũi kiếm của Cung Thiên Tước khống chế
chẳng nhúc nhích được chút nào, song phương đều muốn bắt nàng trong tay, mà
đều là những nhân vật danh đầu không nhỏ trong võ lâm. Hy vọng duy nhất
hiện tại của nàng là Lộ Vân Phi có thể kịp thời ra tay cứu nàng.
Lúc này đây võ công cao đến mấy, cơ trí giỏi chừng nào đi nữa cũng bỏ
đi, nàng cảm thấy mình quá sơ ý đồng thời thấy ân hận vì đã không nghe theo

lời khuyên chân thành của Lộ Vân Phi.
Tu La Cung truy bắt nàng thì là điều đương nhiên, nhưng còn người của
Bốc Đại Khánh tìm nàng để làm gì thì chẳng biết được.
Ngừng lại một lúc, Cung Thiên Tước nói: - Họ Vạn kia, chúng ta một đấu
một, ai thắng thì mang nha đầu này đi, bổn cung bảo đảm không có người thứ ba
nhúng tay vào.
Vạn Hữu Thông "hắc hắc" cười lên mấy tiếng lạnh lùng nói: - Cung Thiên
Tước, lão phu hành tẩu giang hồ suốt một đời này, chẳng phải là đứa trẻ lên ba.
Chỉ một câu mà thôi, như điều kiện vừa rồi lão phu đưa ra, hỏi xong sẽ trao
người lại cho quý cung ngay trong đêm nay nếu không…
Lão bỏ lửng câu nói, Cung Thiên Tước liền hất hàm hỏi: - Nếu không thì
sao chứ?
Vạn Hữu Thông giọng lạnh băng băng: - Lão phu chỉ cần nhích tay là tất
cả không còn.
Cung Thiên Tước dù có chiếm ưu thế về người, nhưng giờ thì chẳng sách
nào khả thi được. Vô Danh Hoa không thể chết được, chỉ cần Vô Danh Hoa chết
thì vật bị mất đi chẳng thể nào lấy lại được, Tu La Cung xem như bị trừ danh
trên giang hồ.
Lãnh Thanh Nga vừa rồi có một tia hy vọng sống thoát, nếu như song
phương chấp nhận động thủ, chỉ cần lưỡi kiếm rời khỏi cổ nàng thì chuyện thoát
thân có khả năng thành công.
Vu Tử Mẫn nãy giờ im lặng một bên bấy giờ mới lạnh giọng chen vào nói: - Họ Vạn kia đêm nay ngươi cầm chắc cái chết, chẳng những thế mà còn
chết rất thảm.
Cung Thiên Tước cũng liền bồi thêm một câu: - Hừ! Vạn Hữu Thông, bổn

tổng quản bây giờ bỏ ý định bắt người, ngươi chuẩn bị về chầu diêm vương đi.
Một câu này chính là kế “muốn tiến cố lùi”.
Nên biết lúc này Vạn Hữu Thông đứng quay lưng vào tường, hắn đứng
vừa khéo khuất ánh trăng, cho nên chung quy không ai nhìn thấy được sắc mặt
hắn lúc này biến hoá như thế nào, chỉ nghe hắn đột nhiên “hự” một tiếng nhỏ.
Cung Thiên Tước rung nhẹ kiếm định phát chiêu, thét lên: - Bổn tổng quản động thủ đây.
Vạn Hữu Thông không lên tiếng đáp.
Bấy giờ, Lãnh Thanh Nga bỗng nghe thấy một giọng nói như muỗi ngay
bên tai mình: - Chú ý nghe đây, thi triển thân pháp thật nhanh chạy vào phòng
Giang lão đầu, lão sẽ tiếp ứng cho cô nương.
Lãnh Thanh Nga trống ngực thình thịch, nàng vừa nghe đương nhiên nhận
ra ngay chính là giọng Lộ Vân Phi. Thi triển thân pháp mà chạy nhanh thì
không có vấn đề gì nhưng chàng làm sao bảo đảm được có thể thoát được lưỡi
kiếm của Vạn Hữu Thông?
Nghĩ thì nghĩ, nhưng nàng vẫn tin tưởng Lộ Vân Phi đã nói như thế tất
nắm chắc trong tay, chẳng khi nào chàng đem tính mạng nàng ra mạp hiểm
được. Nàng không thể bỏ qua cơ hội cầu sinh trong tử này, giờ đây đến chuyện
Lộ Vân Phi ẫn thân nơi nào nàng cũng không có thời gian để suy nghĩ.
Cung Thiên Tước bắt đầu di động bước đi tiến lên trước.
Đương nhiên đây chỉ là một động thái như đối phương xem phản ứng thế
nào thôi.
Vu Tử Mẫn và bốn tên Hồng Hoa võ sĩ đã rút kiếm lăm lăm trong tay sẵn
sàng ra tay bất cứ lúc nào.
Không khí tại trường phút chốc trở nên căng thẳng ngột ngạt.

Đột nhiên …
Lãnh Thanh Nga thân hình lách nhanh ra ngoài phóng vút sâu vào bên
trong như một làn khói…
Chuyện xảy ra quá sức đột ngột bất ngờ khiến cho Cung Thiên Tước nghĩ
còn chưa kịp nghĩ, nhưng lão là lão giang hồ thấy biến lập tức phản ứng ngay.
-Bắt người!
Hai tên Hồng Hoa võ sĩ nghe chưa xong mệnh lệnh thì người đã bổ nhào
theo ngay vào hậu điện.
Chúng xông nhanh vào trong phòng “vèo” một vật gì từ bên trong bay ngược ra. Hai tên võ sĩ nhảy vào quá nhanh, thế lại mạnh cho nên căn bản
chẳng kịp ứng phó.
Đột nhiên tiếng la thất thanh kèm theo tiếng rên ưu hử, hai tên võ sĩ thân
hình như hai chiếc thùng lăn ngã trên đất, “bình” một tiếng, gỗ văng tung tóe, thì
ra bên trong bay ra một chiếc bàn gỗ.
Hai tên võ sĩ còn lại thấy thế liền nhảy vào theo ứng cứu, kinh nghiệm từ
hai tên trước, chúng chạy đến phòng ngưng công hoành kiếm đề phòng rồi mới
nhảy vào bên trong, hai tên vừa rồi bị ngã lăn cũng lồm cồm ngồi dậy chạy theo.
Lại nói lúc này Cung Thiên Tước và Vu Tử Mẫn vẫn ngưng mắt nhìn Vạn
Hữu Thông không chớp, vì do lúc này Nguyệt Lão từ đã bị Tu La Cung vây kín
chẳng thể chạy đâu được. Ngược lại cần đối phó nhất lại chính là Vạn Hữu
Thông
Thế nhưng, có một điều mà cả hai ngạc nhiên là Vạn Hữu Thông vì sao
lại để Lãnh Thanh Nga bỏ chạy một cách dễ dàng như thế?
“ Á … Á …”
Còn chưa kịp nghĩ nhiều thì từ trong phòng tiếng rú thảm vang lên, bốn

tên Hồng Hoa võ sĩ theo nhau bay ngược ra ngoài rơi “bịch bịch” trên đất.
Chúng chưa chết hình như người hạ thủ đã lưu tình bọn chúng chỉ trúng chưởng
lực bị đánh văng ngược ra ngoài mà thôi.
Cung Thiên Tước chẳng còn suy nghĩ gì nữa, hét lên một tiếng: - Xem
kiếm.
Thanh kiếm trong tay lập tức vung lên phát ra một chiêu Thanh long thám
huyệt đâm vào người Vạn Hữu Thông.
Cung Thiên Tước đã quyết chí hạ Vạn Hữu Thông càng nhanh càng tốt,
cho nên chẳng cần kể gì đến lễ số giang hồ nữa, kiếm ra chiêu rất nhanh, Vu Tử
Mẫn cũng thế liền phóng kiếm tấn công.
Hai thanh kiếm loáng lên rồi biến mất…
“Phập phập…”
Hai lưỡi kiếm sắt bén cắm ngập vào người Vạn Hữu Thông, thế nhưng
chẳng hề thấy Vạn Hữu Thông né tránh hay có chút phản ứng gì.
Cả Vu Tử Mẫn và Cung Thiên Tước đều giật mình khi nhận ra có điều
khác thường, cả hai vội vàng thâu kiếm lại nhảy thoái về sau.
“Bình” một tiếng cả người Vạn Hữu Thông đổ ập xuống …
Cung Thiên Tước bước nhanh tới xem, bất giác buộc miệng la lên: - Hắn
đã chết từ lâu, sau lưng trúng kiếm.
Vu Tử Mẫn giọng đầy kích động la lên: - Hắn làm sao lại bị giết chứ?
Cung Thiên Tước chung quy là lão giang hồ, vừa quét mắt quan sát thì đã
nhận ra ngay kẽ nứt trên tường nagy sau lưng Vạn Hữu Thông vừa đứng, máu
vẫn còn dính trên khe nứt, liền dùng tay chỉ vào đó nói: - Kẻ ra tay đứng bên
trong kia.
Vu Tử Mẫn đã nhìn thấy vung tay lên định phát chưởng…
Cung Thiên Tước liền giơ tay ngăn lại nói: - Thiếu chủ, nếu không có người này ra tay giết Vạn Hữu Thông, thì chúng ta khó bảo được tính mạng của

Vô Danh Hoa, mà xem ra người này chẳng còn ở sau tường kia. Trước mắt tìm
kiếm Vô Danh Hoa mới là cần thiết.
Vu Tử Mẫn nghe nói thế liền buông tay xuống, rồi cùng nhau chạy nhanh
đến cửa phòng.
Bốn tên Hồng Hoa võ sĩ đã hết rên rĩ trong đó có ba tên đã đứng lên được,
còn một tên chừng như thương thế hơi nặng, nhất thời chưa đứng dậy được.
Cung Thiên Tước không nhảy vào phòng ngay, mà đứng bên ngoài hỏi
vọng vào: - Bằng hữu, ra đi! Đã là anh hùng hảo hán thì cần gì phải giấu đầu lòi
đuôi thế?
Trong phòng tối đen im lặng, không nghe thấy tiếng người đáp lại.
Từ chuyện bốn tên Hồng Hoa võ sĩ cùng lúc bị đánh văng ra ngoài cũng
thấy được bên trong chẳng phải nhân vật võ công tầm thường. Cung Thiên Tước
và Vu Tử Mẫn nhất thời còn do dự chưa biết nên ứng phó thế nào.
Căn cứ vào những điều tra ban đầu thì chỉ biết trong này chỉ có một lão
già thủ từ, chẳng lẽ người vừa rồi ra tay chính là lão già thủ từ?
Vô Danh Hoa rõ ràng vừa rồi chạy vào trong phòng này, mà bên ngoài võ
sĩ Tu La Cung vây kín, nhất định cô ta vẫn còn ẩn đâu đó trong phòng.
Chung quy không thể cứ đứng bên ngoài chờ đợi như thế này được Cung
Thiên Tước sau một hồi suy nghĩ liền di chuyển thân hình, tay tề khí tụ chưởng
đánh mạnh vào cửa sổ…
“ Ầm” một tiếng, cả cánh cửa sổ nát tan bay tứ tán chỉ còn chừa lại khung
cửa sổ bên ngoài.
Dưới ánh trăng mờ nhạt có thể thấy được gian phòng trống không, chẳng
hề nhìn thấy bóng ma nào.
Thực tế, ngay khi bốn tên Hồng Hoa võ sĩ bị đánh bật ra ngoài thì Lộ

Vân
Phi, Giang lão đầu và Lãnh Thanh Nga đã thoát ra ngoài theo một cửa bí mật, từ
đó có một mật đạo thông đến mật thất nằm ngay trong đại điện mà Giang lão
đầu thiết kế đặc biệt.
Mật thất nằm ngay dưới chân bệ thờ, chẳng lớn lắm chừng tám xích vuông, trong gian mật thất chỉ đặt một chiếc giường đơn nhỏ và một chiếc bàn
con hai chiếc ghế. Dưới ánh đèn mờ nhạt, Lãnh Thanh Nga ngồi trên giường,
Lộ Vân Phi và Giang lão đầu ngồi đối diện nhau trên bàn.
Lộ Vân Phi cố ý ngồi quay lưng về hướng Lãnh Thanh Nga, chẳng thèm
để ý đến cô ta.
Lãnh Thanh Nga cứ ngưng mắt nhìn Lộ Vân Phi từ phía sau lưng mà lòng
tư trào bấn loạn, nàng nghĩ rất nhiều nhưng tợ hồ như chẳng nghĩ được điều gì.
Lúc này bên ngoài mật thất Cung Thiên Tước đã triệu tập thêm nhiều võ
sĩ tham gia truy tìm, nhưng cuối cùng đành thất vọng. Quả thực chẳng ai có thể
ngờ cửa đi xuống mật thất lại nằm ngay chính dưới bệ thờ, phải di chuyển bệ thờ
sang một bên mới có thể thấy được, điều này hoàn toàn nằm ngoài suy nghĩ của
người ta.
Trong mật thất ba người sau một hồi trầm lặng, Giang lão đầu lên tiếng
nói trước: - Công tử may mà vừa khéo Vạn Hữu Thông đứng ở đó, nên ra tay
thuận lợi, nếu không…
Lộ Vân Phi chính đang suy nghĩ theo một điều khác quan trọng hơn nói: -
Vạn Hữu Thông đã xuất hiện, xem ra chủ nhân của hắn đã có sách lược hành
động.
Giang lão đầu nói: - Nếu như có Tu La Cung nhúng tay vào thì đó lại là

một trở ngại.
- Đành xem tình hình rồi hành động.
Nói đến đó, chàng hơi ngừng lại mới nói với Lãnh Thanh Nga: - Lãnh cô
nương, xin nói cho thực lòng, cô nương tâm nhập vào Tu La Cung làm gì?
Lãnh Thanh Nga chớp mắt nhìn chàng đột nhiên trong ánh mắt lộ một nét
sắc lạnh đáng sợ giọng cũng thay đổi khác thường nói: - Nhận di mệnh của tiên
từ lấy tính mệnh Tu La Cung chủ.
Một câu này quả thực khiến Lộ Vân Phi và Giang lão đầu kinh ngạc, phóng mắt trong thiên hạ xem người nào dám buông một câu lấy tính mạng Tu
La Cung chủ? Thế mà chỉ bằng một mình cô ta đơn thân độc thế ư?
Tu La Cung thế hiên ngang thiên hạ, uy chấn Trung Nguyên, đến chuyện
gặp được mặt Tu La Cung chủ cũng chưa từng có được mấy người, ngay như Lộ
Vân Phi và Giang lão đầu cũng chưa từng một lần gặp mặt lão ta.
Vừa lúc này, đột nhiên bên ngoài mật thất nghe tiếng tiêu vang lên, qua
một lúc thì tiếng tiêu không còn nữa.
Giang lão đầu chau mày nói: - Có lẽ bọn chúng đã bỏ đi.
Lộ Vân Phi quay trở lại câu chuyện đang bỏ dở: - Theo tôi biết Lãnh cô
nương thâm nhập vào Tu La Cung là…
- Làm tặc!
Lãnh Thanh Nga liền tiếp lời chàng nói ngay.
Lộ Vân Phi nghĩ ngay đến chuyện lần trước Lãnh Thanh Nga cất giấu đồ
vật trong miếu Địa Tạng, liền gật nhẹ đầu đáp: - Tại hạ xưa nay không biết nói
dối, sự thực đúng là thế!
Lãnh Thanh Nga giọng trở nên lạnh lùng nói: - Tôi cũng không lừa đại
hiệp, mục đích chính của tôi thâm nhập vào Tu La Cung là lấy mạng cung chủ.
Nhưng trong Tu La Cung bố trí canh phòng cẩn mật, nếu như chẳng phải tôi đã

có tính toán mọi kế hoạch từ trước, thì có lẽ chẳng đã nằm trong tay bọn chúng
từ lâu.
Nàng hơi ngừng lại một chút, ngưng mắt nhìn Lộ Vân Phi nói tiếp: - Đương nhiên, lần ấy nếu như không có Lộ đại hiệp ra tay tương cứu, thì tôi cũng
không còn sống đến giờ, lúc tôi thoát ra trạm gác bên ngoài thì trúng thương.
Lần thứ hai tôi thâm nhập vào tổng đàn của chúng, nhưng cũng không thành,
theo lời chỉ bảo của gia sư, tôi đánh cắp đi một vật mà bằng vật này trong tay tôi
có thể trả thù bằng một cách khác.
Lộ Vân Phi "A" lên một tiếng hỏi: - Lệnh sư là ai?
Lãnh Thanh Nga nói: - Gia sư là Vạn Diệu Tổ Sư.
Lộ Vân Phi nghe thế liền buộc miệng kêu lên: - Thiên Hạ Đệ Nhất Thần
Thâu.
Lãnh Thanh Nga gật đầu nói: - Không sai, gia sư tuy trộm thành danh,
nhưng trong giang hồ xưa này chưa từng có người nào dám khinh thị.
Lộ Vân Phi cũng gật đầu thừa nhận: - Điều này quả là sự thực!
Lãnh Thanh Nga ánh mắt long lanh ngấn lệ, chừng như trong lòng nàng
đang xúc động mạnh nhớ lại chuyện xưa nói: - Tôi từ nhỏ lớn lên trong vòng tay
gia sư, tiên từ trước lúc lâm chung mang tôi phó thác cho gia sư, chi di ngôn lại
một câu là giết cho được Tu La Cung chủ. Cho đến giờ nguyên nhân tại sao tôi
cũng không hề hay biết.
Lộ Vân Phi và Giang lão đầu nghe một câu này thầm nghĩ bên trong tất
có ẩn tình, bấy giờ cả hai im lặng trầm tư, một lúc Lộ Vân Phi nhớ lại một
chuyện liền hỏi: - Cô nương đánh cắp vật gì của Tu La Cung?
Lãnh Thanh Nga cắn môi nhìn chàng hỏi lại: - Tôi có thể không đáp chứ?
Lộ Vân Phi thấy không tiện ép hỏi liền khẳng khái đáp: - Đương

nhiên là
có thể.

Vong Mệnh Thiên Nhai

Đánh máy: Tiểu Thanh Xà

Hồi 25
Anh Hùng mắc hợm

Trong trấn người ta kháo nhau “Chu rau cải” góa bụa không chịu nổi cảnh
đơn chăn gối chiếc được nữa, cho nên đã theo chân một người bên ngoài đi mất.
Nhưng cũng có người nói “Chu rau cải” nương thân vào một am ni, định
quy y tam bảo thanh tu những ngày xế chiều.
Đồn đại thì mặc đồn đại, nhưng chẳng ai rảnh công đi điều tra xem hư
thực ra sao, vì đằng nào thì chuyện cũng không liên can gì đến mình.
Nhưng duy nhất có một người chú ý đến tin này, người đó chính là Lộ Vân
Phi.
Chàng trở lại trấn tiếp tục hành động theo chuyện của mình, khi nghe phong phanh những tin này, chàng đã cất công đi điều tra, cuối cùng xác thực
đúng là Chu Tam Mị náu thân trong một ni am.
Chuyện Tống Đại Sơn và Hồng lão thất nằm chết ngay trong phòng thị,
tiếp đó lại là cái chết của Âu Thiếu Bạch trong miếu Địa Tạng đủ để cho một
con người giảo hoạt như hồ ly của thị cũng biết được tình hình đã đến hồi
nghiêm trọng.
Chu Tam Mị dù gan lớn bằng trời đi nữa thì cũng không còn đủ can đảm
để lưu lại một mình trong ngôi nhà tranh của mình.
Bấy giờ đêm đã khuya, Lộ Vân Phi đã chờ đợi trong rừng trúc ngay trước
ni am từ lâu.
Chàng muốn giết Chu Tam Mị thực dễ như trở bàn tay, nhưng chàng

muốn
thị cần phải sống tiếp, vì từ thị còn có thể lần ra được những tên đầu não, chàng
không thể nào quá vội vàng để đả thảo động xà.
Một bóng người từ xa phóng nhanh đến hướng am, người này dừng lại
ngay bên ngoài am môn, dùng cách kêu lên như tiếng cú đêm ba tiếng, rồi nhảy
người lẫn nhanh vào trong rừng trúc.
Không lâu sau, lại thêm một bóng người từ trong am phóng ra, thân pháp
rất linh hoạt nhanh nhẹn.
- Ở đây!
Người kia nghe tiếng quen liền bước đến lại gần hỏi: - Mạc chưởng quầy,
thâm canh tìm đến hẳn có chuyện gì quan trọng?
Thì ra người kia không ai khác, mà chính là Ngột Ưng Mạc Vũ, một tay
chân đắc lực nhất của Bốc Đại Khánh, hiện thân thế che kín dưới vỏ bọc chưởng
quầy Tân Lai khách điếm.
Lộ Vân Phi nấp người kín trong rừng trúc gật nhẹ đầu thầm nghĩ: - Quả
nhiên không sai, Mạc Vũ đang đêm đến liên lạc với Chu Tam Mị, nhất định có
tin gì quan trọng…
Bấy giờ liền nghe Mạc Vũ lên tiếng nói: - Tình hình hiện tại đã rất nghiêm trọng, tên quái khách đội nón kia nhất định là kẻ thù năm xưa của chủ
nhân chúng ta, ta đã phi báo mọi chuyện ở đây, nhận được chỉ thị của chủ nhân
tạm thời án binh bất động, ngày hưng sư động chúng quét tận võ lâm Trung
Nguyên cũng không còn xa…
Chu Tam Mị kích động nói: - Tôi chỉ mong sớm đến người ấy, tên quái
khách kia thật đáng gờm, có dịp được róc xương xẻ thịt hắn ra mới hả hận.
Ngột Ưng Mạc Vũ trầm giọng cảnh cáo: - Hắn không phải là tầm thường,

huống gì chúng ta còn chưa biết đích xác hắn lai lịch thế nào, muốn đối phó hắn
vào lúc này chẳng phải là điều đơn giản.
Đương nhiên, thủ hạ tay chân của Bốc Đại Khánh đã có không ít người
biết rõ lai lịch thân thế của quái khách bí ẩn kia, chỉ có điều bất cứ tên nào biết
được thì vĩnh viễn chẳng mở miệng được mà thôi.
Lộ Vân Phi nấp bên trong nghe thế thì cười thầm nghĩ: - Các ngươi sẽ
nhanh chóng biết được lai lịch của ta.
Rồi chàng lại nghĩ, chẳng ngờ Bốc Đại Khánh âm mưu tảo sạch Trung
Nguyên hòng làm bá chủ, đủ thấy dã tâm của hắn đáng sợ đến chừng nào?
Im lặng một lúc Chu Tam Mị lên tiếng: - Nói thế, chúng ta hiện tại chỉ co
vòi trong vỏ kín, không có bất cứ hành động nào sao?
"Ừm" Mạc Vũ đáp nhẹ một tiếng trong họng rồi nói: - Tạm thời là thế, chừng nào có chỉ thị gì mới truyền vào, ta sẽ cho người đến truyền lệnh cho
ngươi. Hiện tại ta có một chuyện cần làm, ta đi đây.
Nói rồi lão phất tay áo tỏ câu chuyện kết thúc rồi quay nhanh người định
đi…
- Các hạ, khoan đi!
Đột nhiên một giọng nói trầm lãnh vang lên khiến cả Ngột Ưng Mạc Vũ
và Chu Tam Mị đều giật mình chấn động, chúng quay đầu nhìn thì nhận ra một
bóng người đầu đội chiếc nón trúc che kín nửa mặt. Trong rừng trúc tối đen
càng khó nhìn ra được khuôn mặt vàng như nghệ của Lộ Vân Phi.
- Ngươi là…
Ngột Ưng Mạc Vũ giọng không được bình tĩnh thốt lên, nhưng chung quy
không hỏi được hết câu.
Lộ Vân Phi lạnh lùng đáp: - Chính là người mà các ngươi cần tìm lai lịch -
Quái khách…

Chu Tam Mị theo bản năng nhích người gần vào bên người Ngột Ưng Mạc
Vũ, run giọng nói: - Đúng là hắn rồi, kẻ từng ra tay cứu Âu Thiếu Bạch… có lẽ
hắn âm mưu đen tối…
Ngột Ưng Mạc Vũ lão luyện giang hồ, gật nhẹ đầu nói: - Không sai! Rồi nhìn Lộ Vân Phi từ đầu đến chân, song chẳng nhận ra gì được từ vẻ
bên ngoài của chàng ngoài đôi mắt tinh anh sáng như sao, lão bắt gặp ánh mắt
ấy tự nhiên thấy hơi khiếp, nhưng vẫn trấn tĩnh nói: - Các hạ có thể cho biết tôn
tính đại danh?
Lộ Vân Phi nói: - Đương nhiên, ta xuất hiện gặp các vị chính là có ý đó.
"Ồ" Ngột Ưng Mạc Vũ thốt lên một tiếng chừng như hơi ngạc nhiên, chau
mày nói: - Vì sao?
Lộ Vân Phi nhún vai lãnh đạm nói: - Vì đã đến lúc không cần giấu mặt
trước các vị.
Bằng kinh nghiệm, Ngột Ưng Mạc Vũ nhận ra được nguy cơ tiềm ẩn, nhưng hắn không tỏ ra yếu nhược trước đối phương nói: - Thế thì vạn hạnh, các
hạ là…
- Chưa vội gì!
Lộ Vân Phi cắt ngang lời hắn, rồi nói: - Năm xưa khi xảy ra trường Huyết
yến, các hạ hẳn cũng là một trong những nhân vật đứng đầu tổ chức chứ?
Nghe một câu này Ngột Ưng Mạc Vũ hơi giật mình, đối phương có quan
hệ gì với Huyết yến năm xưa mà lại hỏi?
Một ý niệm trong đầu khởi lên khiến hắn sinh nghi liền nói: - Lão phu có
thể đáp thẳng, nhưng trước tiên phải biết các hạ là ai? Có can dự gì chuyện
Huyết yến năm xưa mà lại hỏi điều này?
Một câu khôn khéo, đủ thấy lão ta lịch duyệt giang hồ, Lộ Vân Phi muốn

biết rõ thì tất phải nói ra lai lịch, bấy giờ chàng gật đầu nói: - Các hạ nói không
sai, xem ra các hạ rất nôn nóng muốn biết lai lịch thân thế của tại hạ?
Ngột Ưng Mạc Vũ nói: - Có thể nói là vậy.
- Cũng được, nhưng phải nói trước một điều, hai vị càng biết sớm lai lịch
của tại hạ thì càng sớm theo chân đồng bọn đi trước như Tam Thanh Quán chủ
hay Âu Thiếu Bạch…
- A!
Cả Ngột Ưng Mạc Vũ và Chu Tam Mị gần như đồng thah la lên.
- Thì ra Tam Thanh Quán chủ và Âu Thiếu Bạch đều chết dưới tay ngươi?
Lộ Vân Phi lạnh lùng nói: - Và cả tên họ Hồng, tay chân đắc thủ của ngươi.
Một câu này càng khiến cho Ngột Ưng Mạc Vũ chấn động, mà nhất là
Chu Tam Mị, chính Hồng lão thất chết ngay trẹn giương thị, cho đến lúc này nếu
như không phải Lộ Vân Phi đích thân nói ra, thì có lẽ thị chẳng bao giờ lần ra
được sự thật.
Chừng ấy biết được Tống Đại Sơn cũng chết dưới tay người này chứ
chẳng nghi.
Ngột Ưng Mạc Vũ run lên nghiến răng thét lớn: - Nói đi. Ngươi là ai? Vì
sao mãi ra tay giết người của chúng ta?
Lộ Vân Phi ánh mắt quát lên dữ dội: - Lộ Vân Phi!
"Á …"
Cả hai thất thanh la lên: - Kim Bài Sát Thủ!
- Không sai!
- Ngươi… có thù oán gì với chúng ta, sao lại…
Lộ Vân Phi "hừ" một tiếng nặng nề nói: - Ma Âm Kiếm Thần La Chí Viễn chính là gia sư.
- Sao? Ngươi là truyền nhân của Ma Âm Kiếm Thần La Chí Viễn?
Mấy tiếng này lọt vào tai khiến cho cả Ngột Ưng Mạc Vũ và Chu Tam Mị
đều chấn động thất sắc, bọn họ không thể ngờ được nhân vật Quái khách thần bí

chính là truyền nhân của Ma Âm Kiếm Thần La Chí Viễn, nếu thế thì Lộ Vân
Phi trở thành một đại kình địch mà chúng gặp.
Bấy giờ cả Ngột Ưng Mạc Vũ và Chu Tam Mị bất tri bất giác đã đứng sóng vai bên nhau, bốn ánh mắt đầy căm thù và hàm chút hốt hoảng ngưng nhìn
Lộ Vân Phi, qua một lúc Ngột Ưng Mạc Vũ trấn tĩnh nói: - Giờ ngươi định thế
nào?
- Đơn giản nợ máu trả bằng máu.
Ngột Ưng Mạc Vũ thét lên: - Ngươi tưởng đòi được máu kia dễ dàng lắm
sao? Hừ … Kim Bài Sát Thủ, hôm nay bổn nhân sẽ cho ngươi trùng phùng với
gia phụ của ngươi.
- Ha ha ha ha … hahaha …
Lộ Vân Phi ngửa cổ cất tiếng cười dài, căn bản không coi đối phương vào
đâu...
Ngột Ưng Mạc Vũ lão giang hồ ma mãnh, thấy thần thái chàng như thế
liền đánh mắt ra hiệu cho Chu Tam Mị, chừng như bảo nhanh rời khỏi đây.
Chu Tam Mị nhận được thị ý, chính định di chuyển thân hình thì đột nhiên
tiếng cười Lộ Vân Phi ngừng bặt, giọng chàng lanh băng băng: - Tại hạ đã nói,
các người mỗi khi đã biết được tánh danh và lai lịch của tại hạ thì chẳng bao giờ
còn bước đi được nửa bước.
Một câu hết sức lãnh ngạo tàn khốc đến Chu Tam Mị nghe sắc mặt cũng
tái nhợt trông thảm hại.
Ngột Ưng Mạc Vũ thét lên: - Tam Mị chạy nhanh đi, một mình ta ứng phó
với hắn đủ rồi.
Miệng quát thì tay đã rút kiếm vung lên chém mạnh tới một đường thẳng
vào người Lộ Vân Phi.
Chu Tam Mị nghe thế, liền quay nhanh người tung chân phóng

chạy...
Ánh kiếm loáng nhanh lên rồi vụt tắt thế kiếm của Ngột Ưng Mạc Vũ cực
nhanh nhưng chỉ chém mạnh vào khoảng không trước mặt.
Nhưng còn thêm một ánh kiếm thứ hai càng nhanh hơn, chính là Lộ Vân
Phi ra kiếm, thân hình lành lách tránh nhanh đường kiếm của Ngột Ưng Mạc Vũ,
kiếm xuất ra chiêu chằm thẳng vào hậu tâm của Chu Tam Mị không sai một ly.
Chỉ nghe Chu Tam Mị rú lên một tiếng cực thảm, thân hình run lên một
lúc rồi đổ vật xuống, Lộ Vân Phi dừng thân hình lại bất động như một pho tượng.
Ngột Ưng Mạc Vũ chấn động vô cùng, chẳng tin nổi thân pháp và kiếm
pháp của Lộ Vân Phi lại đạt đến đỉnh cao thâm mạc trắc như thế, giờ thì lão đã
tin truyền ngôn trên giang hồ về nhân vật thần bí Kim Bài Sát Thủ.
Ngột Ưng Mạc Vũ nghiến răng thét lên: - Kim Bài Sát Thủ, ngươi quả tàn
độc không tưởng, hôm nay ta phải lấy mạng ngươi.
- E rằng các hạ không bao giờ có được bản lĩnh để làm chuyện ấy.
-Ngươi xem.
Nói rồi hắn vung kiếm lên, nhưng kiếm nửa chừng thì khựng lại…
Nguyên lúc ấy cũng một ánh kiếm loáng lên, nhưng lại nhanh như một
ánh chớp sáng rồi vụt tắt, Lộ Vân Phi kiếm ra sau mà đến trước, khiến cho Ngột
Ưng Mạc Vũ không còn cơ hội để ra hết đường kiếm.
Ngột Ưng Mạc Vũ trợn mắt chăm chăm nhìn Lộ Vân Phi, khóe môi trào
máu tươi, lắp bắp mấy tiếng: - Ngươi… ngươi…
Rồi thân hình đổ ầm xuống trên đất, chừng như đến chết hắn còn chưa tin
nổi trong thiên hạ có người ra kiếm nhanh đến như thế.
Lộ Vân Phi chùi máu trên kiếm lên thi thể Ngột Ưng Mạc Vũ, đến nhìn
cũng không cần nhìn chàng quay đầu nhìn vào trong ni am, trong đầu nghĩ: -

Không biết trong am này của ai, Chu Tam Mị ẩn thân ở đây có lẽ cũng là tay
chân đồng bọn với thị, ta thử truy xem người nào trong này?
Nghĩ thế chàng liền bước chân đến cửa am.
Nhìn lên chỉ thấy trên cửa am hoành ngang một tấm biển ghi mấy chữ lớn:
"Liên Hoa Am".
Thấy cửa chỉ khép hờ, chàng liền đẩy cửa bước vào. Chính điện am không lớn lắm, nhưng một khám thờ uy nghi với tượng Quan Thế Âm từ bi và
nhiều tự khí khác.
Lộ Vân Phi đưa mắt nhìn quanh một vòng rồi rảo chân đi lui phía sau hậu
điện. Sau hậu điện hai gian phòng nhỏ, một phòng cửa mở một phòng cửa khép
kín, chàng nghĩ ngay phòng cửa mớ là của Chu Tam Mị nghỉ, còn phòng kia nhất
định có người khác.
Nghĩ vậy chàng liền bước đến gõ cửa mấy tiếng ất giọng nói: - Xin hỏi có
ai bên trong không?
Không nghe thấy tiếng đáp lại nhưng lại nghe thấy tiếng người trở mình.
- Xin hỏi ở đây có người không?
- Ai thế?
Quả nhiên có tiếng người đáp lại, nghe giọng nữ nhân hơi lớn tuổi.
Tiếng mở cửa vang lên cót két, rồi một chiếc đầu thò ra, Lộ Vân Phi nhìn
thì thấy đó là một vị trung niên ni cô, thân vận áo nâu cổ đeo chuỗi hạt, nét mặt
hiền hòa ngưng mắt nhìn chàng chừng như rất kinh ngạc thốt lên: - A , thí chủ,
thí chủ là…
Lộ Vân Phi để mắt quan sát nhanh vị trung niên ni cô này, nhưng không
nhận ra chút tà ác nào khả nghi, chàng nghĩ nhanh: - Chẳng lẽ người này không
phải là đồng bọn của Chu Tam Mị, không biết gì về hành vi của thị?
Trong đầu nghĩ như thế, chàng liền đáp nhanh: - Tôi có chuyện muốn hỏi

ni sư…
Trung niên ni cô nghe thế liền nghiêng người nói: - Vậy à, xin mời thí chủ
vào trong ngồi xuống nói chuyện.
Lộ Vân Phi bước chân vào trong phòng ni cô nhanh chóng khêu ngọn đèn
cháy lớn lên, chỉ thấy một chiếc giường đơn kê sát góc trong, bân ngoài này là
một chiếc bàn với hai ghế mộc mạc, nhưng các thứ đều tươm tất sạch sẽ.
Trung niên ni cô pha một ấm trà rót ra hai chén đặt xuống bàn nói: - Mời
thì chủ dùng trà rồi nói chuyện.
Thái độ thản nhiên như không hề hay biết chuyện gì bên ngoài của trung
niên ni cô khiến Lộ Vân Phi hơi ngạc nhiên, khả năng Chu Tam Mị lợi dụng nơi
này để giấu thân mà thôi, chẳng liên qua gì đến người này. Ta đừng hỏi thì hơn.
Nghĩ vậy, chàng nói: - Có lẽ làm phiền sư ni tôi xin kiếu vậy!
Ni cô ngưng mắt nhìn chàng ngạc nhiên hỏi: - Sao thế? Vừa rồi thí chủ
nói là có chuyện muốn hỏi, sao giờ lại…
Lộ Vân Phi gật nhẹ đầu, nghĩ nhanh: - Đằng nào thì sáng mau người này
cũng biết được Chu Tam Mị đã chết, ta nói trước càng hay.
- Xin hỏi ni sư, Chu Tam Mị đến ở đây từ lúc nào?
Ni cô tròn mắt nhìn chàng hỏi lại: - A … thí chủ hỏi Chu Tam Mị nào?
Lộ Vân Phi nghe thì ngược lại cũng bất ngờ nói: - Chẳng lẽ trong này không phải có một vị trung niên phụ nhân đến ở?
“À” ni cô chừng như nhớ ra liền gật đầu nói: - Đúng, cách đây không lâu,
trong bổn am có một quả phụ đến đầu thân xin tu nhưng đâu phải họ Chu …
- Ra thế, xin hỏi vị đó họ gì?
- Họ Thẩm, tên Châu. Có lẽ thí chủ tìm nhầm người chăng?
Lộ Vân Phi lắc đầu nói: - Người tôi tìm thì không nhầm được có chăng chỉ
là thay tên đổi họ mà thôi.
Ni cô ánh mắt đầy kinh ngạc nói: - Thay tên đổi họ? Nói thế … À, thí

chủ
ngồi tạm đây cứ uống nước tự nhiên, tôi đi gọi Thẩm Châu đến hỏi cho rõ.
Nói rồi, không đợi Lộ Vân Phi phản ứng như thế nào, ni cô đi nhanh ra
cửa chừng như đi gọi người mà bà ta gọi là Thẩm Châu.
Nhưng chỉ một lát sau bà ta chạy trở vào lại mặt hớt ha hớt hãi la lên: -
Không thấy người đâu cả.
Lộ Vân Phi xác định chắc chắn Chu Tam Mị đã thay tên đổi họ để che
giấu tung tích của mình khi ấy liền nói: - Đừng tìm nữa, bà ta đang ở ngoài cửa,
nhưng không bao giờ trở vào đây được nữa.
- Hả? Thí chủ nói thế … là sao?
- Chết, bà ta đã chết.
Ni cô thất thanh la lên: - Á … chết? Sao lại chết?
Lộ Vân Phi nhìn bà ta trấn an: - Ni sư xin bình tĩnh ngồi xuống, tại hạ sẽ
nói rõ mọi chuyện…
Trung niên ni cô lúc ấy mới ngồi xuống ghế, mặt còn chưa hết vẻ kinh
hoảng run giọng hỏi: - Sao?
- Người mà ni cô gọi là Thẩm Châu thực ra chính là Chu Tam Mị, vốn ở
trong Vĩnh Xương trấn bán rau cải, ai cũng ngỡ thị là một quả phụ đáng thương,
nhưng thực ra thị là một con hồ ly tay chân của một tên ác ma ngoài quan ngoại,
thị nhận mệnh lệnh vào Trung Nguyên dưới cái lốt như thế để hành động một
âm mưu bá chủ Trung Nguyên.
Trung niên ni cô la lên: - Nói thế … đều là người trong giang hồ?
- Không sai!
- Thế mà tôi chẳng hay biết gì, bà ta đến đây đầu thân xin tu, nói rằng thân cô thế quả, chẳng vướng bận con cái cha mẹ xin đầu thân bán thế xuất gia.
Bần ni vốn còn có thêm một đệ tử, nhưng nó xin về quê thăm mẹ già bệnh cả
tháng nay, cho nên khi thấy bà ta đến mới nghĩ thêm một người cùng

tu cũng đỡ
hoang vắng, nào ngờ …
Lộ Vân Phi nói: - Điều này cũng chẳng trách, hồi tối nay thị lén ra trước
cửa am gặp thêm một người nữa, chính là đồng bọn của thị, cả hai đều bị tại hạ
giết chết.
Trung niên ni cô càng kinh hãy hơn lắp bắp nói: - Là đồng bọn với chúng?
- Đúng vậy.
- Giờ tại hạ sẽ lo hậu sự cho bọn chúng.
- A Di Đà Phật! Hậu sự thì tôi có thể làm được, thí chủ xin cứ yên tâm
Lộ Vân Phi nói: - Tại hạ xin cáo từ.
Trung niên ni cô nhìn chàng như thầm kính phục lẫn hàm ơn nói: - Nếu
không có thí chủ đến đây vạch mặt bà ta thì tôi đến chết cũng chẳng biết, thí
chủ xin uống chén trà nóng rồi đi.
Vừa nói bà ta vừa chìa chén trà tới một cách chân tình.
Chén trà bốc hương thơm nhè nhẹ thực khiến người ta khó từ chối, Lộ Vân
Phi nghĩ cũng không để phụ lòng trung niên ni cô, liền nắm chén trà liêm nhấp
một ngụm nhỏ. Vị trà ngọt nhè nhẹ, hương trà thoảng thơm khiến tinh thần sảng
khoái, đúng là loại danh trà.
Lộ Vân Phi uống hết chén trà, rồi xin cáo từ bước đi.
Ra khỏi am, nhìn lại hai cái xác bọn Chu Tam Mị và Ngột Ưng Mạc Vũ
vẫn còn đó, chàng kéo chúng vào một góc rừng trúc, rồi mới bước chân về
hướng trấn.
x X x
Đi được chừng nửa dặm, bỗng nhiên chàng thấy tay chân như mềm nhũn
ra, bước chân chẳng còn mạnh mẽ như trước thì kinh ngạc, chàng liền vận chân
khí xem có gì khác thường trong người. Nhưng không vận thì thôi, vừa vận chân

khí thì chàng chấn động thất sắc, nguyên chân khí trong người chàng hầu như
thất tán không đề tụ được, vì sao lại như thế được chứ?
Lộ Vân Phi nghĩ nhanh đến trung niên ni cô, nhưng bà ta đâu có gì khả
nghi, bất chợt nhớ lại chén hương trà mà chàng đã uống chẳng lẽ…?
Nghĩ còn chưa dứt, đột nhiên…
- Đứng lại!
Một tiếng quát đanh lạnh vang lên, chỉ nghe cũng biết là giọng một nữ
nhân có tuổi.
Lộ Vân Phi ngừng chân quay người lại nhìn, định thần nhìn kỹ chàng nhận
ra đó chính là trung niên ni cô, không nói chàng cũng có thể đoán ra chính là kẻ
đã ngầm trong dụng độc ám toán mình, thị nhất định là một thủ hạ đắc lực khác
của Bốc Đại Khánh ẩn thân dướt lốt ni cô trong Liên Hoa am này.
Thực chẳng ngờ Bốc Đại Khánh mưu đồ Tu La Cung, thủ hạ hiện thân
dưới nhiều lốt người là đạo sĩ, là chưởng quầy, là bán rau, là ni cô đủ thấy tay
chân của hắn đã tiềm phục tại Trung Nguyên không ít chẳng biết còn có bao
nhiêu tên chưa biết mặt.
Trung niên ni cô ánh mắt lạnh lùng đáng sợ, cũng đã bói lên ý đồ của thị
quyết lấy mạng Lộ Vân Phi cho được.
Lộ Vân Phi trong người giờ đây đã trúng độc, chân khí toàn thân gần như
thất tán, đề tụ chẳng được, chàng tuy chưa biết nó là loại độc gì, nhưng xem ra
thuộc loại độc bàng môn tả đạo chứ chẳng nghi.
Với công lực của chàng mà nói, phóng mắt trong thiên hạ có được mấy
người sánh bằng, nhưng lúc này đây trong người trúng độc công lực ngưng triện
không đề tụ được, chàng chỉ như một nho sinh trói gà không chặt, đừng nói gì là
đối phó với một tay chân thủ hạ của Bốc Đại Khánh.

- Ngươi là Kim Bài Sát Thủ?
- Không sai!
- Kim Bài Sát Thủ, ngươi phải trả giá cho những chuyện ngươi làm.
Lộ Vân Phi trấn tĩnh nói: - Trả giá gì?
- Ngươi từng cản trở chuyện của chủ nhân ta, ngươi lại giết nhiều người
của chúng ta, hắc … giờ trong người ngươi đã trúng tán công độc của ta, thì xem
như ngươi tới số.
Lộ Vân Phi giật mình, mấy tiếng tán công độc khiến chàng nhớ tới một
người liền la lên: - Ngươi là …là Bách Độc Xà Trương Nhị Nương?
Trung niên ni cô cất tiếng cười lớn nói: - Không sai, đáng tiếc khi ngươi
biết cũng chính là lúc tính mạng ngươi chấm dứt.
Nói đến đó, ác ni Trương Nhị Nương ánh mắt trừng lên nhìn Lộ Vân Phi
rít giọng: - Ngươi còn nghĩ sống để rời khỏi đây chăng?
Lộ Vân Phi bình tĩnh hỏi: - Ngươi định làm gì ta?
Trương Nhị Nương mắt ngầu đỏ dữ dội, giờ đây mới nhân ra bộ mặt thật
của một con ác xà.
- Đem ngươi tế sống những huynh đệ của ta đã bị ngươi sát hại.
- Ngươi làm nổi sao?
- Họ Lộ kia, giờ thì ngươi nắm kiếm còn nắm không vững, há còn nói hùng hồn thế kia ư? Hừ, mau nộp mạng đi.
Thực vậy, Lộ Vân Phi lúc này đến nhấc kiếm lên còn không nổi, không
chịu mệnh cũng không còn được.
Chàng hốt nhiên cất tiếng cười nhạt, trong tiếng cười chừng như có chút gì
chua chát mỉa mai cho mình. Chàng ngờ nhiêu ngày hành cước giang hồ tìm kẻ
thù phục hận cho ân sư, giờ gần đến đích lại rơi vào trong tay một ác ni, chàng
hận mình vừa rồi quá sơ hốt, cho nên mới trúng nguỵ kế của Trương Nhị Nương.
Chẳng thể ngờ kết cục lại chết trong tay một ma nữ mới đáng cười làm sao.
Trương Nhị Nương di hình bức tiến tới chỉ một cái vung tay đã chộp

được
tay nắm kiếm của Lộ Vân Phi.
- Giờ thì ngươi theo ta trở lại am.
Lộ Vân Phi gắng vùng ra nhưng hoàn toàn vô ích, chàng nghiến răng nói:
- Muốn giết ta thì giết đi.
Trương Nhị Nương rít lên: - Ta đem ngươi làm vật tế, đi…
- Không!
- Hắc …hắc … ta mang ngươi về khó khăn gì chứ?
- Hừ …
- Kim Bài Sát Thủ chịu mệnh đi
Trương Nhị Nương miệng thét, tay kia đã nhanh chóng chộp vào Uyển
mạch trên tay trái của chàng, Lộ Vân Phi chỉ thấy đầu óc tối sầm lại thân hình
muốn ngã …
Nhưng, trong khoảng khắc ấy chàng nhận ra một điều khác thường, tay bị
chộp bỗng dưng bị buông lỏng ra, tiếng thân hình đổ “huỵch” xuống đất.
Chàng cố trấn tĩnh lại tinh thần ngưng mắt nhìn, nhận ra một khuôn mặt
hoa lệ xinh đẹp ngay trước mặt mình, một khuôn mặt không hề xa lạ chút nào,
nhưng hoàn toàn bất ngờ đối với chàng.
Thân hình chàng được hai bàn tay mềm mại đỡ lấy, giọng nói ấm áp quen
thuộc vang lên: - Không sao, huynh chẳng chết được đâu, tôi chẳng bao giờ để
huynh chết như thế này được.
Lộ Vân Phi nghe giọng nói ấm áp quen quen này thì đầu óc đã hồi tỉnh
hẳn, giờ chàng đã nhận ra người đang đỡ chàng chính là Vô Danh Hoa Lãnh
Thanh Nga.
- Là cô …
- Lộ đại hiệp, tôi theo chân huynh từ khi huynh rời khỏi Nguyệt Lão từ …
- À ta …
Chàng chỉ thốt được một tiếng nữa, cả người hôn mê đi chẳng hay

biết gì
nữa.

Vong Mệnh Thiên Nhai

Đánh máy: Tiểu Thanh Xà

Hồi 26
Hoá ra kẻ thù lại là "Cha"

Lộ Vân Phi tỉnh lại và cảm nhận được ngay có một bàn tay rất mềm mại
đang mơn man trên má mình.
Chàng không dám mở mắt nhìn vì đoán biết bàn tay đó là của ai.
Chợt thấy có một viên dược hoàn được nhét vào miệng, chàng không chút
do dự nuốt ngay vào rồi mở mắt ra.
Chàng đã đoán không sai, trước mặt là Lãnh Thanh Nga.
Nàng cất giọng hết sức dịu dàng: -Lộ đại hiệp đừng lo. Thương thế không
nghiêm trọng lắm đâu, chỉ bị tán lực thôi, sẽ nhanh chóng hồi phục.
Lộ Vân Phi hỏi: - Đây là nơi nào?
Lãnh Thanh Nga nhoẻn miệng cười đáp: - Địa Tạng Miếu.
- À…
Lộ Vân Phi à một tiếng. Chàng chợt nhớ rằng Lãnh Thanh Nga đã giấu
một vật ở đây, nhưng không biết đó là vật gì.
Lãnh Thanh Nga nói: - Lộ đại hiệp cứ nằm ở đây, để tôi đi kiếm thứ gì ăn.
Nhưng chợt nghĩ ra điều gì, lắc đầu: - Không được! Lỡ ra có người đến…
À… Tốt rồi! Dưới bệ thờ có một nơi ẩn mình rất tốt!
Rồi không chờ Lộ Vân Phi đồng ý hay không, nàng bế thốc chàng lên đưa
tới đặt dưới bệ thờ Phật xong mới quày quả đi ra, vừa đi vừa quay lại nói: - Tôi
sẽ trở về ngay!
Lộ Vân Phi thầm nghĩ: - Mình từng cứu cô ta, bây giờ cô ấy lại cứu mình,
thế là không ai nợ gì ai. Nay ở đây không còn việc gì nữa, cần phải rời khỏi đây

đuổi theo Đỗ Phi Hùng và truy tìm Bốc Đại Khánh mới được.
Quyết định xong, chàng lập tức tập trung thần trí vận tâm pháp, hy vọng
sẽ hành động được trước khi Lãnh Thanh Nga quay về.
Qua chừng nửa canh giờ đã thấy thiếu nữ trở lại, đến bên bệ thờ cất giọng
dịu dàng nói: - Lộ đại hiệp! Tôi đã về đây! Đã tìm được đồ ăn rồi, chúng ta sẽ
điểm tâm một chút!
Tim Lộ Vân Phi đập rộn lên.
Lúc này công lực của chàng khôi phục được ba thành, thầm hối hận không
đi khỏi đây sớm hơn, bây giờ đã không kịp nữa.
Lãnh Thanh Nga đưa thức ăn vừa mua được bày lên bên bệ thờ nói: - Lộ
đại hiệp khôi phục lại công lực thật nhanh! Nào chúng ta ăn kẻo nguội!
Lộ Vân Phi chỉ gật gật đầu.
Đột nhiên Lãnh Thanh Nga nhìn ra cửa, gấp giọng nói khẽ: - Có người
đến! À… bọn võ sĩ ở Tu La Cung rồi! Huynh cứ ở đây đừng lên tiếng, cứ để
mặc tôi đối phó.
Nói xong bước ra chặn trước bệ thờ.
Lúc này đã có bảy tám tên võ sĩ hiện ra trước cửa điện.
Lộ Vân Phi tính nhanh trong đầu, lường trước những tình huống nguy hiểm
nhất có thể xảy ra.
Quyết không thể để sự việc đột biến trước, chàng liền khẩn trương vận
công, cố khôi phục được công lực càng nhanh càng tốt.
Vì sợ Lộ Vân Phi bị đối phương phát hiện, Lãnh Thanh Nga chủ động bước ra khỏi miếu điện.
Bọn võ sĩ lập tức tạo thành thế bao vây, lúc này tăng thêm tới mười mấy
người.
Không ai nói tiếng gi, chừng như bọn võ sĩ đang chờ ai đến.
Lãnh Thanh Nga cũng im lặng chờ sự việc diễn tiến.
Lúc sau bên ngoài có tiếng ngựa hí rồi một đoàn người tiến vào.
Dẫn đầu là một lão nhân bận cẩm y, chừng năm mươi tuổi, diện mạo

và
phong thái hết sức uy nghiêm.
Bọn võ sĩ trong viện đều cúi người hành lễ.
Đôi má của Lãnh Thanh Nga chợt trắng bạch lại, ánh mắt phát ra những
tia căm hận nhếch mép cười nói: - Không ngờ Tu La Lệnh chủ thân tự quang
lâm, thật vinh hạnh!
Vòng người giãn ra, ngường chỗ cho Tu La Lệnh chủ bước vào, đi thẳng
tới trước mặt Lãnh Thanh Nga: - Cô nương là Vô Danh Hoa?
Lãnh Thanh Nga lạnh lùng đáp: - Không sai!
Tu La Lệnh chủ lại hỏi: - Lai lịch thế nào?
- Không nói được!
- Cô nương không phải là đồng bọn của Bốc Đại Khánh chứ?
Lãnh Thanh Nga đáp: - Không hỏi nhiều. Đã nói không là không!
Giọng Tu La Lệnh chủ trở nên nghiêm khắc: - Cô nương theo lệnh của ai
tới Tu la Cung trộm bảo vật trấn cung?
Lãnh Thanh Nga lắc đầu: - Đó là tự ý của ta, không theo lệnh ai cả.
Tu la Lệnh chủ hừ một tiếng nói: - Bây giờ có nương có mọc cánh cũng
không thoát khỏi đây được. Hãy trả lời ta mấy câu. Cô nương làm thế với mục
đích gì?
Lãnh Thanh Nga đáp gọn: - Để giết ngươi!
Mười mấy tên võ sĩ đều tức giận hừ một tiếng, nhưng Tu La Lệnh chủ vẫn
giữ vẻ uy nghiêm như trước, không lộ chút gì tức giận cả.
- Cô nương muốn giết bổn tọa?
- Không sai!
Tu La Lệnh chủ nhướng mày hỏi: - Vì sao?
Lãnh Thanh Nga nghiến răng đáp: - Để phục thù!
Tu la Lệnh chủ à một tiếng, lại hỏi: - Thù gì vậy?
- Khi nào sắp chết, ta sẽ cho ngươi biết.
- Cô nương tự tin rằng có thể giết được bổn tọa?
- Đương nhiên!
- Trước hết cô nương hãy trả lại vật đã lấy trộm đã!
- Đừng hòng!
Tu La Lệnh chủ trầm mặt khoảnh khắc, cuối cùng phất tay ra lệnh: -

Bắt
lấy nó!
Một lão đạo đứng bên lệnh chủ nhún mình như làn gió lao vút tới Lãnh
Thanh Nga vung trảo chộp ngang uyển mạch nàng.
Người đó là Ngoại vụ tổng quản Tu La Cung Cung Thiên Tước.
Là một trong số vài cao thủ thượng thặng ở Tu la Cung nên thân thủ Cung
Thiên Tước có thể nói là siêu phàm, xuất thần nhập hóa.
Khoảng cách song phương chỉ có năm sáu thước, xuất trảo thần tốc như
thế, rõ sờ sờ là không thể tránh được.
Vậy mà thật bất ngờ, Lãnh Thanh Nga không biết dùng thứ thân pháp gì,
chớp mắt đã xuất hiện ở bên cạnh, dễ dàng thoát được cú trảo.
Mọi người không kịp nhận ra cử động của thiếu nữ, mặt đều biến sắc.
Cung Thiên Tước lại xuất thủ lần nữa.
Bây giờ lão vung cả hai tay với tốc độ khác nhau và góc độ cũng khác
nhau, giống như mười cao thũ đồng thời xuất trảo.
Lãnh Thanh Nga thân thể như không có trọng lượng, lướt mình tránh khỏi
những cú trảo liên tục phát ra dày đặc như mạng nhện, thân pháp cực kỳ huyền
ảo.
Nhìn chuyển động của nàng, người ta liên tưởng đó chỉ là bóng quỷ mị
chứ không phải người thật.
Lúc này Lộ Vân Phi vẫn nấp dưới bệ thờ, không nhìn thấy gì quang cảnh
ở bên ngoài, vẫn chú đâm vận công.
Không những Lộ Vân Phi mà đám người ở tiền viện không ai phát hiện
được lúc đó có một lão nhân nấp trên mái điện.
Tu La Lệnh chủ nói: - Theo bổn tọa được biết thì giống thân pháp đó trên
giang hồ chỉ có một người độc nhất là lão thần trộm! Cô nương có quan hệ thế
nào với vị đó?

Lãnh Thanh Nga thản nhiên đáp: - Quan hệ sư đồ!
Tu La Lệnh chủ trầm ngâm nói: - Nếu vậy thì lạ thật… Bổn cung với Thần Thâu Diệu Thủ vô oán vô cừu, vậy cô nương phục thù gì chứ?
Thực tế Lãnh Thanh Nga chỉ được sư phụ truyền lại một câu di ngôn của
mẫu thân nàng giết Tu La Lệnh chủ Vưu Bính Liết mà thôi, còn đó là oán cừu gì
thì chính nàng cũng không biết.
Nhưng trong trường hợp này không thể không giải thích đành trả lời: -
Việc này không quan hệ gì đến gia sư. Đến lúc cần ta sẽ nói cho ngươi rõ.
- Có lý nào lại như thế? Nếu cô nương không chịu nói rõ nguyên do, bổn
tọa đành phải bắt buộc.
Dứt lời bước lên.
Lãnh Thanh Nga lùi sau mấy bước.
Tu La Lệnh chủ quát to một tiếng, không biết dùng thủ pháp gì khiến Lãnh Thanh Nga kêu lên một tiếng, hai đầu gối cong lại quỳ xuống đất.
Lập tức hai tên vệ sĩ xông tới giữ chặt lấy.
Tu La Lệnh chủ hỏi: - Bây giờ thì cô nương hãy nói, vật lấy trộm được
đem giấu ở đâu?
Lãnh Thanh Nga gào lên: - Ta không nói!
Giọng Tu La Lệnh chủ tỏ ra hăm dọa: - Nếu cô nương là nam nhân, bổn
tọa không khách khí đâu! Nhưng cô nương chớ bức bách bổn tọa phải dùng thủ
đoạn….
Lãnh Thanh Nga chợt nói: - Ngươi sẽ không dám!
Tu La Lệnh chủ sầm mặt hỏi: - Vì sao?
Lãnh Thanh Nga cười đáp: - Ta biết rằng bảo điệp của Tu La Cung là thánh vật truyền phái, vật còn phái còn, vật mất phái tiêu. Nếu người giết ta tức
là không bao giờ tìm được bảo điệp nữa, Tu La Cung từ nay vĩnh viễn trừ danh
trên giang hồ.
Trên mặt các cao thủ Tu La Cung đều hiện sát cơ.
Tu La Lệnh chủ ra lệnh: - Cứ đưa nó về cung rồi sẽ liệu!

Chợt có tiếng nói vang lên: - Khoan đã!
Lộ Vân Phi từ trong điện từ từ bước ra.
Công lực của chàng vẫn chưa khôi phục hết, nhưng lúc này chàng không
thể không hiện thân bỏ mặc người của Tu La Cung đưa Lãnh Thanh Nga đi
được.
Mọi ánh mắt dồn về Lộ Vân Phi.
Tu La Lệnh chủ nhíu mày.
Lãnh Thanh Nga kêu lên: - Ai bảo huynh dẫn xác ra đây làm gì chứ?
Lộ Vân Phi bình thản đáp: - Tại hạ không thể bỏ mặc cô nương bị họ đưa
đi.
Tu La Lệnh chủ đưa mắt quan sát Lộ Vân Phi một lúc rồi hỏi: - Các người
là đồng bọn?
Lãnh Thanh Nga đáp: - Không phải! Chúng ta không có quan hệ gì với
nhau. Các ngươi hãy để anh ấy đi, ta sẽ theo các ngươi về cung.
Lộ Vân Phi trầm giọng nói: - Lãnh cô nương, đừng để sai lạc vấn đề!
Sau đó nói với Tu la Lệnh chủ: - Các vị thả cô ấy ra, tại hạ sẽ đảm nhiệm
việc trả lại bảo hiệp.
Lãnh Thanh Nga gào lên: - Huynh không được làm thế! Tôi có chết làm
quỷ cũng không tha đâu!
Rồi quay sang Tu La Lệnh chủ khẩn thiết nói: - Anh ấy đã giết Âu Thiếu
Bạch tiềm phục trong Tu La Cung làm nội gián, còn giết nhiều trợ thủ khác Bốc
Đại Khánh, đập tan mưu đồ của hắn khống chế để chiếm đoạt Tu La Cung. Anh
ấy là ân nhân của các ngươi, Tu La Cung không được đối địch với anh ấy.
Mọi người lại nhìn Lộ Vân Phi.
Trông vẻ mặt bệnh hoạn của chàng không có vẻ gì là người đã làm nên
những chuyện phi thường như Lãnh Thanh Nga vừa nói.
Ngoại vụ tổng quản Cung Thiên Tước ngờ vực hỏi: - Hắn có bản lĩnh thần

thông như thế sao không xuất thủ cứu người?
Lãnh Thanh Nga đáp: - Sau khi tiêu diệt bọn thủ hạ của Bốc Đại Khánh,
anh ấy bị yêu nữ Bách Độc Xà Trương Nhị Nương ám toán, nếu không tất cả
các ngươi không đáng là đối thủ một chiêu của anh ấy đâu! Nếu không tin các
ngươi cứ đến Liên Hương Am hoặc Tam Thanh Quán mà hỏi thì biết! Anh ấy
chính là quái khách đội nón lá rộng mà các ngươi muốn tìn đó!
Mọi người cùng ồ lên một tiếng.
Tu La Lệnh chủ gật đầu nói: - Được, bổn tọa tin lời cô nương. Hơn nữa
những việc trên bổn tọa đã biết. À… mới rồi vị đó gọi cô là Lãnh cô nương …
Như vậy cô nương họ Lãnh ư?
- Không sai! Ta là Lãnh Thanh Nga. Mẹ ta đã di mệnh cho ta phải giết
ngươi!
Tu la Lệnh chủ mặt chợt tái đi, hỏi: - Mẹ cô là ai?
- Bạch Phát Mỹ Nhân Lãnh Xảo Nương!
Tu La Lệnh chủ như bị chọc một kiếm vào tim, lảo đảo lùi liền mấy bước,
từng thớ thịt trên mặt giật giật, trông dáng bộ hết sức kinh dị.
Lãnh Thanh Nga nghiến răng hỏi: - Bây giờ thì ngươi biết vì sao ta giết
ngươi rồi chứ?
Lộ Vân Phi không hiểu gì cả, đứng ngẩn người.
Vừa lúc ấy có một nhân ảnh lao vào giữa vòng người nói to: - Cha, để con
lấy khẩu cung nó!
Người đó là thiếu cung chủ Tu La Cung Vưu Tử Mẫn.
Chợt nhận thấy vẻ kinh dị của phụ thân, y hốt hoảng hỏi: - Cha sao thế?
Tu La Lệnh chủ trấn tĩnh lại, vung tay ra lệnh: - Thả người ra! Tất cả lùi
khỏi miếu.
Vưu Tử Mẫn King ngạc kêu lên: - Cha…
Bọn thủ hạ ngẩn mặt nhìn nhau.
Tu la Lệnh chủ quát: - Các ngươi định kháng lệnh sao?

Có ai dám kháng lệnh?
Ngoại vụ tổng quản Cung Thiên Tước phất tay, ra hiệu hai tên vệ sĩ buông
Lãnh Thanh Nga rồi suất lãnh thủ hạ lùi xa khỏi miếu.
Chốc lát, người của Tu La Cung chỉ còn lại cha con lệnh chủ.
Lãnh Thanh Nga cũng đứng phát ngơ.
Tu La Lệnh chủ toàn thân run rẩy, hồi sau mới hỏi: - Mẹ cô...
Lãnh Thanh Nga đanh giọng: - Mẹ ta chết rồi, phải chịu thống khổ suốt
đời...
Tu La Lệnh chủ cất giọng từ hòa: - Hài nhi! Ta chính là Vưu Bính Liệt,
cha đẻ của con đây!
Rồi chỉ tay vào Vưu Tử Mẫn giới thiệu: - Nó là Vưu Tử Mẫn, em cùng cha
khác mẹ của con. Ta… có tội với mẹ con….
Tới đó, hai hàng nước mắt lã chã lăn xuống.
Mặt Lãnh Thanh Nga tái nhớt đi như sáp, không nói được câu nào.
Người mà nàng cần phải giết chính là cha đẻ của nàng.
Vưu Tử Mẫn cũng kinh ngạc hết nhìn người này lại nhìn người khác.
Tu La Lệnh chủ thở dài nói tiếp: - Hài nhi! Việc năm xưa có lẽ mẹ con không nói cho con biết. Mà có nói thì con chẳng hiểu vì con còn nhỏ….
Ông đưa tay chấm mắt, giọng run run nói tiếp: - Cha năm xưa đã lấy mẹ
con, nhưng bị bức hiếp đến cùng cực sống phận trâu chó nên lén bỏ nhà trốn đi,
tới đầu nhập vào Tu La Cung với mục đích phục thù. Vì giữ bí mật thân thế mà
đến Tu La Cung, cha nói rằng mình chưa lấy vợ. Sau một thời gian, cha nhờ có
chút bản lĩnh hơn người mà được lão cung chủ ưu ái tỏ ý gả ái nữ cho để thành
người thừa kế môn hộ….
Lãnh Thanh Nga tức giận hỏi: - Về sau thế nào?
Tu La Lệnh chủ rầu giọng: - Ta rất hối hận vì đã trót nói dối, mấy lần trở
về cố hương tìm mẹ con. Người ta nói rằng chỉ sau khi ta trốn đi hơn nửa năm,
nàng sinh ra một nhi nữ… nhưng chỉ sau đó ít lâu đã mang con đi

mất. Ta hết
sức tìm kiến nhưng không dò được chút manh mối nào….
- Sao nữa?
Tu La Lệnh chủ nhìn sang Vưu Tử Mẫn nói: - Ta không còn cách nào từ
chối đành chấp nhận…. Về sau mẫu thân Tử Mẫn bất hạnh lìa trần vì bệnh
dịch. Trước khi chết có tiết lộ một điều bí mật là có lần mẹ con đến Tu La Cung
tìm ta nhưng bị bà ấy giấu biệt không cho biết…. Từ đó ta sống trong nổi thống
khổ dày vò…. Mẹ con di mệnh cho con giết ta là đáng tội. Ta thừa nhận mình
đã là người bất nghĩa.
Tu La Lệnh chủ ngước mắt đẫm lệ nhìn nhi nữ, tiếp: - Tất cả những gì cần
nói đã nói hết. Con… cứ theo ý định của mình mà hành sự đi, hoàn thành di
nguyện của mẹ con….
Lãnh Thanh Nga nước mắt vòng quanh.
Làm sao nàng đương tâm giết phụ thân mình?
Vưu Tử Mẫn kích động nói: - Thư thư, đó là… sự hiểu lầm. Sai là ở gia
mẫu đã quá ích kỷ.
Lãnh Thanh Nga cắn chặt răng không đáp.
Tu La Lệnh chủ thống khổ nói: - Hài nhi, con có thể tha thứ cho cha không?
Lãnh Thanh Nga khóc òa lên, đưa tay bưng mặt: - Tôi….
Lộ Vân Phi chợt thở dài nói: - Lãnh cô nương, với thân phận của lệnh tôn
trên võ lâm quyết không thể nói dối. Cô nương nên tin và tha thứ cho lệnh tôn.
Lãnh Thanh Nga bỏ tay ra, nghẹn ngào hỏi: - Còn di mệnh của mẹ…
Lộ Vân Phi đáp: - Nếu lệnh đường biết rõ sự việc, tại hạ tin rằng bà ấy
cũng sẽ tha thứ. Hơn nữa cô nương không thể làm chuyện đại nghịch để ôm nổi
thống khổ suốt đời…
Lãnh Thanh Nga nhìn chàng hỏi: - Lộ đại ca, huynh muốn muội làm gì

đây?
Lộ Vân Phi đáp: - Hãy tha thứ cho lệnh tôn!
- Tôi…
Lộ Vân Phi ngắt lời, ôn tồn nói: - Lãnh cô nương, hãy theo lệnh tôn về Tu
La Cung đi!
Tu La Lệnh chủ tiếp lời: - Hài nhi, hãy tha thứ cho cha! Cùng cha trở về
Tu La Cung để giảm bớt nổi thống khổ của cha, hai cha con ta sẽ hàn gắn lại
một phần nổi đau thương ngày trước!
Lãnh Thanh Nga cắn môi, trầm mặc một lúc thất lâu mới khẽ gất đầu rồi
nhìn Lộ Vân Phi hỏi: - Lộ đại ca, muội xin theo lời huynh. Nhưng… huynh có
thể cho muội nhìn diện mục thật của mình không?
- Đương nhiên có thể!
Chàng nói xong đưa tay gỡ lớp hóa trang, để lộ khuôn mặt tuấn tú.
Mắt Lãnh Thanh Nga sáng rực lên.
Tu La Lệnh chủ chăm mắt nhìn chàng, hỏi: - Các hạ họ Lộ đúng không?
Lộ Vân Phi gật đầu: - Chính phải!
Tu La Lệnh chủ hỏi tiếp: - Có phải là Kim Bài Sát Thủ Lộ đại hiệp?
- Đúng thế, chỉ là không dám nhận hai từ đại hiệp!
Tu La Lệnh chủ cười nói: - Đúng ra nên nói không dám nhận hai từ sát
thủ, còn hai tiếng đại hiệp thì không chút hổ thẹn nào! Xin Lộ đại hiệp hạ cố
đến Tu La Cung một chuyến cho lão phu biểu lộ một chút ít lòng ngưỡng mộ và
sự tri ân đã chiếu cố đến tiểu nữ và tác thành cho sự đoàn viên của gia đình….
Lộ Vân Phi cười đáp: - Tiền bối quá đề cao. Tại hạ vô cùng vinh hạnh trước lời mời nhưng hiện tại chưa thể tòng mệnh, xin tiền bối, cô nương và Vưu
huynh lượng thứ, tại hạ có cấp sự phải làm không thể trì hoãn. Sau này có thời
gian rảnh rỗi xin bái phỏng quý cung…
Tu La Lệnh chủ hỏi: - Lộ đại hiệp bây giờ định đi đâu?
- Tại hạ phải truy tìm Bốc Đại Khánh.

Vưu Tử Mẫn chen lời: - Bốc Đại Khánh cũng là cừu gia. Lẽ ra tiểu đệ nên theo Lộ huynh…
Tới đó nhìn sang Lãnh Thanh Nga.
Lộ Vân Phi hiểu ý, cười nói: - Quý gia nay đoàn viên, nên mở đại tiệc.
Sau này chúng ta còn có dịp, Vưu huynh vội gì?
Nói xong chắp tay cáo biệt ba người rồi đi nhanh khỏi Địa Tạng Miếu.
Lãnh Thanh Nga lưu luyến nhìn theo, gọi với: - Lộ đại ca đừng quên xong
việc nhớ ghé thăm muội nhé!
Bóng chàng đã khuất xa….
o O o

Vong Mệnh Thiên Nhai

Đánh máy: Tiểu Thanh Xà

Hồi 27
HOÀNG Y TAM MA

Lộ Vân Phi ngồi uống rượu một mình trong tửu lâu ở Thiên Đường Trấn.
Chàng vừa từ quan ngoại về.
Những cừu nhân tham gia vào vụ Huyết yến năm xưa ở Trung Nguyên
hầu như chàng đã tiêu diệt hết, chỉ còn Quan Ngoại Nhất Bá, nhưng khi ra quan
ngoại, chàng được tin hắn đã vào Trung Nguyên.
Tìm tòi suốt hai tháng trời nhưng vẫn không tìm ra tung tích chàng đành
phải trở về, tới Thiên Đường Trấn này hy vọng gặp được hai vị huynh đệ của
mình là Phong Báo Tử và Hàn Tinh Nhất Kiếm Đinh Triệu Hùng và Xuyên
Thành Thử Tam Lang.
Lộ Vân Phi đến Thiên Đường Trấn đã hai ngày nhưng vẫn không gặp được ai trong hai người này cả.
Lúc này mới qua giờ thân nhưng trong tửu lâu đã đông khách.
Lộ Vân Phi ngồi uống một mình, chớt thấy một thanh y hán tử đến bên
hỏi: - Dám hỏi các hạ có phải là Kim Bài Sát Thủ Lộ Vân Phi không?

Lộ Vân Phi ngước nhìn tên hán tử.
Chỉ nhìn dáng bên ngoài cũng có thể xác định đó là người trong võ lâm,
nhưng không có nét gì đặc biệt.
Lộ Vân Phi nhíu mày nói: - Không sai. Các hạ có việc gì?
Thanh y hán tử cười nói: - Không có gì! Chỉ là chúng tôi ngưỡng vọng đại
danh Kim Bài Sát Thủ, hôm nay mới được diện kiến tôn nhan, mới hỏi cho biết
vậy thôi!
Nói xong quay sang bàn bên có bốn năm tên hán tử khác cũng bận thanh y
hướng cả ánh mắt nhìn Lộ Vân Phi.
Chàng gất đầu cười nói: - Thì ra thế… mời các hạ cùng ngồi uống với Lộ
mỗ vài chén!
Nói xong rót đầy chén rượu trao cho hán tử.
Thanh y hán tử không dám ngồi, cung kính bưng lấy chén rượu hai tay
nâng cao nói: - Tại hạ vô cùng vinh hạnh! Được một lần Lộ đại hiệp nhìn đến
thật là tam sinh hữu hạnh! Xin cung chúc Lộ đại hiệp…
Rồi ngửa cổ uống tận.
Bọn thanh y hán tử bàn bên nhìn cả sang, ánh mắt lộ vẻ ghen tỵ.
Lộ Vân Phi không ngạc nhiên.
Ít lâu này chàng thường gặp chuyện tương tự.
Mấy tháng qua chàng gặp không ít cừu nhân cũng như những người ngưỡng mộ mình.
Nhất là sau khi tiêu diệt Trung Châu Ngũ Tuyệt, danh tiếng chàng vang
khắp giang hồ, hầu như người trong võ lâm không ai là không biết.
Uống thêm vài chén, chàng trả tiền rượu rồi rời khỏi tửu điếm.
Lộ Vân Phi vừa ra khỏi cửa điếm chợt thấy một người từ phía đối diện
chạy nhanh tới kêu lên: - Đại ca!
Lộ Vân Phi ngước nhìn, buột miệng: - Nhị đệ!
Người đó chính là một trong hai vị bái đệ của Lộ Vân Phi - Phong Báo Tử
Đinh Triệu Hùng gặp giang hồ thường gọi là Hàn Tinh Sát Thủ.
Lộ Vân Phi nhìn Đinh Triệu Hùng, chợt nhíu mày hỏi: - Nhị đệ dùng

song
kiếm từ bao giờ thế?
Ngoài thanh kiếm bình thường, bên trái y còn đeo thêm một thanh trường
kiếm nữa, chuôi kiếm được buộc kín bằng một tấm vải xanh.
Phong Báo Tử Đinh Triệu Hùng ngoái rộng miệng ra cười nói: - Chính
thế! Nào đi, tiểu đệ sẽ nói chuyện cho đại ca hay.
- Đi đâu?
- Về Trịnh Châu chứ còn đi đâu nữa? Chẳng lẽ đại ca không nhớ đại tẩu?
Lộ Vân Phi đỏ mặt quát: - Nói bậy!
Đinh Triệu Hùng vẫn cười cợt: - Không bậy chút nào! Người ta ngày đêm
mong ngóng đại ca, thế mà đại ca làm như vô tình…
Rồi chỉ tay vào mặt chàng, cười hô hô nói: - Xem mặt đại ca đỏ tía lên cả
thế kia, thế mà còn chối!
Lộ Vân Phi không biết nói gì. Chàng cũng chợt thấy trong lòng mình trào
lên một cảm giác ngọt ngào…
Quả tình chàng rất nhớ vị thiếu nữ xinh đẹp nhưng có phần lạnh lùng đó.
Trong thời gian hành khứ giang hồ, Lộ Vân Phi từng gặp nhiều nữ nhân và
không ít trong số đó tài sắc vẹn toàn nhưng không có ai làm chàng xao xuyến
như Đường Du Bình, kể cả những thiếu nữ không giấu giếm lòng ái mộ đối với
chàng như Ngạo Ngọc Sương hay Lãnh Thanh Nga cũng thế.
Hai người hướng ra ngoài trấn.
Lộ Vân Phi hỏi: - Tam lang đâu? Nhị đệ có thường gặp hắn không?
Đinh Triệu Hùng lắc đầu: - Không hề! Nửa năm trước hắn bảo mình đi
học kiếm, chẳng biết học ai và ở đâu, từ đó biệt tích chẳng hề thấy mặt. Tuy
nhiên gần đây có nghe phong thanh Xuyên Thành Thử làm mấy chuyện khá
động trời đấy!
Lộ Vân Phi hỏi: - Hắn đã làm chuyện gì động trời vậy?

Đinh Triệu Hùng đáp: - Trước đây hắn không hề động đến ai, vậy mà nghe nói tháng trước ở Trường Bạch, hắn một mình giết chết Trường Bạch Tam
Hung ở ngay sào huyệt, thế có ghê không?
Lộ Vân Phi nhướng mi hỏi: - Trường Bạch Tam Hung?
- Chính thế! Bà lão ma này cũng có danh đầu trên giang hồ, một tên là
Hắc Sát Thần Đào Duy Quát, lão nhị Địa Sát Thần Vạn Ưng, còn lão tam là Lôi
Sát Thần Tư Mã Hàm, thân thủ vào hàng nhất lưu cả…
Lộ Vân Phi nói: - Như vậy chứng tỏ kiếm thuật của Tam Lang thuộc hàng
thượng thặng rồi…
Đinh Triệu Hùng gật đầu: - Chỉ sợ hắn còn qua mặt cả lão nhị Hàn Tinh
Sát Thủ của mình rồi!
Lộ Vân Phi chợt hỏi: - Qua mặt lão nhị ngươi ư? Xem ra bây giờ ngươi
không nên gọi hắn là Hàn Tinh Sát Thủ nữa mà xưng là Song Kiếm Sát Thủ thì
đúng hơn.
Rồi chỉ tay vào thanh kiếm buộc vải xanh trên sườn Đinh Triệu Hùng.
Phong Báo Tử lắc đầu, thấp giọng: - Không phải thế! Đại ca, đây là Ma
Âm Kiếm!
Lộ vân Phi chợt thấy lòng rung động, kêu lên: - Ma Âm Kiếm? Ngươi làm sao có được thanh bảo kiếm này?
Đinh Triệu Hùng thấp giọng, vẻ thần bí: - Không phải do tiểu đệ lấy được!
Lộ Vân Phi cười nói: - Thôi ngươi chớ làm ra vẻ bí ẩn nữa, ta biết rồi!
Đinh Triệu Hùng trố mắt hỏi: - Đại ca biết thế nào?
- Đường đại lão lão đưa cho ngươi chứ gì?
- Chính thế! Nhưng sao đại ca biết được chứ?
Lộ Vân Phi đáp: - Đại lão lão trước đây có nói với ta rằng vị Phượng Cầm
Nương Tử là bằng hữu….
Đinh Triệu Hùng ngắt lời, vẻ hiểu biết: - Không phải bằng hữu. Hai người
là biểu thư muội. Phượng Cầm Nương Tử ở trong một tuyệt cốc cách Trịnh

Châu chỉ ba chục dặm.
- Ngươi cùng đi với Đại lão lão tới đó ư?
Đinh Triệu Hùng gật đầu vẻ đắc ý: - Chính thế!
- Vị Phượng Cầm Nương Tử ấy đưa ngay Ma Âm Kiếm cho Đại lão lão
ngay sao?
Đinh Triệu Hùng gật đầu: - Sau khi biết đại ca là truyền nhân của Trung
Nguyên Tiên Kiếm La tiền bối, Phượng Cầm Nương Tử đưa ngay, nhưng với
một điều kiện.
- Điều kiện thế nào?
- Điều kiện là phải giết một người tên là Khúc Quân Vũ!
Lộ Vân Phi nhíu mày hỏi: - Khúc Quân Vũ là ai vậy?
- Là một tên ngoại điệt của Ma Âm Kiếm Vương. Hắn đã dùng thủ đoạn
ám toán nhi tử độc nhất của Ma Âm Kiếm Vương…
- Ám toán? Vì sao vậy chứ? Hắn đương tâm giết vị biểu huynh đệ của
mình với mục đích gì?
- Bởi vì tiêu chỉ của Ma Âm Kiếm Pháp chỉ độc truyền cho một người duy
nhất. Tên họ Khúc này muốn mình trở thành truyền nhân duy nhất của Ma Âm
Kiếm Vương nên mới dùng thủ đoạn đó.
Lộ Vân Phi lại hỏi: - Tại sao trước đây Ma Âm Kiếm Vương không giết
hắn?
Đinh Triệu Hùng đáp: - Chuyện đó Khúc Quân Vũ làm hết sức bí mật và
khéo léo không ai phát hiện ra được, cứ tưởng là một tai nạn bình thường. Sau
này khi Ma Âm Kiếm Vương và ngay cả Trung Nguyên Kiếm Tiên La tiền bối
chết đi, có lần hắn đến bức bách Phượng Cầm Nương Tử để đoạt Ma Âm Kiếm,
vô tình hắn đã để lộ việc này. Sau đó, Phượng Cầm Nương Tử mới bí mật đến
gần Trịnh Châu sống trong một tuyệt cốc hết sức hẻo lánh, chỉ giao du với một

mình Đường đại lão lão và mang hoài vọng phục thù.
- Chẳng lẽ Đường đại lão lão cũng không giúp gì được vị đó phục thù?
Đinh Triệu Hùng lắc đầu: - Đại lão lão nói rằng mình và phụ mẫu Đường
Du Bình có lưu tâm tra xét tung tích của nhân vật này nhưng không ai biết hắn
cả. Nhưng Phượng Cầm Nương Tử tin rằng hắn vẫn còn sống…
- Hình như trước đây có nghe nhắc đến danh hiệu Khúc Quân Vũ…
Đinh Triệu Hùng đáp: - Trước đây Khúc Quân Vũ là một tên đại ma đầu,
tuy võ nghệ không phải là cái thế nhưng thủ đoạn hết sức tàn độc, nhưng mười
lăm năm nay tuyệt tích giang hồ. Lớp tiền bối nhiều người biết hắn, cả Đường
đại lão lão cũng biết.
- Đường đại lão lão trả lời thế nào?
- Đương nhiên đại lão lão nhận lời, nói rằng cừu nhân của Phượng Cầm
Nương Tử đương nhiên Lộ Vân Phi có trách nhiệm báo phục, hơn nữa vị độc nhi
tử của Ma Âm Kiếm Vương có thể coi là sư bá của đại ca nữa…
Lộ Vân Phi gật đầu: - Chính thế!
Đinh Triệu Hùng nói thêm: - Hơn nữa Đường đại lão lão hứa một cách rất
quả quyết, nói rằng đại ca nhất định sẽ làm được việc đó. Chắc rằng căn cứ vào
bản lĩnh của đại ca.
Lộ Vân Phi trầm ngâm nói: - Đường đại lão lão kiến đa thức quảng, biết
đâu được tung tích nào đó…
- Cái đó thì tiểu đệ không biết, nhưng Phượng Cầm Nương Tử cũng rất tin
tưởng kích động nói rằng chỉ cần đại ca làm được điều này thì bà ấy không còn
di hận nào nữa.
Lộ Vân Phi cũng thấy trong lòng hiện lên một nỗi quyết tâm cao độ quyết
diệt cho được tên ma đầu bất nhân bất nghĩa này.
Đinh Triệu Hùng cởi thanh kiếm trao cho chàng nói: - Đại ca nhận đi!

Phượng Cầm Nương Tử dặn rằng chỉ khi gặp Khúc Quân Vũ hoặc trong trường
hợp đặc biệt nhất mới được dùng đến nó để tránh tai họa.
Lộ Vân Phi gật đầu, tay run run nhận bảo kiếm truyền môn mà đến cả
nghĩa phụ của mình cũng không có được, lẩm bẩm: - Sư tổ mẫu, tôn nhi quyết sẽ
hoàn thành ý nguyện của lão nhân gia, trả thù cho sư bá.
Nói xong chàng mở kiếm ra xem.
Trên chuôi kiếm có khảm ba chữ Ma Âm Kiếm bằng bích ngọc, lưỡi kiếm
màu đen, toát ra hàn khí kinh nhân.
Đinh Triệu Hùng thầm thì: - Quả là một thanh bảo kiếm!
Lộ Vân Phi gật gật đầu, lấy mảnh khăn kín chuôi lại như cũ rồi đeo vào
bên trái.
Hai người đi thêm một quãng, bỗng thấy có bốn người đứng giữa đường,
trong đó ba lão nhân bận hoàng y và một thanh y hán tử đưa tay chỉ về phía Lộ
Vân Phi.
Ba hoàng y lão nhân tuổi chừng lục tuần, vóc người cao thấp gầy béo
khác nhau, vẻ mặt trông hung ác.
Lộ Vân Phi nhận ra tên thanh y hán tử là một trong mấy tên ngồi ở bàn
gần mình trong tửu lâu, thầm nghĩ: - Thì ra bọn chúng là những tên dọ thám,
nhưng chúng là thuộc hạ của ai đây?
Chàng không biết ai trong ba hoàng y đó.
Lão nhân cao ngoẵng đứng trước tiên bước đến chặn trước mặt hai người
hỏi: - Tiểu tử, ngươi là Kim Bài Sát Thủ Lộ Vân Phi?
Lộ Vân Phi nhíu mày nhìn đối phương hỏi: - Không sai. Các hạ có gì chỉ
giáo?
Lão nhân cao kều nói: - Chưa có gì chỉ giáo đâu. Trước hết xin tự giới
thiệu. Tiểu tử ngươi có nghe nói đến đại danh Hoàng Y Tam Ma chúng ta rồi

chứ?
Cả Lộ Vân Phi lẫn Đinh Triệu Hùng đều thấy chấn động cả tâm thần.
Hoàng Y Tam Ma danh chấn võ lâm, không ai không biết. Danh tiếng của
ba người này còn hơn cả Trung Châu Ngũ Tuyệt, hành vi lại rất thần bí.
Hoàng Y Tam Ma gồm lão đại Ngô Công Thủ Tạ Thúc Nhân, lão nhị Phê
Sương Chưởng Lữ Hoàng và lão tam Xuyên Phúc Trảo Phù Lạp.
Ba lão quái nhân này là sát thủ chuyên nghiệp nhưng tính tình rất cổ quái,
nộ hỉ thất thường, không dùng binh khí nhưng dùng chưởng trảo đều có độc và
độc công của chúng lợi hại nhất võ lâm.
Theo truyền ngôn thì Hoàng Y Tam Ma không ham giết người, chỉ hạn
chế trong những cao thủ nhất lưu, bất kể hắc đạo hay bạch đạo.
Bởi thế giết một mạng người, thân chủ phải trả một món tiền rất lớn, và
Hoàng Y Tam Ma thỏa thuận trước giá cả, đối tượng và buộc phải mang tiền
đến hiện trường trước.
Tuy là sát thủ chuyên nghiệp nhưng Hoàng Y Tam Ma có một luật lệ rất
độc đáo là chúng không bao giờ liên thủ giết người, cứ từng ngươi một luân
phiên, nếu người cuối cùng bại trận, chúng vẫn không liên thủ mà để mặc cho
đối phương xử trí, thậm chí có giết họ cũng được.
Nếu không, Hoàng Y Tam Ma sẽ đưa cho người bị giết toàn bộ số tiền thù
lao, trong đó thân chủ chịu một nửa phí tổn, còn chính Hoàng Y Tam Ma phải
chịu một nửa.
Tiếng thì vậy nhưng hầu như chưa bao giờ Hoàng Y Tam Ma thất thủ,
ngoại trừ một lần.
Đó là chuyện hai mươi năm trước, người của Thất Tinh Bảo thuê Hoàng Y
Tam ma giết Cái Đại Kiếm Thánh Tư Đồ Doãn, một người võ công

trác tuyệt
thời bấy giờ.
Lần đó số tiền thuê lên đến năm vạn lượng hoàng kim.
Cái Đại Kiếm Thánh tuy thắng lần lượt cả ba người, nhưng tự lượng sức
không thắng nổi cả ba cùng liên thủ.
Theo quy củ, Hoàng Y Tam Ma tỏ ý sẵn sàng chấp nhận sự phán xử của
đối phương.
Thấy Hoàng Y Tam Ma tuy là sát thủ chuyên nghiệp nhưng vẫn không
mất đi sự quang minh chính đại và bản sắc anh hùng, đồng thời biết nếu Hoàng
Y Tam Ma liên thủ thì mình không thắng nổi, Cái Đại Kiếm Thánh Tự Đồ Doãn
đã chấp nhận lấy hết số tiền thù lao là năm vạn lạng hoàng kim.
Lần đó không những Thất Tinh Bảo mất số tiền hai vạn rưỡi lượng hoàng
kim (Hoàng Y Tam ma giữ đúng lời hứa trả lại cho Thất Tinh Bảo hai vạn rưỡi
lạng vì không hoàn thành cam kết), mà sau một thời gian thất tinh bảo còn bị trừ
danh trên giang hồ.
Đã là sát thủ chuyên nghiệp mà còn có bản sắc anh hùng và hành vi quang minh chính đại thì đúng là quái sự.
Quả thật trên giang hồ chẳng có chuyện kỳ quặc nào là không có.
Vì thế những ai đã bị Hoàng Y Tam Ma nhận thuê giết là coi như tận mạng không oán thán gì, mặc nhiên thừa nhận đó là phán quyết của một thứ
Diêm Vương Sống.
Hơn nữa điều đó cũng xứng đáng, vì Hoàng Y Tam Ma chỉ nhận những
đối tượng đã giết từ mười cao thủ trở lên.
Hoàng Y Tam Ma uy danh chấn động võ lâm không những chỉ vì võ công
cao cường mà còn những quy định kỳ quặc đó, bởi thế đã là người giang hồ
không ai không nghe danh ba lão quái này và những luật lệ của chúng.
Lão nhân cao ngoẵng nói: - Lão phu là Ngô Công Thủ Ta Thúc Nhân.

Lão nhân lùn mập bên trái bước lên: - Lão phu là Phi Sương Chưởng Lữ
Hoàng.
Quái nhân thứ ba bên phải tạ thúc nhân đầu to tướng, hai tay quều quào
như tay vượn nói: - Còn lão phu là Xuyên Phúc Trảo Phù Lạp!
Lộ Vân Phi hỏi: - Ba vị cần cả hai chúng tôi?
Ngô Công Thủ Tạ Thúc Nhân lắc đầu nhìn Phong Báo Tử Đinh Triệu Hùng nói: - Ta không biết tiểu tử này là ai nên miễn. Vả lại hắn cũng chưa giết
nổi một cao thủ, đừng nói là mười…
Đinh Triệu Hùng đưa ánh mắt tức giận nhìn đối phương định cãi nhưng Tạ
Thúc Nhân đã nói tiếp: - Còn tiểu tử ngươi, chỉ cần Quan Đông Thất Quái và
Trung Châu Ngũ Tuyệt là dư rồi, thừa nhận chứ?
Lộ vân Phi cười gật đầu: - Tại hạ không phủ nhận!
- Khí khái lắm!
Lộ Vân Phi lại nói: - Tuy nhiên tại hạ xin hỏi một câu….
- Nói đi. Lão phu sẽ không giấu giếm bất cứ việc gì, coi như đó là đặc ân
cuối cùng.
- Người mua đầu tại hạ là ai?
- Võ lâm chí tôn!
Lộ vân Phi nhíu mày hỏi: - Đó là nhân vật nào?
Ngô Công Thủ Tạ Thúc Nhân đáp: - Chúng ta không gặp hắn, chỉ một
người bịt mặt đến gặp phụng mệnh Võ Lâm Chí Tôn mua đầu ngươi.
Lộ Vân Phi hỏi: - Chẳng lẽ chỉ một người bịt mặt mà làm Hoàng Y Tam
Ma tin được hay sao?
Tạ Thúc Nhân cười đáp: - Có gì mà không được? Hắn đáp ứng hai điều
kiện, một là đưa sẵn một nửa số tiền trước, hai người ngươi đủ danh tiếng và giết
trên mười cao thủ.
Lộ vân Phi lại hỏi: - Xin hỏi câu nữa: cái đầu của tại hạ giá bao nhiêu?
- Với tiểu tử gần đây rất nổi danh như ngươi thì số tiền đặc biệt đấy….

Nhưng lần này thì hơi khác thường…
- Khác thường thế nào?
- Lần này không mua bằng tiền mà bằng hiện vật…
Lộ Vân Phi tỏ vẻ tò mò: - Theo tại hạ biết thì mỗi vụ làm ăn của Hoàng Y
Tam Ma không dưới năm nghìn lượng hoàng kim. Vật gì mà có giá trị lớn như
thế?
Xuyên Phúc Trảo Phù Lạp chen lời: - Đừng nói năm nghìn lạng mà đến
năm vạn lạng hoàng kim cũng không mua nổi.
- Vật gì vậy?
Ngô Công Thủ Tạ Thúc Nhân lấy trong túi ra ba viên trân châu to bằng
mắt rồng màu đen nhánh mân mê trên tay nói: - Cái đầu của tiểu tử ngươi đáng
giá bảy viên trân châu thế này cũng nên tự hào là đắt nhất thiên hạ rồi đó.
Lộ Vân Phi nghe nói đến bảy viên trân châu, trong đầu chợt lóe lên một ý
niệm hỏi: - Có phải bảy viên Hắc trân châu mà theo truyền ngôn ngày xưa có
trong phủ Thượng Thư?
Tạ thúc Nhân gật đầu: - Không sai! Hai năm trước ở phủ Thượng Thư mất
bảo vật mà người trên giang hồ ai cũng ao ước này. Nếu chúng hợp bích thì có
thể trị được bách độc, riêng một viên cũng giải được rất nhiều loại độc vật xâm
thân…
Lộ Vân Phi nghĩ nhanh: - Khi mình mới vào Đường gia lão điếm chính vì
bảy viên Hắc trân châu này mà vất vả một phen đối nổi Phong Báo Tử suýt
chết. Về sau Võ Lâm Công Tử truy bắt được Lôi Vô Kỵ, không ngờ bảy viên
trân châu đó bây giờ lại ở đây. Không biết Lôi Vô Kỵ đã giao nó cho ai? Võ
Lâm Chí Tôn lại là nhân vật vào? Nếu lần này may thắng được Hoàng Y Tam

Ma thì có thể phát hiện được một vụ án của Võ Lâm Công Tử và chưa chừng
biết thêm về nhân vật Võ Lâm Chí Tôn bí ẩn mà vài năm nay trên võ lâm người
ta chỉ nghe danh nhưng chưa ai biết mặt…
Ngô Công Thủ Tạ Thúc Nhân lại nói: - Bọn lão phu vốn luyện độc công
nên cần thứ này, tìm suốt hai năm nay nhưng không phát hiện được chút dấu vết
gì. Nay có người mang đến thượng môn, có lý nào lại bỏ qua?
Lộ Vân Phi chợt nảy quyết tâm, hỏi: - Còn lại bốn viên, chắc sẽ được giao
tại hiện trường chứ?
Phi Sương Chưởng Lữ Hoàng cười to đáp: - Đương nhiên! Ai dám thất ước
với bọn lão phu chứ?
Lộ Vân Phi hỏi: - Ba vị, Lộ mỗ xin hỏi câu này nữa…
- Nói đi!
- Nếu tại hạ may thắng được lần lượt cả ba vị, khi đó thế nào?
Ngô công Thủ cười hô hô nói: - Ngươi cho Hoàng Y Tam Ma chúng ta là
hạng bội ngôn thất tín hay sao? Nếu ngươi thắng được, đừng nói cả bảy viên
Hắc trân châu thuộc về tay ngươi mà muốn giết muốn mổ gì chúng ta xin cứ
việc. Hoàng Y Tam Ma không liên thủ đối phó lại với ngươi đâu.
- Nếu vậy ba vị sẽ lấy gì hoàn lại một nửa số giá trị của bảy viên trân châu này cho thân chủ?
Tạ Thúc Nhân đáp: - Tiểu tử ngươi đừng lo! Vì đây là bảo vật vô giá nên
chúng ta đã thỏa thuận trước nếu việc không thành cũng không bồi hoàn nửa số
trân châu, coi như Võ Lâm Chí Tôn mất trắng. Tiểu tử ngươi rõ rồi chứ?
Là kẻ giết người chuyên nghiệp mà lại có điều kiện công bằng, thậm chí
một cuộc quyết đấu cũng công bằng.
Quả là những tay sát thủ kỳ dị cổ kim chưa từng có!
Lộ Vân Phi hỏi: - Hiện trường ở đâu?
- Cách đây chừng năm dặm. Mời!

Ngô Công Thủ Tạ Thúc Nhân nói xong quay lại đi trước. Hai lão kia chờ
chàng rồi mới theo sau như sợ chàng thừa cơ trốn mất.
Thực ra chúng làm điều đó là thừa, vì hơn lúc nào hết chàng chấp nhận
cuộc đấu sinh tử này.
Thêm nữa nếu không thắng được Hoàng Y Tam Ma thì nói đến chuyện
thoát khỏi tay chúng cũng không phải dễ.
Lúc này tên thanh y hán tử không biết đã lủi đi đâu mất.
Thấy Phong Báo Tử Đinh Triệu Hùng đi theo, Xuyên Phúc Trảo Phù Lạp
chặn lại nói: - Thế nào? Tiểu tử ngươi chán sống rồi sao?
Đinh Triệu Hùng đáp: - Ta cũng muốn đến hiện trường.
- Nhưng ngươi không đủ tư cách.
Ngô Công Thủ Tạ Thúc Nhân quay lại nói: - Cứ để hắn đi theo không hại
gì!
Đi thêm chừng ba dặm, Ngô Công Thủ Tạ Thúc Nhân rới quan lộ rẽ vào
một con đường nhỏ.
Lộ Vân Phi không hề nao núng, quay mặt nhìn lui rồi bám theo.
Đi thêm hai dặm tới một cốc khẩu, Ta thúc Nhân không chút do dự đi thẳng vào cốc.
Đưa mắt nhìn địa thế trước mặt, thấy cốc rộng bảy tám trượng, dài ba bốn
mươi trượng, hai bên là vách đá dựng đứng, hết sức hiểm trở.
Nếu ở đây đặt phục binh thì đúng là một nơi lý tưởng, người trong cốc chỉ
còn là cái bia thịt sống.
Lộ Vân Phi dừng lại, ái ngại đưa mắt nhìn quanh.
Ngô Công Thủ Tạ Thúc Nhân cười hô hô nói: - Tiểu tử! Chúng ta hành
nghề này tuy àn ác nhưng chưa bao giờ lừa ai cả. Ngươi yên trí đi!
Giữa cốc có một người bận thanh bào, mặt che kín bằng một tấm vải xanh
chỉ chừa có đôi mắt.
Đoàn người do Tạ Thúc Nhân dẫn đầu, kế đó là Lộ Vân Phi và Phong
Báo Tử Đinh Triệu Hùng, sau rốt là Phi Sương Chưởng Lữ Hoàng và

Xuyên
Phúc Trảo Phù Lạp đi thẳng và cốc.
o O o

Vong Mệnh Thiên Nhai

Đánh máy: Tiểu Thanh Xà

Hồi 28
BIẾN THÙ THÀNH BẠN

Đến giữa cốc, Ngô Công Thủ Tạ Thúc Nhân nhìn thanh y nhân bịt mặt hỏi
to: - Chu tổng quản, hàng đâu?
Thanh y nhân lấy ra bốn viên minh châu cũng màu đen tuyền óng ánh nói:
- Tạ đại hiệp yên trí đi! Trên giang hồ không ai dám không tuân thủ luật lệ của
Hoàng Y Tam Ma!
Tạ Thúc Nhân nói: - Tốt tốt! Ngươi cứ sang bên ngồi đợi. Mọi việc sẽ được tiến hành theo thỏa thuận.
Lộ Vân Phi đưa mắt nhìn thanh y nhân, thấy người nay tuổi độ lục tuần,
mình cao bẩy thước, uy nghi tráng kiện, lưng đeo trường kiếm, ánh mắt sáng
quắc, thái dương huyệt nhô cao, hiển nhiên là một cao thủ võ học thượng thừa.
Khi Hoàng Y Tam Ma nói đến chuyện mua đầu chàng với vẻ tỉnh khô như
một vụ làm ăn bình thường, Lộ Vân Phi không lấy oán hận hay thù địch.
Trái lại khi gặp tên thanh y nhân này, lòng chàng trào dâng lòng thù hận.
Tuy nhiên trước ba địch thủ cao cường này, chàng không thể làm gì được
hắn, đành phải theo quy củ trên võ lâm. Nhưng trong thâm tâm, Lộ Vân Phi tự
thề rằng nếu may thắng trong trận này chàng nhất định bắt thanh y nhân phải trả
giá.
Lộ Vân Phi đưa mắt nhìn Phong Báo Tử rồi nhìn sang thanh y nhân

ra
hiệu. Đinh Triệu Hùng hiểu ý cũng lùi sang bên, vừa cách thanh y nhân chừng
một trượng.
Ngô Công Thủ Tạ Thúc Nhân cười to nói: - Tiểu tử! Ngươi chớ làm sự
việc rắc rối thêm. Chúng ta hành sự, trước nhất bảo đảm an toàn cho thân chủ.
Hơn nữa chỉ nhìn cũng biết ngươi không đủ bản lĩnh khống chế Chu tổng quản
đâu!
Rồi nhìn Phê Song Chưởng Lữ Hoàng ra lệnh: - Lão nhị!
Lữ Hoàng liền đến bên thanh y nhân, nhưng xem ra hắn giám sát tên là
Chu tổng quản này hơn là trông chừng Đinh Triệu Hùng.
Không khí trong cốc lặng đi.
Một lúc, Lộ Vân Phi mới lên tiếng: - Vị nào xuất thủ trước?
Xuyên Phúc Trảo liền bước tới trước mặt chàng nói: - Nếu ngươi đã vội,
lão phu cũng chiều. Tiểu tử, xuất kiếm đi!
Rồi nhìn thanh kiếm bên trái Lộ Vân Phi hỏi: - Ngươi dùng song kiếm ư?
Buộc lại như thế có ý gì?
Lộ Vân Phi đáp: - Có ý dành cho một người, không liên quan gì đến các
hạ!
Phù Lạp cười nói: - Hắc hắc! Đó là việc của ngươi. Lão phu không quan
tâm đến chuyện đó. Nào!
Lộ Vân Phi rút kiếm.
Chàng chấp nhận tới đây hoàn toàn không gượng ép vì linh cảm rằng việc
này hết sức quan trọng đối với mình.
Trước nay chàng chủ động tìm đến địch nhân chứ chưa lần nào bị địch
nhân tìm đến thượng môn.
Mặc dù Hoàng Y Tam Ma không có oán cừu gì với chàng, nhưng nhất
định người bỏ tiền ra mua đầu chàng là đại địch.
Võ Lâm Chí Tôn là ai?

Câu hỏi đó ám ảnh tâm trí chàng, cũng là điều mà rất nhiều người trên võ
lâm muốn biết.
Chỉ căn cứ vào danh hiệu đủ biết tên này có tham vọng lớn bao nhiêu.
Không những tham vọng lớn mà nhất định nhân vật này có thế lực cũng
rất lớn.
Hắn không tiếc một bảo vật tối thượng là Hắc trân châu để đổi lấy đầu
chàng chứng tỏ điều đó.
Nhưng thuê Hoàng Y Tam Ma giết chàng, việc đó chỉ đơn giản là tiêu diệt
một thế lực ngăn cản ý đồ trở thành Võ lâm Chí Tôn cũa hắn hay còn nguyên
nhân gì khác?
Nhân vật bí ẩn đó có oán cừu riêng gì với chàng không?
Rất có thể việc đó giải quyết những bí ẩn mà mấy tháng nay chàng phải
nhọc công đi tìm.
Lộ Vân Phi thấy lòng rất khẩn trương. Đây không phải chuyện thường mà
cả vấn đề sống chết.
Không chỉ một lần chàng dối mặt với cái chết. Chàng không sợ chết.
Nhưng bằng linh cảm, Lộ Vân Phi tới rằng trận sống mái này có ý nghĩa rất lớn.
Có thể thắng được ba nhân vật lừng lẫy giang hồ này không?
Lộ Vân Phi không tin rằng Hoàng Y Tam Ma lợi hại hơn cả Ám Khí Vô
Địch Tôn Hạnh Vũ trong Trung Châu Ngũ Tuyệt.
Xuyên Phúc Trảo Phù Lạp quát lên: - Xem chiêu!
Lời dứt, hai bàn tay tạo thành mười móc câu chộp tới.
Phù lạp có hai bàn tay dài ngoẵng quều quào như tay vượn nhưng vô cùng
kinh hoạt, một tay từ trên chộp xuống huyệt King tỉnh ở vai phải Lộ Vân Phi, tay
kia chộp ngang sườn trái.
Lộ Vân Phi vội vàng vung kiếm chống đỡ.
Phù Lạp biến chiêu rất nhanh, tay phải từ sườn thu về một chút rồi chộp

thẳng vào ngực, còn tay trái xoay nửa vòng rồi chộp vào nách phải đang hở của
Lộ Vân Phi.
Nói thì chậm, nhưng diễn biến chỉ trong chớp mắt.
Kiếm của Lộ Vân Phi vốn thần tốc nhưng vẫn không biến chiêu kịp, vội
lùi về một bước.
Phù Lạp như ảnh tuỳ ảnh sấn vào rất nhanh.
Lần này trảo thức không nhưng thần tốc mà còn hết sức uy mãnh, phát ra
hàn khí kinh nhân.
Lộ Vân Phi biết rằng nếu xuất một chiêu Lôi Thần Bích Lịch Kiếm thì có
thể đả thương được đối phương nhưng mình cũng bị trúng một trảo, và Hoàng Y
Tam Ma đều luyện độc công nên chỉ cần trúng vào người cũng đủ táng mạng.
Buộc lòng chàng phải phòng thủ.
Mười chiêu, rồi hai mươi chiêu qua đi, nhưng Lộ Vân Phi vẫn không tìm
được cách hóa giải trảo thức đối phương.
Trong lúc đó Xuyên Phúc Trảo Phù Lạp vẫn công kích như bão táp, mỗi
chiêu thức chứa rất nhiều biến hóa.
Đừng nói kiếm trong tay có lợi thế dễ dàng đả thương địch nhân, chỉ nhìn
song trảo múa trước vờn sau cũng đủ hoa cả mắt, chẳng biết đâu là hư đâu là
thực, xuất kiếm bên này trảo đã chuyển vừa bên khác, nếu người thần trí không
kiên định cũng đủ hồn xiêu phách lạc mà thúc thủ từ lâu.
Lộ Vân Phi vừa lùi, trường kiếm như bàn long bái vĩ che kín toàn thân như
một bức màn thép dày đặc.
Bấy giờ chàng mới biết quan niệm lúc trước của mình là sai lầm.
Chàng từng đối địch với Thần Tuyền Quách Trường Khê và Ám Khí Vô
Địch Tôn Hạnh Vũ nhưng chưa đến nỗi sa vào hiểm thế như vậy.
Bên ngoài xem đấu, Phong Báo Tử Đinh Triệu Hùng vô cùng lo lắng, còn

thanh y nhân chủ tổng quản thì ánh mắt lộ vẻ đắc ý.
Lại thêm hai mươi chiêu…
Bỗng nhiên Lộ Vân Phi thét to một tiếng, thân ảnh vừa lùi về một bước
đột nhiên như ánh chớp lao vút qua đầu đối phương rồi từ trên không quay ngoắt
lại, mũi kiếm điểm liền ba kiếm!
Xuyên Phúc Trảo Phù Lạp hốt hoảng quay lại, nhưng Lộ Vân Phi đã lùi
về ba bước, kiếm hoành ngang trước ngực.
Ngô Công Thủ Tạ Thúc Nhân quát to: - Dừng tay !
Bấy giờ mới trông thấy lưng áo Phù Lạp bị thủng ba lỗ ngay ở hậu tâm.
Tạ Thúc Nhân đều giọng nói: - Tuyệt hảo! Lộ thiếu hiệp hạ thủ lưu tình,
nếu không Phù lão tam đã mất mạng. Trận thứ nhất lão tam bại trận!
Không chờ sai bảo, Phê Sương Chưởng Lữ Hoàng bước ra đấu trường.
Xuyên Phúc Trảo không hề tỏ ra tức giận, mặt chỉ xìu đi đến đứng ở vị trí
của nhị ca vừa rồi.
Phi Sương Chưởng Lữ Hoàng đã đứng ở cự ly xuất thủ.
Hai đối thủ ánh mắt nhìn nhau thăm dò.
Chợt một tiếng quát: - Tiểu tử xuất chiêu đi!
Lộ Vân Phi tuy hết sức trấn tĩnh nhưng tiếng quát cũng khiến chàng choáng váng, tai ù đi!
May mà đối phương không xuất thủ ngay, nếu không có lẽ ngay chiêu
đầu tiên chàng đã khó lòng đối phó.
Chàng cố trấn tĩnh, rồi như thường lệ xuất một chiêu hư không tỏ ra mình
đã phát kiếm.
Phi Sương Chưởng Lữ Hoàng hừ một tiếng, người nhún nhảy mấy bước
mới phát chiêu.
Ngay lập tức, trước mặt Lộ Vân Phi hiện ra hằng hà sa số chưởng ảnh.
Lộ Vân Phi không lùi bước, người hơi cúi xuống, kiếm phát mỗi lúc một
nhanh che kín toàn thân phía trước.

Lần này chàng đối phó không vất vả như tận đấu với Xuyên Phúc Trảo
Phù Lạp.
Lữ Hoàng người lùn mập, cao chưa tới năm thước, bởi thế mặc dù chưởng
lực cực nhanh nhưng khó uy hiếp thượng vị đối phương, chủ yếu nhằm vào hạ
bàn và vùng ngực.
Nhưng mới qua mấy chiêu thì tình hình đã không còn đơn giản như trước
nữa.
Lữ Hoàng xuất chưởng nhưng thân ảnh không ngừng nhún nhảy, chừng
như bổ sung cho chiều cao hạn chế của mình.
Chưa tới mười chiêu, lão không còn giữ nguyên một vị trí nữa mà bắt đầu
di chuyển.
Vừa phát liền mười mấy chưởng phía trước, đột nhiên không hiểu bằng
thân pháp thế nào, đã thất lão xuất hiện bên trái Lộ Vân Phi phát liền năm sáu
chưởng.
Chưởng phong tạo nên hàn khí kinh nhân.
Lộ Vân Phi nhảy lùi sang phải, cũng đồng thời xuất năm sáu kiếm.
Chợt thấy đối phương đã xuất hiện bên phải, một chưởng đánh tạt vào
sườn.
Lộ Vân Phi không kịp dùng kiếm đỡ đành lùi một bước tránh, chưởng lực
đã sạt qua nghe phập một tiếng làm Lộ Vân Phi chao cả người phải di chuyển
hai bước mới trụ vững.
Lại thêm mười mấy chiêu nữa phát ra, Lữ Hoàng không bỏ lỡ cơ hội tấn
công như bão táp.
Kiếm pháp của Lộ Vân Phi vô cùng thần tốc, nhưng vẫn không sao theo
kịp đối phương mười mấy chưởng.
Chàng lại buộc lòng lùi lại.
Đã năm mươi chiêu trôi qua.

Tuy liên tục phải phòng thủ nhưng Lộ Vân Phi vẫn chưa tỏ vẻ bại thế.
Nói cho công bằng chỉ vì phòng bị đối phương dùng độc công nên chàng
không dám để chưởng chỉ đối phương chạm vào người, nếu không chàng có thể
liều trúng một chưởng là có thể đâm trúng đối phương một kiếm.
Nhưng trong trường hợp này chàng không thể mạo hiểm.
Trăm hiệp qua đi.
Bấy giờ trời đã hoàng hôn.
Lúc này không những Đinh Triệu Hùng lo lắng mà cả Chu tổng quản và
Hoàng Y Tam Ma đều tỏ ra sốt ruột, kể cả người đang trong cuộc đấu là Phi
Sương Chưởng Lữ Hoàng.
Lão dồn dập công vào trước mặt Lộ Vân Phi hai mươi bốn chưởng rồi đột
ngột lão sang trái.
Không thể nhận thấy lão di chuyển thế nào, cũng như con ngựa chạy nhanh bao nhiêu cũng đếm được bước chân nhưng nhìn con thỏ chạy biến thì
không sao trông rõ bước chân của nó.
Chợt kiếm quang lóe lên.
Lữ Hoàng vừa xuất một chưởng đánh vào sườn trái Lộ Vân Phi thì chợt lùi
phắt lại, đứng thẫn thờ. Trên ngực áo lại bị kiếm chọc đúng ba lỗ.
Không có huyết quang!
Hiển nhiên chàng đã hạ thủ lưu tình, bởi vì đổi ba kiếm, nếu chàng chỉ
đâm một kiếm nhưng sâu vào hai tấc là đối phương đã không còn mạng.
Phi Sương Chưởng thừ mặt nói: - Lão phu thua rồi!
Lời chưa dứt, bỗng nghe Xuyên Phúc Trảo Phù Lạp la lên: - Chạy đâu?
Mọi người kinh ngac quay lại nhìn.
Chỉ thấy thanh y nhân Chu tổng quản chạy như bay về hướng cốc khẩu.
Xuyên Phúc Trảo lao mình đuổi theo.
Nhưng thân pháp Chu tổng quản không chậm, chỉ chốc lát đã mất hút ở
khúc ngoặt rẽ vào cốc.

Xuyên Phúc Trảo cũng đã tới ngay cốc khẩu.
Đột nhiên…
Một loạt tên từ những mõm đá hai bên cốc khẩu bắn xuống như mưa, châu
cả vào người Phù lạp.
Thương hại thay cho Xuyên Phúc Trảo Phù Lạp, bị trúng luôn mười mấy
mũi tên cắm khắp người, kêu to một tiếng rồi lăn ngược xuống sơn cốc.
Trường đấu chỉ cách cốc khẩu chừng mười trượng, tên bắt đầu chuyển
hướng bắn về phíc bốn người vẫn còn đứng ngây ra trước tình huống bất ngờ.
Phi Sương Chưởng đang định lao về phía tam đệ thì Tạ Thúc Nhân quát to:
- Quay lại!
Cả bốn người chừng như đều nghe theo lệnh lão ta, lùi xa cốc khẩu thêm
năm sáu trượng.
Tên vẫn tiếp tục bắc tới, mỗi lúc một thêm dữ dội.
Bốn người vừa dùng chưởng, kiếm đối phó vừa tiếp tục lui.
Bỗng một loạt tên khác từ hướng đối diện vù vù bay tới.
Cả bốn người thất kinh.
Như vậy là họ đã bị bao vây.
Hai phía cốc khẩu đều có cung thủ mai phục, và căn cứ vào số lượng tên
bắn xuống thì mỗi bên không ít hơn ba mươi người, xông vào một trong hai đội
cung thủ giữa địa hình trống trải như thế mong thoát thân là điều không tưởng.
Hai bên sườn cốc là vách đá dựng đứng nhẵn như gương cao cả trăm
trượng không một vết lồi lõm có thể nép mình.
Sơn cốc phẳng như sa mạc, rộng bảy tám trượng, dài ba mươi trượng, cung
thủ phục hai đầu cốc thì bất cứ nơi nào trong cốc cũng nằm trong sự uy hiếp.
Ánh thái dương chiếu xuống những tia cuối cùng.
Bốn cao thủ bậc nhất giang hồ đưa mắt nhìn nhau.
Lúc này giữa họ không còn chút nào xung khắc nữa mà trở thành

người
đồng cảnh.
Hoàn cảnh đã thay đổi, bây giờ kẻ thù của họ là Chu tổng quản và Võ
Lâm Chí Tôn.
Từ đầu cốc, giọng Chu tổng quản vang lên: - Lộ Vân Phi! Ngày này năm
sau sẽ là giỗ đầu của ngươi, đừng trông mong vào kỳ tích.
Quả nhiên bốn người trong cốc lúc này nào khác gì kiền nằm trên chảo.
Giọng nói thêm độc của Chu tổng quản lại vọng xuống: - Tạ Thúc Nhân!
Hiện đã Võ Lâm Chí Tôn, giang hồ không cần loại phán quan như Hoàng Y
Tam Ma nữa.
Tạ Thúc Nhân tức giận gầm lên: - Đồ chuột thối! Ra khỏi đây ta sẽ xé xác ngươi, cả Võ Lâm chết tiệt nữa!
Vì tức giận, lão gọi Võ Lâm Chí Tôn là Võ lâm chết tiệt.
Tiếng nói từ khẩu cốc vẳng ra: - Hắc hắc! Đừng nằm mộng, số phận các
ngươi cũng như tên họ Phù kia thôi!
Rồi một loạt tên nữa bắn xuống, còn chưa dứt thì tên từ bên kia lại bắn
sang.
Bốn người quay lưng lại thành một vòng tròn đối phó.
Lộ Vân Phi vừa vung kiếm gạt tên vừa hỏi: - Tạ lão anh hùng! Các vị quả
thật không biết gì về Võ Lâm Chí Tôn cả hay sao?
Tạ Thúc Nhân đáp: - Không! Cách đây mười ngày, tên tổng quản họ Chu
đó mang bảy viên trân châu đến tìm chúng ta để mua đầu bằng hữu ngươi.
Chúng ta có quy củ không bao giờ đến chỗ thân chủ.
Bây giờ Lộ Vân Phi không còn gọi các hạ mà gọi là lão anh hùng, còn đối
phương gọi chàng là bằng hữu, xem ra quan hệ giữa họ cũng đã thay đổi hẳn.
Lộ Vân Phi lại hỏi: - Vậy tên hán tử bận thanh y lúc chiều cùng đi với ba
vị là người của ai?

Tạ Thúc Nhân đáp: - Người của chúng tất. Bọn lão phu hôm qua còn ở
Trịnh Châu, thì được tin cấp báo bằng hữu ngươi đã tới Thiên Đường Trấn.
Chúng nói rằng ngươi mới từ quan ngoại về đây được mười mấy ngày.
Nguyên Hoàng Y Tam Ma không có thủ hạ để co thám vì chúng chỉ giết
những cao thủ danh tiếng nên việc đó không cần thiết, việc này nếu thân chủ có
điều kiện thì cung cấp tin tức chứ không cần thời hạn.
Lộ Vân Phi nghĩ thầm: - Quả thật mình từ quan ngoại về đây vừa mười hai
ngày, xem ra đối phương tin tức rất linh thông, đủ biết thế lực không phải tầm
thường.
Phong Báo Tử Đinh Triệu Hùng nói: - Xem ra tên thanh y nhân đó nói họ
Chu cũng là mạo xưng thôi!
Tạ Thúc Nhân đáp: - Cái đó thì chúng ta không biết!
Phi Sương Chưởng Lữ Hoàng nghiến răng nói: - Lần này ra khỏi đây, lão
tử nhất định sẽ lột da hắn, lo gì không biết là ai?
Trời tối dần, tên bắn xuống mỗi lúc một dồn dập hơn, cả bốn người phải
dốc toàn lục đối phó nhưng vẫn không xuể.
Phi Sương Chưởng Lữ Hoàng bị một mũi tên trúng vào sườn, còn Đinh
Triệu Hùng trúng một mũi vào vai trái.
Tạ Thúc Nhân thở dài nói: - Xem ra khó hy vọng ra được khỏi đây…
Lữ Hoàng hỏi: - Lão đại xem có thể vượt được sườn núi không?
Tạ Thúc Nhân đáp: - Vách đá cao trăm trượng, dù võ công cao cường bao
nhiêu cũng không leo nổi. Mà dẫu có lên được cũng chỉ thành cái bia sống cho
bọn cung thủ thôi.
Lữ Hoàng lại hỏi: - Có thể liều xông ra cốc khẩu không?
Lộ Vân Phi nói: - Căn cứ vào lượng tên thì mỗi cửa ít nhất có ba mươi tên
cung thủ. Tự lao vào đó thì cầm chắc cái chết.

Đinh Triệu Hùng ngán ngẩm: - Chẳng lẽ chúng ta đành chờ chết?
Tạ Thúc Nhân thở dài: - Cũng na ná như thế, nếu không có kỳ tích xuất
hiện…
Lộ Vân Phi nói: - Chúng ta cố duy trì thêm một lúc nửa. Khi trời sập tối
giả vờ nghi binh phía bên này rồi tất cả nhất loạt thi triển hết thân pháp lợi dụng
trời tối lao sang phía đối diện, may ra thoát được.
Xem ra phương cách đó có chút hy vọng.
Cả bốn người cố sức chống trả với tên.
Trời tối dần…
Cả bốn người ai nấy mồ hôi ướt đẫm, có lẽ không còn nhiều hơi sức.
Phi Sương Chưởng Lữ Hoàng lại bị trúng thêm một mũi tên nữa vào vai.
Giữa tình huống nghìn cân treo sợi tóc đó, đột nhiên từ phía cốc khẩu nơi
Xuyên Phúc Trảo Phù Lạp bị giết bỗng vang lên tiếng nhốn nháo, tiếng la hét
và tên lập tức lặng đi.
Quả là kỳ tích xuất hiện.
Lộ Vân Phi kêu lên: - Chạy ra nhanh!
Lập tức cả bốn người lao như bay về hướng cốc khẩu.
Phi Sương Chưởng Lữ Hoàng chân ngắn nhất nhưng chạy trước tiên.
Lão vừa cúi xuống thi thể Phù Lạp thì có một người từ cốc khẩu lao xuống, phía sau còn một nhân ảnh khác vung kiếm đuổi theo.
- Chạy đâu?
- Tên họ Chu!
Người gọi thứ nhất là hắc y nhân từ cốc khẩu lao xuống đuổi phía sau, còn
câu thứ hai là của Ngô Công Thủ Tạ Thúc Nhân, lão này kêu xong phóng ra một
chưởng.
Quả nhiên người đang chạy chính là thanh y nhân gọi là Chu tổng quản.
Hắn bị Tạ Thúc Nhân đánh một chưởng phải nhảy tránh sang bên, phía
sau còn Lộ Vân Phi và Đinh Triệu Hùng tay lăm lăm kiếm bức tới nên đành

dừng lại.
Còn người đuổi phía sau chẳng phải ai xa lạ, chính là Võ Lâm Công Tử
Lỗ Nguyên Khánh.
Trên cốc khẩu vẫn liên tiếp vang lên những tiếng rú thảm khốc, nhất định
đó là đồng bọn của Võ Lâm Công tử đang tàn sát bọn cung thủ.
Tên thanh y nhân lập tức bị vây giữa năm cao thủ.
Lộ Vân Phi ôm quyền cười nói: - Lỗ huynh khỏe luôn chứ?
Võ Lâm Công Tử hoàn lễ cười nói: - Nhờ phúc! Lộ huynh vẫn thường…
- Vẫn thường! Lỗ huynh đi đâu mà tới được đây cứu chúng tôi thế?
Võ Lâm Công Tử chỉ thanh y nhân bịt mặt nói: - Huynh đệ truy theo tên
súc sinh họ Bốc này…
Lộ Vân Phi ngạc nhiên hỏi: - Họ Bốc?
Võ Lâm Công Tử gật đầu: - Phải, hắn chính là Bốc Thần, tổng quản của
Bàn Long Sơn Trang!
Lúc ấy chỉ một mình Lữ Hoàng cúi xuống bên thi thể của Phù lạp, còn ba
người Tạ Thúc Nhân, Lộ Vân Phi và Đinh Triệu Hùng nghe vậy cùng kêu lên: -
Bàn Long Sơn Trang?
Võ Lâm Công Tử gật đầu: - Không sai!
Chỉ thấy thanh y nhân ánh mắt lóe lên như rắn độc, nhưng thân thể tự
nhiên run bắn lên một cái.
Phong Báo Tử Đinh Triệu Hùng thấy mình ở đây không cần nữa liền nói
với Lộ Vân Phi: - Đại ca, tiểu đệ lên giúp vị bằng hữu trên cốc một tay truy sát
bọn cung thủ.
Lộ Vân Phi gật đầu.
Đinh Triệu Hùng còn quay sang Võ Lâm Công Tử hỏi: - Lỗ đại hiệp, bằng
hữu trên đó là ai thế?
Võ Lâm Công Tử cười bí ẩn: - Cũng là bằng hữu cả. Ngươi lên đó thì biết.
Đinh Triệu Hùng chạy vụt đi.

Thừa cơ, thanh y nhân lao chạy về hướng Đinh Triệu Hùng vừa rời khỏi
sang cốc khẩu đối diện.
- Đứng lại!
Võ Lâm Công Tử quát to một tiếng rồi phi thân lao vút qua đầu thanh y
nhân đứng chặn trước mặt hắn, chỉ kiếm nói: - Bốc Thần! Ngươi bằng cách nào
lấy được bảy viên trân châu đó?
Thanh y nhân không đáp, vung kiếm nhảy bổ vào Võ Lâm Công Tử đâm
liền năm kiếm.
Võ Lâm Công Tử cười nhạt một tiếng, xuất một chiêu Kiếm phá thiên mang.
Kiếm quang lóe lên như ánh chớp, đồng thời một âm thanh vang dậy và
một đốm lửa bùng lên.
Thanh y nhân bị đánh bật kiếm khỏi tay lảo đảo lùi lại.
Võ Lâm Công Tử chỉ nhãy một bước đã tới trước mặt đối phương, tay phải
chỉ kiếm vào yết hầu, tay trái vung trảo chộp tấm khăn bịt mặt.
Thanh y nhân kêu lên một tiếng.
Quả nhiên chính là Bốc Thần, tổng quản Bàn Long Sơn Trang mà có lần
từng giao thủ vơi Lộ Vân Phi.
Tuy Lộ Vân Phi đã nghe nói nhưng vẫn không giấu được sự sửng sốt: - Thì
ra là ngươi…
Võ Lâm Công Tử gằn giọng: - Ngươi đã giết Lôi Vô Kỵ và cướp đi bảy
viên trân châu thế nào nói nhanh?
Bốc Thần quắc mắt nói: - Cách nào thì ngươi không cần biết. Đó nguyên
là vật của bổn trang…
Võ Lâm Công Tử ngắt lời: - Hừ! Của bổn trang! Chủ tớ các ngươi đã dùng thủ đoạn ti tiện vào phủ Thượng Thư lấy trộm gây nên hậu quả thế nào
còn chưa chịu thừa nhận sao?
Bốc Thần đáp: - Cha ngươi bất tài để mất báu vật, chết là đáng là còn

trách ai nữa?
Võ Lâm Công Tử nghiến răng đâm kiếm vào.
Bốc Thần hực một tiếng, một vòi máu bắn lên trời, thân thể từ từ ngã ngửa xuống.
Cả Lộ Vân Phi và Tạ Thúc Nhân cùng kêu lên một tiếng
Lộ Vân Phi vội cúi xuống thử sờ mạch đối phương, nhưng tim đã ngừng
đập, mạch yếu dần rồi tắt hẳn, đôi mắt trợn ngược đã giãn ra hết cỡ.
Chàng lắc đầu đứng lên nói: - Lỗ huynh vội quá, huynh đệ định hỏi…
Chàng dừng lại giữa chừng. Chàng biết trong trường hợp như thế không
thể trách Võ Lâm Công Tử được.
Võ Lâm Công Tử đứng cúi đầu không đáp, lát sau cúi xuống thi thể Bốc
Thần lấy ra bốn viên hắc minh châu, cầm mân mê trên tay với thần sắc thẫn
thờ…
Ngô Công Thủ Ta Thúc Nhân nhìn Lộ Vân Phi hỏi: - Lộ bằng hữu, vị này
là chủ nhân của mấy viên minh châu hay sao?
Lộ Vân Phi gật đầu: - Chính thế! Lúc ở phủ thượng Thư bảy viên Hắc minh châu ngày trước ở phủ Thượng Thư do phụ thân vị này bảo quản. Sau bị
người của Bàn Long Sơn Trang lấy mất, vị đó đã vì việc này mà chết…
Tạ Thúc Nhân hỏi: - Có phải phụ thân vị đó là Lỗ tổng quản ở phủ Thượng Thư không?
- Chính phải!
Tạ Thúc Nhân lấy trong túi ra ba viên minh châu nói: - Lẽ ra Hắc minh
châu thuộc về Lộ bằng hữu vì Hoàng Y Tam Ma không ai thắng được bằng hữu,
đó là luật lệ. Nhưng nay vật đã có chủ, hơn nữa không được vị Lỗ công tử này
cứu giúp thì chúng ta khó sống sót ra khỏi cốc, vì thế theo lão phu thì tốt nhất
vật nên quy về chủ.
Vị đứng đầu sát thủ của Hoàng Y Tam Ma phán xử như vậy thật công
bằng.

Lộ Vân Phi lắc đầu nói: - Tạ lão anh hùng phân xử thế rất phải. Tại hạ
không có công lao gì trong việc đó, bởi nói rằng thắng cả ba vị là không đúng.
Tại hạ chắc đấu không qua Tạ lão anh hùng, vả lại Lỗ huynh đã có đại ân cứu
mạng…
Võ Lâm Công Tử bấy giờ mới ngẩng lên nói: - Việc đó chỉ là tình cờ. Lộ
huynh nhận lấy minh châu, chắc rằng tiên phụ sẽ được an ủi nơi chín suối…
Võ Lâm Công Tử định nói gì nhưng cuối cùng chỉ lặng lẽ nhận lấy ba viên
Hắc minh châu cất vào túi.
Bấy giờ tiếng la hét của bọn cung chủ cũng đã lặng đi, từ cốc khẩu lao
xuống hai người, chưa đến nơi đã gào to: - Đại ca!
Lộ Vân Phi nhìn lên, thấy đi trước là Phong Báo Tử Đinh Triệu Hùng, phía sau lại là Xuyên Thành Thử Tam Lang.
Thì ra người cùng đi với Võ Lâm Công Tử đại khai sát giới trên kia là Xuyên Thành Thử.
Lộ Vân Phi nhìn Võ Lâm Công Tử hỏi: - Lỗ huynh, Tam Lang cùng đi với
huynh tới đây ư?
Võ Lâm Công Tử lắc đầu: - Không!
Rồi nhìn thi thể Bốc Thần nói tiếp: - Tên họ Bốc này vốn thông đồng với
lão độc vật Lôi Vô Kỵ, nhân lúc huynh đệ sơ hở cứu hắn ra đến nơi cất giấu bảo
vật cướp đã rồi giết luôn Lôi Vô Kỵ. Huynh đệ điều tra cả tháng nay mới phát
hiện được. Hắn đưa vào Bàn Long Sơn Trang mà huynh đệ lại chẳng có chứng
cứ gì nên không biết làm thế nào được. Sau nghe nói đến chuyện mua đầu Lộ
huynh, tại hạ theo dõi tới đay chờ suốt hai ngày, may mà đến kịp. Còn Tam
Lang vừa từ Bàn Long Sơn Trang tới, vừa gặp huynh đệ trước đây vài khắc…
Xuyên Thành Thử Tam Lang vừa đến đã nói ngay: - Đại ca, Vô Tình

Lão
Nhân bảo đại ca về Bàn Long Sơn Trang gấp!
Lộ Vân Phi nhướng mày lên hỏi: - Có chuyện gì thế!
- Đường đại lão lão và Đường đại tiểu thư trúng độc, bị người của Bàn
Long Sơn Trang khống chế.
Lộ Vân Phi giật mình hỏi: - Thật ư? Chuyện xảy ra từ lúc nào thế?
Tam Lang đáp: - Trưa nay. Lão lão và đại tiểu thư bị đầu độc ngay ở đường gia lão điếm.
Lộ Vân Phi ngơ ngác hỏi: - Bị trúng độc ở ngay Đường gia lão điếm? Chẳng lẽ có nội gián?
Tam Lang gật đầu: - Chính thế!
Lộ Vân Phi hỏi nhanh: - Ai thế?
- Nhị tổng quản Khâu Tử Dực. Hắn lén đầu độc vào thức ăn, trong ứng
ngoài hợp cùng người của Bàn Long Sơn Trang khống chế đại tổng quản Phạm
Giang rồi đưa lão phu nhân cùng đại tiểu thư về Bàn Long Sơn Trang.
Lộ Vân Phi nghiến răng nói: - Thì ra tên quái vật đó…. Lão đệ có biết hắn đã dùng thứ độc dược gì không?
Tam Lang đáp: - Vô Tình Lão Nhân nói rằng đó là Tý ngọ hoá cốt đan.
Lộ Vân Phi kêu lên: - Tý ngọ hóa cốt đan? Loại độc này kịch độc thiên
hạ, chỉ có loại tuyết sâm ở Thiên Sơn mới giải được…. Nếu uống vào giờ ngọ,
qua giờ tý đã không còn cứu được nữa rồi…. Chỉ còn ba canh giờ, lão phu nhân
và Du Bình nguy mất!
Trong lúc nguy cấp, chàng không gọi đại tiểu thư mà buột miệng gọi là
Du Bình, đủ biết tình cảm chàng đối với Đường Du Bình thế nào.
Bấy giờ Ngô Công Thủ Tạ Thúc Nhân mới chen lời: - Tý ngọ hóa cốt đan
tuy là thứ kịch độc trong thiên hạ, nhưng hiện tại có một thứ có thể giải được….
Cả Lộ Vân Phi lẫn Võ Lâm Công Tử hiểu ý, cùng gật đầu.
Lộ Vân Phi nói: - Nhưng hai người bị giam giữ trong Bàn Long Sơn Trang,

nhất định rất nghiêm mật, có cách gì tiếp cận được?
Tam Lang đáp: - Việc này không lo. Vô Tình Lão Nhân vốn là người của
Bàn Long Sơn Trang, sẽ lo liệu việc này.
Lộ Vân Phi giục: - Vậy thì chúng ta đi thôi!
Lại quay sang Tạ Thúc Nhân hỏi: - Tạ lão anh hùng cũng đi chứ?
Tạ Thúc Nhân tức giận đáp: - Nếu tên Bốc Thần đã là thuộc hạ của Bàn
Long Sơn Trang, có lý đâu lão phu không tìm chủ nhân hắn trả thù cho Phù lão
tam? Nhưng các bằng hữu cứ tới đó trước, lão phu cùng Lữ lão nhị lo hậu sự cho
lão tam trước rồi sẽ đến sau, quyết san bằng Bàn Long Sơn Trang mới được.
Lộ Vân Phi gật đầu rồi cùng Đinh Triệu Hùng, Tam Lang và Võ Lâm Công Tử rời sơn cốc thi triển tuyệt định khinh công lao về Bàn Long Sơn Trang.
o O o

Vong Mệnh Thiên Nhai

Đánh máy: Tiểu Thanh Xà

Hồi 29
VÕ LÂM CHÍ TÔN

Bấy giờ đã cuối canh hai, nhưng trong Bàn Long Sơn Trang đèn đuốc vẫn
sáng choang như ban ngày.
Trước bảo môn mười tên hán tử đứng dàn thành hai bên, tay cầm đại đao,
mắt hằm hằm nhìn ra cổng.
Thật ra lúc đó chẳng còn ai vào ra cổng nữa, vì tất cả những người cần có
mặt đầu đã vào bên trong.
Ở phía trái tiền viện rộng cả mẫu đất dùng làm võ trường có tới gần hai
trăm người lố nhố.
Tiền sảnh, hậu sảnh, nhất là khu vực võ trường treo mấy chục chiếc đèn
lồng tỏa ánh sáng rợp mắt.

Bàn Long Sơn Trang là một đại bang phái trên giang hồ nên việc tổ chức
yến tiệc mời hiệp khách xa gần là chuyện bình thường, nhưng hôm nay xem ra
đặc biệt huyên náo.
Vừa có cuộc đại yến gì vậy?
Hãy xem tình cảnh bên trong.
Vòng ngoài có hơn trăm hắc y võ sĩ mang đầy đủ binh khí vây chặt lấy võ
trường.
Vòng trong ít hơn, chỉ có bốn chục võ sĩ trên ngực áo thêu một đóa hoa
hồng, cũng mang đầy đủ binh khí nhưng đứng quay mặt ra đối diện với hơn trăm
hắc y võ sĩ, thái độ có vẻ thù địch chứ không thân thiện.
Như vậy chắc là cuộc tỉ võ chứ không phải đại yến.
Giữa võ đường vốn có một võ đài cao năm thước, rộng mỗi bề năm trượng
đặt hai dãy ghế.
Dãy ghế trước ngay sau bàn có năm người ngồi, chính giữa là một lão
nhân bận cẩm y, tuổi chừng năm mươi, dáng vẻ uy phong nhưng ánh mắt thỉnh
thoảng lóe lên những tia tàn độc.
Bên tả cẩm y lão nhân là Quan Ngoại Nhất Bá Bốc Đại Khánh.
Bên tả Bốc Đại Khánh còn một lão nhân khác tuổi chừng ngũ tuần, chân
đi dép cả quấn xà cạp, trang thúc theo kiểu người quan ngoại.
Bên hữu cảm y lão nhân gồm hai người, một là chủ nhân Bàn Long Sơn
Trang lão trang chủ Tào Thế Vũ, còn người thứ hai là kẻ duy nhất còn sống sót
trong Trung Châu Ngũ Tuyệt – lão Ngũ Tiên Kiếm Đỗ Phi Hùng.
Ngồi ghế sau còn có bốn năm trung niên nhân và một thiếu niên bận hoa
y, thiếu niên diện mạo tuấn tú, nhưng có ẩn chứa nét gì ác độc.
Xem tọa vị thì rõ ràng trang chủ Tào Thế Vũ không phải chủ tọa mà chính
là cẩm y lão nhân.
Xét về danh vọng và địa vị thì Bàn Long Sơn Trang là đại bang phái

bậc
nhất của võ lâm đương đại, hơn nữa đây là bổn địa của Tào Thế Vũ, tại sao lại
để cho một người lạ làm chủ tọa?
Trừ phi người đó là minh chủ võ lâm, nhưng đương đại đâu có võ lâm
minh chủ?
Thêm nữa, cho dù là minh chủ võ lâm hay chưởng môn phái lớn bao nhiêu
chăng nữa cũng nên ngồi ở chỗ tân khách mới phải chứ?
Có một điều lạ nữa là ngồi dẫy chủ tọa còn có Bốc Đại Khánh và Đỗ Phi
Hùng, hai tên ác ma trên giang hồ.
Dãy ghế đối diện dành cho tân khách thỉ trống vắng, trong lúc đó những vị
khách xứng đáng nhất là phụ tử Tu La Cung chủ thì đứng trước võ đài trên một
khu đất rộng.
Tu La Cung chủ Vưu Bính Liệt và thiếu cung chủ Vưu Tử Mẫn đứng song
song giữa vòng hồng hoa võ sĩ mắt trừng trừng nhìn lên võ đài, phía sau là Lãnh
Thanh Nga, còn ngoại vụ tổng quản Cung Thiên Tước đứng sát sau bọn Hồng
hoa võ sĩ mắt nhìn vào võ đài.
Cung chủ Vưu Bính Liệt chỉ tay vào trang chủ Tào Thế Vũ nói: - Tào Thế
Vũ! Tu La Cung và Bàn Long Sơn Trang mấy chục năm nay quan hệ tuy không
sâu đậm nhưng cũng chưa xảy ra chuyện hiềm khích nào. Thời gian qua tên
gian tặc Bốc Đại Khánh dùng mọi âm mưu hòng thôn tính Tu La Cung, cho
nhiều tay chân tiềm phục trong bổn cung để ám toán, mua chuộc hòng biến Tu
La Cung thành công cũa của hắn. Vậy mà bây giờ ngươi vẫn thao túng hắn
nghĩa là cớ làm sao?
Tào Thế Vũ chưa nói gì thì cẩm y lão nhân ngồi chính giữa đã tranh lời: -

Vưu Bính Liệt! Ngươi nghe cho rõ đây! Trên võ lâm hiện nay chỉ còn Tu La
Cung của ngươi và một vài môn phái khác không chịu quy phục bổn Võ Lâm
Chí Tôn. Ngươi thấy đấy, các vị bang chủ, bảo chủ đều quy thuận bổn Võ Lâm
Chí Tôn. Ngươi thấy đấy, các vị bang chủ, bảo chủ đều quy thuận bổn Võ Lâm
Chí Tôn cả.
Nói tới đó lão nhìn sang hai bên và quay lại hàng ghế phía sau.
Bấy giờ mới nhận ra ngoài trang chủ Tào Thế Vũ, phía sau còn bốn năm
vị đứng đầu các môn phái khác là bảo chủ công tử Bảo Hạo Trấn Viên, môn chủ
Quách Gia Môn Quách Lập Ngữ, Hội chủ Kim Vân Hội, Hoàng Phi Nghiêu và
hai trang chủ Mai hoa trang Thôi Hạc Vỹ và Hứa Gia Trang Hứa Vĩnh Khê.
Như vậy cẩm y lão nhân chính là người tự xưng Võ Lâm Chí Tôn mà mấy
năm gần đây danh truyền đi khắp giang hồ nhưng chưa ai biết mặt mũi.
Xem chừng hắn đã ngấm ngầm thu phục được không ít nhân vật và bang
phái trên giang hồ kể cả đại môn phái Bàn Long Sơn Trang và có vẻ như hôm
nay bắt đầu công khai lộ diện.
Cẩm y lão nhân dừng một lúc rồi nói tiếp: - Bốc tổng hộ pháp đã cảnh cáo
ngươi. Vậy mà ngươi không biết thức thời, dám một mình đối địch với bổn Võ
Lâm Chí Tôn. Bổn tọa cho ngươi một cơ hội cuối cùng, đem toàn bộ Tu La
Cung đặt dưới sự điều khiển của bổn tọa, từ Tu La Cung đổi thành phân đà Tu
La, ngươi là chủ phân đà đó, nếu không…
Cung chủ Vưu Bính Liệt đanh giọng nói: - Nếu không thì sao?
Mắt cẩm y lão nhân ánh lên tia tàn độc: - Nếu không thì …hắc hắc! Từ
hôm nay Tu La Cung sẽ trừ danh trên giang hồ, tất cả những ai

muốn chống lại
đều bị tiêu diệt.
Khắp hàng ngũ Hồng hoa võ sĩ cùng ồ lên một tiếng kêu phẫn nộ.
Lúc sau cẩm y lão nhân hỏi: - Thế nào? Ngươi trả lời ngay đi!
Vưu Bính Liệt cười nhạt đáp: - Bổn cung chủ trả lời rằng tuy biết hiện giờ
Tu La Cung người ít thế cô nhưng quyết không chịu để kẻ khác khi hiếp, và
không bao giờ trở thành chó săn cho bất cứ thế lực nào.
Bốn chục tên hồn hoa võ sĩ đồng thanh hưởng ứng.
Cẩm y lão nhân cười nhạt nói: - Được lắm! Bổn tọa sẽ thành toàn cho các
ngươi!
Rồi quay sang Bốc Đại Khánh ra lệnh: - Bốc tổng hộ pháp, thực hiện nốt
nhiệm vụ của mình đi!
Bốc Đại Khánh đứng lên xốc lại kiếm rồi nhún mình nhảy phắt xuống khỏi võ đài.
Cẩm y lão nhân quay lại tên thiếu niên bận hoa y đứng sau mình nói: - Đồ
nhi khai kiếm đi, thu thập tiểu tử kia!
Hoa y thiếu niên dạ một tiếng, vút người lên hơn trượng sà xuống trước
mặt thiếu cung chủ Vưu Tử Mẫn.
Bốc Đại Khánh lạnh giọng nói: - Các hạ nên nghĩ lại lần cuối cùng. Tuy
Tu La Cung đã hạ sát mấy tên thuộc hạ thân tính của bổ bộ pháp nhưng nếu các
hạ chấp nhận…
Vưu Bính Liệt ngắt lời: - Hỏi thanh kiếm này chấp thuận hay không!
Dứt lời kiếm khí rít lên, kiếm quang chói lòa, vị Tu La Cung chủ đã phát
kiếm.
Quan Ngoại Nhất Bá Bốc Đại Khánh cũng xuất kiếm tiếp chiêu.
Bên kia hoa y thiếu niên và thiếu cung chủ Vưu Tử Mẫn cũng bắt đầu động kiếm.
Kiếm thuật của Quan Ngoại Nhất Bá chẳng phải không có cơ sở, chiêu
thức độc lạt, xuất thủ thần tốc, biến ứng linh hoạt, có thể liệt vào cao thủ số một

không hai ở Trung Nguyên.
Nhưng Tu la kiếm pháp mấy chục năm dương danh trên giang hồ cũng hết
sức lợi hại, biến ảo khôn lường, tiến lui đúng phép, công thủ kiêm lược, hai ba
mươi chiêu kiếm qua đi nhưng không hề lộ ra chút sơ hở nào.
Vưu Tử Mẫn cũng dùng Tu La kiếm pháp, về kiếm thuật thì không kém
phụ thân bao nhiêu, nhưng nhìn vào có thể nhận ra hỏa hầu thua vài thành.
Tuy vậy cũng đũ ứng phó với hoa y thiếu niên.
Hai cặp đối thủ ngang tài ngang sức, dùng tất cả những kỳ chiêu dị thức
khiến toàn trường chú mục nhìn vào và trầm trồ thán phục.
Bốn mươi tên Hồng hoa võ sĩ bấy giờ đã quay mặt cả vào trường đấu nhìn
bốn người quấn lấy nhau, trên mặt ai nấy lộ rõ nét căng thẳng.
Tất cả người của Tu La Cung đều nhận thức được rằng tình cảnh hôm nay
đối với họ là dữ nhiều lành ít, tuy cũng như cung chủ, tất cả bốn mươi mấu người
đống tâm nhất trí, dù phải chịu hy sinh đến người cuối cùng cũng quyết không
khuất phục.
Lãnh Thanh Nga mới về với Tu La Cung chưa lâu, nhưng nàng được phụ
thân thương yêu hết mực, được mọi người trong xung quý mến nên chỉ thời gian
ngắn đã tìm được vị trí của một người trong gia đình, đặc biệt anh em cùng cha
khác mẹ và cùng mồ côi chỉ còn phụ thân nên càng quý mến nhau.
Lãnh Thanh Nga không học võ nghệ chỉ giỏi khinh công, mặc dù chẳng
hiểu gì kiếm thuật cũng bị hút chặt vào trận đấu.
Nhoại vụ tổng quản Cung Thiên Tước vẻ mặt lại càng lo lắng, kiếm đã
tuốt vỏ cầm tay, sẵn sàng lao vào cuộc.
Năm mươi chiêu…
Rồi một trăm chiêu qua đi.
Song phương càng đấu càng hung mãnh, càng khốc liệt.

Lúc này họ đều đã thi thố hết bản lĩnh.
Hai trăm chiêu…
Bấy giờ thắng thua đã bắt đầu hé lộ.
Bốc Đại Khánh tuy chiêu thức độc lạt nhưng kiếm thuật lại không tinh kỳ
và chuẩn xác bằng cung chủ Vưu Bính Liệt nên dần dần lùi về bị động, thủ
nhiều công ít.
Trái lại qua trăm chiêu, hoa y công tử chợt dùng những chiêu thức rất kỳ
dị, chỉ qua vài chục chiêu, Vưu Tử Mẫn đã tỏ ra lúng túng khó về ứng phó.
Ngoại vụ tổng quản Cung Thiên Tước cầm chặt thanh kiếm, chỉ cần tình
thế bất lợi là hô bọn hồng hoa võ sĩ xông vào trận chiến, cho dù sau đó sẽ bị hơn
trăm hắc y võ sĩ ùa vào tàn sát…
Vừa lúc đó ngoài cửa bào chợt nghe tiếng lao xoa, tiếng binh khí chạm
nhau và tiếp theo là tiếng rú thảm khốc tiếp liền.
Chỉ trừ bố đối thủ, còn hầu hết quay mặt nhìn ra trang môn, thấy có ba
nhân ảnh vung kiếm loang loáng, chỉ trong một vài chiêu đã đánh ngã bảy tám
tên hắc y võ sĩ canh công, xông ùa vào võ trường như một cơn lốc.
Trang chủ Tào Thế Vũ quát to: - Đội vệ sĩ chặn lại!
Hai mươi tên hắc y võ sĩ từ sau võ đài tuốt kiếm lao ra giữa tiền viện chặn
ngang ba người.
Tên đầu mục quát: - Đứng lại!
Ba người không ai nói một câu, vung kiếm chém bừa.
Người đầu tiên trúng kiếm là tên đầu mục.
Nhưng hai mươi tên vệ sĩ vẫn quây lấy ba người vừa đến, kiếm đâm ngang
chém dọc.
Ba người kia xông xáo như chỗ đông người, chỉ phút chốc đã hã sát mười
hai tên vệ sĩ dưới kiếm, tiếp tục lướt tới võ đường.
Bảy tám tên còn lại mặt không còn giọt máu, đành ngẩn mặt nhìn theo.

Trang chủ Tào Thế Vũ kêu lên: - Kim Bài Sát Thủ!
Quả nhiên ba người vừa đến là Kim Bài Sát Thủ Lộ Vân Phi, Phong Báo
Tử Hàn Tinh Sát Thủ Đinh Triệu Hùng và Võ Lâm Công Tử Lỗ Nguyên Khánh.
Không thấy Xuyên Thành Thử Tam Lang đâu.
Cẩm y lão nhân nhíu mày hỏi: - Lộ Vân Phi?
Tào Thế Vũ gật đầu: - Chính hắn!
Cẩm y lão nhân rít lên trong cổ: - Đồ ăn hại! Bốc Thần đâu chứ? Bố trí
cả trăm người mai phục khắp nơi sao để hắn thoát vào đây được?
Tào Thế Vũ ngạc nhiên nói: - Lúc chiều nhận được tín thư bồ câu đưa về
nói rằng đã phát hiện được Lộ Vân Phi, Hoàng Y Tam Ma đã đưa hắn tới nơi
mai phục rồi mà?
Cẩm y lão nhân tức giận nói: - Vậy thì sao hắn lại tới đây chứ? Hay tín
thư nói sai?
Tào Thế Vũ đáp: - Tuyệt đối không sai! Có tới hai tín thư tiếp nhau. Cái
thứ nhất của một tên đầu mục ở Thiên Đường Trấn nói rằng đã cùng Hoàng Y
Tam Ma chặn đường Lộ Vân Phi, cái thứ hai của chính Bốc Thần báo rằng đối
phương sắp đi vào nơi mai phục…
- Chẳng lẽ với thân thủ của Hoàng Y Tam Ma mà để tên tiểu tử đó tẩu
thoát?
Rồi chợt hạ lệnh: - Mau đưa Đường gia tổ tôn ra đây, phải sai người tâm
phúc quản chế hết sức nghiệm ngặt!
Tào Thế Vũ vội đứng lên đi ra sau võ đài.
Giữa đấu trường chiến cuộc vẫn nổ ra ác liệt.
Bốc Đại Khánh bị một kiếm đâm vào sườn, máu loang đỏ cả vạt áo.
Trái lại thiếu cung chủ Vưu Tử Mẫn cũng bị thương vào cánh tay trái, nhưng vẫn tiếp tục chiến đấu, tuy đường kiếm đã không cẩn mật linh diệu như
trước nữa, trong lúc đó hoa y thiếu niên càng xuất chiêu càng nguy dị tàn độc.

Võ Lâm Công Tử, Lộ Vân Phi và Đinh Triệu Hùng nhảy qua đầu vòng người đứng ngay phía trước Lãnh Thanh Nga và Cung Thiên Tước.
Lãnh Thanh Nga nhận ra Lộ Vân Phi, cười nói: - Lộ đại hiệp…
Rồi không đợi chàng trả lời, lại đưa mắt chăm chú quan sát đấu trường.
Lúc này bào huynh của nàng đang gặp hiểm cảnh, điều đó quan trọng hơn
tình cảm với Lộ Vân Phi.
Hơn nữa thời gian bây giờ không phải để dành cho vấn đề tình cảm.
Bấy giờ lão trang chủ Tào Thế Vũ cũng đã trở về ngồi vào chỗ cũ.
Mới lướt mắt nhìn lên võ đài, Lộ Vân Phi đã hiểu ra địa vị của từng người,
mắt nhìn thẳng vào cẩm y lão nhân hỏi: - Các hạ có phải tự xưng là Võ Lâm Chí
Tôn?
Giọng của chàng không lớn nhưng rất âm vang dội vào tai tất cả mọi ngườii trong võ trường ong ong nhức cả lỗ nhĩ.
Bốn đấu thủ lập tức dừng tay quay cả lại nhìn.
Toàn trường đấu lặng phắc.
Cẩm y lão nhân kinh hãi nghĩ thầm: - Tiểu tử này công lực kinh nhân.
Không hiểu làm thế nào thoát khỏi được Hoàng Y Tam Ma và ổ phục kích?
Nếu không tìm cách trừ khử hắn tất sẽ sinh đại họa.
Liền đáp: - Chính bổn tọa là Võ Lâm Chí Tôn!
Lộ Vân Phi lại hỏi: - Vì lý do gì các hạ muốn lấy mạng Lộ mỗ?
- Căn cứ vào đâu mà ngươi hỏi câu đó chứ?
Lộ Vân Phi hừ một tiếng, vẻ khinh thị: - Tự xưng là Võ Lâm Chí Tôn, muốn giết ta thì cứ việc hiện thân hoặc sai thủ hạ của mình…
Chàng lướt mắt nhìn qua khắp lượt hai hàng ghế trên võ đài, nhận ra hầu
hết những người ở đó, tiếp: - Xem ra các hạ giấu mặt mấy năm, thế nhưng mua
chuộc được không ít nhân vật tiếng tăm làm vây cánh…
Chàng nhìn thẳng vào mắt cẩm y lão nhân nói tiếp: - Binh hùng tướng
mạnh, ưng khuyển không thiếu gì sao lại phải thuê Hoàng Y Tam Ma lấy đầu
ta?
Cẩm y lão nhân bỗng rung động trong lòng, hỏi: - Chẳng lẽ Hoàng Y Tam

Ma thả cho ngươi ư?
Lộ Vân Phi định vạch mặt đối phương nhưng trong đầu lóe lên một ý nghĩ,
đáp: - Có thể nói thế!
Cẩm y lão nhân chợt thấy lòng nhẹ hẳn đi, thầm nghĩ: - Đúng là tên này
đã chuồn mất, như vậy thì chưa đến nỗi hỏng việc. Thế nào Hoàng Y Tam Ma
cũng đuổi đến đây. Cùng lắm phải mất bảy viên Hắc trân châu là cùng, nhưng
thế nào cũng lấy được mạng hắn. Nhưng tốt nhất hãy chờ Hoàng Y Tam Ma
đến…
Nghĩ thế liền hỏi: - Ngươi tới đây với ý đồ gì?
Lộ Vân Phi đáp gọn: - Đòi lại công đạo!
Cẩm y lão nhân cười nhạt hỏi: - Ngươi định xuất thủ chống lại bổn tọa?
- Các hạ mua người khác lấy đầu tại hạ, bây giờ tại hạ tự mình mượn đầu
các hạ, đó là lẽ công bằng!
- Hắc hắc…. Chỉ sợ ngươi không dễ!
Lộ Vân Phi tuốt kiếm định nhảy lên võ đài.
Ngay lúc ấu chợt vang lên một tiếng quát: - Dừng lại!
Tiếp đó tiếng nữ nhân lạnh lảnh: - Vân Phi!
Lộ Vân Phi ngước mắt nhìn lên, chỉ thấy từ hậu đài hai tên hắc y võ sĩ tay
cầm đao áp sát vào cổ họng Đường đại lão lão và Đường Du Bình từ từ bước lên
võ đài, phía sau cón có hai tên vệ sĩ khác ta cầm kiếm lăm lăm, mặt đầy sát khí.
Lộ Vân Phi chợt đứng ngẩn người, mồ hôi vài ra.
Cẩm y lão nhân lạnh giọng nói: - Ngươi đã thấy rồi đấy! Chỉ cần ngươi
vọng động, hai nữ nhân này sẽ bị giết ngay lập tức!
Rồi phất tay ra lệnh: - Giải họ đi!
Đường Du Bình giãy giụa kêu lên: - Vân Phi! Chàng đừng quản, hãy trả….
Nàng chưa nói hết câu thì bị một tên vệ sĩ đưa tay phũ phàng bóp chặt lấy
miệng.

Lộ Vân Phi mắt long lên, răng nghiến chặt, lòng tức giận điên cuồng định
bất chấp tất cả nhảy lên quyết một trận đấu sinh tử.
Nhưng chợt có một giọng nói vang rất nhỏ vào tai: - Tiểu tử, đừng vọng
động!
Lộ Vân Phi quay lại nhìn, thất bên cạnh Lãnh Thanh Nga có một lão nhân
lưng gù, tóc rối bù xõa đầy mặt.
Chàng không nhận ra lão nhân đó.
Lão nhân lại dùng thuật truyền âm nhập mật nói vào tai chàng: - Hiện tại
Đường gia tổ tôn đang gặp nguy hiểm. Vô Tình Lão Nhân đang tìm cách cứu
giải, ngươi phải tìm cách kéo dài thời gian càng lâu càng tốt. Khi nào bà cháu
an toàn lão phu sẽ báo tin ngay cho ngươi biết.
Lộ Vân Phi đang ngập ngừng thì chợt thất Lãnh Thanh Nga quay lại kêu
lên: - Sư phụ!
Lão nhân tóc rối lưng gù không nói tiếng nào, chợt lỉnh vào đám đông rồi
biến mất.
Nghe Lãnh Thanh Nga gọi, Lộ Vân Phi mới hiểu rằng lão nhân vừa rồi là
Thần Thâu Diệu Thủ, sư phụ của Lãnh Thanh Nga.
Chàng cau mày nghĩ: - Lão vua trộm kia sao cũng đến đây? À…nhất định
là giúp ái đồ của mình…
Hơn nữa chàng cũng biết Thần Thâu Diệu Thủ và Vô Tình Lão Nhân tuy
tính tình đều kỳ quặc nhưng hai người giao tình rất thâm hậu.
Cẩm y lão nhân từ võ đài nói vang xuống: - Lộ Vân Phi! Ta nhắc lại, chỉ
cần ngươi xuất thủ, Đường gia tổ tôn sẽ bị giết ngay lập tức. Mau lùi ra khỏi
trường đấu.
Lộ Vân Phi vô cùng lo lắng.
Nếu chàng ra khỏi trường đấu, câm y lão nhân nhất định sẽ hạ lệnh sát

thủ, khi đó người của Tu La Cung cùng với Võ Lâm Công Tử và Đinh Triệu
Hùng không thể đối phó nổi.
Trên võ đài lúc này còn rất nhiều cao thủ.
Chưa kể năm tên môn chủ, hội chủ và trang chủ phía sau, chỉ riêng phía
trước ba người Tào Thế Vũ, Đỗ Phi Hùng và hắc y nhân ngồi bên tả cẩm y lão
nhân đã đủ sức thắng họ rồi.
Cẩm y lão nhân mai danh ẩn tích đã lâu nay, chỉ nghe tiếng mà không
xuất đầu lộ diện, lại thao túng được nhiều bang phái thế kia, ngay cả nhân vật
như trang chủ Bàn Long Sơn Trang Tào Thế Vũ cũng phải nghe lệnh hắn, đủ
biết hắn không phải là kẻ tầm thường.
Nếu chàng xuất thủ, đương nhiên tình hình có khả quan hơn, nhưng đối với
Đường gia tổ tôn hậu quả sẽ khó lường.
Đành phải thực hiện kế hoãn binh như lời Thần Thâu Diệu Thủ là đúng
sách.
Ít ra có thể kéo dài đến khi Hoàng Y Tam Ma xuất hiện.
Lúc này hiển nhiên đối phương chưa biết nội tình, như vậy vẫn yên trí về
bảy viên Hắc trân châu à tin rằng Hoàng Y Tam Ma là đồng minh của chúng.
Quyết định xong, chàng cao giọng nói: - Tại hạ sẽ ra khỏi trường đấu,
nhưng trước hết cần được các hạ giải thích!
Cẩm y lão nhân nhíu mày hỏi: - Giải thích việc gì?
- Lý do các hạ mua tính mạng tại hạ?
- Vì ngươi luôn luôn cản trổ ý đồ của bộn tọa.
- Ý đồ đó là gì?
- Thống lĩnh toàn bộ lực lượng trên giang hồ, trở thành Võ Lâm Chí Tôn
với đầy đủ ý nghĩa.
Lộ Vân Phi cười nhạt nói: - Rất hùng hồn! Tiếc rằng một người có tham
vọng to lớn như vậy mà không dám nhìn mặt thiên hạ, không bộc lộ ý

muốn của
mình thì làm sao trách được người khác ngăn trở? Một bóng ma không xuất hiện
trên đường thì hành nhân cứ đi qua coi như không trông thấy và không tồn tại
bóng ma đó.
Cầm y lão nhân giận tím mặt, nhưng giọng lưỡi không biết biện bác thế
nào, hồi lâu mới chống chế: - Tuy ta không xuất hiện, nhưng thuộc hạ dưới
quyền của ta xuất hiện, và ngươi ngăn cản chúng.
Lộ Vân Phi chỉ Đỗ Phi Hùng hỏi: - Cụ thể như tên họ Đỗ kia đúng không?
Cẩm y lão nhân gật đầu: - Đúng!
Lộ Vân Phi phản vấn: - Vậy các hạ thừa nhận Trung Châu Ngũ Tuyệt là
thuộc hạ của mình?
Cẩm y lão nhân không đáp.
Lộ Vân Phi tiếp tục dồn ép: - Nếu thế, các hạ chỉ là kẻ đứng đầu bọn sát
thủ, võ lâm đời nào thừa nhận một kẻ như vậy là bậc chí tôn?
Những lời đó làm cho không những cẩm y lão nhân mặt tím đi mà tất cả
những người ngồi trên hai hàng ghế đều biến sắc.
Phong Báo Tử Đinh Triệu Hùng khoái chí la to: - Chí phải! Hắn chí là trùm của lục lâm thảo khấu, đồ tể sát nhân. Nếu hắn là Võ Lâm Công Tử thì
Phong Báo Tử ta sẽ là Võ Lâm Chí Tổ.
Hoa y nhân nghe nói vậy liền vung kiếm xông vào tấn công Đinh Triệu
Hùng.
Phong Báo Tử to gan lớn mật, không chút sợ hãi xuất kiếm tiếp chiêu.
Cẩm y lão nhân quát: - Lộ Vân Phi! Ta đếm đến ba tiếng, nếu ngươi không chịu ra khỏi trường đấu thì ta sẽ hạ lệnh giết Đường gia tổ tôn ngay!
- Một!
Lộ Vân Phi suy tính: - Nếu bây giờ công vào bên trong để cứu hai người
thì mình không thông thuộc địa hình. Và họ đã bị phong bế võ công,

việc đó vô
cùng nguy hiểm, chỉ cần đối phương phát lệnh một tiếng là hai người bị sát hại
ngay. Di mệnh của sư phụ đến trả ân cho Đường đại lão lão, nếu vì mình mà vị
ân nhân đó bị sát hại thì mình còn mặt mũi nào đứng trước anh linh của sư phụ?
Tạm thời đứng bên ngoài chờ đợi, trong vài chục chiêu tất có thể họ có thể đối
phó được…
Trong đầu chàng vừa lóe lên như thế, tiếng đếm lại vang lên: - Hai…
Chính lúc ấy ở trang môn lại xảy ra một cảnh tượng hỗn loạn.
Chỉ thấy bọn vệ binh vừa được tăng cường bảo vệ cửa trang hoảng hốt
chạy lui, hai ba tên bị trúng chưởng giãy đành đạch, sắc mặt biến dần sang màu
tím, toàn thân cứng đờ.
Hai nhân ảnh bận hoàng y lao như bay vào võ trường.
Tiếng kêu thảng thốt nhất loạt vang lên: - Hoàng Y Tam Ma!
Mấy trăm ánh mắt cùng hướng ra cửa.
Quả nhiên hai nhân ảnh đang đến là lão đại và lão nhị trong Hoàng Y Tam Ma, không thấy lão tam Xuyên Phúc Trảo Phù Lạp đâu cả.
Cẩm y lão nhân nhìn sang Tào Thế Vũ nói: - Làm sao chúng xông vào
một cách hung bạ như thế? Bốc Thần đâu?
Hoàng Sơn Nhị Ma không hề để mắt đến bọn vệ sĩ đứng đặc bên ngoài
nhún chân nhảy vút vào đứng ngay trước võ đài quét mắt nhìn Tào Thế Vũ hỏi:
- Tên nào là Võ Lâm Chí Tôn?
Cẩm y lão nhân lập tức hiểu rằng cơ sự đã hỏng bét, liền phất tay ra lệnh:
- Phát tín hiệu! Sát!
Một tiếng pháo nổ vang.
Trên đài dưới đài lập tức chấn động.
Trừ cẩm y lão nhân, bọn người ngồi trên hai hàng ghế đều phát binh khí
nhảy xuống đài.
Hơn trăm hắc y võ sĩ tay vung đao kiếm sáng lòa bắt đầu xông vào bọn

hồng hoa võ sĩ.
Vang lên tiếng thét điên cuồng, khắp võ trường rộng hơn mẫu đất liền
diễn ra một cuộc huyết chiến khốc liệt.
Lộ Vân Phi thấy tình thế không thể cứu vãn được nữa, việc an nguy của
lão phu nhân đành phó mặc cho số phận, cũng xông vào cuộc đấu.
o O o

Vong Mệnh Thiên Nhai

Đánh máy: Tiểu Thanh Xà

Hồi 30
TRÂN CHÂU TRỊ ĐỘC

Đường đại lão lão và đại tiểu thư Đường Du Bình bị bốn tên hán tử giải
vào hậu viện trong một gian mật thất.
Trong gian phòng chỉ loe lét một ngọn đèn nhỏ đã có người đứng đợi. Đó
là một hán tử bận hắc y.
Người kia khoát tay ra lệnh cho bốn tên vệ sĩ: - Ra canh giữ bên ngoài,
đóng chặt cửa phòng lại. Khi nào có hiệu lệnh thì hãy vào hành sự!
Gian mật thất nằm sâu trong cấm địa của Bàn Long Sơn Trang, lối vào rất
bí mật, xung quanh được canh giữ nghiêm mật nên không sợ ngoại nhân đột
nhập.
Trong phòng hắc y hán tử cất giọng độc địa: - Lão phu nhân, chỉ còn chùng một canh giờ nữa là tới giờ tý, mạng của hai người sẽ chấm dứt, nếu
không kể sự việc có thể đến sớm hơn. Vì thế đây là thời cơ tối hậu để đáp ứng
yêu cầu của Võ Lâm Chí Tôn…
Đường đại lão lão cất giọng khó nhọc nói: - Khâu Tử Dực! Ngươi trở thành tay sai của BÀn Long Sơn Trang khi nào?
Quả nhiên hắc y hán tử chính lá Khâu Tử Dực, nguyên nhị tổng quản của
Đường gia lão điếm.

Khâu Tử Dực đáp: - Bổn nhân chưa bao giờ là người của Bàn Long Sơn
Trang cả!
- Vậy ngươi…
Khâu Tử Dực cười hắc hắc đáp: - Bổn nhân là chấp sự của Võ Lâm Chí
Tôn, còn Bàn Long Sơn Trang chỉ là một phân đà mà thôi.
Dường Du Bình chớt hỏi: - Phân đà đó gọi là gì?
- Phân đà Trịnh Châu!
Đường Du Bình hỏi tiếp: - Như vậy Tào Thế Vũ sẽ không còn là trang chủ
Bàn Long Sơn Trang nữa mà thâu tóm toàn bộ quyền hành ở vùng Trịnh Châu
này?
Khâu Tử Dực gật đầu: - Chính thế!
Đường Du Bình lại hỏi: - Và buộc người giang hồ trong toàn thành Trịnh
Châu phải làm theo mệnh lệnh của mình?
- Không sai!
- Nghĩa là tất cả những ai chống đối sẽ bị tiêu diệt và đưa người của mình
vào đó?
Khâu Tử Dực cười đắc ý: - Đại tiểu thư đoán rất đúng !
Đường Du Bình hỏi tiếp: - Việc đó bắt đầu được tiến hành lúc nào?
- Hai năm trước!
Đường Du Bình chợt hỏi thêm một câu: - Nghĩa là đúng thời gian ngươi
đầu nhập vào bổn điếm?
Đến lúc đó Khâu Tử Dực mới hiểu ra thâm ý của đối phương nhưng cãi lời
thì đã muộn.
Hắn ấp úng: - Việc đó…
Đường Du Bình nghiêm giọng: - Khâu Tử Dực! Bây giờ ta có thể giải thích cho ngươi rõ tất cả mọi việc. Hai năm trước ngươi đầu nhập vào bổn điếm
làm tiêu sư, chính là nằm trong âm mưu khống chế của thượng cấp ngươi. Cũng
trong thời gian đó, tiên phụ có nói với ta rằng Bàn Long Sơn Trang đã nhiều lần
gây áp lực để bốn điếm hạn chế quy mô làm ăn, không ngoài ý đồ

nhằm làm
cho Đường gia lão điếm suy yếu dần và lệ thuộc vào Bàn Long Sơn Trang.
Nhưng tiên phụ đã kiên quyết cự tuyệt. Sau chừng nửa năm, ngươi được cất
nhắc làm nhị tổng quản, đó là lúc ngươi định thực hiện ý đồ thôn tính. Trong
chuyến tiêu định mệnh hơn một năm trước, chính ngươi đã báo cho Bàn Long
Sơn Trang biết rõ hành trình, đồng thời đến tiểu thôn Miêu Trúc, một tên tiêu sư
đầu nhập sau ngươi ít lâu đã lến đầu độc phụ mẫu ta đúng lúc người của Bàn
Long Sơn Trang tấn công. Ngươi thừa nhận tiêu sứ Hứa Mẫn là đồng bọn của
ngươi chứ?
Khâu Tử Dực kêu lên: - Sao ngươi biết?
Đường Du Bình nghiến răng nói: - Bởi vì Hứa Mẫn không phải chết vì tay
đối phương mà bị Hàn phong chỉ của phụ thân ta. Sau đó hắn còn bị một kiếm
đâm trúng ngực nhưng sau khi điều tra ở hiện trường, ta biết vết thương đó
không phải là trí mạng, chỉ là bằng chứng giả mà thôi để chúng ta không nghi
ngờ có nội gián, nhưng hành động quá sơ suất.
Khâu Tử Dực biến sắc không biết nói gì.
Đường Du Bình lại tiếp: - Lúc đó ta hoài nghi rằng có người trong bổn
điếm đã tiết lộ cuộc hành trình, nhưng trong điếm, chỉ có ngươi và Phạm đại
tổng quản mới biết lộ trình mà thôi. Tuy vậy vì không có bằng chứng, ta đành
an ủi bằng một ý nghĩ rằng đó chỉ là một cuộc đột kích tình cờ để khỏi hàm oan
ngươi cũng như Phạm tổng quản. Không ngờ đến hôm nay thì mọi việc đã lộ rõ.
Khâu Tử Dực cố trấn tỉnh, cười hắc hắc nói: - Bây giờ ngươi mới biết thì
còn ích gì chứ? Cùng lắm chỉ sống thêm được một canh giờ nữa.

Đường Du Bình hàn giọng: - Câm mồm! Tuy bị trúng độc nhưng với thân
thủ của cha mẹ ta, muống thương được họ không phải chuyện dễ. Có phải chính
Tào Thế Vũ đã hạ thủ không?
- Hắc hắc! Ngươi biết như vậy là tốt!
Vừa lúc đó từ bên ngoài vang lên một tiếng pháo lệnh.
Ánh mắt của Khâu Tử Dực chợt lóe lên nham hiểm như mắt loài rắn độc,
hắn rít lên qua kẽ răng: - Giờ tận số của các ngươi đã điểm, hãy cứ mang theo
điều bí mật đó xuống mồ!
Cửa phòng bật mở, hai nhân ảnh lao vào.
Khâu Tử Dực quay ra nói: - Các ngươi…
Lời chưa dứt, hắn bỗng hực lên một tiếng, hai tay chới với đưa lên rồi đổ
ụp xuống nền nhà.
Hai người vừa xuất hiện là Vô Tình Lão Nhân và Thần Thâu Diệu Thủ.
Thần Thâu Diệu Thủ nói: - Mọi việc ổn rồi! Vô Tình Lão Nhi! Ngươi cứ
thi triển bản lĩnh cứu người, để lão phu ra ngoài báo cho tên Lộ tiểu tử mặc sức
đại khai sát giới và cứu tiểu đồ luôn thể.
Nói xong cúi xuống nhìn Khâu Tử Dực nằm bất động trên nền phòng.
Đường Du Bình kêu lên: - Tiền bối đừng giết hắn!
Thần Thâu Diệu Thủ cười đáp: - Lão trộm ta đâu có giết người? Chẳng
qua chỉ cho hắn nếm mùi Nhất chỉ sưu hồn mà thôi!
Dứt lời liền xuất hai chỉ.
Khâu Tử Dực vừa tỉnh thì bị tiếp ngay một chỉ nữa, đau đớn lăn lộn, miệng phát ra những thét như đứt ruột đứt gan.
Vô Tình Lão Nhân quát lên: - Lão trộm ngươi chỉ làm rách việc. Mau điểm á huyệt hắn mà chạy ra ngoài xem tình hình!
Thần Thâu Diệu Thủ vội điểm á huyệt Khâu Tử Dực rồi lao khỏi phòng,
tới cửa còn dặn: - Tiểu tử ngươi canh giữa cho cẩn thận, trong phòng không còn
ai chi viện đâu!
Rồi không nghe thấy âm thanh nào nữa.

Chẳng biết Thần Thâu Diệu Thủ dặn dò ai ngoài đó.
Bấy giờ Vô Tình Lão Nhân mới lấy ra bảy viên Hắc minh châu đưa cho
Đường đại lão lão nói: - Đây là bây viên Hắc minh châu độc bộ thiên hạ có thể
trị bách độc, lão phu nhân bỏ một viên vào miệng, vận công bức độc ra, cứ mười
nhịp thở thì nhổ ra một búng, lão phu sẽ trợ giúp một tay. Cứ luân phiên dùng
hết cả bảy viên minh châu sẽ bức hết tý ngọ hóa cốt đan.
Rồi cũng đưa cho Đường Du Bình một viên.
Đường đại lão lão hỏi: - Thất hắc minh châu ứ? Có phải đây là bảo vật ở
phủ Thượng Thư ngày trước bị mất trộm không?
Vô Tình Lão Nhân gật đầu: - Chính thế!
Đường đại lão lão lại hỏi: - Ở đâu ra vậy?
Vô Tình Lão Nhân đáp: - Lão phu chưa kịp hỏi rõ việc này. Bây giờ gần
sang giờ tý rồi, lão phu nhân mau vận công bức độc ra đi.
Đường đại lão lão không nói nữa, ngồi xếp bằng lại nhắm mắt vận công.
Đường Du Bình cũng làm như thế.
Vô Tình Lão Nhân đặt một tay vào hậu tâm Đường đại lão lão, tay kia đặt
lên thiên linh cái trợ công cho Đường đại lão lão bức độc chất ra.
Đường đại lão lão được Vô Tình Lão Nhân trợ công nên chỉ sau mấy chục
nhịp thở đã nhổ ra được lần toàn thứ nước đen đặc sệt bốc mùi rất khó chịu.
Đến lần đổi hắc minh châu thứ hai, tình trạng của Đường đại lão lão đã
khá hơn nhiều.
Bà nói: - Đại hiệp qua trợ giúp tôn nhi đi, lão thân có thể tự mình hành
công bức độc được.
Vì không được trợ lực nên việc vận công bức độc của Đường Du Bình khó
khăn hơn.
Nàng công lực bị phân tán vì thế chỉ nhờ viên trân châu hút độc ra thôi,

nhổ ra ba ngụm chỉ là thứ nước loãng sền sệt.
Vô Tình Lão Nhân tự mình cũng cảm thấy lúc đó Đường đại lão lão đã đề
tụ được công lực hơn trước nhiều nên chuyển sang trợ công cho Đường Du Bình.
Chừng sau thời gian một tuần trà, Đường đại lão lão đã dùng đủ bảy viên
Hắc trân châu, độc dịch được nhổ ra một bãi lớn.
Bấy giờ ngoài cửa chớt nghe tiếng ồn ào và có cả tiếng binh khí chạm
nhau.
Nguyên trước đó vì Vô Tình Lão Nhân vất thông thuộc địa hình ở Bàn
Long Sơn Trang, lại có thêm Thần Thâu Diệu Thủ thiện nghệ đào tường khoét
vách nên dễ dàng tìm được nơi giam giữ Đường gia tổ tôn.
Tuy vậy việc cầu giải dược cho hai người là vô vọng.
Khi Xuyên Thành Thử Tam Lang đến báo cho Lộ Vân Phi biết tin Đường
gia tổ tôn bị người của Bàn Long Sơn Trang bắt và chính tên phản môn Khâu Tử
Dực đã dùng tý ngọ hóa cốt đan đầu độc, lão đại trong Hoàng Y Tam Ma là Ngô
Công Thủ Tạ Thúc Nhân nói rằng bảy viên Hắc trân châu có thể giải được tý
ngọ hóa cốt đan.
Võ Lâm Công Tử không ngần ngại đưa bảy viên trân châu cho Xuyên
Thành Thử, Lộ Vân Phi và Võ Lâm Công Tử trở về Bàn Long Sơn Trang, nhưng
không vào cổng chính mà theo một lối bí mật khác đến gặp Vô Tình Lão Nhân.
Vô Tình Lão Nhân được Hắc trân châu rất mừng, định tức tốc cứu cho
Đường nhị tổ tôn nhưng họ lại bị dẫn ra ngoài võ đài để uy hiếp Lộ Vân Phi.
Thời gian vô cùng cấp bách, nhưng Vô Tình Lão Nhân dù có sốt ruột bao
nhiêu cũng đành chờ chúng dẫn hai người trở lại mới có thể động thủ.

Ba người không khó khăn gì giải quyết nhanh gọn bốn tên vệ sĩ canh giữ
bên ngoài rồi đột nhập vào mật thất, để Tam Lang bên ngoài canh cửa.
Lúc đó gần nửa đêm, khi cấm địa của Bàn Long Sơn Trang hết sức yên
tĩnh.
Đột nhiên Xuyên Thành Thử Tam Lang phát hiện thất có ba người đang
tiến lại gần.
Dưới ánh trăng mờ, hắn nhận ra một lão nhân và hai tên vệ sĩ, cùng đeo
trường kiếm, tất cả đều bận hắc y hòa lẫn trong bóng đêm.
Chợt lão nhân đi trước lên tiến: - Thanh châu?
Xuyên Thành Thử Tam Lang biết đối phương hỏi mật hiệu nên đáp bừa: -
Mỗ thử!
Hắn không biết trả lời thế nào, buột miệng nói ra hiệu xưng của mình: -
Mỗ thử? Ngươi là ai?
Lão nhân đi trước đưa mắt nhìn quanh, chớt phát hiện thấy thi thể bốn tên
vệ sĩ, quát to: - Ngươi là ai?
Xuyên Thành Thử cười đáp: - Mỗ thử, tức ta là Xuyên Thành Thử!
Lão nhân mắt phát hàn quang, lùi lại một bước hỏi: - Xuyên Thành Thử?
Ngươi là Tam Lang?
Bấy giờ Tam Lang cũng đã nhận ra lão nhân chính là quản sự Lưu Thiện
Thọ, kẻ đã có lần được chàng cho giải dược cứu mạng, nhưng về sau lấy oán trả
ân, định lấy mạng ân nhân khi tla mạng ân nhân khi Tam Lang đưa thi thể tên
hắc y hán tử có mắt cú vọ theo dõi chuyến tiêu đến khu rừng gần tiểu trấn để
chôn cất.
- Ha ha! Thì ra gặp lại cố nhân! Lưu quản sự! Ngày xưa tại hạ cho giải
dược cứu mạng ngươi, ngươi chẳng biết báo ân thì chớ lại còn muốn lấy mạng

tại hạ. Thật là oan gia gặp nhau trong lộ hẹp…
Lưu Thiện Thọ vung tay ra lệnh: - Bắt lấy nó!
Hai tên hắc y vệ sĩ lập tức tuốt kiếm lao vào.
Xuyên Thành Thử Tam Lang tính toán: - Không biết thân thủ bọn này thế
nào. Nếu đối địch với Lưu Thiện Thọ để trả thù chỉ sợ hai tên vệ sĩ thừa cơ đột
nhấp vào mật thất trong lúc Đường đại lão lão và đại tiểu thư chưa trị độc xong
thì hỏng chuyện. Nếu đối địch với hai tên vệ sĩ mà Lưu Thiện Thọ thừa cơ xông
vào thì còn nguy hại hơn. Chỉ nên phòng vệ trước cửa là tốt nhất.
Nghĩ đoạn chàng dựa lưng vào cửa vung kiếm chống đỡ.
Hai tên vệ sĩ thân thủ không phải tầm thường, kiếm nhằm hai hướng tấn
công như vũ bão.
Xuyên Thành Thử Tam Lang sau ba tháng học kiếm, vốn là người thông
minh và có khinh công trác tuyệt nên kiếm thuật luyện rất nhanh.
Hai tên vệ sĩ tuy thân thủ không nhược nhưng làm sao sánh được với
Trường Bạch Tam Hung?
Chỉ mười chiêu kiếm, bọn vệ sĩ chẳng những không khống chế được đối
phương mà còn bị bức lùi.
Tam Lang không đuổi theo.
Tên quản sự Lưu Thiên Thọ vô cùng sửng sốt.
Trước đây Xuyên Thành Thử không dùng binh khí, lần trước có xuất thủ
đánh tên đệ tử của Bàn Long Sơn Trang một chưởng nhưng xem ra công lực chỉ
vào loại tầm thường.
Thế mà nay xem ra chẳng những kiếm thuật đối phương rất linh diệu thần
tốc mà công lực còn rất cao.
Hắn còn nhận ra một điều là Tam Lang không chịu rời khỏi cửa phòng mà
giống như là đang làm nhiệm vụ canh giữ.
Khi mới đến, vì biết Xuyên Thành Thử Tam Lang vốn là một tên tặc đạo,

hắn cho rằng Tam Lang định ăn trộm thứ bảo vật gì đó, nhưng nay xem lại, Lưu
Thiện Thọ phán đoán rằng tình hình không phải đơn giản như thế. Xem ra trong mật thất đã xảy ra biến cố.
Nếu gặp chuyện gì bất trắc, quản sự Lưu Thiện Thọ chỉ còn biết lắc đầu
mình để trả lời thôi.
Hắn liền nói với hai tên thủ hạ: - Các ngươi hãy tìm cách đột nhập vào
phòng, nếu có hai nữ nhân trong đó thì lập tức hạ sát không được để thoát!
Dứt lời vung kiếm lao vào Tam Lang.
Xuyên Thành Thử không ngần ngại vung kiếm nghênh chiêu.
Choang… choang!
Lưu Thiện Thọ dốc hết bình sinh võ học tấn công như bão táp nhằm đánh
bật Tam Lang khỏi cửa để hai tên vệ sĩ đột nhập vào mật thất nắm tình hình.
Bởi vậy hắn không ngần ngại dùng những chiêu sát thủ, dùng hết mười
thành công lực nên khí thế uy mãnh kinh nhân.
Lưu Thiện Thọ là một trong mười cao thủ nhất đẳng trong Bàn Long Sơn
Trang nên không dễ đối phó.
Lần trước khi ngăn cản chuyến tiêu của Lộ Vân Phi, Lưu Thiện Thọ đã
trúng một kiếm vào sườn trọng thương nhưng không chết, bởi thế hắn càng căm
tức Lộ Vân Phi nhưng biết sức mình không làm gì được chàng nên quyết trả thù
bằng cách rắp tâm giết hai vị huynh đệ của Kim Bài Sát Thủ là Phong Báo Tử
Đinh Triệu Hùng và Xuyên Thành Thử Tam Lang.
Nhưng trong hai người thì Phong Báo Tử Đinh Triệu Hùng được mệnh
danh là Hàn Tinh Sát Thủ, tuy Lưu Thiện Thọ chưa đối đầu nhưng biết kiếm
thuật không tầm thường.
Bởi thế mục tiêu lý tưởng nhất là Xuyên Thành Thử Tam Lang.
Tam Lang còn là nỗi nhục của hắn, người hắn phải chịu ơn nhưng đã

từng
có lần định hạ sát thủ nhưng không được.
Bởi thế hắn càng manh tâm giết người diệt khẩu để khỏi lộ chuyện nhục
nhã đó ra ngoài.
Không ngờ qua mười chiêu kiếm vẫn không buộc được đối phương rời
khỏi cửa phòng, Lưu Thiện Thọ vô cùng sốt ruột.
Hắn quát to một tiếng, đưa hết bản lĩnh công xuất liền mười kiếm!
Tam Lang đành lùi một bước.
Lưu Thiện Thọ thừa cơ xuất tiếp mười kiếm nữa bức lùi đối phương thêm
một bước.
Hai tên vệ sĩ nhanh chóng lao tới cửa.
Trong mật thất, Đường đại lão lão đã phục hồi chân lực.
Vô Tình Lão Nhân vẫn đặt một tay ở hậu tamn, tay kia lên thiên linh cái
Đường Du Bình.
Trước mặt nàng là một vũng nước đặc quánh bốc lên mùi hôi khó chịu.
Trên đầu Đường Du Bình tỏa ra một làn khói trắn, chứng tỏ nội lực đã quy
tụ tột đỉnh.
Vô Tình Lão Nhân nhổ ra một ngụm cuối cùng, đã không còn đen đặc như
trước nữa.
Như vậy độc chất đã bị bức hết.
Đường đại lão lão đến bên Khâu Tử Dực vẫn còn lăn lộn dưới đất nhưng
không nói được.
Bà xuất chỉ giải á huyệt cho hắn.
Bấy giờ Khâu Tử Dực mới kêu lên đau đớn, vừa kêu vừa thở hồng hộc.
Âm thanh của hắn không đủ lớn nữa, chừng như đã hết hơi sức.
Đường đại lão lão đanh giọng hỏi: - Khâu Tử Dực! Nếu muốn không kéo
dài sự đau đớn thì nói nhanh, viên ngọc bội của Đường điếm chủ hiện ở đâu?
Khâu Tử Dực rên rỉ: - Lão lão… tôi biết tội… xin cho được… chấm dứt…

nổi đau đớn.
- Nói!
- Dạ… viên ngọc bội… của Đường điếm chủ… trên người… Tào trang
chủ.
Đường đại lão lão rít lên: - Như vậy chính Tào Thế Vũ sát hại Đường điếm chủ và phu nhân?
- Chính phải!
- Sau khi ngươi đầu nhập vào bổn trang còn thêm một trợ thủ khác là Hứa
Mẫn. Hiện trong bổn trang còn tên nào làm nội gián cùng các ngươi nữa không?
Khâu Tử Dực nghiến răng.
Hắn vẫn tiếp tục lăn lộn, mồ hôi ướt đẫm khắp người, mặt biến dạng vì
đau đớn.
Sưu hồn chỉ của Thần Thâu Diệu Thủ quả thất lợi hại, trên giang hồ ngoài
dùng loại độc công này không nhiều, khiến người bị điểm cảm thấy khắp người
nóng ran như bị hàng trăm con kiến lửa thi nhau đốt.
Thật là một cách tra tấn hữu hiệu.
Bấy giờ Đường đại tiểu thư cũng đã bức hết độc chất, công lực không
phục lại hoàn toàn.
Nàng cảm tạ Vô Tình Lão Nhân, đưa trả viên Hắc trân châu rồi đến bên
Khâu Tử Dực.
Đường đại lão lão hằn giọng: - Nói nhanh!
Khâu Tử Dực vẫn yên lặng.
Đường đại lão lão lại quát lên: - Khâu Tử Dực! Nếu ngươi không chịu nói, ngươi sẽ phải chịu thống khổ đến ngày mai. Ngươi biết rằng Nhất sưu chỉ
không mấy người trên giang hồ giải được.
Khâu Tử Dực thở hổn hển nói: - Dạ… chỉ xin lão lão… gia ân lần cuối cùng… chấm dứt nỗi đau đớn…
- Nói đi! Lão thân nhắn lại, hiện trong bổn điếm còn ai đồng phạm với ngươi nữa?
- Chỉ còn… tiêu sư… Lý Lâm…
- Còn ai nữa?

- Hết … hết rồi!
Đường đại lão lão thở hắt ra một hơi rồi hỏi tiếp: - Ngươi nói rằng chủ
nhân của ngươi là Võ Lâm Chí Tôn. Hắn rốt cuộc là ai?
Khâu Tử Dực nghiến răng không đáp.
Vô Tình Lão Nhân chợt chen lời: - Nếu hắn không chịu nói, để lão phu
cho lãnh giáo thêm công phu độc yết công tâm xem hắn chịu đựng được bao
nhiêu?
Dứt lời liền xuất chỉ.
Khâu Tử Dực hét lên một tiếng, người co quắp lại, đưa tay cấu vào ngực
trái đến bật máu, mồ hôi toát ra ròng ròng như tắm.
Có lẽ không người nào chịu bất cứ nỗi thống khổ gì mà phải biểu hiện như
thế.
Đường Du Bình nhỏ giọng nói: - Tiền bối giải cho hắn đi!
Khâu Tử Dực thẳng người lại nhưng vẫn lăn lộn.
Đường đại lão lão nói: - Đó là câu hỏi cuối cùng. Nói đi! Võ Lâm Chí Tôn là ai? Ngươi đã làm chấp sự tất phải biết hắn.
Khâu Tử Dực thở hồng hộc một lúc mới trả lời, giọng đứt quãng: - Là…
là… Khúc …
Rồi ngừng lại.
Đường đại lão lão ánh mắt long lên, gấp giọng hỏi: - Khúc Quân Vũ, đúng
vậy không?
Khâu Tử Dực thở ra một hơi mới trả lời: - Phải!
Đường đại lão lão nói: - Đường gia đối với ngươi không bạc, cất nhắc lên
tới tổng quản, thế mà còn lấy oán báo ân, chết là đáng tội. Nay lão thân chấm
dứt nỗi đau khổ cho ngươi!
Dứt lời xuất chỉ điểm vào tử huyệt Khâu Tử Dực.
Ngay lúc ấy có hai bóng đen lao vào phòng, tay vung kiếm sáng loáng.
Ngọn đèn nhỏ vẫn tỏa ánh sáng ảm đạm trong thạch thất.
Vừa thấy cảnh tượng trong phòng, hai tên hắc y vệ sĩ chỉ kịp hự lên một

tiếng rồi gục ngay xuống.
Cả ba người lập tức lao ra khỏi phòng.
Bên ngoài hai nhân ảnh vẫn bám chặt lấy nhau trong một cuộc chiến quyết liệt.
Đó là Xuyên Thành Thử Tam Lang và quản sự Bàn Long Sơn Trang Lưu
Thiên Thọ.
Cuộc chiến xem ra vẫn chưa phân thắng bại.
Đường Du Bình thấy vậy lo lắng hỏi: - Tam Lang , có cần giúp gì không?
Xuyên Thành Thử đỡ một kiếm của đối phương, cười hô hô nói: - Đại tẩu
hồi phục rồi chứ? Đệ không sao đâu, đủ sức giáo huấn tên vô ân bội nghĩa này.
Ba vị ra trước đi!
Đường Du Bình xem một lát, rất ngạc nhiên trước kiếm pháp thần diệu
của Xuyên Thành Thử liền yên tâm cùng Đường đại lão lão theo Vô Tình Lão
Nhân hướng ra tiền viện.
Tam Lang trước đó thất thủ một chiêu bị đối phương bức khỏi cửa, vốn
chưa dùng hết tuyệt chiêu, lại hết sức lo lắng khi thấy hai tên hán tử xông được
vào phòng nên không tập trung hết thần trí, vì thế Lưu Thiên thọ mới giữ được
bình thủ.
Lúc này thất ba người đã thoát hiểm, tinh thần Tam Lang càng phấn chấn.
Kiếm thuất của y được một cao nhân ẩn sĩ là Lãng Tích Thiên Nhân Ngô
Công Kiệt danh chấn giang hồ ba mươi năm truyền thụ nên vô cùng thần diệu.
Chỉ sau mười chiêu, Lưu Thiên Thọ đã hoàn toàn lạc vào bại thế.
Xuyên Thành Thử vẫn dồn dập công kích, cười hô hô nói: - Thế nào? Lưu
lão anh hùng? Tại hạ cứu mạng ngươi một lần là đủ rồi chứ?
Lưu Thiên Thọ biết mình hôm nay dữ nhiều lành ít, chỉ còn biết tự trông
mong vào bản lĩnh của mình nữa mà thôi.

Hắn trước đây có hy vọng sẽ có người của Bàn Long Sơn Trang đến trợ
lực, nhưng nay lại có thêm Vô Tình Lão Nhân và Đường gia tổ tôn tham gia vào
cuộc chiến, chỉ sợ tình cảnh ở tiền viện không khả quan gì.
Với kiếm thuật của đối phương, cho dù có vài tên trong đội vệ binh đến
tiếp ứng cũng khó lòng xoay chuyển tình thế.
Quả nhiên có hai tên hắc y hán tử từ phía chạy tới.
Một tên kêu lên: - Lưu quản sự!
Lưu Thiện Thọ quát to: - Xông vào giết hắn!
Hai tên vệ sĩ lập tức xuất kiếm lao vào.
Xuyên Thành Thử cười hô hố nói: - Rất tốt!
Rồi quay sang xuất liền bốn kiếm, đánh bạt cả hai thanh kiếm của hai tên
vệ sĩ, thừa thế đâm tiếp hai kiếm. Lưu Thiên Thọ thừa cơ lao mình bọ chạy.
Xuyên Thành Thử vừa rút kiếm khỏi ngực một tên vệ sĩ thì Lưu Thiên Thọ đã chạy mất rồi.
Liền quát to: - Chạy đâu?
Rồi co chân đuổi theo.
Xuyên Thành Thử vốn là một tên trộm danh gia, chẳng những khinh công
cao cường mà mắt nhìn vào bóng đêm cũng mười phần linh diệu.
Chỉ cần năm bước, Tam Lang đã chặn trước Lưu Thiên Thọ quát: - Lão
thất phu! Buông kiếm nhận mệnh đi!
Dứt lời liền xuất kiếm.
Lưu Thiên Thọ không còn hồn vía nào nữa, miễn cưỡng xuất chiêu đón
đỡ.
Bản lĩnh đã kém đối phương, tinh thần lại suy sụp thì còn mong gì lật được
thế cờ?
Chỉ chưa tới mười chiêu, Xuyên Thành Thử đã đánh bạt kiếm đối phương,
dí mũi kiếm vào yết hầu Lưu Thiên Thọ nói: - Hạnh vô ân bạc nghĩa sống tiếp
chỉ làm mặt đất nhơ nhớp thêm thôi. Ngoài ra làm nanh vuốt cho hạng ác ma lại

càng đáng giết!
Dứt lời chọc sâu mũi kiếm vào. Thân thể Lưu Thiên Thọ đổ xuống, một
vòi huyết bắn lên trời. Xuyên Thành Thử lau kiếm vào người Lưu Thiên Thọ
cho sạch dấu máu rồi không đi về phía tiền viện mà lại hướng tới hậu sảnh.
Không biết hắn tới đó làm gì? Chẳng lẽ còn phải cứu ai nữa? Hay tìm thù nhân
nào khác?
o O o

Vong Mệnh Thiên Nhai

Đánh máy: Tiểu Thanh Xà
Hồi kết
OÁN TRẢ ƠN ĐỀN

Trên võ trường, cuộc chiến diễn ra vô cùng khốc liệt.
Bốc Đại Khánh và cung chủ Tu La Cung Vưu Bĩnh Liệt vốn xuất thủ từ
trước.
Khi cẩm y lão nhân vừa ra lệnh sát, cả hai liền xuất thủ ngay.
Thật ra Bốc Đại Khánh đã bị thương vào sườn, định lùi nhưng Vưu Bính
Liệt ánh mắt không rời đối phương nên hắn không dám vọng động.
Lão nhân ngồi bên tả Võ Lâm Chí Tôn từ quan ngoại vừa đến với Bốc
Đại Khánh, tên là Mạc Ưng, hiệu xưng là Ma Chưởng Kình Thiên danh chấn
quan ngoại, mấy măn may hắn thường xuất hiện ở Trung Nguyên, giết người vô
số.
Vừa nghe tiếng sát của Võ Lâm Chí Tôn Mạc Ưng vùa nhảy ra thì gặp
ngay Ngô Công Thủ Tạ Thúc Nhân nhảy phắt lên giữa võ đài.
Trang chủ Bàn Long Sơn Trang chảy xuống thì gặp ngay Phi Sương
Chưởng Lữ Hoàng, cũng quần lất nhau ngay dưới chân võ đài.
Tiên Kiếm Đỗ Phi Hùng đấu với Võ Lâm Công Tử, còn thiếu cung chủ Tu

La Cung Vưu Tử Mẫn tuy đã bị thương vẫn phải cùng ngoại vụ tổng quản Cung
Thiên Tước đối địch với năm tên trang chủ, hội chủ và môn chủ.
Lộ Vân Phi vừa lao vào cuộc đấu, thấy Phong Báo Tử Đinh Triệu Hùng
không địch nổi với hoa y thiếu niên nên xuất kiếm đối địch với hắn.
Đinh Triệu Hùng liền lùi lại cùng thiếu chủ Vưu Tử Mẫn và Cung Thiên
Tước đấu với năm tên môn chủ.
Chỉ riêng Lãnh Thanh Nga vì chỉ giỏi khinh công mà không học võ nghê
nên đành đứng ngoài quan chiến.
Về phía bọn đệ tử hồng hoa võ sĩ, tuy được huấn luyện tinh diệu hơn phải
đối địch với bọn hắc y vệ sĩ của Bàn Long Sơn Trang đông gấp bội nên kém thế.
Trên võ đài, chỉ một mình cẩm y lão nhân là không xuất thủ.
Hắn vẫn ngồi nguyên vị, đưa mắt quan sát cuộc chiến.
Hiển nhiên thế thắng hoàn thuộc về phía Bàn Long Sơn Trang.
Cẩm y lão nhân chú tâm nhất là cặp đấu giữa Lộ Vân Phi với hoa thiếu
niên.
Sau chừng một khắc, cả song phương đều đã bộc lộ cường nhược.
Về phía bọn đệ tử, trong số vệ sĩ của Bàn Long Sơn Trang thương vong tới
bốn chục người, còn thiệt hại của hồng hoa võ sĩ chỉ chưa tới hai chục.
Nhưng hắc y vệ sĩ vẫn còn tới sáu bảy chục người, trong lúc đó hồng hoa
võ sĩ còn lại chỉ hơn hai chục có khả năng chiến đấu, vì thế tình cảnh khó khăn
hơn trước.
Chỉ trong phạm vi một mẫu đất mà có tới gần hai trăm con người tàn sát
lẫn nhau, thất là một cảnh tượng rùng rợn võ lâm hiếm thấy!
Tiếng hô sát, tiếng rú thảm của nạn nhân trước khi tử mệnh vang dậy cả
một góc trời.
Mười mấy ngọn hồng đăng soi sáng cảnh tượng của cuộc hỗn chiến, nhìn

mà ghê mắt.
Thây người nằm ngổn ngang, bị kiếm đâm dao chém thiên hình vạn trạng…
Những vũng máu tuôn ra càng lúc càng sâu.
Tiếng binh khí chạm vào nhau đinh tai nhức óc tạo thành âm thanh vang
rền như sấm không dứt.
Sau năm mươi chiêu kiếm, Bốc Đại Khánh bị đâm thêm một kiếm vào
ngực lảo đảo lùi về.
Cung chủ Vưu Bính Liệt định xông vào kết liễu đối phương chợt nghe Lãnh Thanh Nga kêu lên một tiếng.
Ông hoảng hốt quay lại nhìn, thấy ngoại vụ tổng quản Cung Thiên Tước bị
bảo chủ công tử Bảo Hạo Trấn Viên đâm một kiếm trúng vai phải máu tuôn xối
xả, binh khí tuột khỏi tay.
Hạo Trấn Viên vung kiếm nhằm ngực trái Cung Thiên Tước định kết liễu…
Vưu Bính Liệt vội lao sang, chỉ một kiếm đã chém băng kiếm Hạo Trấn
Viên, tiện đà cắm ngập vào tim hắn.
Lão cung chủ vẫn chưa hả giận, lại một chiêu chém xả vai môn chủ Quách Gia Môn Quách Lập Vũ.
Nhưng lúc này Vưu Tử Mẫn đã trúng ba vết thương đuối sức, bị trang chủ
Mai Hoa Trang Thôi Hác Vĩ dồn vào thế hiểm.
Vưu Bính Liệt vội vàng xuất kiếm giải cứu cho nhi tử.
Một mình Phong Báo Tử Đinh Triệu Hùng đối phó với Hội Chủ Kim Vân
Hội Hoàng Phi Nghiêu và trang chủ Hứa gia trang Hứa Vĩnh Khê, tình thế cũng
đang đến đồi cấp bách. Đinh Triệu Hùng đã bị một vết thương vào cánh tay trái.
Còn lại ba cặp đấu khác, Võ Lâm Công Tử với Tiên Kiếm Đỗ Phi Hùng,
Tạ Thúc Nhân và Mạc Ưng, Tào Thế Vũ với Lữ Hoàng, trận thế đang ở mức
quân bình.
Quyết liệt nhất là cuộc đấu giữa Ngô Công Thủ Tạ Thúc Nhân và Ma

Cả hai không ai dùng binh khí, đều dụng độc công và chiêu thức đều rất
quái dị.
Những người dụng độc chỉ cần qua vài chiêu đã biết đối phương lợi hại
thế nào.
Bởi thế sau vài chục chiêu thăm dò, cả song phương đều thi thố hết bản
lĩnh.
Toàn võ đài bao trùm hàn khí kinh nhân, cả cẩm y lão nhân ngồi cách đó
hơn trượng cũng phải vận nội công kháng độc.
Trăm chiêu qua đi, hai đối thủ như đã từ lâu mới gặp kỳ phùng địch thủ,
chiêu thức càng lúc càng kỳ ảo, tinh thần mỗi lâu một thêm phấn chấn, cứ mỗi
bên xuất chiêu mới bên kia lại trả lời bằng chiêu thức khác kỳ ảo hơn.
Cặp đấu giữa Võ Lâm Công Tử và Đỗ Phi Hùng, tình hình cũng không
kém phần căng thẳng.
Tiên Kiếm Đỗ Phi Hùng nổi danh mười mấy năm trong Trung Châu Ngũ
tuyệt, giết người không thua kém bất cứ người nào trong năm tên ma đầu đó,
đương nhiên về kinh nghiệm và thủ đoạn tàn độc phải hơn hẳn đối phương.
Nhưng với kiếm thuật tinh xảo, biến phản ứng kịp thời, và nhất là trí thông
minh nhanh chóng nhận ra sơ hở của đối phương để lời dụng vì thế Võ Lâm
Công Tử khi gặp nguy hiểm đều thoát ra được, trái lại cũng không ít lần gây cho
đối phương phải bị động đối phương.
Lộ Vân Phi đấu với hoa y công tử được vài chục chiêu thì thấy Đinh Triệu
Hùng, Vưu Tử Mẫn và Cung Thiên Tước bị lâm nguy nên định nhanh chóng kết
liễu đời phương để nhảy sang giải cứu.

Không ngờ khi chàng thay đổi chiêu thức, sử dụng Ma Âm kiếm pháp lại bị
hóa giải dễ dàng như vậy?
Chàng xuất tiếp hai chiêu khác trong Ma Âm Kiếm nhưng hoa y thiếu niên
ứng phó rất dễ dàng.
Hơn nữa hắn dùng chiêu hoàn toàn phù hợp với những gì trước đâu sư phụ
chàng là La Chí Viễn đã chỉ dạy.
Lòng đầy hồ nghi, Lộ Vân Phi xuất một chiêu kiếm phổ thông với ba biến
hóa.
Lần này hoa y thiếu niên không đối phó được phải lùi lại.
Lộ Vân Phi lòng đầy nghi hoặc, dùng ngay hai chiêu Hồng hoa thổ nhụy,
và Mã đảo thiên nhai kết hợp với tuyệt chiêu Lôi Thần Bích Lịch Kiếm là chiêu
lời hại trong Ma Âm kiếm pháp.
Tình huống khác hẳn với Lộ Vân Phi dự đoán.
Hai chiêu đầu, hoa y thiếu niên lùi về, nhưng khi chàng xuất Lôi Thần Bích Lịch Kiếm thì thiếu niên phản ứng rất nhanh, dùng ngay một chiêu đảo
chuyển thiên ma phản công và chiếm được ưu thế.
Sau lúc sửng sốt chẳng hiểu đã xảy ra chuyện gì, Lộ Vân Phi trấn định lại
và quyết định chỉ dùng chiêu thức phổ thông chứ không thi triển Ma Âm kiếm
pháp nữa.
Quả nhiên hoa y thiếu niên lại bị dồn vào bại thế.
Đột nhiên trong đầu Lộ Vân Phi lóe lên một ý nghĩ: - Chẳng lẽ đối phương biết Ma Âm kiếm pháp?
Sự bất quá tam, chàng đã thử tới bốn năm lần, có thể khẳng định mà không cần nghi ngờ gì nữa.
Lộ Vân Phi liền có quyết định.
Chàng công xuất ba chiêu phổ thông, cuối cùng là chiêu Trầm thủy trảm
kinh.
Đó là chiêu mà sư phụ chàng La Chí Viễn mất hai năm tâm huyết để sáng
tạo mà không có trong Ma Aâm kiếm pháp.

Hoa y thiếu niên bị bức lùi chỉ ba chiêu kiếm phổ thông mà Lộ Vân Phi
phát ra thì chợt thấy trước mặt lóe lên một quầng sáng chói rợp mắt.
Hắn chưa biết ứng phó bằng cách nào thì bị trúng ngay một kiếm vào vai
phải, máu tuôn xối xả.
Hoa y thiếu niên loạng choạng lùi về, mặt tái ngắt không còn chút huyết
sắc, trường kiếm suýt nữa tuôn khỏi tay.
Lộ Vân Phi sấn tới.
Ngay lúc đó một nhân ảnh đáp xuống trước mặt Lộ Vân Phi chắn ngay
phía trước hoa y thiếu niên, trường kiếm đã xuất khỏi vỏ, chĩa tới trước mặt Lộ
Vân Phi.
Hoa y thiếu niên run rẩy kêu lên: - Sư phụ… đệ tử nhục mệnh lão nhân
gia…
Lộ Vân Phi đánh mắt nhìn, nhận ngay ra đối phương là cẩm y lão nhân Võ
Lâm Chí Tôn!
Trong tay lão cầm một thanh kiếm nước thép ánh lên xanh biếc, chuôi
nạm vàng khảm bảy ngôi sao thành hình bắc đẩu bằng hồng ngọc hiển nhiên là
một thanh bảo kiếm.
Võ Lâm Chí Tôn xuất hiện thu hút sự chú ý của tất cả mọi người trong
đấu trường.
Phút chốc, tất cả đều lặng đi, cuộc ác đấu tạm thời đình chỉ trong chốc lát.
Lộ Vân Phi nghĩ thầm: - Hoa y thiếu niên họi người này là sư phụ, như
vậy tất hắn cũng biết Ma Âm kiếm pháp. Chẳng lẽ đây chính là thù nhân đã giết
sư phụ mình đoạt pho bí kíp đó?
Thế nhưng xưa nay chưa hề nghe nói đến nhân vậy nào là Võ Lâm Chí
Tôn có thù hận gì với sư phụ, và trong bản danh sách cũng không nói nhân vật

đó tham gia vào vụ Huyết yến năm xưa…. Bên trong có uẩn khúc gì không?
Nhưng đối phương đã muốn mua tính mạng của mình, đương nhiên không lý gì
lại nương tay với hắn?
Cẩm y lão nhân chỉ lạnh giọng cất lên mất tiếng: - Tiểu tử, xem kiếm!
Lời ngừng, kiếm xuất!
Những ánh chớp màu xanh lập tức phát ra, mỗi lúc một thêm dày đặc
ngợp cả không gian!
Lộ Vân Phi kinh hãi lùi về một bước, bụng phát run.
Phải thừa nhận rằng kiếm thuật của đối phương cực kỳ điêu luyện và thần
tốc.
Chưa bao giờ chàng phải gặp một đối thủ nào lợi hại như thế.
Đối phương tự xưng Võ Lâm Chí Tôn đương nhiên quá phận, nhưng không
phải hoàn toàn vô lý.
Sau một lúc, Lộ Vân Phi trấn tĩnh, liền phát chiêu phản công.
Chàng không giữ thủ thế mà lấy công đối công.
Quả nhiên Võ Lâm Chí Tôn thành thạo Ma Âm kiếm pháp dễ dàng hóa
giải công thế Lộ Vân Phi.
Về phía Lộ Vân Phi cũng vậy.
Dù đối phương dùng Ma Âm kiếm pháp hay loại kiếm thuật nào khác, chàng cũng hoá giải được khá dễ dàng.
Hai đối thủ tuy kiếm thuật siêu tuyệt nhưng vì quá hiểu rõ nhau nên dù
đây là cuộc đấu sinh tử, trông vẫn như một cuộc luyện kiếm.
Mặc dù vậy, Lộ Vân Phi gặp hai điều bất lợi.
Thứ nhất, Võ Lâm Chí Tôn dùng trong tay là thần binh lợi khí, bởi thế chàng không dám trực diện nghênh chiêu, vì biết chắc rằng kiếm mình sẽ bị hao
tổn.
Thứ hai, tuy chàng cũng biết không ít kiếm phát của các danh gia đại phái
nhưng đối phương sử dụng thành thạo hơn, kinh nghiệm cũng phong phú hơn.
Chỉ nhờ trí thông minh và sự ứng biến linh hoạt mà Lộ Vân Phi vẫn duy trì

được, qua hơn trăm chiêu vẫn chưa đến nổi lạc bại.
Đấu trường lúc này không còn sôi động như trước.
Chiến cuộc đã kéo dài chừng một canh giờ, cả song phương đều đuối sức.
Về môn nhân đệ tử, hồng hoa võ sĩ còn lại chưa tới mười người, và đám
vệ sĩ của Bàn Long Sơn Trang còn độ ba chục.
Võ trường trông vô cùng thê thảm, nói rằng thây thành núi, máu thành
sông cũng không ngoa.
Hơn trăm tử thi nằm chất đống, tử trạng khác nhau, người vỡ đầu, kẻ thủng ngực, có người thê thảm hơn bị kiếm đoạn hẳn nửa mình, thảm không nỡ
nhìn.
Không còn tiếng la sát nữa, chỉ còn tiếng rú thảm, tiếng rên rỉ của người
bị thương. Toàn trang viện bốc lên mùi tử khí nặng nề.
Trên đài đấu đã không còn ai ở đó nữa.
Ma Chưởng Kình Thiên Mạc Ưng bị Ngô Công Thủ Tạ Thúc Nhân đánh
một chưởng rơi khỏi võ đài gục xuống không gượng dậy được nữa.
Trái lại, Phi Sương Chưởng Lữ Hoàng bị trang chủ Bàn Long Sơn Trang
Tào Thế Vũ chém một kiếm đứt nửa người nằm gục trong vũng máu.
Ngô Công Thủ nhạy xuống đài hét to một tiếng vung chưởng lao vào Tào
Thế Vũ.
Hai người này lập tức tạo thành một cặp đấu mới.
Võ Lâm Công Tử và Tiên Kiếm Đỗ Phi Hùng là đôi kỳ phùng địch thủ, kẻ
tám lạng người nửa cân không ai chịu ngường ai, càng đấu càng hăng máu.
Cả hai mỗi người đều bị tới ba bốn vết thương máu nhuốm đỏ lòm nhưng
vẫn quần chặt lấy nhau không chịu buông tha.
Thôi Hạc Vĩ bị cung chủ Vưu Bính Liệt chém bay đầu, nhưng chính Vưu
Bính Liệt cũng bị Hoàng Phi Nghiêu đâm một kiếm vào cánh tay trái.
Một mình Phong Báo Tử Đinh Triệu Hùng và Hứa Vĩnh Khu đối địch nhau trong thế trân cân bằng, cả hai đều đã bị thương.

Hoa y công tử bị trúng kiếm vào ngực nhưng thương thế không nguy cấp
lắm, sau khi bế mạch cầm máu trị thương lại cầm lấu kiếm chuẩn bị xông vào
đấu trường.
Sau khi được Lãnh Thanh Nga điều trị băng bó, thiếu cung chủ Vưu Tử
Mẫn gượng đúng lên cầm lấy kiếm, nhưng đứng không vững phải được Lãnh
Thanh Nga đỡ lấy mới khỏi ngã.
Còn ngoại vụ tổng quản Cung Thiên Tước sau khi trị thương đã có thể
chiến đấu được.
Hai đấu thủ Võ Lâm Chí Tôn và Lộ Vân Phi qua gần hai trăm chiêu, nhịp
độ trận đấu vẫn không hề thuyên giảm.
Đột nhiên Võ Lâm Chí Tôn thét to một tiếng, trường kiếm công vào liền
mười tám chiêu, vừa phối hợp Ma Âm kiếm pháp với nhưng kiếm chiêu rất kỳ dị.
Lộ Vân Phi buộc phải nghênh chiêu.
Giữa ánh kiếm quang ngang dọc như đan lưới, chợt nghe choang một
tiếng.
Lộ Vân Phi lùi lại ba bước, mặt biến sắc. Thanh kiếm trong tay chàng bị
chém đứt ngọt, chỉ còn lại chừng thước rưỡi!
Võ Lâm Chí Tôn phóng ánh mắt sắc lạnh vào Lộ Vân Phi, bức tới hai bước chỉ kiếm nói: -Tiểu tử! Nhận mệnh đi!
Lộ Vân Phi hỏi: - Có phải ngươi là kẻ chủ mưu trong vụ Huyết yến ba năm trước, ám toán Trung Nguyên Kiếm Tiên và đoạt Ma Âm Kiếm Kíp?
Võ Lâm Chí Tôn cười hắc hắc nói: - Điều đó bây giờ không quan trọng
nữa, điều quan trọng là thiên hạ võ lâm không còn ai dám đối địch với bổn chí
tôn nữa!
Như vậy là hắn đã công nhận.
Trong đấu trường phút chốc lặng đi.
Cung chủ Vưu Bính Liệt thấy bại thế của phe mình đã rõ.

Hoa y công tử đã tham gia vào cuộc đấu, chỉ ba kiếm đã đâm chết ngoại
vụ tổng quản Cung Thiên Tước rồi quay sang liên thủ với Hoàng Phi Nghiêu đấu
với Vưu Bính Liệt.
Lão cung chỉ đã bị thương hai chỗ nhưng vẫn lăn xả vào đối phương.
Thiếu chủ Vưu Tử Mẫn hét to một tiếng xuất kiếm lao vào trợ lục cho phụ
thân nhưng liền bị Hoàng Phi Nghiêu đâm một kiếm vào vai phải bật ngược lại.
Lãnh Thanh Nga thét lên một tiếng lanh lảnh rồi không quản mình chẳng
hiểu gì về kiếm thuật giằng lấy thanh kiếm trong tay Cung Thiên Tước liều
mạng lao vào Hoàng Phi Nghiêu.
Tên hội chủ Kim Vân Hội cười nhạt một tiếng, chỉ một chiêu đã đánh rớt
kiếm khỏi tay nàng, đồng thời nhằm thẳng ngực nàng đâm tới.
Vừa lúc đó bỗng có người giật mạnh Lãnh Thanh Nga trở lại rồi xuất chỉ
điểm ngã Hoàng Phi Nghiêu.
Lãnh Thanh Nga nhìn lại, mừng rỡ kêu lên: - Sư phụ!
Người vừa cứu nàng chính là Thần Thâu Diệu Thủ.
Nhưng ông không tham gia vào cuộc chiến.
Bốc Đại Khánh sau khi trị thương, liên thủ với Tào Thế Vũ đối địch với
Ngô Công Thủ Tạ Thúc Nhân.
Một mình vị lão đại trong Hoàng Y Tam Ma đã thấy thủ nhiều công ít.
Võ Lâm Chí Tôn bức từng bước một về phía Lộ Vân Phi, ánh mắt vừa
chứa sự thù hận, tàn độc và cả niềm đắc thắng.
Lộ Vân Phi chợt nhớ tới thanh Ma Âm kiếm đeo ở sườn phải, nhưng vẫn
còn do dự xem có nên dùng nó hay không.
Bởi Phượng Cầm Nương Tử khi trao kiếm cho Đường đại lão lão có dặn
rằng chỉ khi gặp Khúc Quân Vũ hoặc trong những trường hợp đặc biệt nhất mới
dùng đến Ma Âm kiếm.
Dù chàng rất muốn chỉ dùng kiếm này để giết Khúc Quân Vũ trả ghù

cho
Phượng Cầm Nương Tử nhưng có lẽ đây là trường hợp đặc biệt cần phải lạm
dụng thôi.
Vừa lúc đó…
Ba nhân ảnh từ hậu viện chạy xộc ra như cơn lốc.
Người đầu là một lão bà, tay cầm một chiếc gậy lớn lướt vào đám hắc y
vệ sĩ, chỉ vung gậy lên ba lần đã đánh gục mười mấy tên rồi lao tới trước mặt
Võ Lâm Chí Tôn quát lớn: - Khúc Quân Vũ!
Võ Lâm Chí Tôn biến sắc quay lại.
Lộ Vân Phi lập tức hiểu ra chuyện gì, không còn do dự rút phắt Ma Âm
Kiếm.
Chiếc khăn xanh quấn trên chuôi kiếm bay mất, lộ rõ ba chữ Ma Âm Kiếm khảm bằng ngọc bích.
Lưỡi kiếm đen bóng, tỏa ra hàn khi kinh nhân.
Võ Lâm Chí Tôn lùi lại hai bước kinh sợ thốt lên: - Ma Aâm Kiếm!
Chỉ riên ba tiếng đó dã để lộ thân phận của mình. Lộ Vân Phi bước lên,
lạnh giọng nói: - Khúc Quân Vũ! Hôm nay ngươi phải trả giá cho việc sát hại
huynh đệ của mình ngày xưa và việc ám toán người đoạt bảo trong Huyết yến
ba năm trước.
Khúc Quân Vũ không nói gì, đột ngột vung kiếm lao vào.
Ma Âm Kiếm vung lên tiếp chiêu.
Choang!
Một ánh chớp lóe lên.
Khúc Quân Vũ lảo đảo lùi lại, ngực bị thủng một lỗ, máu tuôn ra như suối.
Cùng lúc đó từ ngay chân võ đài có hai tiếng thét cùng vang lên một lúc.
Trang chủ Bàn Long Sơn Trang Tào Thế Vũ lao cả người lấn chiếm vào
người đối phương, đồng thời lão cũng hứng luôn một chưởng vào giữa ngực.
Nhân ảnh tiếp nhau rồi cùng bật ngược trở lại.
Tuy vậy không ai chết.

Ngô Công Thủ từ từ phát chưởng làm kiếm Tào Thế Vũ trệch mục tiêu
chếch lên ngực trái độ hai tấc gần tới vai, tuy máu chảy rất nhiều nhưng không
nguy hiểm đến tính mạng.
Còn Tào Thế Vũ trúng phải độc chưởng ngã ngữa ra, màu da tím đen lan
dần từ ngực lên cổ rồi lên mặt.
Tiên Kiếm Đỗ Phi Hùng trong một phút bối rối, bị Võ Lâm Công Tử đâm
chết.
Bốc Đại Khánh bị trọng thương, thấy chiến cuộc gần như đã kết thúc, biết
mình bị trọng thương không thoát được đành dùng kiếm tự vẫn.
Trang chủ Hứa gia trang Hứa Vĩnh Khê bối rối bị trúng kiếm vào vai tự
động lui về buông kiếm không tham gia vào cuộc chiến nữa.
Không ai truy sát hắn.
Phong Báo Tử Đinh Triệu Hùng kết hợp với cung chủ Vưu Bính Liệt, chỉ
vài chiêu đã giải quyết xong hoa y công tử.
Đường đại lão lão cúi xuống thi thể Khúc Quân Vũ bóc lớp hóa trang trên
mặt hắn để lộ ra một bộ mặt hoàn toàn khác, nhưng lúc này không còn biểu lộ
gì nữa, đã mất hết thần sắc, mắt mở trừng trừng không biết còn ôm mối hận gì?
Đường đại lão lão đứng lên bước đến trước Tào Thế Vũ lúc này đã lên
cơn co giật, giật lấy thanh kiếm trên tay lão rạch một đường trên ngực áo lộ ra
một viên ngọc bội đeo giấu trong cổ.
Bà vứt chiếc gậy đi, tháo lấy viên ngọc bội, quay lại nhìn Đường Du Bình
nói: - Du Bình, cầm kỷ vật của cha ngươi, và hãy tính rằng oán cừu đã được
thanh toán.
Bấy giờ bọn hắc y vệ sĩ chỉ còn mười mấy tên hốt hoảng chạy tháo thân.
Mấy tên Hồng Hoa võ sĩ định truy sát thì cung chủ Vưu Bính Liệt

ngăn lại
nói: - Không cần, các ngươi thử tìm trong số huynh đệ còn tên nào bị thương có
thể cứu được thì cứu.
Bảy tám tên Hồng Hoa võ sĩ tuân lệnh thi hành ngay.
Phong Báo Tử Đinh Triệu Hùng chợt nhìn Vô Tình Lão Nhân hỏi: - Tiền
bối, Tam Lang đâu?
Vô Tùnh Lão Nhân cười đáp: - Con khỉ đó gặp cừu nhân đang giao thủ,
không chừng bị hắn giết rồi cũng nên.
Đinh Triệu Hùng lo cuống lên: - Cừu nhân nào thế?
Chợt lúc ấy vang lên tiếng nói oang oang từ sau võ đài: - Xuyên Thành
Thử đây, chết thế quái nào được? Tiền bối chỉ nói chuyện xui xẻo …
Lát sau Xuyên Thành Thử Tam Lang xuất hiện, trong tay khệ nệ ôm đến
bảy tám thanh kiếm.
Y chẳng thèm đếm xỉa gì đến hàng đống tử thi nằm khắp võ trường, nói
to: - Xưa nay đồn rằng ở Bàn Long Sơn Trang tàng trữ rất nhiều thần binh lợi
khí. Quả không sai. Những thanh kiếm này đều là bảo kiếm danh gia cả.
Không thể để các thứ bảo bối này rơi vào tay bọn tà ác để chúng gây hại cho
giang hồ, các vị xem tôi làm thế có đúng không?
Thì ra vừa rồi hắn không chịu ra ngay đấu trường mà giết xong Lưu Thiên
Thọ, Tam Lang mò vào kho bảo vật trộm kiếm.
Phong Báo Tử Đinh Triệu Hùng phì cười nói: - Con khỉ này … xưa nay
quen cắp gà trộm chó, nhưng hành động đó hôm nay xem ra có ý nghĩa đấy. Đó
là vụ trộm dễ thương đầu tiên…
Tam Lang cười hi hi, đắc ý trả lời: - Đây chỉ gọi là dễ thương? Phải kể
rằng đó là công đức.
Rồi đến thẳng mặt Đường Du Bình nói: - Chị dâu! Xin hãy chọn một chiếc, còn lấy cho Phạm tổng quản một chiếc nữa, còn để cho tiểu

đệ. Tiện thể
hôm nay xin long trọng tuyên bố với quần hùng rằng Tam Lang từ nay không gọi
là Xuyên Thành Thử nữa mà xưng là Đại Thánh Kiếm.
Nghe hai tiếng chị dâu, đôi má Đường Du Bình chợt đỏ bừng lên, nhưng
nàng vẫn chọn hai thanh kiếm.
Lãnh Thanh Nga từ khi cuộc chiến bắt đầu không có lúc nào rãnh để nhìn
Lộ Vân Phi, nay cuộc chiến vừa ngưng, nàng ngây người nhìn chàng không
chớp.
Nay nghe Tam Lang nói thế, nàng đưa mắt nhìn hắn. Vừa tức giận vừa
tuyệt vọng…
Đường đại lão lão tới trước mặt Võ Lâm Công Tử đưa trả bảy viên Hắc
trân châu nói: - Nhờ nó mà bà cháu chúng ta thoát khỏi đại hoạ. Nay việc đã
xong, xin hoàn lại cho thế huynh.
Võ Lâm Công Tử lắc đầu đáp: - Xin lão lão cứ giữ lấy, tiếu diệt không cần đến nó nữa.
Đường đại lão lão kêu lên: - Sao lại thế chứ? Ít nhất Lỗ thế huynh cũng
nên đưa về tế lệnh tôn để an ủi vong linh…
Võ Lâm Công Tử ngắt lời: - Tiên phụ không cần vật này đâu! Điệt nhi đã trả thù được những kẻ gây án, thế là đủ …
Rồi quay nhìn Lộ Vân Phi rồi lướt mắt sang Đường Du Bình nói thêm: -
Xét cho công bằng, vật này phải thuộc về Lộ huynh mới đúng. Nếu Lộ huynh từ
chối thì xin biểu muội hãy nhận lấy, coi đó là lễ vật mừng hỉ sự của hai người.
Đã nói như vậy thì không sao từ chối được nữa, Đường Du Bình mặt chín
đỏ tận mang tai bước đến nhận lễ vật.
Đến lúc đó thì Lãnh Thanh Nga không sao chịu được nữa co chân bỏ chạy,
hai tay bưng lấy mặt.
Chỉ một bước, Thần Thâu Diệu Thủ đã chộp được tay nàng kéo lại,

cười
hô hô nói: - Đồ nhi! Can gì mà ngươi tuyệt vọng chứ? Tiểu tử họ Lộ đó chẳng
phải của riêng Đường đại tiểu thư đâu màù còn là của ngươi nữa! Ta và Vô Tình
Lão Nhân sẽ làm chủ việc này cho.
Lão thần trộm nói câu đó không phải là không có cơ sở.
Đường đại lão lão nói ngay: - Đúng thế, còn có lão nhân làm chủ trong
việc này nữa!
Rồi nhìn Lộ Vân Phi hỏi: - Vân Phi, ngươi không phản đối chứ?
Lộ Vân Phi đỏ mặt, luống cuống gật đầu: - Điệt nhi xin tuân lệnh … nội
và hai vị tiền bối!
Lãnh Thanh Nga thôi khóc ngay, nhưng nước mắt vẫn trào ra, đắm đuối
nhìn Lộ Vân Phi rồi qua sang tần ngần nhìn Đường Du Bình và bắt gặp ánh mắt
bao dung của “tình địch” mặt đỏ bừng cúi xuống.
Đại Thánh Kiếm Tam Lang giẫm chân la lớn: - Tuyệt cực! Lúc đó Đại Thánh Kiếm này sẽ uống suốt ba ngày ba đêm, đến khi xỉn mới thôi!
Hàn Tinh Kiếm Đinh Triệu Hùng phụ họa: - Hết sẩy! Ta sẽ cùng uống với ngươi!
Trong tiếng cười vang, Đường đại lão lão nói: - Chư vị, chúng ta sẽ lo hậu
sự cho những tử thi này. Thù hận tới đây là hết, sau đó mời chư vị về tệ trang…
Mọi người đều gật đầu.
Từ đó trên giang hồ bên cạnh Kim Bài Sát Thủ, Hàn Tinh Sát Thủ còn
thêm một vị Đại Thánh Sát Thủ…

HẾT

Nguồn: Tàng Kinh Các - Nhạn môn quan
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA